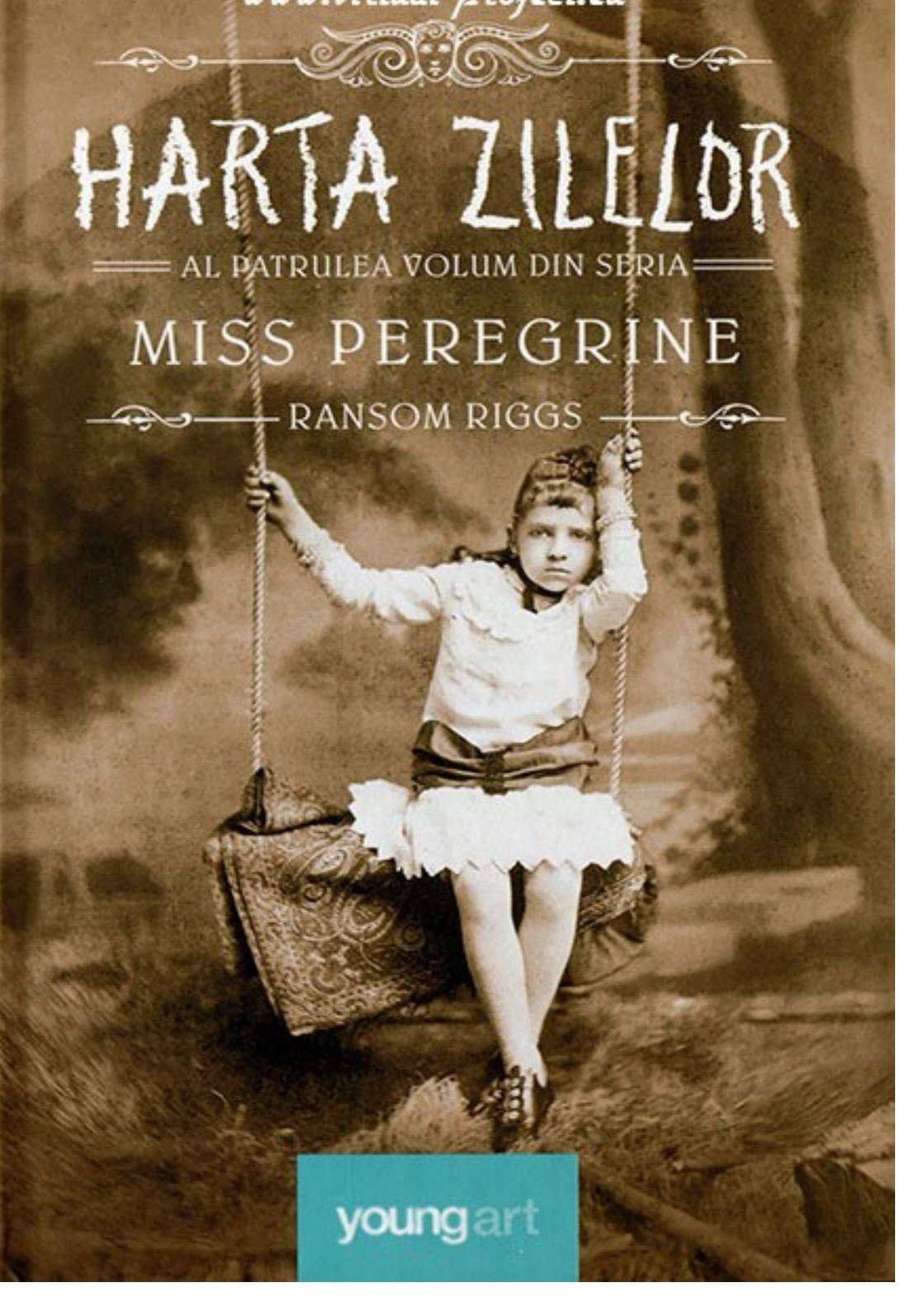
HARTA ZILELOR
AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA
MISS PEREGRINE
RANSOM RIGGS
young art

RANSOM RIGGS

Al patrulea volum din seria

◆●◆ MISS PEREGRINE ◆●◆

HARTA ZILELOR

Original: *A Map of Days* (2018)

Traducere din limba engleză şi note:
LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

youngart

— 2019 —

◆●◆ PROLOG ◆●◆

Nu m-am îndoit mai des de sănătatea mea mentală ca în acea primă noapte, când femeia-pasăre şi elevii ei au venit să mă salveze de la balamuc. Într-acolo mă îndreptam, înghesuit între unchii mei cei mătăhăloşi pe bancheta din spate a maşinii părinţilor mei, când un zid de copii deosebiţi a părut să ţâşnească din imaginaţia mea direct pe aleea din faţa noastră, arătând, în lumina puternică a farurilor, ca un cor de îngeri.

Maşina a frânat brusc. Un val de praf a ascuns tot ce era dincolo de parbriz. Invocasem oare o nălucă, holograma lor tremurătoare născută în adâncurile creierului meu? Orice ipoteză părea mai credibilă decât aceea că prietenii mei erau aici, acum. Copiii deosebiţi aveau darul de a face totul să pară posibil, dar vizitele lor erau una dintre puţinele imposibilităţi de care încă mai puteam fi sigur.

Fusese alegerea mea să părăsesc Pogonul Dracului. Să mă întorc acasă, unde prietenii mei nu mă puteau urma. Sperasem ca, revenind, să pot ţese laolaltă iţele răzleţite ale vieţii mele: obişnuitul şi deosebitul, banalul şi extraordinarul.

O altă imposibilitate. Bunicul meu încercase şi el să-şi coasă laolaltă cele două vieţi şi eşuase, reuşind în final să-şi înstrăineze şi familia cea deosebită, şi pe cea obişnuită. Refuzând să aleagă o viaţă în dauna celeilalte se condamnase să le piardă pe amândouă, aşa cum era pe cale să mi se întâmple şi mie.

Mi-am ridicat privirile şi am desluşit o siluetă ce înainta către noi prin praful ce se împrăştia.

— Cine naiba mai eşti şi tu? a întrebat tata.

— Alma LeFay Peregrine, comandant temporar al Consiliului Ymbrynelor şi directoarea acestor copii deosebiţi. Ne-am mai întâlnit, deşi nu mă aştept să vă amintiţi. Copii, daţi bună ziua!

◆●◆ CAPITOLUL UNU ◆●◆

E ciudat ce poate mintea să digere şi ce refuză să înghită. Tocmai supravieţuisem celei mai suprarealiste veri imaginabile – întorcându-mă în timp în secole de mult trecute, îmblânzind monştri invizibili, îndrăgostindu-mă de fosta iubită a bunicului meu, încremenită în timp – dar abia acum, în prezentul banal al unei suburbii din Florida, în casa în care crescusem, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Iată-l pe Enoch tolănit pe canapeaua noastră bej, bând Cola dintr-o cupă de-a tatei cu emblema echipei de fotbal Tampa Bay Buccaneers. Iat-o pe Olive descheindu-şi pantofii de plumb şi plutind spre tavan, ca să se învârtă agăţată de ventilatorul nostru. Iată-i pe Horace şi Hugh în bucătăria noastră, Horace studiind pozele de pe uşa frigiderului, iar Hugh cotrobăind după o gustare. Iat-o pe Claire privind cu amândouă gurile căscate monolitul negru care era televizorul nostru montat pe perete. Iată-l pe Millard sau mai bine zis iată revistele decorative ale mamei ridicându-se de pe măsuţa de cafea şi deschizându-se în aer, în timp ce el le răsfoia lăsându-şi amprenta picioarelor goale pe covorul nostru. Era o contopire a lumilor pe care o visasem de multe ori, dar nu o crezusem niciodată posibilă. Însă iată-le: Înainte şi După, ciocnindu-se cu forţa unei coliziuni planetare.

Millard încercase să-mi explice cum era posibil să fie cu toţii aici, în condiţii sigure şi fără motive de a se teme. Prăbuşirea buclei, care aproape ne ucisese în Pogonul Dracului, le resetase ceasurile interioare. Nu înţelegea nici el prea bine de ce, dar ştia că nu-i mai păştea pericolul îmbătrânirii subite dacă rămâneau prea mult în prezent. Aveau să îmbătrânească zi după zi, aşa ca mine, cu datoria lor în ani prescrisă, de parcă nu şi-ar fi petrecut majoritatea secolului al XX-lea retrăind la nesfârşit aceeaşi zi însorită. Era în mod cert un miracol, o realizare fără precedent în istoria deosebiţilor, dar felul în care se întâmplase nu mi se părea nici pe departe la fel de uimitor ca faptul că erau aici: că lângă mine stătea Emma, frumoasa şi puternica Emma, cu degetele împletite cu ale mele, cu ochii ei verzi scânteind în timp ce cercetau fascinaţi camera. Emma, la care visasem atât de des în săptămânile lungi şi însingurate de la întoarcerea mea acasă. Avea o rochie cenuşie şi cuminte, până sub genunchi, pantofi solizi şi fără toc, cu care putea fugi

la nevoie, şi părul ei blond nisipiu era prins la spate într-o coadă de cal. Deceniile în care alţii depinseseră de ea o transformaseră într-o fiinţă practică până-n vârful unghiilor, dar nici responsabilitatea, nici povara anilor nu reuşiseră să înăbuşe scânteierea tinerească ce o lumina pe dinăuntru. Era dură şi blândă, dulce şi amară, tânără şi bătrână. Şi multitudinea asta de faţete era motivul pentru care o iubeam atât de tare. Sufletul ei era nemărginit.

— Jacob?

Cu mine vorbea. Am încercat să-i răspund, dar mintea îmi era încă împotmolită în nisipurile mişcătoare ale visului.

Ea mi-a fluturat o mână pe dinaintea ochilor, apoi a pocnit din degete şi din degetul ei mare a sărit o scânteie ca dintr-o cremene lovită. Am tresărit, venindu-mi în fire.

— Hei, îmi pare rău, am zis eu.

— Unde erai?

— Eu, ăăă…

Am dat din mâini de parcă aş fi înlăturat nişte pânze invizibile de păianjen.

— Mă bucur să vă văd, atâta tot.

Să termin fraza era ca şi cum aş fi încercat să strâng în braţe o duzină de baloane.

Zâmbetul ei nu-i putea masca uşoara îngrijorare.

— Ştiu cât de ciudat trebuie să ţi se pară că am dat buzna în felul ăsta. Sper că nu te-am şocat prea tare.

— Nu, nu. Ei, poate puţin.

Am făcut un semn din cap arătând încăperea şi pe toţi cei din ea. Un haos vesel îi însoţea pe prietenii mei oriunde mergeau.

— Eşti sigură că nu visez toate astea?

— Eşti sigur că nu le visez *eu?*

Mi-a luat cealaltă mână şi mi-a strâns-o. Căldura şi soliditatea ei au părut să-i confere lumii concreteţe.

— Nu-ţi pot spune de câte ori m-am imaginat vizitând orăşelul ăsta de-a lungul anilor.

O clipă n-am înţeles şi apoi… desigur. Bunicul! Abe locuise aici de dinainte să se nască tata. Văzusem adresa lui din Florida pe scrisorile păstrate de Emma. Privirea ei hoinărea de parcă s-ar fi cufundat în amintiri şi am simţit un junghi neplăcut de gelozie, pe care l-am regretat imediat. Trecutul ei îi aparţinea şi avea tot dreptul să se simtă năucită de coliziunea

lumilor noastre, la fel ca mine.

Miss Peregrine a năvălit în cameră ca o tornadă. Îşi scosese haina de călătorie, dând la iveală o jachetă spectaculoasă de tweed verde, asortată cu pantaloni de călărie, ca şi cum de-abia ar fi coborât din şa. A traversat camera, aruncând ordine în stânga şi-n dreapta.

— Olive, coboară de-acolo! Enoch, ia-ţi picioarele de pe canapea!

Mi-a făcut semn cu degetul, indicându-mi bucătăria.

— Domnule Portman, sunt chestiuni presante care necesită atenţia ta.

Emma m-a luat de braţ şi m-a însoţit, lucru pentru care i-am fost recunoscător, căci încăperea parcă tot se mai învârtea puţin cu mine.

— Deja o ştergeţi să vă drăgăliţi? a zis Enoch. De-abia am sosit!

Emma şi-a întins mâna liberă către el, pârlindu-i creştetul. Enoch s-a ferit plesnindu-şi cu palmele părul fumegând şi eu am izbucnit într-un râs care parcă mi-a mai limpezit puţin mintea.

Da, prietenii mei erau reali şi erau aici. Şi nu numai atât, dar Miss Peregrine spusese că aveau de gând să rămână un timp. Să înveţe câte ceva despre lumea modernă. Să îşi ia o vacanţă, un răgaz binemeritat după mizeria din Pogonul Dracului, care devenise reşedinţa lor provizorie, după ce mândra şi vechea lor casă din Cairnholm pierise. Sigur că erau bine-veniţi şi n-aveam cuvinte să îmi exprim recunoştinţa, dar cum aveau să se aranjeze lucrurile? Cum aveam să procedăm cu părinţii şi unchii mei, care în acest moment se aflau în garaj, în paza lui Bronwyn? Erau prea multe întrebări deodată, aşa că pe moment le-am împins deoparte.

Miss Peregrine discuta cu Hugh dinaintea frigiderului deschis. Păreau dureros de nelalocul lor în bucătăria modernă a părinţilor mei, toată numai inox şi muchii dure iar ei ca nişte actori care nimeriseră în decorul altui film. Hugh flutura un pachet de batoane de brânză ambalate în plastic.

— Dar aici e numai mâncare ciudată şi eu n-am mai mâncat de secole!

— Hugh, exagerezi!

— Ba nu. Pe Pogonul Dracului e 1886 şi acolo am luat micul

dejun.

Horace a dat buzna din cămară.

— Am terminat inventarul şi sunt de-a dreptul şocat. O punguţă de praf de copt, o cutie de sardele în saramură şi o cutie cu biscuiţi asortaţi infestaţi cu gărgăriţe. Raţionalizează guvernul mâncarea? E război?

— Mâncăm o mulţime de chestii comandate prin telefon, am zis apropiindu-mă de el. Părinţii mei nu prea se omoară cu gătitul.

— Atunci de ce au bucătăria asta fabuloasă? a întrebat Horace. Oi fi eu un artist al gătitului, dar nu pot să prepar ceva din nimic.

Adevărul era că tata văzuse bucătăria asta într-o revistă de decoraţiuni interioare şi decisese că trebuia s-o aibă. Încercase să justifice costurile promiţând că va învăţa să gătească şi apoi va organiza nişte dineuri fabuloase pentru familie, dar, la fel ca multe alte planuri de-ale sale, şi acesta se fâsâise după numai câteva lecţii de gătit. Aşa că acum ai mei aveau o bucătărie extrem de costisitoare pe care o foloseau în general ca să decongeleze semipreparate şi să încălzească resturile mâncării comandate cu o zi în urmă. Însă am preferat să ridic din umeri în loc să explic toate astea.

— Sunt convinsă că n-o să muriţi de foame în următoarele cinci minute, a zis Miss Peregrine alungându-i pe Hugh şi Horace din bucătărie. Şi-acum să trecem la subiect. Domnule Portman, arătai cam confuz ceva mai devreme. Te simţi bine?

— Tot mai bine pe minut ce trece, i-am zis cam stânjenit.

— Poate suferi de rău de buclă, a zis Miss Peregrine. Cu un efect cam întârziat în cazul tău. E ceva absolut firesc pentru călătorii prin timp, mai ales pentru cei care-s încă neexperimentaţi.

Îmi vorbea peste umăr, în timp ce se deplasa prin bucătărie uitându-se în fiecare dulap.

— De obicei simptomele sunt minore, deşi nu întotdeauna. De când suferi de ameţeli?

— Numai de când aţi apărut cu toţii aici. Dar mă simt bine, serios…

— Ai cumva ulceraţii purulente, aglomerări de monturi sau migrene?

— Nu.

— Tulburări mentale bruşte?

— Ăăă… nu unele de care să-mi amintesc.

— Domnule Portman, nu e de glumit cu răul de buclă netratat. Unii au murit din pricina asta. Ah, biscuiţi!

A înhăţat o cutie cu biscuiţi dintr-un dulap, şi-a scuturat unul în palmă şi şi l-a îndesat în gură.

— Melci în fecale? a întrebat ea mestecând.

Mi-am înghiţit un chicotit.

— Nu.

— Sarcină spontană?

Emma a dat îndărăt şocată.

— Nu vorbiţi serios!

— Din câte ştim noi, nu s-a întâmplat decât o dată, a zis Miss Peregrine punând jos biscuiţii şi privindu-mă stăruitor. Subiectul era de sex masculin.

— Nu-s gravid! am zis eu puţin cam prea tare.

— Şi să-i mulţumim Domnului pentru asta! a strigat cineva din sufragerie.

Miss Peregrine m-a bătut pe umăr.

— Se pare că eşti în siguranţă. Deşi ar fi trebuit să te previn.

— Probabil e mai bine că n-aţi făcut-o, am zis eu.

M-ar fi făcut paranoic, ca să nu mai spun că, dacă mi-aş fi petrecut ultima lună manevrând pe furiş teste de sarcină şi căutându-mi melci în fecale, probabil părinţii mei m-ar fi expediat deja de mult la azil.

— Ai dreptate, a zis Miss Peregrine. Acum, înainte să ne relaxăm cu toţii, bucurându-ne de compania noastră reciprocă, avem nişte afaceri de rezolvat.

A început să păşească, descriind cercuri strânse între cuptorul dublu şi chiuveta de lucru.

— Problema numărul unu: siguranţă şi securitate. Am verificat perimetrul casei. Totul pare liniştit, dar aparenţele pot fi înşelătoare. E ceva ce ar trebui să ştiu despre vecinii tăi?

— Ca de exemplu?

— Trecut infracţional? Tendinţe violente? Colecţii de arme de foc?

Aveam numai doi vecini: pe bătrâna doamnă Melloroos, o octogenară în scaunul cu rotile care nu ieşea din casă decât cu ajutorul asistentei medicale, şi un cuplu de nemţi care-şi petrecea majoritatea anului altundeva. Locuinţa lor, o

ieftinăciune cu ifose în stilul Cape Cod, era goală tot timpul, cu excepţia iernii.

— Doamna Melloroos e cam băgăcioasă, am zis eu. Dar atâta timp cât nimeni nu se comportă într-un mod bătător la ochi pe peluza din faţa casei ei, nu cred c-o să avem probleme cu ea.

— S-a notat, a zis Miss Peregrine. Problema numărul doi: ai simţit prezenţa vreunui suflet-pustiu de când te-ai întors acasă?

Am simţit că-mi creşte tensiunea numai la auzul cuvântului, care nu-mi mai poposise nici prin minte, nici pe buze în ultimele câteva săptămâni.

— Nu, am zis repede. De ce? Au mai avut loc atacuri?

— Niciun atac. Nici urmă de ele. Dar tocmai asta mă îngrijorează. Acum să vorbim despre familia ta…

— Nu i-am omorât sau capturat pe toţi pe Pogonul Dracului? am întrebat eu, nepregătit să schimb atât de repede subiectul.

— Nu chiar pe toţi. Un mic efectiv a scăpat după victoria noastră, împreună cu nişte strigoi, şi credem că s-au ascuns în America. Şi, deşi mă îndoiesc că o să se apropie vreunul de tine – aş zice că şi-au învăţat lecţia –, presupun că totuşi pun ei ceva la cale. Un exces de precauţie n-are de ce să strice.

— Îi îngrozeşti, Jacob, a zis Emma cu mândrie.

— Serios? am întrebat eu.

— După bătaia pe care le-ai tras-o ar fi şi proşti să nu se teamă, a răsunat vocea lui Millard din pragul bucătăriei.

— Persoanele bine-crescute nu trag cu urechea la conversaţiile particulare, a pufnit indignată Miss Peregrine.

— Nu trăgeam cu urechea, mi-era foame. Şi ceilalţi m-au trimis să vă spun să nu-l acaparaţi pe Jacob. Am bătut un drum lung ca să-l vedem, doar ştiţi.

— Le-a fost tare dor de Jacob, i-a zis Emma lui Miss Peregrine. Aproape la fel de mult cât mi-a fost mie.

— Poate a venit momentul să li te adresezi, mi-a zis Miss Peregrine. Să le ţii un mic discurs de bun venit. Să stabileşti nişte reguli de bază.

— Reguli de bază? Cum ar fi?

— Domnule Portman, ei sunt elevii mei, dar ne aflăm în oraşul şi în vremurile tale. O să am nevoie de ajutorul tău ca să nu intre nimeni în belele.

— Numai nu uita să le dai de mâncare, a zis Emma.

M-am întors către Miss Peregrine.

— Ce spuneaţi mai devreme despre familia mea?

Nu puteau rămâne la nesfârşit prizonieri în garaj şi ardeam de nerăbdare să ştiu cum urma să procedăm în privinţa lor.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Bronwyn are situaţia sub control, a zis Miss Peregrine.

Abia terminase de vorbit, că dinspre garaj s-a auzit o bubuitură sonoră care a cutremurat pereţii. Vibraţiile au făcut paharele de pe un raft să cadă pe podea, spărgându-se.

— Asta sună ca o situaţie cum nu se poate mai scăpată de sub control, a zis Millard.

Deja o rupseserăm la fugă.

•••

— Staţi unde sunteţi! a strigat Miss Peregrine în direcţia sufrageriei.

Am ieşit în fugă din bucătărie pe coridorul din spate, cu Emma pe urmele mele şi cu adrenalina dându-mi aripi. Când am năvălit în garaj cu toţii, nu ştiam ce-o să găsesc. Fum? Sânge? Sunase ca o explozie. În mod cert nu mă aşteptam să-mi descopăr părinţii şi unchii adormiţi în maşină, liniştiţi ca nişte bebeluşi. Partea din spate a maşinii făcuse o îndoitură serioasă în uşa coborâtă a garajului, iar pe betonul din jur scânteiau cioburile farurilor din spate. Motorul era pornit şi mergea în gol.

Bronwyn stătea în faţa maşinii, ţinând în mâini bara de protecţie desprinsă.

— Vai, îmi pare rău, nu ştiu ce s-a întâmplat! a exclamat ea lăsând bara de protecţie să cadă cu un zăngănit puternic.

Dându-mi seama că trebuia să opresc motorul înainte să ne sufocăm cu toţii, m-am desprins de ceilalţi şi am dat fuga către portiera şoferului. Era blocată. Sigur că da! Ai mei încercaseră să o lase pe Bronwyn pe dinafară. Eram convins că fuseseră îngroziţi.

— Pot eu s-o deschid, a zis Bronwyn. Dă-te la o parte!

S-a proptit bine pe picioare şi a apucat mânerul portierei cu ambele mâini.

— Ce fa… am dat eu să spun, dar ea deschisese deja portiera cu o smucitură zdravănă, scoţând-o totodată din balamale.

Greutatea şi inerţia fiind ceea ce sunt, portiera şi-a continuat traiectoria, desprinzându-se din mâinile ei şi zburând până în partea opusă a încăperii, unde s-a înfipt în peretele din fund.

Zgomotul rezultat a fost ca o mână care m-ar fi împins îndărăt.

— O, fir-ar să fie! a zis Bronwyn în tăcerea asurzitoare care a urmat.

Garajul începea să semene cu casele bombardate pe care le văzusem în Londra în vremea războiului.

— Bronwyn! a ţipat Emma care încercase să-şi protejeze capul. Puteai să fi decapitat pe careva!

M-am aplecat prin gaura unde fusese portiera şoferului, m-am întins peste tatăl meu adormit şi am scos cheile din contact. Mama era sprijinită de tata, care sforăia. În spate, unchii mei dormeau îmbrăţişaţi. În ciuda gălăgiei, niciunul nu tresărise măcar. Ştiam o singură substanţă care putea cufunda oamenii într-un somn atât de adânc: praful Mamei Ţărână. Când m-am extras din maşină, am văzut-o pe Bronwyn ţinând în mână o punguţă cu respectiva substanţă şi încercând să explice ce se întâmplase.

— Bărbatul din spate, spunea ea arătându-l pe unchiul Bobby. L-am văzut folosind chestia asta mică…

A scos din buzunar mobilul unchiului Bobby.

— Mobilul, am zis eu.

— Da, aşa, a continuat ea. I l-am confiscat şi atunci toţi au luat-o razna mai rău ca nişte nevăstuici închise într-un sac, aşa că am făcut cum m-a învăţat Miss P…

— Ai folosit praful? a întrebat-o Miss Peregrine.

— L-am suflat în direcţia lor, dar n-au adormit imediat. Tatăl lui Jacob a pornit maşina, dar în loc să meargă înainte a… a…

Rămasă fără cuvinte, Bronwyn a făcut semn către uşa îndoită a garajului.

Miss Peregrine a bătut-o pe braţ.

— Da, draga mea, văd. Te-ai descurcat de-a dreptul splendid.

— Da, ca nuca-n perete, a zis Enoch.

Ne-am întors şi i-am descoperit pe ceilalţi copii adunaţi pe coridor, privindu-ne.

— V-am spus să staţi locului, a zis Miss Peregrine.

— După zgomotul ăla? a zis Enoch.

— Îmi pare rău, Jacob, a zis Bronwyn. Se supăraseră atât de tare şi n-am ştiut ce să fac. Nu le-am făcut rău, nu-i aşa?

— Cred că nu.

Avusesem şi eu parte de somnul catifelat provocat de praful Maicii Ţărână şi nu era o modalitate neplăcută de a-ţi petrece

câteva ore.

— Pot să văd telefonul unchiului meu?

Bronwyn mi l-a dat. Ecranul era acoperit de o reţea de crăpături, dar încă se mai putea citi. Când s-a aprins, am văzut un şir de mesaje de la mătuşa mea:

Ce se întâmplă?
Unde eşti?
Totu-i OK?

Drept răspuns, unchiul Bobby începuse să scrie SUNĂ LA POLIŢIE, după care probabil îşi dăduse seama că putea la fel de bine să sune chiar el, însă Bronwyn îi luase telefonul înainte să apuce să o facă. Dacă ar fi fost numai cu câteva secunde mai înceată, ne-am fi putut pomeni vizitaţi de o echipă SWAT. Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am dat seama cât de repede s-ar fi putut complica situaţia. „La naiba”, mi-am zis plimbându-mi privirea de la peretele distrus al garajului la uşa lui strâmbă. „Deja s-a complicat.”

— Nu-ţi face griji, Jacob, am gestionat eu situaţii chiar mai complicate.

Miss Peregrine dădea ocol maşinii examinând stricăciunile.

— Familia ta o să doarmă neîntoarsă până dimineaţă şi presupun că şi noi ar trebui să facem la fel.

— Şi pe urmă? am întrebat neliniştit şi începând să transpir.

Garajul nu avea aer condiţionat şi atmosfera era sufocantă.

— Când se vor trezi, o să le şterg amintirile recente şi pe unchii tăi o să-i trimit acasă.

— Dar ce-o să…

— O să le explic că suntem rude îndepărtate din partea tatălui tău, sosite din Europa ca să ne reculegem la mormântul lui Abe. Cât despre programarea ta la azil, te simţi mai bine şi nu mai ai nevoie de îngrijiri psihiatrice.

— Dar cum rămâne cu…

— A, o să ne creadă! Obişnuiţii sunt foarte uşor de influenţat după ce li se şterge memoria. Probabil i-aş putea convinge şi că suntem vizitatori dintr-o colonie de pe Lună.

— Miss Peregrine, vă rog să nu mai faceţi asta!

Ea a zâmbit.

— Îmi cer scuze! Experienţa de un secol ca directoare te

învaţă să anticipezi întrebările, de dragul eficienţei. Acum haideţi, copii, trebuie să discutăm protocolul pentru următoarele câteva zile. Avem multe de învăţat despre prezent şi nu e moment mai bun ca prezentul ca să ne apucăm de învăţat.

A început să-i mâne uşurel afară din garaj, în timp ce ei o bombardau cu întrebări.

— Cât putem să stăm aici? a întrebat Olive.

— Mâine dimineaţă putem să plecăm în explorare? a întrebat Claire.

— Aş vrea să mănânc ceva înainte să pier de pe faţa pământului, a zis Millard.

În curând am rămas singur în garaj, unde întârziam în parte fiindcă mă simţeam prost la gândul că-mi voi lăsa familia aici peste noapte, dar şi pentru că mă neliniştea iminenta ştergere a memoriei lor. Miss Peregrine părea încrezătoare, dar era vorba de o curăţire mai serioasă decât aceea din Londra, care nu le ştersese decât vreo zece minute de amintiri. Dacă nu ştergea suficient sau ştergea prea mult? Dacă tata avea să uite tot ce ştia despre păsări şi mama toată franceza învăţată la liceu?

I-am privit dormind timp de un minut, cu această nouă greutate apăsându-mă tot mai tare. Deodată, m-am simţit inconfortabil de adult, în timp ce ai mei – împăcaţi, vulnerabili, salivând un pic – mi s-au părut aproape nişte bebeluşi.

Poate că exista o altă cale.

Emma şi-a băgat capul pe uşă.

— Totul e OK? Cred că băieţii o să se revolte dacă cina nu-şi face apariţia în curând.

— Nu eram sigur că fac bine lăsându-i aici, am zis eu indicându-i cu bărbia pe ai mei.

— Nu pleacă nicăieri şi nu trebuie păziţi. Cu doza pe care au primit-o o să doarmă buştean până pe la jumătatea zilei de mâine.

— Ştiu. Numai că… mă simt cam prost.

— N-ai de ce, a zis ea desprinzându-se din prag şi oprindu-se lângă mine. Nu e vina ta. Nu-i deloc vina ta.

Am încuviinţat.

— Mi se pare cam tragic, aia e.

— Ce anume?

— Că fiul lui Abe Portman nu va şti niciodată ce tip deosebit era tatăl lui.

Emma m-a luat de braţ şi şi l-a petrecut pe după umeri.

— Cred că e de o sută de ori mai tragic că nu va şti niciodată ce tip special e fiul lui.

Tocmai mă întindeam s-o sărut când telefonul unchiului meu mi-a vibrat în buzunar. Am tresărit amândoi. Când l-am scos, am văzut un nou mesaj de la mătuşa.

L-ai internat pe diliul de J la ţăcăniţi?

— Ce e? a întrebat Emma.

— Nimic important.

Am vârât telefonul la loc în buzunar şi m-am răsucit către uşă. Deodată nu mi se mai părea o idee chiar atât de proastă să-mi las rudele în maşină peste noapte.

— Hai să vedem cum facem cu cina.

— Eşti sigur? a întrebat Emma.

— Foarte.

Am stins lumina şi am ieşit amândoi.

•••

Am propus să comandăm pizza de la o firmă care făcea livrări la ore târzii. Numai câţiva dintre copii ştiau ce e aia pizza, iar livrarea la domiciliu era un concept complet străin pentru ei.

— O prepară în altă parte şi ţi-o aduc acasă?! a zis Horace ca şi cum ideea ar fi fost oarecum scandaloasă.

— Pizza… asta e bucătărie tradiţională din Florida? a întrebat Bronwyn.

— Nu chiar, am răspuns eu. Dar crede-mă c-o să-ţi placă.

Am făcut o comandă uriaşă şi ne-am aşezat pe canapele şi fotolii în sufragerie în aşteptarea ei. Miss Peregrine mi-a şoptit la ureche: „Cred că e momentul să ţii cuvântarea aia.” Apoi, fără să aştepte răspunsul meu, şi-a dres glasul şi a anunţat că aveam ceva de spus. Aşa că m-am ridicat în picioare cam jenat şi m-am apucat să improvizez.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii aici. Nu sunt sigur dacă ştiţi, dar locul unde voiau să mă ducă ai mei în seara asta nu era unul bun. Adică… ar putea fi bun pentru unele persoane, ştiţi, care au probleme de-adevăratelea, dar… pe scurt, ideea-i că mi-aţi salvat curul.

Miss Peregrine s-a încruntat.

— Tu ne-ai salvat… dosurile, a zis Bronwyn aruncându-i o

privire directoarei. Noi n-am făcut decât să-ţi întoarcem favoarea.

— Ei, vă mulţumesc. Când aţi sosit cu toţii am crezut că visez. Încă de când ne-am cunoscut, am tot visat că o să veniţi să mă vizitaţi. Aşa că la început mi-a fost greu să cred că se întâmpla cu adevărat. În fine, ideea e că sunteţi aici şi sper să vă fac să vă simţiţi la fel de bine-veniţi cum m-aţi făcut voi când am venit să locuiesc în bucla voastră.

Am bâţâit din cap şi mi-am mutat ochii în podea, cuprins de o stânjeneală subită.

— Pe scurt, ideea e că mă bucur că sunteţi aici, vă iubesc şi cu asta am încheiat discursul.

— Şi noi te iubim! a exclamat Claire sărind de pe scaun şi dând fuga să mă îmbrăţişeze.

Apoi i s-au alăturat Olive şi Bronwyn şi în curând aproape toţi mă îmbrăţişau mai-mai să mă lase fără suflare.

— Ne pare aşa de bine că suntem aici, a zis Claire.

— Şi nu pe Pogonul Dracului, a adăugat Horace.

— O să ne distrăm aşa de bine! a cântat Olive.

— Ne pare rău că ţi-am stricat o parte din casă, a zis Bronwyn.

— Cum adică „noi”? a întrebat-o Enoch.

— Nu pot să respir, am gâfâit eu. Mă îmbrăţişaţi prea strâns.

Grupul din jurul meu s-a depărtat cât să-mi permită să răsuflu. Apoi Hugh s-a strecurat prin spărtură şi mi-a tras un ghiont în piept.

— Ştii că nu suntem chiar toţi aici, nu?

O albină solitară zbura agitată în cerc în jurul lui. Ceilalţi s-au retras, lăsând un spaţiu gol pentru Hugh şi albina lui.

— Ai zis că eşti bucuros că suntem cu toţii aici. Ei, nu suntem toţi.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama la cine se referea şi apoi mi s-a făcut ruşine.

— Îmi pare rău, Hugh! Nu voiam s-o las pe Fiona pe dinafară.

El şi-a coborât privirile către şosetele lui pufoase, în dungi.

— Uneori am sentimentul că a uitat-o toată lumea în afară de mine.

Buza de jos a prins să-i tremure şi şi-a încleştat pumnii ca să se stăpânească.

— N-a murit, să ştii!

— Sper că ai dreptate.

El mi-a înfruntat privirea sfidător.

— N-a murit.

— Bine. N-a murit.

— Chiar mi-e dor de ea, Jacob!

— Tuturor ne e dor de ea, am zis eu. Nu am vrut s-o las pe dinafară şi n-am uitat-o.

— Îţi accept scuzele, a zis Hugh şi apoi şi-a şters lacrimile, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din încăpere.

— Dacă-ţi vine să crezi, ăsta a fost un progres, a zis Millard după o clipă de tăcere.

— Cu noi de-abia vorbeşte, a zis Emma. E furios şi refuză să accepte adevărul.

— Nu credeţi că e posibil ca Fiona să fie în viaţă pe undeva? am întrebat.

— Aş zice că e extrem de improbabil, a spus Millard.

Miss Peregrine a tresărit şi a dus un deget la buze – traversase camera până lângă noi – şi, înconjurându-ne cu un braţ, ne-a tras conspirativ mai aproape.

— Am trimis de veste către fiecare buclă şi comunitate de deosebiţi cu care avem legături, a zis ea încet. Am distribuit comunicate, buletine, fotografii, descrieri amănunţite. I-am trimis chiar şi pe porumbeii cercetaşi ai lui Miss Wren să scotocească pădurile după Fiona. Deocamdată nimic.

Millard a oftat.

— Dacă biata de ea ar mai fi fost în viaţă nu ne-ar fi dat de urmă până acum? Nu suntem aşa de greu de găsit.

— Cred că da, am zis eu. Dar a încercat cineva să-i caute, ăă…

— Cadavrul? a întrebat Millard.

— Millard, te rog frumos! a exclamat directoarea.

— Am fost nedelicat? Ar fi trebuit să folosesc un termen mai puţin precis?

— Taci pur şi simplu, a şuierat Miss Peregrine.

Millard nu era lipsit de sentimente: pur şi simplu uita să ţină cont de ale altora.

— Căderea care probabil a ucis-o pe Fiona a avut loc în bucla-menajerie a lui Miss Wren, care de atunci s-a prăbuşit. Dacă trupul ei e acolo, nu mai poate fi recuperat.

— M-am întrebat dacă n-ar trebui să organizez o ceremonie

funerară, a spus Miss Peregrine. Dar nici măcar nu pot să deschid subiectul fără să-i provoc lui Hugh o depresie adâncă. Mă tem că dacă forţăm nota…

— Nici măcar nu vrea să adopte alte albine, a zis Millard. Spune că nu le-ar putea iubi la fel de mult fiindcă n-au cunoscut-o pe Fiona, aşa că nu o mai păstrează decât pe aceea unică, şi ea a ajuns deja la o vârstă respectabilă.

— Poate o schimbare de peisaj i-ar face bine, am zis eu.

Chiar atunci cineva a sunat la uşă. Nici că se putea moment mai potrivit, căci în cameră atmosfera devenea tot mai sumbră de la o clipă la alta.

Claire şi Bronwyn au încercat să mă urmeze pe hol, dar Miss Peregrine s-a răstit la ele:

— Nu! Nu sunteţi încă pregătite să staţi de vorbă cu obişnuiţii.

Eu unul nu credeam că a-l întâlni pe băiatul cu pizza era cine ştie ce risc… asta până când am deschis uşa şi am văzut un puşti pe care-l ştiam de la şcoală, ţinând în echilibru un teanc de cutii de pizza.

— Noăşpatru şi şaizeci, a mormăit el şi apoi m-a recunoscut cu o tresărire. O, fir-ar! Portman?

— Bună, Justin!

Îl chema Justin Pamperton, deşi toată lumea îi zicea Pamperşi. Era unul dintre skaterii drogaţi care îşi făceau veacul prin parcarea exterioară a şcolii.

— Arăţi bine, a zis el. Eşti, cum să zic, mai bine acuma?

— Cum aşa? l-am întrebat, nedorindu-mi de fapt să ştiu ce voia să spună şi numărându-i banii cât mai repede cu putinţă. (Ceva mai devreme dădusem iama în sertarul cu ciorapi al părinţilor mei, unde aveau întotdeauna o rezervă de vreo două-trei sute de dolari.)

— Păi se zice căăă, cum să zic, te-ai cam dilit. Nu te supăra că ţi-o zic.

— Ăăă, nu, am zis eu. Sunt OK.

— Splendid, a zis el, dând din cap ca o jucărie cu arc. Pentru că eu auzisem că…

S-a oprit la jumătatea frazei. Cineva dinăuntru râdea.

— Tipule, dai o petrecere?

I-am luat pizzele şi i-am îndesat banii în mână.

— Ceva de genu’. Păstrează restul!

— Cu feteee?!

A încercat să tragă cu ochiul înăuntru, dar m-am mişcat ca să-i blochez vederea.

— Ies din tură într-o oră. Pot să iau nişte beri…

Niciodată nu-mi mai dorisem atât de tare să dispară cineva din faţa mea.

— Scuze, dar e o chestie privată.

A părut impresionat.

— Eşti tare, gagiule!

A ridicat mâna să batem cuba şi apoi şi-a dat seama că eu nu puteam din pricina pizzelor, aşa că a strâns pumnul şi l-a agitat prin aer.

— Ne vedem într-o săptămână, Portman!

— Într-o săptămână?

— La şcoală, gagiule! Tu de pe ce planetă ai picat?

A străbătut în fugă distanţa către berlina lui cu motorul pornit, clătinând din cap şi râzând de unul singur.

•••

Conversaţia a încetat brusc când am împărţit pizza şi vreme de trei minute nu s-au mai auzit decât plescăituri din buze şi câte un geamăt ocazional de satisfacţie. Acalmia mi-a permis să repet în minte cuvintele lui Justin. Şcoala începea într-o săptămână şi eu uitasem cu totul de asta. Înainte ca părinţii mei să decidă că-s dus cu capul şi să încerce să mă interneze, mă hotărâsem să revin la şcoală. Plănuisem să stau acasă până la absolvire şi apoi s-o şterg la Londra, ca să fiu cu Emma şi cu prietenii mei. Dar acum prietenii pe care îi crezusem atât de departe şi lumea pe care o crezusem atât de inaccesibilă îmi aterizaseră în prag şi într-o noapte totul se schimbase. Prietenii mei erau liberi să colinde oriunde (şi oricând) voiau. Chiar mă puteam imagina îndurând zi de zi cursuri interminabile, pauze de prânz şi întruniri obligatorii când mă aşteptau toate astea?

Poate că nu, dar era prea complicat ca să găsesc o soluţie în acea clipă, cu pizza în poală şi încă năucit la gândul atâtor posibilităţi. Şcoala nu începea decât peste o săptămână. Aveam timp. Acum nu îmi doream decât să mănânc şi să mă bucur de tovărăşia prietenilor mei.

— Asta-i cea mai bună mâncare din lume! a proclamat Claire cu gura plină de brânză topită. O să mănânc numai de-asta în fiecare seară.

— Numai dacă vrei să n-apuci săptămâna viitoare, a zis Horace culegând măslinele de pe felia lui cu precizie metodică. Chestia asta are mai mult sodiu în ea decât Marea Moartă.

— Te temi c-o să te îngraşi? a râs Enoch. Horace Grasul. Mi-ar plăcea să văd una ca asta.

— Mă tem să nu ajung un *umflat,* a zis Horace. Îmbrăcămintea mea e croită pe măsură, nu ca sacii ăia de făină pe care-i numeşti tu haine.

Enoch şi-a contemplat veşmintele: o cămaşă gri fără guler pe sub o vestă neagră, pantalonii negri zdrenţăroşi şi pantofii de piele naturală care îşi pierduseră de mult luciul.

— Am căpătat hainele astea din *Pahriss,* a zis el cu un accent franţuzesc forţat. De la un domn la modă care nu mai avea nevoie de ele.

— De la un domn *mort,* a zis Claire strâmbându-se scârbită.

— Saloanele mortuare sunt cele mai bune buticuri de haine la mâna a doua din lume, a zis Enoch luând o muşcătură zdravănă de pizza. Numai că trebuie să iei hainele înainte ca ocupantul lor să înceapă să prezinte scurgeri.

— Şi uite-aşa mi s-a dus naibii pofta de mâncare, a zis Horace trântindu-şi farfuria pe măsuţa pentru cafea.

— Ia aia şi termin-o! l-a mustrat Miss Peregrine. Nu irosim mâncarea!

Horace a oftat şi şi-a luat din nou farfuria.

— Câteodată îl invidiez pe Nullings. Ar putea să pună şi o sută de kile pe el că n-ar observa nimeni.

— Dacă vrei să ştii, sunt o persoană suplă, a zis Millard scoţând un sunet care putea fi numai cel al mâinilor lui plesnindu-i stomacul gol. Hai să pipăi dacă nu mă crezi.

— Nu, mulţumesc.

— În numele Păsării, pune-ţi *hainele,* Millard! a zis Miss Peregrine. Ce ţi-am zis eu despre nuditatea inutilă?

— Ce contează, din moment ce nu mă vede nimeni? a replicat Millard.

— E de prost gust.

— Dar e cald aici!

— Acum, domnule Nullings!

Millard s-a ridicat de pe canapea, bombănind în drum spre ieşire ceva despre „puritani”, şi a revenit peste un minut cu un prosop înfăşurat lejer în jurul mijlocului. Dar Miss Peregrine nu

a fost de acord nici cu asta şi l-a trimis din nou să se schimbe. Când a revenit a doua oară, era înfofolit în haine luate din şifonierul meu: bocanci de alpinist, pantaloni de lână, un fular, o pălărie şi mănuşi.

— Millard, o să mori de cald! a zis Bronwyn.

— Măcar nimeni nu va fi silit să îşi imagineze cum arăt în starea mea naturală, a zis el, ceea ce a avut efectul dorit de a o enerva pe Miss Peregrine.

Aceasta a anunţat că venise timpul să verifice din nou dacă suntem în siguranţă şi a ieşit din cameră.

Râsul pe care mulţi dintre noi şi-l reţinuseră a izbucnit.

— Ai văzut ce faţă a făcut? a zis Enoch. Îi venea să te omoare, Nullings!

Dinamica relaţiilor dintre copii şi Miss Peregrine se schimbase întru câtva. Acum păreau mai degrabă nişte adolescenţi, unii autentici, pe care stilul ei autoritar începea să-i irite.

— Sunteţi nepoliticoşi cu toţii! Terminaţi imediat! a zis Claire.

Ei, uite că nu pe toţi îi irita.

— Nu ţi se pare obositor să ţi se ţină lecţii despre orice flecuşteţ? a întrebat-o Millard.

— Flecuşteţ! a zis Enoch izbucnind din nou în râs. Millard are un… au!

Claire îl muşcase de umăr cu gura de la ceafă şi, în timp ce Enoch îşi masa locul, ea a zis:

— Nu, nu mi se pare obositor. Şi chiar e ciudat să umbli gol fără niciun motiv când eşti în companie mixtă.

— Ah, prostii! a zis Millard. Mai deranjează asta pe cineva?

Toate fetele au ridicat mâna.

Millard a oftat.

— Bine, bine. O să am grijă să fiu îmbrăcat tot timpul, ca să nu fie careva deranjat de aspectele biologice elementare.

•••

Am vorbit ca nişte mori stricate. Erau multe cu care trebuia să ne punem la curent. Regăsiserăm cu atâta uşurinţă vechea noastră familiaritate, încât ai fi zis că fuseserăm despărţiţi doar câteva zile, şi nu aproape şase săptămâni. În timpul ăsta se întâmplaseră multe, sau cel puţin lor li se întâmplaseră multe, deşi eu primisem doar informări ocazionale în scrisorile trimise

de Emma. Mi-au descris cu rândul aventurile de care avuseseră parte explorând locuri deosebite cu ajutorul Pambucliconului, deşi numai buclele temporale deja cercetate şi declarate sigure de către ymbryne, pentru că nu se ştia cu certitudine ce se ascundea dincolo de fiecare uşă a Panbucliconului.

Vizitaseră o buclă din Mongolia antică şi urmăriseră un păstor deosebit vorbind limba oilor şi conducându-şi turma fără toiag şi fără câine, doar cu vocea lui. Preferata lui Olive fusese o excursie într-o buclă din Munţii Atlas, aflaţi în nordul Africii, unde exista un orăşel mic ai cărui locuitori deosebiţi pluteau cu toţii la fel ca ea. Întinseseră plase în toată aşezarea, pentru ca oamenii să-şi poată vedea de treburile zilnice fără să poarte greutăţi, şi săreau dintr-un loc într-altul ca nişte acrobaţi în gravitaţie zero. În jungla amazoniană exista o buclă care devenise şi ea un loc popular pentru vizitatori: un oraş fantastic făcut din copaci, ale căror rădăcini şi ramuri se înnodau laolaltă formând drumuri, poduri şi case. Deosebiţii care-l locuiau puteau manipula plantele cam cum făcea Fiona, lucru care pe Hugh îl tulburase atât de tare încât, copleşit, părăsise aproape imediat bucla, revenind pe Pogonul Dracului.

— Era cald şi insectele erau ceva de groază, dar localnicii au fost nemaipomenit de drăguţi şi ne-au arătat cum să preparăm nişte medicamente fabuloase din plante, a zis Millard.

— Şi pescuiesc cu ajutorul unei otrăvi speciale care amorţeşte peştii, dar nu-i ucide, aşa că îi pot scoate din apă numai pe aceia pe care-i vor, a zis Emma. Genial!

— Am mai călătorit şi prin alte locuri, a zis Bronwyn. Em, arată-i lui Jacob pozele tale!

Emma a sărit de pe canapea, de lângă mine, şi a dat fuga să le ia din bagaje. A revenit câteva minute mai târziu cu fotografiile în mână şi ne-am adunat în jurul strălucirii unei lămpi cu picior ca să le privim.

— Abia de curând m-am apucat de fotografie şi nu ştiu dacă-i bine ce fac…

— Nu mai fi aşa modestă, i-am zis eu. Mi-ai trimis nişte fotografii odată cu scrisorile şi erau super.

— Opa, am uitat de ele!

Emma nu era genul care să se dea mare, dar nici nu se temea să se laude cu lucrurile pe care le făcea bine. Nesiguranţa ei cu privire la fotografii demonstra că avea

standarde înalte şi aspira să le atingă. Din fericire pentru noi doi – eu fiind complet incapabil să mă prefac entuziast atunci când nu sunt – era un talent înnăscut. Dar, deşi compoziţia şi expunerea şi toate celelalte erau foarte reuşite (nu c-aş fi vreun expert), subiectele erau cele care le făceau interesante… şi teribile.

Prima fotografie înfăţişa o duzină de persoane din epoca victoriană care pozau relaxate ca la un picnic pe acoperişurile nefiresc de înclinate ale unor case ce păreau să fi fost strivite de un uriaş furios.

— Un cutremur în Chile, a explicat Emma. Developate pe hârtie nearhivabilă care din păcate a îmbătrânit urât după ce am părăsit Pogonul Dracului.

A trecut la următoarea poză: un tren care sărise de pe şine şi se răsturnase pe o parte. Nişte copii – unii deosebiţi presupun – stăteau în picioare sau aşezaţi în jurul lui, zâmbind de parcă s-ar fi distrat de minune.

— Un dezastru feroviar, a zis Millard. Trenul transporta nu ştiu ce substanţă volatilă şi la câteva minute după ce a fost făcută fotografia asta ne-am retras la o distanţă sigură şi l-am privit cum ia foc şi explodează. Un spectacol uimitor!

— Care a fost motivul acestor călătorii? am întrebat. Nu par la fel de plăcute ca vizitele într-o buclă mişto din Amazonia.

— L-am ajutat pe Sharon, a răspuns Millard. Îl mai ţii minte, nu? Luntraşul înalt înfăşurat în mantie de pe Pogonul Dracului? Care era prieten cu şobolanii?

— Cum l-aş putea uita?

— Lucra la o versiune nouă şi îmbunătăţită a Pachetului Turistic Foamete şi Flăcări cu ajutorul buclelor Panbucliconului şi ne-a rugat să testăm o versiune de probă. Pe lângă cutremurul din Chile şi dezastrul feroviar mai era un oraş din Portugalia unde ploua cu sânge.

— Pe bune? am întrebat eu.

— La aia nu m-am dus, a zis Emma.

— Şi bine-ai făcut, a zis Horace. Hainele noastre s-au murdărit atât de tare, că au devenit de nepurtat.

— Ei, se pare că v-aţi distrat mult mai bine ca mine, am zis. De când v-am văzut ultima oară, nu cred c-am ieşit din casă decât de vreo şase ori.

— Sper că asta o să se schimbe, a zis Bronwyn. Mereu am vrut să văd America, mai ales pe cea din ziua de azi. New Yorkul e foarte departe?

— Mă tem că da, am zis eu.

— O! a exclamat ea cufundându-se în pernele canapelei.

— Eu aş vrea să vizitez Muncie din Indiana, a zis Olive. Ghidul spune că n-ai trăit cu adevărat până nu ai fost în Muncie.

— Ce ghid?

— *Planeta Deosebiţilor: America de Nord,* a zis Olive ridicând o carte cu o copertă verde hârtănită. E un ghid de călătorie pentru deosebiţi. Muncie a primit titlul de Cel Mai Obişnuit Oraş din America timp de şase ani la rând. Complet oarecare în toate privinţele.

— Cartea aia e teribil de depăşită, a zis Millard. Cel mai probabil e complet inutilă.

Olive nu l-a băgat în seamă.

— Se pare că acolo nu s-a întâmplat niciodată nimic neobişnuit sau ieşit din comun. Absolut niciodată.

— Nu tuturor ni se pare că obişnuiţii sunt aşa interesanţi cum îi crezi tu, a zis Horace. Şi oricum sunt convins că e plin de turişti deosebiţi.

Olive, care nu purta pantofii ei de plumb, a plutit peste măsuţa de cafea şi peste canapea şi a lăsat cartea să-mi cadă în poală. Era deschisă la o pagină care descria unica unitate de cazare pentru deosebiţi din apropierea lui Muncie, un loc numit Gura Clovnului, într-o buclă de la periferia aşezării. După cum o anunţa şi numele, părea să fie o cameră în interiorul unui cap uriaş de ghips.

M-am înfiorat uşor şi am lăsat cartea să se închidă.

— Nu trebuie să mergem tocmai până în Indiana ca să găsim locuri complet oarecare, am zis eu. Avem o mulţime şi aici, în Englewood, pe cuvântul meu.

— Voi puteţi face ce vreţi, a zis Enoch. Unicul meu plan pentru săptămânile următoare e să dorm până la prânz şi să îmi îngrop degetele de la picioare în nisip cald.

— Asta chiar sună plăcut, a zis Emma. E vreo plajă prin apropiere?

— Chiar peste drum.

Ochii Emmei s-au luminat.

— Nu pot să sufăr plajele! a zis Olive. Nu pot să-mi scot niciodată idioţii ăştia de pantofi de metal şi asta-mi taie tot cheful.

— Am putea să te legăm de o stâncă la marginea apei, a propus Claire.

— Sună magic de-a dreptul! a mârâit Olive, apoi mi-a luat *Planeta Deosebirilor* din poală şi s-a retras plutind într-un colţ. O să iau un tren până în Muncie şi la naiba cu voi toţi!

— Ba n-o să faci aşa ceva! a zis Miss Peregrine intrând în încăpere.

M-am întrebat dacă nu cumva stătuse pe hol trăgând cu urechea la ce vorbeam noi în loc să facă o nouă verificare a casei.

— Voi, copii, aţi câştigat dreptul la puţină odihnă, aşa e, dar avem răspunderi şi nu putem să ne petrecem următoarele săptămâni lenevind.

— Ce?! a protestat Enoch. Îmi amintesc clar când aţi zis că suntem în vacanţă.

— O vacanţă *de lucru.* Nu ne putem permite să irosim oportunităţile educaţionale pe care ni le oferă prezenţa noastră aici.

La auzul cuvântului „educaţionale”, gemete exasperate s-au înălţat de peste tot.

— Nu facem şi aşa destule lecţii? a scâncit Olive. Simt c-o să-mi crape creierul.

Miss Peregrine i-a aruncat lui Olive o privire severă şi a înaintat cu paşi fermi până în centrul camerei.

— Nu vreau să mai aud vreo plângere! a zis ea. Noua şi extraordinara libertate de mişcare pe care aţi dobândit-o vă face nepreţuiţi pentru efortul de reconstrucţie. Cu pregătirea necesară aţi putea într-o bună zi să deveniţi ambasadori ai altor deosebiţi. Exploratori ai unor noi bucle şi teritorii. Planificatori şi cartografi, lideri şi constructori, la fel de importanţi în refacerea lumii noastre cum aţi fost în înfrângerea strigoilor. Nu vă doriţi asta?

— Sigur că da, a zis Emma. Dar de ce ne împiedică asta să ne luăm o vacanţă?

— Înainte să deveniţi oricare dintre cele de mai sus, trebuie să învăţaţi să navigaţi prin această lume. Prin prezent. Prin *America.* Trebuie să deprindeţi limba şi obiceiurile, devenind în cele din urmă capabili să treceţi drept obişnuiţi. Dacă nu puteţi, veţi fi un pericol pentru voi înşivă şi pentru noi toţi.

— Deci vreţi… ce anume? a întrebat Horace. Să luăm lecţii de normalitate?

— Da. Cât sunteţi aici vreau să învăţaţi tot ce se poate, nu numai să vă coaceţi creierele la soare. Şi, din întâmplare, cunosc exact profesorul potrivit.

Miss Peregrine s-a întors şi mi-a zâmbit.

— Domnule Portman, vrei să accepţi postul?

— Eu? Nu-s tocmai expert în ce-i normal şi ce nu. E unul dintre motivele pentru care mă simt acasă printre voi.

— Miss P are dreptate, a zis Emma. Eşti profesorul perfect. Ţi-ai trăit toată viaţa aici. Ai crescut crezând că eşti un ins obişnuit, chiar dacă eşti unul dintre noi.

— Ei, plănuiam să-mi petrec următoarele câteva săptămâni într-o cameră capitonată, dar, având în vedere că nu mai e cazul, presupun că vă pot învăţa câte ceva, am zis eu.

— Lecţii de normalitate! a exclamat Olive. Vai, ce amuzant sună!

— Sunt multe de învăţat, am zis eu. De unde să încep?

— De dimineaţă, a zis Miss Peregrine. Se face târziu şi ar trebui să ne găsim fiecare câte un culcuş.

Avea dreptate: era aproape miezul nopţii şi prietenii mei îşi începuseră ziua pe Pogonul Dracului cu douăzeci şi trei de ore (şi vreo sută treizeci şi ceva de ani) mai devreme. Eram

epuizaţi cu toţii. Le-am găsit tuturor unde să doarmă: în camerele de oaspeţi, tolăniţi pe canapele sau, în cazul lui Enoch, într-un cuib de pături în debara, căci el prefera să doarmă pe întuneric în chestii care aduceau a cuibare. I-am oferit lui Miss Peregrine patul părinţilor mei, care oricum nu aveau să-l folosească, dar m-a refuzat.

— Apreciez oferta, dar mai bine să-l împartă Bronwyn şi miss Bloom. Eu o să veghez în noaptea asta.

Mi-a aruncat o privire ştiutoare, care spunea limpede: „Şi nu numai casa" şi am avut nevoie de un efort de voinţă să nu-mi dau ochii peste cap. Am fost cât pe ce să-i zic: „Nu trebuie să vă faceţi griji, eu şi Emma nu vrem să grăbim lucrurile." Dar nu era treaba ei. Eram atât de enervat, încât, în momentul în care s-a dus să le bage în pat pe Olive şi Claire, am găsit-o pe Emma şi am întrebat-o:

— Vrei să-mi vezi camera?

— Sigur că da, mi-a răspuns ea şi ne-am furişat pe coridor şi în susul scărilor.

•••

Vocea lui Miss Peregrine urca până la noi dintr-unul din dormitoarele pentru oaspeţi, intonând un cântec de leagăn trist şi dulce. Era lung şi sumbru, ca toate cântecele de leagăn ale deosebiţilor – o poveste despre o fată ai cărei prieteni erau cu toţii fantome –, ceea ce însemna că aveam la dispoziţie câteva minute până când Miss P avea să pornească în căutarea Emmei.

— Camera mea-i cam vraişte, am prevenit-o.

— Am dormit într-un dormitor cu două duzini de fete, a zis ea. Nu mă mai poate şoca nimic.

Am urcat scările până la uşa dormitorului meu. Am aprins lumina şi Emma a rămas cu gura căscată.

— Ce-s toate chestiile astea?

— Ăăă, mda! am zis eu, întrebându-mă dacă nu cumva făcusem o greşeală.

Să îi explic ce erau chestiile din camera mea avea să dureze un timp pe care altminteri l-am fi putut petrece drăgălindu-ne.

Eu nu aveam lucruri. Aveam colecţii. Şi aveam o mulţime, răspândite pe rafturi de jur împrejurul camerei. Nu m-aş fi numit obsedat – nu eram genul care strânge toate ciurucurile –, dar colecţiile de tot felul fuseseră una dintre metodele de a-mi

ocupa singurătatea când eram copil. Când cel mai bun prieten al tău îţi este bunicul de şaptezeci şi cinci de ani, îţi petreci mult timp făcând ce fac bunicii şi pentru noi asta însemna să mergem în fiecare sâmbătă dimineaţă la vânzările de vechituri. (O fi fost bunicul Portman un erou de război, un deosebit şi un vânător periculos de strigoi, dar puţine lucruri îl încântau mai mult ca o tocmeală reuşită.)

La fiecare vânzare aveam voie să aleg un obiect care costa mai puţin de cincizeci de cenţi. Înmulţiţi asta cu cele câteva vânzări de vechituri din fiecare weekend şi o să înţelegeţi cum ajunsesem să adun în cursul unui deceniu un număr enorm de discuri vechi, romane poliţiste ieftine cu coperte stupide, reviste *MAD*[1] şi alte lucruri care, obiectiv vorbind, erau gunoaie, dar care erau aranjate ca nişte comori pe rafturile ce-mi umpleau încăperea. Mama şi tata mă imploraseră adesea să le mai răresc şi să arunc majoritatea lor, dar, deşi făcusem câteva tentative neentuziaste, nu ajunsesem prea departe. Restul casei era atât de mare, de modern şi de impersonal, că dezvoltasem un soi de alergie la spaţiile libere, aşa că, atunci când venea vorba despre unica încăpere asupra căreia aveam un oarece control, o preferam ticsită. Şi de aceea, pe lângă rafturile pline ochi, acoperisem un perete întreg cu hărţi din podea până-n tavan şi un altul cu coperte de discuri vechi.

— Mamă! Chiar că-ţi place muzica!

Emma s-a desprins de lângă mine şi s-a apropiat de perete – de acela pe care copertele de discuri îl acopereau ca nişte solzi. Începeam să prind ciudă pe decorul ăsta care o distrăgea.

— Păi nu le place tuturor? am întrebat.

— Nu toţi îşi tapetează pereţii cu ea.

— Mie îmi plac mai ales chestiile vechi, am zis.

— O, şi mie, a spus ea. Nu-mi plac trupele astea noi de pletoşi cu chitare zgomotoase.

A luat în mână o copertă a albumului *Meet the Beatles* şi a strâmbat din nas.

— Discul ăsta a ieşit pe piaţă acum, ăăă, cincizeci de ani?

— Asta ziceam şi eu. Dar până acum n-ai spus niciodată că îţi place atât de tare muzica.

S-a plimbat de-a lungul peretelui, trecându-şi mâna peste discurile mele, studiind tot.

---

[1] Revistă umoristică americană.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine şi aş vrea să le ştiu.

— Înţeleg ce spui, am zis eu. Într-un fel simt că ne cunoaştem atât de bine, şi într-altul am sentimentul că de-abia ne-am întâlnit pentru prima oară.

— În apărarea noastră, amândoi am fost ocupaţi încercând să nu murim şi să salvăm ymbrynele şi alte chestii de-astea. Dar acum avem timp.

„Avem timp.” Ori de câte ori auzeam cuvintele astea mă străbătea un fior la gândul atâtor posibilităţi.

— Pune-mi o melodie, a zis Emma indicând peretele. Oricare e preferata ta.

— Nu ştiu dacă am o singură melodie preferată, am zis eu. Sunt atâtea!

— Vreau să dansez cu tine. Alege una bună de dansat.

A zâmbit şi şi-a reluat cercetarea camerei. M-am gândit câteva clipe şi apoi am găsit *Harvest Moon* de Neil Young. Am scos albumul din folia protectoare, l-am pus pe platan şi am aşezat cu grijă acul în spaţiul dintre al treilea şi al patrulea cântec. A răsunat un pârâit prietenos şi apoi melodia de titlu a început, dulce şi plină de jind. Speram că Emma mi se va alătura în centrul camerei, unde făcusem puţin loc ca să dansăm, dar ea ajunsese lângă peretele cu hărţi. Erau straturi peste straturi: hărţi ale lumii, ale oraşelor, ale metrourilor, hărţi împăturite în trei smulse din paginile unor numere vechi din *National Geographic.*

— Jacob, sunt *fantastice!*

— Mi-am petrecut o mulţime de timp închipuindu-mi că sunt altundeva, am zis eu.

— Şi eu la fel.

S-a apropiat de patul meu, care era lipit de un perete şi înconjurat de hărţi. S-a urcat pe cuvertură ca să le examineze.

— Uneori îmi amintesc că n-ai decât şaisprezece ani, a zis ea. Cu adevărat numai şaisprezece. Şi mă simt dezarmată.

S-a răsucit şi m-a privit fermecată.

— Ce te-a făcut să zici aşa ceva? am întrebat-o.

— Nu ştiu. E straniu. Nu pari să ai numai şaisprezece ani.

— Nici tu nu pari să ai nouăzeci şi opt.

— Păi n-am decât optzeci şi opt!

— Ei, păi chiar arăţi de optzeci şi opt.

Ea a râs clătinând din cap şi s-a întors din nou către perete.

— Vino aici, am zis eu. Dansează cu mine!

N-a părut să mă audă. Ajunsese la partea cea mai veche a peretelui meu cu hărţi, cele pe care le făcusem împreună cu bunicul pe la opt sau nouă ani, desenând pe tot ce găseam, de la hârtie milimetrică la calc. Ne petrecuserăm multe zile de vară lucrând la ele, născocind simboluri cartografice, desenând făpturi fantastice pe margini sau, uneori, acoperind numele unor locuri reale de pe hartă cu unele inventate de noi. Când mi-am dat seama la ce se uita, mi s-au cam scufundat corăbiile.

— Ăsta e scrisul lui Abe? a întrebat ea.

— Făceam tot felul de proiecte împreună. A fost cel mai bun prieten al meu.

Emma a încuviinţat.

— Şi al meu.

Şi-a plimbat degetele peste câteva cuvinte scrise de el – *Lacul Okeechobee* – şi apoi s-a întors cu spatele la hărţi şi s-a dat jos din pat.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

S-a apropiat de locul unde stăteam, mi-a luat mâinile într-ale ei şi şi-a culcat capul pe umărul meu. Am început să ne legănăm în ritmul muzicii.

— Îmi pare rău, a zis ea. Nu mă aşteptam la asta.

— E OK. Aţi fost împreună atâta timp. Şi acum eşti aici…

Am simţit-o clătinând din cap. „Hai să nu stricăm lucrurile.” Şi-a desprins mâinile dintr-ale mele şi mi-a cuprins talia cu braţele. Mi-am lipit obrazul de fruntea ei.

— Tot îţi mai închipui că eşti altundeva? m-a întrebat ea.

— Acum nu, i-am zis. Pentru prima oară după mult timp, sunt fericit să fiu unde sunt.

— Şi eu, a zis ea şi apoi şi-a ridicat capul de pe umărul meu şi eu am sărutat-o.

Am dansat şi ne-am sărutat până s-a terminat melodia. În cele din urmă camera s-a umplut de un foşnet uşor, dar noi am mai dansat încă puţin, fiindcă nu eram pregătiţi să lăsăm momentul să se sfârşească. Am încercat să uit întorsătura stranie pe care o luaseră lucrurile şi cum mă simţisem când ea pomenise de bunicul. Trecea printr-o schimbare şi asta era OK. Chiar dacă eu nu reuşeam s-o înţeleg.

Deocamdată nu conta decât că eram împreună şi în

siguranţă, mi-am zis. Deocamdată asta era de ajuns. Era mai mult decât avuseserăm până acum. Nu exista niciun ceas care să numere momentele până când ea avea să se zbârcească şi să se transforme în pulbere. Nu existau bombardiere care să incendieze lumea în jurul nostru. Nu erau suflete-pustii pândindu-ne dincolo de prag. Nu ştiam ce ne rezerva viitorul, dar în acel moment îmi era de ajuns să pot crede că aveam unul.

Am auzit vocea lui Miss Peregrine la parter. A fost semnalul nostru.

— Pe mâine, mi-a şoptit ea la ureche. Noapte bună, Jacob!

Ne-am sărutat încă o dată. A fost ca un impuls electric care m-a străbătut din cap până-n picioare. Apoi ea s-a furişat pe uşă şi, pentru prima oară de la sosirea prietenilor mei, am rămas singur.

•••

În acea noapte abia dac-am închis un ochi. Nu din cauza sforăiturilor lui Hugh, care dormea pe o grămadă de pături aşternute pe podeaua dormitorului meu, ci a minţii mele care zumzăia, copleşită de incertitudini şi de perspective noi şi interesante. Părăsisem Pogonul Dracului şi mă întorsesem acasă fiindcă decisesem că a termina liceul şi a păstra legătura cu părinţii mei erau nişte obiective suficient de importante ca să mai suport Englewoodul încă vreo doi ani. Perioada care separa prezentul de momentul absolvirii promisese însă să fie un chin cu totul aparte, mai ales cu Emma şi prietenii mei blocaţi în bucle aflate de cealaltă parte a Atlanticului.

Dar într-o singură noapte atâtea se schimbaseră. Acum poate că nu trebuia să mai aştept. Poate nu trebuia să mai aleg: deosebit sau obişnuit, o viaţă sau cealaltă. Le voiam şi aveam nevoie de ambele, deşi nu în aceeaşi măsură. Nu mă interesa o carieră obişnuită. Sau să mă aşez la casa mea cu cineva care să nu ştie cine sunt şi cu care să am copii de care să-mi ascund jumătate din viaţă, cum făcuse bunicul.

Acestea fiind zise, nu voiam să trec prin viaţă ca un ins care nu şi-a terminat nici liceul – nu prea poţi să-ţi treci în CV ceva de genul „îmblânzitor de suflete-pustii” – şi, deşi mama şi tata nu aveau să câştige niciodată premiul Părinţii Anului, nu voiam să-i exclud din viaţa mea. Nu voiam nici să mă înstrăinez atât de tare de lumea obişnuiţilor, încât să uit cum să mă mişc prin

ea. Lumea deosebiţilor era minunată şi ştiam că nu aş fi fost niciodată întreg fără ea, dar putea fi şi extraordinar de stresantă şi de copleşitoare. De dragul sănătăţii mele mentale pe termen lung, aveam nevoie să menţin o legătură cu viaţa mea normală. Aveam nevoie de echilibrul ăsta.

Deci poate că următorii ani nu aveau să se dovedească o condamnare la închisoare, în aşteptarea momentului în care viaţa mea putea să înceapă. Poate aveam cum să fiu împreună cu prietenii mei şi cu Emma, şi să am şi familia mea obişnuită alături. Emma ar fi putut chiar să meargă la şcoală cu mine! Poate că toţi prietenii mei ar fi putut! Am fi participat împreună la cursuri, la prânz, la petreceri şcolăreşti stupide. Desigur! Ce loc putea fi mai bun ca să înveţi despre viaţa şi obiceiurile adolescenţilor obişnuiţi dacă nu liceul? După un semestru, ar fi fost capabili să treacă fără probleme drept obişnuiţi (până şi eu învăţasem asta în cele din urmă) şi să nu bată la ochi când ne-am fi aventurat în lumea mai vastă a Americii deosebiţilor. Ori de câte ori ne-ar fi permis timpul, ne-am fi putut întoarce pe Pogonul Dracului ca să ajutăm cauza, să reconstruim buclele şi să asigurăm lumea deosebiţilor împotriva tuturor pericolelor posibile.

Din păcate, cheia către toate astea erau părinţii mei. Puteau să-mi uşureze viaţa sau să mi-o facă imposibilă. Numai de s-ar fi putut ca prietenii mei să stea aici fără ca mama şi tata s-o ia razna, fără să fie siliţi să umble tiptil în jurul lor, de teamă că o demonstraţie accidentală a naturii lor deosebite o să-i panicheze, dezlănţuind iadul în jurul nostru.

Trebuia să existe o versiune credibilă pe care să le-o pot prezenta alor mei. O cale de a le explica despre prietenii mei: despre prezenţa lor, despre stranietatea lor, poate chiar despre talentele lor. Mi-am răscolit creierii încercând să găsesc povestea perfectă. Îi cunoscusem la Londra şi veniseră aici în cadrul unui schimb de elevi. Îmi salvaseră viaţa, mă adăpostiseră şi voiam să-i răsplătesc. (Mă atrăgea faptul că povestea asta nu era prea departe de adevăr.) Din întâmplare, erau magicieni care îşi repetau mereu numerele. Maeştri ai iluziei, care îşi perfecţionaseră trucurile în aşa fel încât nu puteai să-ţi dai seama cum le săvârşeau.

Poate. Poate exista o cale. Şi atunci totul ar fi putut fi atât de bine.

Creierul meu era o maşinărie de produs speranţe.

◆◆◆ CAPITOLUL DOI ◆◆◆

A doua zi m-am trezit cu un gol în stomac şi cu certitudinea că totul fusese doar un vis. Îmbărbătându-mă pentru dezamăgirea ce urma, am coborât la parter, aproape aşteptându-mă să îmi găsesc bagajele făcute şi pe cei doi unchi ai mei păzind din nou uşa ca să nu pot fugi. În schimb, am fost întâmpinat de o scenă de fericire domestică tipică deosebiţilor.

Parterul era plin de conversaţii vesele şi de miros de mâncare gătită. Horace zăngănea prin bucătărie, în timp ce Emma şi Millard puneau masa. Miss Peregrine fluiera pentru sine deschizând ferestrele ca să lase să pătrundă boarea dimineţii. Afară le-am văzut pe Olive, Bronwyn şi Claire fugărindu-se prin curte. Bronwyn a prins-o pe Olive şi a aruncat-o şase metri în aer, iar Olive a râs dezlănţuit în timp ce plutea înapoi către pământ cu încetinitorul, greutatea pantofilor abia reuşind să învingă flotabilitatea ei naturală. În sufragerie Hugh şi Enoch erau lipiţi de televizor, urmărind fascinaţi o reclamă la detergent de rufe. Era cea mai plăcută privelişte pe care mi-aş fi putut-o imagina şi am rămas un moment la baza scărilor contemplând-o. Într-o singură noapte prietenii mei reuşiseră să-mi transforme casa într-un loc mai fericit şi mai primitor decât în toţi anii în care locuisem aici cu părinţii mei.

— Drăguţ din partea ta să ni te alături! mi-a strigat Miss Peregrine smulgându-mă din visare.

Emma s-a repezit la mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Iar ai ameţeli?

— Nu, doar mă bucuram de privelişte, am zis, trăgând-o mai aproape şi sărutând-o.

M-a cuprins în braţe şi m-a sărutat şi ea. Mi-am simţit creierul invadat de o căldură plăcută, dublată de senzaţia că îmi părăsisem trupul, ca şi cum aş fi plutit până în tavan, ca să privesc de sus chipul frumos şi blând al acestei fete minunate şi pe prietenii mei şi toată această scenă plăcută şi m-am întrebat cum de se petrecuse o asemenea minune în viaţa mea.

Sărutul s-a terminat prea repede – dar înainte ca vreo persoană din încăpere să-şi dea seama ce făceam – şi, luându-ne de braţ, am intrat în bucătărie.

— De când s-au trezit ceilalţi? am întrebat eu.

— O, de ore întregi, a zis Millard cărând o tavă cu biscuiţi

către salon. Suferim groaznic de rău de buclă.

Am remarcat că era complet îmbrăcat. Pantaloni de culoarea prunei, un pulovăr subţire, o eşarfă la gât.

— Eu l-am îmbrăcat de dimineaţă, a zis Horace scoţând capul din bucătărie. E ca o pagină albă, din punct de vedere al modei.

Horace însuşi purta un şorţ peste o cămaşă albă cu guler, o cravată şi pantaloni fără o cută, ceea ce însemna aproape sigur că se trezise şi mai de dimineaţă special ca să-şi calce hainele.

Mi-am cerut scuze şi m-am dus să văd ce făceau ai mei în garaj. Încă mai dormeau, exact unde-i lăsasem. Abia dacă-şi schimbaseră poziţiile peste noapte. Apoi mi-a venit un gând neplăcut şi am alergat către maşină, apropiindu-mi mâna de nasul fiecăruia. Când m-am convins că încă mai trăiau cu toţii, m-am întors la prietenii mei.

Toţi se adunaseră în jurul a ceea ce părinţii mei numeau „masa de gală”, o lespede lungă de sticlă neagră din salonul nostru rar folosit. Era o încăpere asociată în mintea mea cu un comportament ţeapăn şi cu conversaţii neplăcute, pentru că nu era folosită decât când ne veneau rudele în vizită de sărbători sau când ai mei aveau „ceva important” de discutat cu mine, ceea ce de obicei însemna o dojană cu privire la calificativele mele şcolare, atitudinea necorespunzătoare, prietenii mei sau lipsa lor etc. Mi-a făcut plăcere să o văd plină de prieteni, hrană şi râsete.

M-am strecurat pe scaunul de lângă Emma. Horace a dezvelit teatral platourile cu mâncare pe care le pregătise.

— În această dimineaţă avem *pain perdu*[2], cartofi *à la royal,* patiserie cu aluat franţuzesc şi porridge[3] cu fructe caramelizate.

— Horace, te-ai depăşit pe tine însuţi, i-a zis Bronwyn cu gura deja plină.

Toţi şi-au umplut farfuriile şi şi-au exprimat mulţumirile. Eram atât de flămând, încât au trecut câteva minute până m-am gândit să mă interesez de unde proveneau alimentele.

— E posibil să fi plutit singure de pe rafturile unui magazin de peste drum, a zis Millard.

M-am oprit din mestecat.

---

[2] Frigănele.

[3] Terci de cereale (de obicei ovăz) fierte în apă sau lapte, servit cald la micul dejun cu zahăr, miere, sirop, fructe sau unt.

— Ai furat toate astea?!

— Millard! a exclamat Miss Peregrine. Dacă ai fi fost prins?

— Imposibil. Sunt un maestru al hoţiei, a zis el. E a treia calitate a mea, după inteligenţa extraordinară şi memoria aproape perfectă.

— Dar în zilele noastre au camere de supraveghere în magazine, am zis eu. Dacă te-au filmat ar putea fi o problemă.

— O! a zis Millard, devenind subit fascinat de felia de piersică caramelizată din furculiţa lui.

— Foarte impresionantă hoţie, a zis Enoch. Care ziceai că-i cea dintâi calitate a ta?

Miss Peregrine şi-a lăsat jos tacâmurile şi a pocnit din degete.

— Bun, copii, o să adăugăm furatul de la obişnuiţi pe lista de lucruri care nu se fac.

Toţi au mârâit a protest.

— Vorbesc foarte serios! a zis Miss Peregrine. Dacă poliţia ne-ar face o vizită, am fi într-o situaţie nu tocmai plăcută.

Enoch s-a lăsat dramatic pe spătarul scaunului său.

— Prezentul ăsta e aşa obositor! Mai ţineţi minte ce uşor se rezolvau lucrurile în buclă?

Şi-a trecut un deget peste beregată:

— Harşşti! Pa-pa, obişnuit băgăcios!

— Nu mai suntem în Cairnholm şi ăsta nu e un joc de-a „Invadează Satul”, a zis Miss Peregrine. Aici faptele voastre au consecinţe reale şi permanente.

— Glumeam doar, a mormăit Enoch.

— Ba nu glumeai! a şuierat Bronwyn.

Miss Peregrine a ridicat mâna, cerând tăcere.

— Care-i noua regulă?

— Nu avem voie să furăm, i-au răspuns ei în cor, cu voci lipsite de entuziasm.

— Şi?

Au trecut câteva clipe. Directoarea s-a încruntat.

— Nu avem voie să omorâm obişnuiţi? a îndrăznit Olive.

— Corect. Nu puteţi să ucideţi pe nimeni din prezent.

— Nici dacă sunt deosebit de enervanţi? a întrebat Hugh.

— Indiferent din ce motiv. Nu aveţi voie să-i omorâţi şi gata!

— Nu fără permisiunea dumneavoastră, a zis Claire.

— Ba nu, Claire! a zis tăios Miss Peregrine. N-o să omorâţi pe

nimeni!

— O, am înţeles, a zis Claire.

Subiectul discuţiei m-ar fi îngrozit dacă nu i-aş fi cunoscut atât de bine. Asta mi-a reamintit însă cât de puţine ştiau ei despre viaţa din prezent. Ceea ce mi-a adus aminte de…

— Când ar trebui să începem lecţiile de normalitate? am întrebat eu.

— De ce nu azi? a întrebat Emma nerăbdătoare.

— Chiar acum! a exclamat Bronwyn.

— Cu ce să încep? Ce vreţi să ştiţi?

— Ce-ar fi să ne pui la curent cu ce s-a întâmplat în ultimii şapteşcinci de ani? a zis Millard. Istorie, politică, cultura populară, descoperirile cele mai recente ale ştiinţei şi tehnologiei…

— Eu mă gândeam mai degrabă să vă învăţ cum să vorbiţi fără să vă trădaţi că veniţi din anul 1940 şi cum să traversaţi strada fără să fiţi ucişi.

— Presupun că şi astea-s importante, a zis Millard.

— Eu vreau să ies afară, a spus Bronwyn. Suntem aici de ieri şi tot ce am făcut până acum a fost să străbatem o mlaştină împuţită şi să mergem cu autobuzul noaptea.

— Da! a exclamat Olive. Vreau să văd un oraş american. Un aeroport. Şi o fabrică de creioane. Am citit o carte fascinantă despre fabricile de creioane…

— Să ne potolim! a intervenit Miss Peregrine. Azi n-o să facem nicio expediţie eroică, aşa că haideţi să nu ne mai gândim la asta. Trebuie să învăţăm să mergem înainte să alergăm şi, date fiind opţiunile noastre limitate în materie de transporturi, o plimbare chiar pare cea mai potrivită idee. Domnule Portman, există prin împrejurimi vreun loc nu foarte populat pe unde să ne putem plimba? Nu vreau interacţiuni nenecesare între copii şi obişnuiţi până ce ei nu au ceva mai multă practică.

— E plaja, am zis eu. Vara nu-i multă mişcare pe-acolo.

— Perfect, a zis Miss Peregrine şi imediat i-a trimis pe copii să se schimbe. Vreau să văd că vă daţi cu cremă protectoare! a strigat ea după ei. Pălării! Umbrele!

Eram cât pe ce să mă duc şi eu să mă schimb când groaza m-a cuprins din nou.

— Şi cu ai mei ce facem? am întrebat-o.

— Au primit o doză de praf suficientă ca să-i ţină adormiţi până după-amiază, a zis ea. Dar, ca să fim mai siguri, putem lăsa pe cineva să-i păzească.

— OK, dar pe urmă ce să fac?

— După ce se trezesc, adică?

— Da. Cum o să le explic despre… voi toţi?

Ea mi-a zâmbit.

— Domnule Portman, această decizie îţi aparţine în întregime. Dar, dacă vrei, putem să discutăm o strategie în timpul plimbării.

•••

Le-am dat voie prietenilor mei să dea iama în şifoniere după haine bune de mers la plajă şi a fost foarte ciudat să-i revăd peste câteva minute îmbrăcaţi în costumaţii aproape moderne. Olive şi Claire nu găsiseră nimic pe măsură, aşa că îşi adăugaseră ochelari şi pălării de soare la ţinutele lor obişnuite, arătând ca nişte vedete care încearcă să scape de paparazzi. Millard nu purta decât un strat de cremă de protecţie care îl transformase într-un fel de ceaţă umblătoare. Bronwyn avea un maiou înflorat şi pantaloni lejeri de bumbac, Enoch înhăţase un slip şi un tricou vechi, iar Horace era dichisit într-un tricou polo albastru şi o pereche de pantaloni kaki de bumbac cu manşetele îndoite cu grijă. Singurul care nu se schimbase era Hugh. Încă îmbufnat şi prost dispus, se oferise să stea acasă şi să-i păzească pe ai mei. I-am dat telefonul unchiului meu şi apoi am format propriul meu număr pe ecran şi i-am arătat cum să mă sune dacă dădeau semn că s-ar trezi.

Apoi Miss Peregrine a intrat în cameră, întâmpinată de exclamaţii. Purta o bluză franjurată fără umeri, pantaloni trei sferturi cu imprimeu tropical, ochelari de aviator şi părul ei mereu pieptănat în sus răsărea deasupra unui vizor de plastic roz. Am fost cam descumpănit văzând-o îmbrăcată în hainele mamei, dar arăta perfect normală, aceasta fiind şi ideea.

— Arătaţi atât de modernă! a gângurit Olive.

— Şi de ciudată, a zis Enoch strâmbând din nas.

— Dacă vrem să trecem neobservaţi în lumi diferite, trebuie să fim maeştri ai deghizărilor, a zis Miss Peregrine.

— Aveţi grijă, Miss P toţi burlacii or să alerge după dumneavoastră! a zis Emma intrând în încăpere.

— Uite cine vorbeşte, a zis Bronwyn. Uau-uau, ia uitaţi-vă,

băieţi!

M-am întors s-o privesc şi mi s-a tăiat suflarea. Purta un costum de baie gen rochiţă al cărei tiv i se oprea la jumătatea coapselor. Ţinuta nu era deloc scandaloasă, dar niciodată n-o mai văzusem atât de dezgolită. (Şi, mamă, ce picioare avea!) Ştiusem asta din momentul în care o cunoscusem, dar Emma Bloom era atât de frumoasă, că a trebuit să fac un efort de voinţă să nu mă holbez la ea ca prostul.

— O, mai terminaţi, a zis Emma, apoi mi-a văzut privirea şi mi-a zâmbit.

Şi zâmbetul acela, o Doamne, m-a luminat complet pe dinăuntru.

— Domnule Portman!

M-am întors către Miss Peregrine şi zâmbetul meu nătâng s-a topit.

— Ăăă, da?

— Eşti gata? Sau eşti complet incapacitat?

— Nu, mă simt bine.

— Fac pariu că da, a zis Enoch chicotind.

L-am împins cu umărul când am trecut pe lângă el, m-am dus să deschid uşa din faţă şi mi-am condus prietenii cei deosebiţi în lumea de afară.

•••

Trăiam pe o mică insulă barieră pe nume Needle Key: opt kilometri de baruri turistice şi case cu ieşire la ţărm, cu câte un pod la fiecare capăt şi o stradă principală şerpuitoare mărginită de banyani. Trecea drept insulă numai mulţumită unui şanţ lung, care punea 300 de metri de apă între ea şi uscat şi pe care, la reflux, îl puteai traversa fără să îţi uzi cămaşa. Casele bogătaşilor aveau vedere la Golful Mexic. Noi ceilalţi priveam către Lemon Bay, care în dimineţile liniştite era foarte frumos, cu vase cu pânze plutind şi cu bâtlani pescuindu-şi micul dejun printre aluviuni. Era un loc plăcut şi sigur unde să creşti şi probabil ar fi trebuit să fiu mai recunoscător, dar îmi petrecusem copilăria luptându-mă cu sentimentul – mai întâi subtil şi apoi copleşitor – că locul meu era altundeva, că mi se topea creierul şi că, dacă aveam să rămân aici fie şi o zi după absolvirea liceului, avea să mi se lichefieze complet şi să mi se prelingă afară prin urechi.

Am stat ascunşi după gardul viu des de la capătul aleii casei

mele până au trecut toate maşinile care se auzeau venind şi apoi am traversat rapid strada şi am ajuns pe o potecă neglijată deliberat, lăsată pradă mangrovelor tocmai pentru ca turiştii să n-o poată găsi. După un minut sau două prin hăţişuri, cărarea te ducea către principala atracţie a lui Needle Key: o plajă lungă cu nisip alb şi golful verde ca smaraldul întinzându-se cât vedeai cu ochii.

I-am auzit pe prietenii mei scoţând exclamaţii de surprindere. Mai văzuseră ei plaje – în cea mai mare parte a vieţilor lor nefiresc de lungi locuiseră pe o insulă – dar arareori una atât de frumoasă, cu apa netedă şi calmă ca a unui lac, mărginită de o fâşie de nisip alb şi fin ce descria o curbă blândă şi cu palmieri fluturându-şi frunzele franjurate. Această privelişte imaculată era unicul motiv pentru care vreo douăzeci de mii de suflete locuiau într-un orăşel altminteri izolat şi, în momente ca acesta, cu soarele aflat deja în înaltul cerului şi cu o briză uşoară ce alunga arşiţa, nu le puteai reproşa alegerea.

— Dumnezeule, Jacob, a zis Miss Peregrine respirând cu nesaţ aerul fierbinte. Ai un mic paradis aici!

— Ăsta e Pacificul? a întrebat Claire.

— E Golful Mexic. Pacificul e la celălalt capăt al continentului, a pufnit ironic Enoch.

Am început să ne plimbăm pe plajă, cei mici alergând în jurul nostru ca să culeagă scoici, iar ceilalţi bucurându-se pur şi simplu de privelişte şi de soare. Am încetinit, potrivindu-mi pasul cu al Emmei, şi am luat-o de mână. Ea mi-a aruncat o privire şi mi-a zâmbit, am oftat amândoi în acelaşi timp şi apoi am izbucnit în râs. Am discutat o vreme despre plajă şi frumuseţea ei, subiect repede epuizat, şi apoi i-am întrebat cum le mersese pe Pogonul Dracului. Nu auzisem decât despre călătoriile lor în afara Pogonului, prin Pambuclicon, dar în mod sigur mai făcuseră şi altceva decât să călătorească.

— Călătoriile sunt cruciale în dezvoltarea individuală, a zis Miss Peregrine pe un ton straniu de defensiv. Până nu a călătorit, până şi cea mai educată persoană e ignorantă. Este important pentru copii să înţeleagă că societatea noastră nu e centrul universului deosebiţilor.

Miss Peregrine a explicat că, exceptând aceste călătorii ocazionale, ea şi celelalte ymbryne făcuseră eforturi să creeze un mediu stabil pentru elevii lor. Asemeni prietenilor mei, cei

mai mulţi fuseseră smulşi din buclele în care îşi trăiseră cea mai mare parte a vieţilor. În unele cazuri buclele se prăbuşiseră, pierind fără urmă. Ca urmare a raidurilor sufletelor-pustii, mulţi îşi pierduseră prieteni, fuseseră răniţi sau se aleseseră cu alte traume. Şi, deşi Pogonul Dracului, cu mizeria şi haosul lui şi cu istoria sa de centru al imperiului malefic al lui Caul, nu era locul ideal ca să-ţi revii de pe urma traumelor, ymbrynele îşi dăduseră toată silinţa să-l transforme într-un sanctuar. Copiii refugiaţi, laolaltă cu mulţi deosebiţi adulţi care fugiseră dinaintea campaniei de teroare a strigoilor, îşi găsiseră acolo o nouă casă. Înfiinţaseră o nouă academie unde se ţineau zilnic prelegeri şi dezbateri, cu cursuri susţinute de ymbryne ori de câte ori aveau timp şi, atunci când ele nu puteau, de adulţi deosebiţi specializaţi în diferite domenii.

— Uneori e cam plicticos, a zis Millard. Dar e plăcut să fii printre învăţaţi.

— E plicticos numai pentru tine, care crezi că ştii mai multe decât profesorii, a zis Bronwyn.

— Păi cam aşa şi e dacă profesorii nu-s ymbryne, a replicat el. Iar deocamdată ymbrynele sunt ocupate mai tot timpul.

Erau ocupate cu „o sută de mii de însărcinări neplăcute”, majoritatea legate de faptul că trebuiau să facă curăţenie în urma strigoilor, a explicat Miss Peregrine.

— Au lăsat o mizerie cumplită, a zis ea.

Era, mai întâi, mizeria concretă: sediul strigoilor deteriorat în timpul luptei sau buclele pe care le vătămaseră, dar pe care nu reuşiseră să le distrugă. Mai complicat era valul de oameni vătămaţi şi compromişi pe care îl lăsaseră în urmă, ca deosebiţii dependenţi de ambrozie de pe Pogonul Dracului. Aveau nevoie de tratament pentru dependenţa lor, dar puţini îl acceptau de bunăvoie. Mai era şi întrebarea spinoasă în care dintre ei se putea avea încredere. Mulţi colaboraseră cu strigoii, unii sub constrângere, alţii de bunăvoie şi până la un nivel care se învecina cu ticăloşia, dacă nu chiar cu trădarea. Se impuneau nişte procese. Sistemul juridic al deosebiţilor, proiectat să aibă de-a face cu cel mult câteva cazuri pe an, se extindea rapid pentru a judeca zeci de procese şi unele dintre ele nici nu începuseră. Până atunci, acuzaţii stăteau la răcoare în închisoarea construită de Caul pentru victimele experimentelor lui barbare.

— Şi când nu ne ocupăm de toate aceste neplăceri, Consiliul Ymbrynelor ţine şedinţe. Zi de vară până-n seară, a zis Miss Peregrine.

— Ca să discute despre ce? am întrebat eu.

— Despre viitor, a replicat ea ţeapănă.

— Autoritatea consiliului e contestată, a zis Millard.

Pe chipul lui Miss Peregrine a apărut o expresie acră. Fără să-şi dea seama de asta, Millard a continuat:

— Unii spun că a venit vremea să schimbăm modul în care suntem guvernaţi. Că sistemul ymbrynelor e depăşit, potrivit unor epoci mai timpurii. Că lumea s-a schimbat şi trebuie să ne schimbăm şi noi odată cu ea.

— Ticăloşi nerecunoscători, a zis Enoch. Eu zic să-i aruncăm la închisoare alături de trădători.

— Nu, tocmai asta ar fi greşit, a zis Miss Peregrine. Ymbrynele guvernează pe baza consimţământului poporului. Toţi trebuie să aibă dreptul să-i exprime ideile, chiar dacă se înşală.

— În ce privinţă nu sunt oamenii de acord cu dumneavoastră? am întrebat.

— De exemplu, dacă să trăim sau nu în bucle, a zis Emma.

— Păi majoritatea deosebiţilor sunt nevoiţi s-o facă, nu? am zis eu.

— Da, sau am putea încerca să provocăm un colaps de buclă la scară mare, ca acela care ne-a resetat nouă ceasurile interioare, a zis Millard. Asta chiar a şocat multă lume.

— Vrei să zici că a făcut multă lume invidioasă, a zis Emma. Nu ştii ce mi-au zis oamenii când au aflat că venim aici pentru o vizită mai lungă. Erau verzi de invidie.

— Dar noi era să murim în timpul prăbuşirii buclei, am zis. E prea periculos.

— Adevărat, a zis Millard, cel puţin până nu reuşim să înţelegem mai bine fenomenul prăbuşirii buclelor. Dacă îl putem transforma într-o ştiinţă, ar fi posibil să recreăm ce ni s-a întâmplat nouă în condiţii lipsite de pericol.

— Dar asta ar putea dura mult şi unii deosebiţi nu sunt dispuşi să aştepte. Sunt atât de sătui să trăiască în bucle, încât sunt gata să îşi asume riscul de a muri, a zis Miss Peregrine.

— Nebunie absolută, a zis Horace. Nu mi-am dat seama câţi deosebiţi duşi cu pluta există pe lume până nu m-am pomenit

înghesuit laolaltă cu ei pe Pogonul Dracului.

— Nu sunt nici pe jumătate la fel de nebuni ca grupul Lumea Nouă, a zis Emma şi, la simpla pomenire a acestuia, Miss Peregrine a oftat. Ei vor să interacţioneze cu oamenii obişnuiţi.

— Nu mă face să deschid discuţia despre lunaticii ăia, a exclamat Enoch. Sunt convinşi că lumea a devenit atât de deschisă şi de tolerantă, încât putem să ieşim din ascunzătoare zicând „Bună ziua tuturor! Suntem deosebiţi şi mândri de asta" fără să fim arşi pe rug ca în vremurile de odinioară.

— Sunt tineri, asta e, a zis Miss Peregrine. N-au prins vremea vânătorilor de vrăjitoare sau a unei panici anti-deosebiţi.

— Ba sunt periculoşi, asta sunt, a zis Horace frângându-şi mâinile neliniştit. Dacă fac vreun gest nechibzuit?

— Ar trebui să-i băgăm la închisoare, eu aşa cred, a zis Enoch.

— Şi de aia tu nu eşti membru al consiliului, dragul meu, a zis Miss Peregrine. Gata, ajunge! Politica e ultimul lucru despre care vreau să vorbesc într-o zi aşa frumoasă.

— Că bine ziceţi, a spus Emma. La ce bun port eu costumul ăsta de baie, dacă nu intrăm în afurisita aia de apă?

— Ultimul care ajunge e fraier! a strigat Bronwyn şi a luat-o la fugă, lansând o întrecere până la marginea apei.

Eu şi Miss Peregrine am rămas să-i privim: mie-mi era gândul la altele şi nu prea aveam chef să înot. Dar, în ciuda discuţiei despre probleme şi complicaţii, acestea nu păreau s-o apese pe Miss Peregrine. Avea multe pe cap, dar problemele ei – cele despre care ştiam eu, cel puţin – aveau de a face cu vindecarea, cu creşterea, cu libertatea. Şi astea erau lucruri pentru care să fii recunoscător.

•••

— Jacob, vino şi tu!

Emma mă striga de la marginea apei, ţinând în mână o stea de mare culeasă de pe nisip. Unii dintre prietenii mei se bălăceau în apa mică de la mal, iar alţii se avântaseră fără frică şi acum înotau. Vara apa golfului era caldă ca într-o cadă, nesemănând deloc cu apele furtunoase ale Atlanticului care biciuiau falezele din Cairnholm.

— E magnific! a exclamat Millard, al cărui trup desena un gol în formă de persoană în apa mării.

Până şi Olive se distra, deşi se scufunda câte şase centimetri în nisip la fiecare pas.

— Jacob! a strigat Emma făcându-mi cu mâna în timp ce sălta pe coama unui val.

— Sunt în blugi! i-am strigat eu drept răspuns, ceea ce era adevărat, numai că de fapt eram mulţumit să-i privesc pe prietenii mei distrându-se.

Simţeam cum se topeşte stratul de gheaţă ce acoperise ideea mea despre un cămin. Voiam să aibă parte de asta – de pacea asta simplă – şi poate că exista o metodă prin care să se poată bucura de ea. Tocmai îmi dădusem seama cum să procedez cu părinţii mei. Era atât de simplu, încât nu ştiu de ce nu mă gândisem la asta mai înainte. Nu trebuia să născocesc minciuna perfectă. Nu aveam nevoie de o poveste măiestrit ţesută. Poveştile puteau fi contrazise, minciunile puteau fi date în vileag şi, chiar dacă n-ar fi fost, ar fi trebuit să umblăm mereu în vârful picioarelor pe lângă ai mei, temându-ne că aveau să remarce ceva ciudat, să se panicheze şi să distrugă pacea noastră cea simplă. Mai mult, ideea de a le ascunde pe termen nedefinit ce eram părea epuizantă, mai ales acum că viaţa mea obişnuită şi cea de deosebit intraseră în contact. Dar ideea centrală era asta: ai mei nu erau oameni răi. Nu fusesem un copil abuzat sau neglijat. Pur şi simplu nu mă înţelegeau şi credeam că meritau şansa de a o face.

Aşa că aveam să le spun adevărul. Dezvăluit treptat şi cu blândeţe, poate nu avea să fie aşa de traumatizant. Dacă le făceam cunoştinţă cu prietenii mei pe rând şi într-un mediu calm, aducându-le în discuţie talentele deosebite abia după ce părinţii mei ar fi ajuns să-i cunoască puţin, poate avea să meargă. De ce nu? Tata avea un părinte şi un fiu care erau deosebiţi. Dacă exista un obişnuit capabil să înţeleagă, el era acela. Şi dacă mama ar fi manifestat unele reţineri, tata putea s-o convingă.

Şi poate astfel, în cele din urmă, aveau să mă înţeleagă şi să mă accepte drept ceea ce eram. Poate aveam să ne simţim ca o adevărată familie.

Simţeam o oarecare nervozitate la gândul de a-mi anunţa intenţiile, aşa că am încercat să discut planul cu Miss Peregrine fără să mă audă ceilalţi. Cei mai mulţi încă mai înotau sau căutau ciudăţenii prin apa de la mal. Ea era urmărită de un

cârd de fugaci de mare mititei care o ciupeau de glezne cu ciocurile lor lungi.

— Huşşi! a zis ea scuturând din picior în direcţia lor. Nu-s mama voastră.

Ei au zburat ceva mai departe fâlfâind din aripi, dar au continuat să se ţină după ea.

— Păsările vă iubesc şi gata, am comentat eu.

— În Anglia mă respectă… pe mine şi spaţiul meu personal. Aici par de-a dreptul pisăloage.

Şi-a scuturat din nou piciorul.

— Huşşş! Plecaţi de-aici!

Păsările s-au refugiat în apă.

— Trebuia să vorbim, nu?

— Mă gândeam – ce-ar fi să le explic totul părinţilor mei?

— Enoch, Millard, jucaţi-vă frumos! a strigat ea cu mâinile pâlnie la gură şi apoi s-a întors către mine. Şi să nu le ştergem amintirile pe urmă?

— Înainte să renunţ complet la ei, sunt dispus să fac o încercare, am zis eu. Ştiu că s-ar putea să nu meargă, dar, dacă aş reuşi, totul ar fi mult mai uşor.

M-am temut că o să mi-o taie pe loc, dar ea n-a făcut-o, sau nu chiar de-a dreptul.

— Asta ar însemna să facem o mare excepţie de la o regulă stabilită cu mult timp în urmă, a zis ea. Sunt puţini obişnuiţi părtaşi la secretele noastre. Consiliul Ymbrynelor ar trebui să acorde o aprobare specială. E un proces de iniţiere. O ceremonie de depunere a jurământului. O lungă perioadă de probă…

— Deci ziceţi că nu merită efortul.

— N-am zis deloc aşa ceva.

— Serios?

— Am spus numai că e o procedură complexă. Dar în cazul părinţilor tăi ar putea să merite osteneala.

— Ce anume?

Horace s-a ivit în spatele nostru. Se zisese cu păstratul secretului între mine şi Miss Peregrine.

— Mă gândeam să le spun alor mei adevărul despre noi, am zis eu. Să văd dacă pot să-i facă faţă.

— Ce? De ce?!

Mai degrabă asta era reacţia la care mă aşteptasem.

— Cred că merită să ştie.

— Au încercat să te bage la balamuc! a zis Enoch.

Acum şi ceilalţi ieşiseră din apă şi începeau să se adune în jurul nostru.

— Ştiu ce-au vrut să facă, dar asta numai fiindcă erau îngrijoraţi din pricina mea. Dacă ar fi ştiut adevărul – şi s-ar fi împăcat cu el – n-ar fi procedat aşa. Şi ar simplifica lucrurile ori de câte ori aţi veni să mă vizitaţi sau când aş vrea să vă vizitez eu pe voi.

— Vrei să zici că n-o să te întorci împreună cu noi? a întrebat Olive.

Emma abia sosise, şiroind de apă de mare, şi, când a auzit asta, m-a privit cu ochi mijiţi. Nu discutaserăm încă subiectul între patru ochi şi iată-mă discutându-l cu toată lumea.

— Mai întâi vreau să termin liceul, am zis eu. Dar, dacă gestionez corect situaţia, o să ne putem vedea tot timpul în următorii doi ani.

— Ăsta e un mare „dacă”, a zis Millard.

— Imaginaţi-vă cum ar fi dac-aş putea să vin să ajut la efortul de reconstrucţie – poate în weekenduri – iar voi aţi putea veni aici când aţi vrea să învăţaţi despre lumea obişnuiţilor. Aţi putea chiar să mergeţi cu mine la şcoală dac-aţi dori.

I-am aruncat o privire Emmei. Avea braţele încrucişate şi chipul de nepătruns.

— Să mergem la şcoală cu obişnuiţii? a întrebat Olivia.

— Noi nici nu răspundem la uşă când vine pizza, a zis Claire.

— O să vă învăţ cum să vă purtaţi cu ei. O să fiţi experţi cât ai clipi.

— Soluţia asta pare tot mai forţată de la o clipă la alta, a zis Horace.

— Dacă nu merge, Miss P poate să le şteargă memoriile, a zis Emma.

S-a apropiat de mine şi şi-a petrecut braţul pe după al meu.

— Nu vi se pare tragic că fiul lui Abe Portman nu ştie cine a fost tatăl lui?

Era de partea mea. I-am strâns braţul, recunoscător pentru sprijinul ei.

— Tragic, dar necesar, a zis Horace. Nu ne putem încrede în părinţii lui. În niciun obişnuit. Devin agitat numai gândindu-mă câte ar putea face. Ar putea să ne dea de gol pe toţi!

— N-o să facă aşa ceva, am zis eu, deşi în mintea mea un glăscior timid a adăugat: „sau poate da?”

— Ce-ar fi să ne prefacem normali când sunt ei prin preajmă? Aşa n-ar mai avea de ce să fie tulburaţi, a propus Bronwyn.

— Nu prea cred c-ar merge, am zis eu.

— Unii dintre noi nu au luxul de a se preface normali, a zis Millard.

— Oricum nu-mi place să mă prefac, a zis Horace. Ce-ar fi să fim noi înşine şi Miss Peregrine să le şteargă memoria la sfârşitul fiecărei zile?

— Prea multe ştergeri fac omul să se prostească, a zis Millard. Mormăieli, bale şi tot tacâmul.

I-am aruncat o privire lui Miss Peregrine, care a încuviinţat scurt.

— Dar dacă ar pleca într-o vacanţă undeva foarte departe? a propus Claire. Doamna P ar putea să le bage ideea în cap după ce le şterge memoria, când sunt uşor sugestionabili.

— Şi după ce se întorc ce facem? am întrebat eu.

— După aia îi încuiem în pivniţă, a zis Enoch.

— Ar trebui să te încuiem pe tine în pivniţă, a zis Emma.

Le provocam tuturor stres şi anxietate şi numai de asta n-aveau nevoie. Aveau să-şi facă griji. Eu aveam să-mi fac griji. Şi totul de dragul alor mei, care în ultimele şase luni nu-mi provocaseră decât suferinţă.

M-am întors către Miss Peregrine.

— E prea complicat, am zis eu. Mai bine ştergeţi-le memoria.

— Dacă vrei să încerci să le spui adevărul, cred că ar trebui, a spus ea. Sunt de părere că aproape întotdeauna merită efortul.

— Serios? am zis eu. Sunteţi sigură?

— Dacă pare să meargă, o să cer retroactiv aprobarea consiliului. Dacă nu, am sentimentul c-o s-o ştim repejor.

— Fantastic! a exclamat Emma. Şi-acum că am lămurit asta…

M-a apucat de braţ şi a început să mă târască spre apă.

— …e momentul să înotăm!

Mă luase prin surprindere şi n-am reuşit să o opresc.

— Stai! Nu! Telefonul!

L-am scos din buzunarul pantalonilor şi i l-am azvârlit lui Horace pe ţărm chiar înainte să mă pomenesc cu apa până la piept.

•••

Emma m-a stropit cu apă şi s-a îndepărtat înotând, iar eu am urmat-o râzând. Dintr-odată m-am simţit nespus de fericit. Fericit să fiu printre prieteni, cu soarele în ochi, înotând după o fată frumoasă căreia-i plăcea de mine. Care mă iubea, aşa zisese odată.

Extaz.

În faţa mea, Emma găsise un prag nisipos. Stătea în picioare şi apa îi ajungea până la talie, deşi era departe de mal. Era o şmecherie a acestor ape prietenoase care mereu îmi plăcuse.

— Bună, bună, am zis răsuflând cam precipitat şi mi-am înfipt picioarele în nisip.

— Mereu înoţi îmbrăcat în blugi? a întrebat ea zâmbind larg.

— O, da. Toată lumea o face. E o modă nouă.

— Ba nu-i, a zis ea.

— Serios. Se cheamă nano-denim şi se usucă în cinci minute după ce ieşi din apă.

— Serios? E fantastic!

— Se şi împătureşte singur.

Ea m-a privit pieziş.

— Eşti serios?

— Şi prepară şi micul dejun.

Ea m-a stropit cu apă.

— Nu e frumos să profiţi de încrederea fetelor din secolele trecute!

— E prea uşor cu tine! am zis eu ferindu-mă şi stropind-o la rândul meu.

— De fapt, mă aşteptam mai degrabă la maşini zburătoare şi asistenţi roboţi şi altele asemeni. Pantalonii robot erau ultimii pe listă.

— Îmi pare rău. În schimb, am inventat internetul.

— Ce dezamăgire!

— Ştiu. Aş fi preferat să avem maşini zburătoare.

— Nu, vreau să zic ce dezamăgire e că te-ai dovedit aşa un mincinos. Chiar aveam mari speranţe pentru tine. Ei, asta e!

— Trebuie pur şi simplu să mă dezbar de obiceiul ăsta. Nu o să te mai păcălesc, promit!

— Promiţi de-adevăratelea?

— Întreabă-mă altceva. Promit de-adevăratelea să-ţi spun adevărul.

— OK.

A zâmbit larg şi şi-a dat părul ud din ochi, apoi şi-a încrucişat braţele.

— Povesteşte-mi despre primul tău sărut.

Am simţit că roşesc şi am încercat să mă scufund în apă ca s-o ascund, dar sigur că n-am putut face asta fiindcă trebuia să respir.

— Am intrat singur în capcană, nu?

— Tu cunoşti practic fiecare amănunt al vieţii mele sentimentale. E cinstit ca eu să nu cunosc nimic despre a ta?

— Păi nu e nimic care să merite ştiut.

— O, prostii! Nici măcar un sărut?

Am privit în jur, sperând că se va ivi ceva care să întrerupă interogatoriul.

— Ăăă…

M-am scufundat până ce gura mi-a ajuns sub nivelul apei şi am mormăit ceva care mi s-a desprins de pe buze sub forma unui şirag de bule de aer.

Ea şi-a pus palmele deschise pe suprafaţa apei. După o clipă, apa a început să şuiere şi să scoată aburi.

— Spune-mi, că altfel te fierb!

Am ţâşnit la suprafaţă.

— OK, OK, mărturisesc! M-am întâlnit cu o savantă care arăta ca un top model. Şi cu două gemene care au câştigat o bursă pentru munca lor umanitară şi talentele lor erotice. Dar tu eşti mai bună ca oricare dintre ele!

Aburul mi-a ascuns-o pentru scurt timp şi, când s-a risipit, ea dispăruse.

— Emma!

Am cercetat apa cu ochi panicaţi.

— Emma!

Apoi, în spatele meu a răsunat un plescăit şi, când m-am întors, un val de apă m-a lovit în faţă. Ea era acolo, râzând de mine.

— Am zis fără păcăleli!

— M-ai speriat! am zis eu ştergându-mă la ochi.

— Nu te poţi aştepta să cred că un tânăr chipeş ca tine n-a fost sărutat nici măcar o dată înainte să apar eu în viaţa lui!

— OK, s-a-ntâmplat o dată, dar nu-i ceva care să merite pomenit, am recunoscut eu. Cred că fata cam experimenta pe

mine.

— Vai de mine! Asta chiar sună interesant.

— O chema Janine Wilkins. M-a sărutat în spatele tribunei patinoarului Stardust în timpul petrecerii de ziua lui Melanie Shah. A zis că era sătulă să fie virgină în privinţa sărutatului şi că voia să vadă cum e. După aia m-a pus să jur că o să păstrez secretul şi m-a ameninţat că, dacă o să pomenesc cuiva despre asta, o să împrăştie zvonul că încă mai fac pipi în pat.

— Doamne, ce uşuratică!

— Şi la asta se reduce întreaga şi fascinanta mea istorie.

Ea a făcut ochii mari şi apoi s-a lăsat pe spate în apă şi a făcut pluta. Vocile vesele ale prietenilor noştri se ridicau şi coborau dincolo de foşnetul blând al valurilor.

— Jacob Portman, pur ca neaua proaspăt căzută!

— Ăăă, mda, am zis eu stânjenit. Ăsta e un mod cam ciudat de a pune problema.

— Nu-i un motiv să-ţi fie ruşine, să ştii!

— Ştiu, am zis, deşi nu eram sigur că asta credeam.

Fiecare film şi serial adresat adolescenţilor îţi dădea impresia că era un eşec personal dacă nu reuşeai să-ţi pierzi virginitatea înainte să îţi iei permisul de conducere. Ştiam că e o idioţenie, dar e greu să nu ajungi să crezi nişte lucruri pe care le auzi atât de des.

— Înseamnă că eşti grijuliu cu inima ta. Apreciez asta, a zis ea şi m-a privit înclinând capul. Şi, oricum, în locul tău nu mi-aş face griji. Sunt convinsă că nu e…

Şi-a plimbat un deget pe suprafaţa apei, lăsând în urmă o dâră de aburi.

— …o situaţie permanentă.

— Nu mai spune! am zis străbătut de un uşor fior.

— Timpul o va spune, a zis ea scufundându-şi picioarele sub apă şi ridicându-se.

Se concentra asupra mea cu intensitate, studiindu-mă în timp ce pluteam tot mai aproape unul de altul, apucându-ne de mâini şi împletindu-ne picioarele pe sub apă. Dar, înainte să se mai întâmple şi altele, am auzit strigăte şi i-am văzut pe Miss Peregrine şi pe Horace făcându-ne cu mâna de pe ţărm.

•••

— E Hugh, a zis Horace întinzându-mi telefonul în timp ce îmi târâm picioarele prin apa de la mal.

L-am ţinut cât mai departe de părul meu ud.

— Alo?

— Jacob, unchii tăi dau semne că se trezesc! Şi cred că şi părinţii tăi!

— Sunt acolo în cinci minute, am zis eu. Tu ţine-i locului până atunci!

— O să-ncerc, dar grăbeşte-te! a zis Hugh. Nu mai am praf dintr-ăla, iar unchii tăi sunt nesuferiţi.

Şi pe urmă aceia dintre noi capabili să alerge au luat-o la fugă.

Bronwyn o ducea pe Olive. Miss Peregrine, care putea să meargă şi să zboare, dar nu să alerge, ne-a spus să o luăm înainte şi, privind peste umăr, am zărit-o cum plonjează în mare şi dispare sub apă. Câteva clipe mai târziu, hainele i s-au ivit la suprafaţă fără ea şi apoi a ţâşnit din apă în formă de pasăre şi a zburat către casă pe deasupra capetelor noastre. Ori de câte ori o vedeam preschimbându-se îmi venea să chiui şi să aplaud, dar m-am stăpânit pentru cazul în care era vreun obişnuit prin preajmă şi am continuat să alerg.

Am ajuns la uşa casei mele transpiraţi, plini de nisip şi gâfâind, dar nu aveam timp să ne punem ţinutele în ordine. Vocile mânioase ale unchilor mei răzbăteau prin uşa închisă a garajului. Trebuia să ne ocupăm mai întâi de ei, înainte ca bătrâna doamnă Melloroos să audă şi să cheme poliţia.

Imediat ce am intrat în casă, eu m-am dus în garaj şi am început să le cer scuze unchilor mei. Erau supăraţi, dezorientaţi şi începuseră să devină agresivi, şi, după un minut, m-au împins în lături şi au năvălit în casă. Miss Peregrine îi aştepta pe hol cu pana şi cu privirea ei pătrunzătoare şi în curând amândoi unchii mei erau calmi, tăcuţi şi maleabili ca plastilina. Minţile lor s-au dovedit atât de uşor de şters, că am fost aproape dezamăgit. În starea de năuceală şi de extremă sugestibilitate care a urmat, Miss Peregrine m-a lăsat pe mine să vorbesc. I-am pus să stea pe scaune în bucătărie şi le-am explicat că ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră complet lipsite de peripeţii, că sănătatea mea mentală era ireproşabilă şi că recenta dramă din familia mea fusese rezultatul unui diagnostic greşit al noului meu psihiatru. Ca să fiu şi mai sigur, le-am spus că dacă aveau să dea în următoarele săptămâni peste nişte englezi excentrici sau dacă le răspundeau la telefon

când sunau la noi acasă, aceştia erau rude îndepărtate ale tatei care veniseră să îi aducă un ultim omagiu dragului meu bunic decedat. Unchiul Bobby a reacţionat încuviinţând hipnotizat. Unchiul Les tot mormăia: „îhî” umplându-şi buzunarele cu omletă rămasă de la micul dejun. Le-am spus să doarmă bine, le-am chemat câte un taxi şi i-am trimis la casele lor.

Apoi a venit timpul să mă ocup de părinţii mei. Am rugat-o pe Bronwyn să îi ducă în dormitorul lor de la etaj înainte să piară efectul prafului de dormit, ca să nu se trezească într-o maşină lovită, înconjuraţi de lucruri care să le reamintească de evenimentele traumatizante din seara precedentă. Ea i-a aşezat în pat şi a închis uşa. Preţ de un minut, am umblat de colo colo pe holul din faţa dormitorului, lăsând dâre de nisip pe covor şi încercând să-mi imaginez ce le voi spune.

Emma a venit la etaj.

— Hei, a şoptit ea. Înainte să intri, vreau să ştii ceva. M-am apropiat şi ea m-a luat de mână.

— Da?

— Îi plăcea de tine.

— Cui?

— Lui Janine Wilkins. O fată nu se sărută pentru prima oară aşa cu oricine, să ştii.

— Ăăă…

Creierul meu încerca fără succes să se gândească la două lucruri deodată.

— Faci mişto de mine, nu?

Ea a râs şi şi-a coborât privirea.

— Da, dar acum serios, să ştii că te plăcea. Am venit să-ţi urez noroc. Nu că ai avea nevoie. O să te descurci.

— Mersi!

— Dacă ai nevoie de ceva, suntem jos.

Am încuviinţat. Şi apoi am sărutat-o. Ea a zâmbit şi a revenit la parter.

•••

S-au deşteptat în propriul lor pat, cu soarele strecurându-se printre jaluzele. Eu îi urmăream dintr-un colţ, unde stăteam aşezat pe un scaun, rozându-mi unghiile şi încercând să îmi păstrez calmul.

Cea dintâi a deschis ochii mama. A clipit şi şi-a frecat pleoapele. S-a ridicat în capul oaselor cu un geamăt şi şi-a

masat gâtul. Nu ştia că dormise în maşină timp de optsprezece ore. Oricine s-ar trezi cu dureri în tot trupul după una ca asta.

Apoi m-a văzut şi s-a încruntat.

— Dragule? Ce faci aici?

— Eu, ăăă, voiam să vă explic nişte chestii.

Apoi mama şi-a coborât privirile şi a observat că purta aceleaşi haine ca seara trecută. Pe chipul ei s-a ivit o expresie confuză.

— Cât e ceasul?

— În jur de trei. Totul e în regulă, am zis eu.

— Ba nu! a zis ea făcând ochii roată prin cameră în timp ce confuzia i se transforma în panică.

M-am ridicat. Ea m-a ţintuit cu degetul.

— Stai locului!

— Mamă, nu te speria! Lasă-mă să-ţi explic!

Ea s-a uitat în altă parte, ignorându-mă ca şi cum poate nu eram de fapt acolo.

— Frank!

L-a zgâlţâit pe tata ca să-l trezească.

— Frank!

— Mmm, a făcut tata şi s-a întors pe partea cealaltă.

Ea l-a zgâlţâit mai tare:

— Franklin!

Asta era: ultima mea şansă. Momentul pentru care mă pregătisem. Îmi imaginasem diverse moduri de a aborda problema, dar acum toate mi se păreau ridicole: prea directe, prea stupide. Când tata s-a ridicat în şezut şi a început să se frece la ochi, aproape că mi-am pierdut cumpătul, convins că nu aveam să găsesc cuvintele potrivite.

Nu conta. Fie că eram sau nu pregătit, spectacolul trebuia să înceapă.

— Mamă, tată, e ceva ce trebuie să discutăm.

M-am apropiat de picioarele patului şi am început să vorbesc. Nu-mi amintesc prea bine ce am zis, ci numai că mă simţeam ca un comis voiajor ameninţat cu concedierea. Am încercat să le explic că ultimele cuvinte ale bunicului, fotografiile lui stranii şi cartea poştală de la Miss Peregrine mă conduseseră către casa deosebiţilor şi către vechii prieteni ai lui Abe care locuiau în ea şi care nu numai că erau încă în viaţă, dar nici nu erau chiar aşa de bătrâni. Dar m-am pomenit evitând termeni ca

„buclă temporală” sau „puteri” fiindcă simţeam că era prea mult şi prea devreme. Versiunea mea cenzurată cu nepricepere şi nervozitatea mea evidentă nu păreau decât să le confirme că nu eram în toate minţile şi, pe măsură ce vorbeam, se depărtau de mine, mama trăgându-şi cuvertura în jurul umerilor şi tata lipindu-se de tăblia patului în timp ce vena care i se ivea pe tâmplă ori de câte ori era stresat dansa un soi de tontoroi. Ca şi cum mania de care sufeream ar fi fost contagioasă.

— Încetează! a ţipat în cele din urmă mama, întrerupându-mă. Nu mai pot să ascult aşa ceva!

— Dar e adevărat şi dacă m-ai asculta până la capăt…

Ea a aruncat cuvertura deoparte şi a sărit jos din pat.

— Am auzit destul! Şi ştim deja ce s-a întâmplat. Ai fost devastat de moartea bunicului tău! Pe ascuns, ai încetat să-ţi mai iei medicamentele!

A început să se plimbe de colo colo furioasă.

— Te-am trimis de cealaltă parte a lumii în cel mai prost moment posibil, urmând sfatul unui şarlatan, şi ai avut o cădere nervoasă! N-are de ce să-ţi fie ruşine pentru asta, dar situaţia trebuie abordată cu sinceritate. OK? Nu poţi să continui să te ascunzi îndărătul… născocirilor ăstora.

Am avut senzaţia că mă pălmuise.

— Nu-mi daţi nicio şansă!

— Ţi-am dat o sută de şanse, a zis tata.

— Nu! Nu m-aţi crezut niciodată!

— Sigur că nu te-am crezut, a zis mama. Eşti un băiat singuratic, care a pierdut o persoană importantă pentru el. Şi pe urmă i-ai cunoscut pe puştii ăştia care sunt „speciali” ca bunicul tău şi pe care numai tu poţi să-i vezi? Nu trebuie să ai un doctorat în medicină ca să poţi să pui un diagnostic. Ţi-ai născocit prieteni imaginari încă de la doi ani.

— N-am zis că numai eu pot să-i văd, am spus eu. I-aţi cunoscut amândoi noaptea trecută, pe alee.

Pentru o clipă, amândoi părinţii mei au avut aerul că văzuseră o fantomă. Poate că blocaseră amintirea celor petrecute noaptea trecută. Se întâmplă uneori, când ceva intră în totală contradicţie cu concepţia cuiva despre realitate.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat mama cu vocea tremurându-i.

Se părea că nu-mi rămânea altceva de făcut decât să îi

prezint pe prietenii mei.

— Vreţi să-i întâlniţi? Din nou?

— Jacob, m-a prevenit tata.

— Sunt aici, am zis eu. Vă jur că nu-s periculoşi. Doar… păstraţi-vă calmul, da?

Am deschis uşa şi am introdus-o pe Emma în încăpere. Abia a apucat să spună „Bună ziua, doamnă şi domnule Portman” că mama a început să ţipe.

Miss Peregrine şi Bronwyn au intrat în fugă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Miss Peregrine.

Mama a îmbrâncit-o – chiar a îmbrâncit-o! – pe Miss Peregrine.

— Ieşi afară! Ieşi AFARĂ!

Am văzut-o pe Bronwyn stăpânindu-se să o apuce pe mama şi să îi dea brânci până-n perete.

— Maryann, liniştеşte-te! a strigat tata.

— N-o să-ţi facă niciun rău, am zis eu.

Am încercat s-o prind de umeri, dar mi s-a smuls din strânsoare şi a fugit din încăpere.

— Maryann! a strigat din nou tata, dar, când a încercat să fugă după ea, Bronwyn l-a apucat de braţe. Era încă prea ameţit ca efect al prafului ca să se poată lupta cu ea.

Am alergat în jos pe scări pe urmele mamei. A fugit în bucătărie şi a înhăţat un cuţit de tăiat friptură. Ceilalţi deosebiţi au ieşit din ascunzătoare şi au înconjurat-o, având grijă să se ţină în afara razei de acţiune a cuţitului pe care ea, cu spatele lipit de frigider, îl flutura ameninţător.

— Liniştiţi-vă, doamnă Portman! a zis Emma. Nu vrem să vă facem rău!

— Nu vă apropiaţi de mine! a urlat mama. Doamne Dumnezeule!

Poate din cauza lui Olive, care se apropia târându-se pe tavan, înarmată cu o plasă de pescuit pe care o luase din garaj cu intenţia de a o arunca peste ea, sau poate din pricina a ceea ce părea un halat de baie plutitor din care ieşea vocea lui Millard, în cele din urmă mama a leşinat. Cuţitul a căzut zăngănind pe podea şi ea s-a prăbuşit moale alături, o privelişte atât de jalnică, încât am fost silit să mă uit în altă parte.

Îl auzeam pe tata ţipând la etaj. O striga pe mama pe nume. Probabil zgomotul îl făcuse să creadă că o omorâserăm.

— Ne ocupăm noi de ea, mi-a zis Emma. Tu du-te la tatăl tău.

Am pus piciorul pe cuţitul căzut şi l-am împins sub un dulap, pentru cazul în care mama şi-ar fi revenit. Emma, Horace, Hugh şi Millard au ridicat-o şi au dus-o pe canapea. Nu mai aveam ce face aici, aşa că am urcat în fugă la etaj.

Tata era ghemuit într-un colţ al dormitorului, strângând la piept o pernă. Bronwyn stătea de pază în uşă cu braţele în lături, gata să-l prindă dacă încerca să fugă.

Când m-a văzut, pe chipul tatei s-a ivit o expresie glacială.

— Unde e? Ce i-au făcut? a întrebat el.

— Mama e OK, i-am zis. Doarme în clipa asta.

El clătina din cap.

— N-o să-şi revină după una ca asta.

— Ba da. Miss Peregrine are puterea de a îndepărta anumite amintiri. N-o să-şi amintească nimic.

— Şi unchii tăi?

Am încuviinţat.

— E valabil şi pentru ei.

Miss Peregrine a intrat în cameră.

— Bună ziua, domnule Portman. Ce mai faceţi?

Tata a ignorat-o. Continua să mă privească fix.

— Cum ai putut? a şuierat el. Cum ai putut să-i aduci pe ăştia în casa noastră?

— Au venit să mă ajute, i-am zis eu. Au venit să vă convingă că nu-s nebun.

— Nu puteţi să le faceţi aşa ceva oamenilor, a zis el, de data asta adresându-i-se lui Miss Peregrine. Să daţi buzna în viaţa lor speriindu-i de moarte şi pe urmă ştergând ceea ce vreţi. Nu-i corect.

— Se pare că soţia dumneavoastră nu face faţă adevărului, cel puţin pe moment, a zis Miss Peregrine. Dar Jacob spera foarte tare că nu va fi cazul şi cu dumneavoastră.

El s-a ridicat încet şi braţele i-au căzut pe lângă trup. Părea resemnat, dar nu şi împăcat cu situaţia.

— Bine atunci. Presupun că e mai bine să îmi explici mie.

I-am aruncat o privire lui Miss Peregrine.

— O să fii în regulă? a întrebat ea.

Am încuviinţat.

— O să fim afară, a zis ea şi a ieşit împreună cu Bronwyn, închizând uşa în urma ei.

•••

Am vorbit îndelung. Eu m-am aşezat pe marginea patului şi tata pe scaunul din colţ, cu privirea plecată şi cu umerii căzuţi, ca un copil care îndură o dojană. N-am lăsat comportarea lui să mă tulbure. Mi-am spus povestea de la început şi de data asta am fost calm.

I-am povestit ce descoperisem pe insulă. Cum îi cunoscusem pe copii şi ce se dovediseră ei a fi. Cum descoperisem că eram unul dintre ei. I-am povestit până şi despre sufletul-pustiu, deşi nu am pomenit despre complicaţiile ce urmaseră, despre bătăliile în care luptasem sau despre Biblioteca Sufletelor şi despre fraţii malefici ai lui Miss Peregrine. Pe moment, era suficient să ştie cine fusese tatăl lui şi cine eram eu.

Când am terminat, el nu mai scosese o vorbă de câteva minute. Nu mai părea înfricoşat. Părea doar trist.

— Ei? am întrebat eu.

— Ar fi trebuit să ştiu, a zis el. Judecând după felul în care te înţelegeai cu bunicul tău. Ca şi cum aţi fi avut un limbaj secret, numai al vostru.

Încuviinţa încet, ca pentru sine.

— Ar fi trebuit să ştiu. Cred că o parte din mine chiar a ştiut.

— Cum aşa? Adică ai ştiut despre bunicul, dar nu şi despre mine?

— Da. Nu. Nu ştiu, fir-ar să fie!

Privea fix prin mine, ca şi cum ar fi încercat să vadă printr-o perdea de ceaţă.

— Cred că în adâncul sufletului am ştiut-o, dar n-am vrut să cred.

M-am tras mai spre marginea patului.

— Ţi-a spus bunicul?

— Cred c-a încercat s-o facă odată. Dar probabil că am blocat amintirea… sau mi-o fi furat-o cineva. Dar noaptea trecută…

Şi-a apăsat fruntea cu degetul.

— Când i-am văzut pe oamenii ăia, s-a declanşat ceva în mintea mea.

Acum era rândul lui să vorbească şi al meu să ascult.

— Aveam vreo zece ani când s-a întâmplat. Bunicul tău obişnuia să plece în călătoriile alea lungi de afaceri. Uneori lipsea săptămâni la rând. Mereu voiam să merg cu el şi îl imploram să mă ia, dar de fiecare dată el spunea nu. Până într-

o zi. Într-o zi a zis da.

Tata s-a ridicat şi a început să umble de colo colo, ca şi cum simplul fapt de a-şi aminti îl umplea de o energie nervoasă care trebuia consumată.

— Am condus până la… nu-mi aduc aminte exact, un loc din Florida de Nord sau din Georgia. Pe drum am luat şi un partener de-al lui. Îl cunoşteam. Fusese de vreo două ori la noi acasă. Un ins de culoare, mereu cu un trabuc în gură. Abe îi spunea H. Doar H. În fine, când îl mai întâlnisem se purtase prietenos cu mine, dar acum era neobişnuit de agitat şi mă tot sfredelea cu privirea, iar de vreo două ori l-am auzit întrebându-l pe tata: „Eşti sigur că-i o idee bună?” În fine, pe urmă s-a întunecat şi am tras undeva peste noapte. La un motel vechi şi prăpădit. Şi în toiul nopţii m-am pomenit cu tata trezindu-mă, speriat. A spus: „Frank, adună-ţi lucrurile” şi m-a zorit către maşină. Eram încă în pijama şi mă speriasem. Pentru că tatei nu-i era teamă de nimic. De absolut nimic. Ei, şi am demarat din parcarea aia de parcă eram fugăriţi de zombi, dar n-am parcurs decât vreo câţiva metri şi maşina a făcut *vrummm* şi s-a zguduit de parcă ne-ar fi lovit cineva dintr-o parte, numai că nu se vedea niciun alt vehicul prin preajmă. Apoi tata a frânat, a oprit maşina şi a sărit afară. Mi-a zis: „Dă-te jos, Franklin, şi să nu te vadă nimeni”, dar n-am putut să mă uit în altă parte şi în clipa următoare l-am văzut înălţat brusc în aer de o forţă invizibilă. A început să scoată nişte sunete îngrozitoare şi pe urmă a căzut înapoi pe sol, scoţând în continuare zgomotele alea cumplite, ca de animal, şi ochii lui, i-am văzut în lumina farurilor, erau daţi peste cap, albi complet, iar hainele îi erau pătate de un soi de gelatină neagră, aşa că am ieşit din maşină şi am luat-o la fugă printr-un lan de porumb. Şi nu m-am uitat îndărăt. Cred că la un moment dat am leşinat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mă aflam în patul unei camere de motel lângă care stăteau tata, H şi alte două-trei persoane. Arătau atât de straniu! Erau plini toţi de mizerie şi sânge şi mirosul… Doamne, mirosul ăla! Şi unul dintre ei, n-o să uit asta niciodată, n-avea deloc faţă. Numai o mască de piele. Eram îngrozit. Prea îngrozit ca să fiu în stare să ţip. Şi tata a zis: „Frankie, e totu-n regulă, nu-ţi fie frică. Doamna o să discute cu tine, nu-ţi fie frică.” Şi femeia aia – care aducea cumva cu ea…

Tata a indicat-o cu un gest pe Miss Peregrine, care la un moment dat întredeschisese uşa şi îşi băgase capul în încăpere.

— Mi-a făcut ceva şi a doua zi abia dacă-mi aminteam. Era ca un vis urât. Şi tata n-a mai pomenit niciodată despre asta.

— Ar fi trebuit să vă şteargă memoria, a zis Miss Peregrine. Se pare că n-a făcut-o până la capăt.

— Mi-aş dori s-o fi făcut, a zis tata. Am avut coşmaruri ani de zile după asta. Un timp m-am temut chiar c-o să-mi pierd minţile. Tata i-a spus să nu îmi şteargă complet amintirile. Cam sadică treabă să-i faci asta unui copil, nu crezi? Dar o parte din el îşi dorea ca eu să ştiu. Eram ca… o tablă care a fost ştearsă, dar dacă te uiţi bine tot mai poţi să citeşti puţin din ce scria. Dar eu nu voiam să văd. Nu voiam să ştiu. Pentru că nu voiam, chiar nu voiam ca acesta să fie adevărul despre tata. Că el era… că *era aşa.*

— Îţi doreai un tată normal, am zis eu.

— Aşa-i, a zis tata ca şi cum ar fi reuşit în cele din urmă să mă facă să pricep.

— Da, dar nu era. Şi nici eu nu-s, i-am zis.

— Aşa se pare.

S-a oprit din păşit şi s-a aşezat pe marginea patului, cu trupul înclinat în direcţia opusă mie.

— Fiul dumneavoastră e un tânăr curajos şi talentat, a zis cu răceală Miss Peregrine. Ar trebui să fiţi mândru de el!

Tata a murmurat ceva. L-am întrebat ce spusese.

El şi-a ridicat ochii spre mine şi în ei era ceva ce nu fusese cu o clipă mai devreme. Ceva ce aducea a scârbă.

— Ai ales.

— N-a fost o alegere. Asta sunt, i-am zis.

— Ba nu. I-ai ales pe ei. I-ai ales pe… pe… oamenii ăştia în dauna noastră.

— Nu trebuie să fie aşa. Sau-sau. Putem coexista.

— Zi-i asta mamei tale, care urla ca nebuna! Spune-le-o unchilor tăi, care… unde-s? Ce le-aţi făcut?

— Sunt amândoi în regulă, tată.

— Nimic nu-i în regulă! a răcnit el sărind iar în picioare. Ai distrus totul!

Miss Peregrine stătuse în uşă, dar apoi a intrat în cameră ca o furtună, cu Bronwyn pe urmele ei.

— Luaţi loc, domnule Portman!

— Nu! Nu vreau să trăiesc într-un balamuc! Nu o să-mi supun familia la o asemenea nebunie!

— Poate să funcţioneze, i-am zis. Ascultă-mă…

El s-a repezit la mine şi preţ de o clipă am crezut c-o să mă lovească. Dar s-a oprit brusc.

— Jacob, eu mi-am făcut alegerea. Cu mult timp în urmă. Şi-acum se pare c-ai făcut-o şi tu pe a ta.

Eram obraz în obraz. Tata era roşu la faţă şi respira precipitat.

— Tot fiul tău rămân, i-am şoptit.

Strângea din fălci, dar i-am văzut buzele tremurând de parcă ar fi vrut să spună ceva. Apoi mi-a întors spatele, s-a apropiat de scaun, s-a aşezat din nou şi şi-a pus capul în mâini. În încăpere s-a lăsat o tăcere întreruptă numai de răsuflarea lui precipitată.

— Spune-mi ce vrei, am zis eu în cele din urmă.

El şi-a ridicat capul, dar nu m-a privit. Şi-a dus un deget la tâmplă.

— Dă-i bătaie! a zis el. Şterge-o! Asta voiai să faci oricum.

M-a copleşit disperarea.

— Nu, dacă tu nu vrei. Nu, dacă crezi…

— Ba vreau, a zis el uitându-se la Miss Peregrine. Dar de data asta fă treaba ca lumea!

S-a lăsat moale pe spătarul scaunului şi lumina din ochi a părut să i se stingă.

Miss Peregrine m-a privit.

Simţeam cum mă cuprinde amorţeala din cap până-n picioare.

Am încuviinţat din cap. Apoi am ieşit din cameră.

•••

Emma m-a oprit în timp ce mă năpusteam pe scări.

— Te simţi bine? N-am auzit ce s-a întâmplat…

— N-am nimic, am zis.

Nu era aşa, dar încă nu ştiam ce să zic despre asta.

— Jacob, te rog, vorbeşte cu mine!

— Nu acum, am zis.

Aveam mare nevoie să fiu singur. Mai precis, aveam nevoie să urlu pe fereastra unei maşini care gonea cu mare viteză până când aveam să-mi pierd suflul.

Ea m-a lăsat în pace. N-am privit îndărăt. Nu voiam să-i văd

expresia feţei. Am trecut în fugă pe lângă canapeaua pe care zăcea mama şi în jurul căreia prietenii mei se adunaseră şuşotind nervoşi. Am luat cheile maşinii din bolul de lemn de pe bufetul din bucătărie, am intrat în garaj şi am apăsat butonul care acţiona uşa. Uşa garajului a scos un scrâşnet dureros încercând să se deschidă, dar bara din spate a maşinii era înfiptă atât de adânc în ea că nu a mers şi o clipă mai târziu s-a aşternut tăcerea. Am înjurat şi am tras un şut zdravăn în obiectul cel mai apropiat de mine. S-a dovedit a fi un televizor vechi şi masiv, depozitat sub bancul de lucru din garaj. Piciorul meu desculţ l-a nimerit în spate şi ţăndări de plastic au zburat în toate părţile, iar piciorul mi-a amorţit, asta dacă nu mă voi fi şi tăiat. Mi l-am eliberat cu brutalitate, am ieşit şchiopătând pe uşa laterală în grădină şi am urlat la copaci.

Furia incandescentă din pieptul meu parcă a mai pălit puţin.

M-am dus în curtea din spate, am traversat-o şi am străbătut micul nostru doc deformat de soare ce înainta în golf. Părinţii mei nu aveau o ambarcaţiune. Nici măcar o canoe. Eu folosisem docul într-un singur mod: şezând la capătul lui, legănându-mi picioarele în apa cafenie şi gândindu-mă la lucruri neplăcute. Ceea ce am făcut şi acum.

După un minut sau două, am auzit paşi pe scândurile docului. Eram gata să mă întorc şi să urlu la oricine se apropia, poftindu-l politicos să se ducă dracului, dar pasul uşor şchiopătat a trădat-o şi n-am fost în stare să fiu nepoliticos cu Miss Peregrine.

— Fiţi atentă la cuie, i-am zis fără să mă întorc.

— Mulţumesc, a zis ea. Pot să stau?

Mi-am păstrat privirea aţintită asupra apei. Am ridicat din umeri. În depărtare pufăia o barcă cu motor.

— S-a rezolvat, a zis ea. Părinţii tăi sunt într-o stare foarte sugestibilă acum. Vreau să ştiu de ce anume ai vrea să-i conving.

— Nu-mi pasă.

Au trecut câteva secunde. S-a aşezat pe doc lângă mine.

— Când eram de vârsta ta, am făcut şi eu o încercare similară cu părinţii mei, a zis ea.

— Miss Peregrine, chiar n-am chef să vorbesc acum!

— Atunci ascultă.

Uneori nu puteai s-o contrazici pe Miss Peregrine.

— Eram de câţiva ani la academia pentru ymbryne a lui Miss Avocet, când deodată mi-am dat seama că încă mai aveam o mamă şi un tată şi că mi-ar fi făcut plăcere să-i revăd. Trecuse un interval considerabil de timp de când îmi dăduseră aripile şi fusesem poftită destul de neceremonios să plec de acasă, aşa că m-am gândit că m-ar fi putut privi cu alţi ochi – ca pe o persoană, ca pe o fiică, şi nu ca pe o anomalie demnă de dispreţ. I-am descoperit locuind într-o coşmelie la marginea aşezării. Fuseseră alungaţi din cauza mea. Nici rudele noastre n-au mai vrut să-i cunoască. Toţi credeau că erau slujitorii diavolului. Am încercat să-i câştig de partea mea. Încă mă mai iubeau, dar mai mare le era teama de mine. Totul s-a încheiat cu mama blestemând ziua în care m-am născut şi cu tata alungându-mă din casă cu vătraiul înroşit. Mulţi ani mai târziu, am aflat că muriseră. Îşi cususeră pietre în buzunare şi intraseră în mare.

A oftat. O adiere s-a trezit, gonind pentru câteva clipe căldura înăbuşitoare a verii. Părea imposibil ca lumea pe care o descria ea să poată exista alături de aceasta.

— Îmi pare rău de ceea ce vi s-a întâmplat, am zis eu.

— Adesea rudele noastre de sânge nu supravieţuiesc aflării adevărului, mi-a spus ea.

M-am gândit câteva clipe la asta şi pe urmă m-am enervat.

— Nu asta aţi zis acum o oră. Aţi zis că adevărul merită deranjul sau ceva de genul ăsta.

Ea s-a foit jenată, scuturându-şi nisipul de pe haine.

— Am crezut că merita să te las să încerci.

— De ce? am întrebat începând să ridic tonul.

— Nu e treaba mea să îţi spun cum să fii fiul părinţilor tăi.

— Din punctul meu de vedere, n-am părinţi!

— Nu spune asta, a zis ea. Ştiu că ţi-au zis lucruri oribile, dar nu poţi să…

M-am ridicat brusc în picioare şi am sărit în apă. Mi-am ţinut respiraţia şi am rămas scufundat, sperând ca întunericul şi răceala subită să îmi înăbuşe gândurile:

„Nu vrea să te cunoască.”

„A preferat să uite decât să te cunoască.”

Apoi, în adâncimile acelea mâloase, am urlat până am rămas fără aer. Când am ieşit din nou, la vreo şase metri de mal, am văzut-o pe Miss Peregrine în picioare, gata să plonjeze în

căutarea mea.

— Jacob! Eşti…

— N-am nimic, n-am nimic, i-am zis.

Apa era atât de puţin adâncă, încât atingeam fără probleme fundul.

— V-am spus că n-am chef de vorbă.

— Da, mi-ai spus.

Stătea pe doc şi eu stăteam până la brâu în apa golfului, înfundându-mă în mâl şi cu peştişori ciugulindu-mă de picioare.

— O să-ţi zic ceva şi n-ai voie să faci o criză de nervi drept răspuns, a spus ea.

— Bine.

— Ştiu că în clipa asta nu-ţi place foarte tare viaţa ta de obişnuit, dar ai cuvântul meu că o să regreţi c-ai abandonat-o.

— Despre ce viaţă vorbim? N-am niciun prieten aici. Părinţii mei se tem şi le e ruşine cu mine.

— Sunt în viaţă, ceea ce e mai mult decât pot spune cei mai mulţi dintre noi. Şi de vreo cinci minute nu-şi mai amintesc nimic din ceea ce s-a petrecut mai devreme.

— Ei bine, eu îmi amintesc. Şi n-am chef să mă prefac pentru tot restul vieţii că sunt ceva ce nu-s. Dacă ăsta-i preţul ca să fiu fiul lor, nu merită.

Ea a părut că vrea să ţipe la mine, dar şi-a înghiţit cuvintele.

— N-am zis niciodată că e uşor să fii deosebit, a spus ea după câteva clipe. Să fii unul dintre noi presupune multe neplăceri şi multe dificultăţi. Să înveţi cum să te descurci într-o lume ai cărei locuitori nu te pot înţelege şi nici nu vor… asta-i probabil partea cea mai dificilă. Mulţi o găsesc imposibilă şi se retrag în bucle. Dar niciodată nu am văzut un asemenea drum pentru tine. Ai un talent foarte special, şi nu mă refer la uşurinţa cu care te descurci cu sufletele-pustii. Eşti un soi de schimbător de formă, capabil să se mişte cu uşurinţă de la o lume la alta. Nu ţi-a fost menit să fii legat de o singură casă, de o singură familie. O să ai mai multe, ca bunicul tău.

Mi-am ridicat privirea către un pelican care zbura pe deasupra noastră. Fiecare bătaie din aripi era ca un uşor oftat. Mi-am imaginat cum fusese viaţa bunicului meu. Îşi petrecuse cea mai mare parte a existenţei într-o căsuţă amărâtă, la marginea unei mlaştini. Soţia şi copiii lui abia dacă-l cunoscuseră. Îşi riscase viaţa an de an luptând pentru cauza

deosebiţilor şi recompensa lui finală fusese să fie tratat ca un moş senil.

— Nu vreau să fiu ca bunicul. Nu-mi doresc viaţa lui.

— N-o s-o ai. O să ai viaţa ta. Ce-ai de gând cu şcoala?

— Nu cred că m-aţi ascultat cu atenţie. Nu vreau…

M-am răsucit cu faţa către larg, mi-am desfăcut braţele şi am urlat:

— NIMIC DIN TOT RAHATUL ĂSTA!

M-am întors către ea roşu la faţă.

— Ai terminat? a întrebat ea.

— Da, am răspuns eu încet.

— Bine. Acum că m-ai pus la curent pe deplin cu lucrurile pe care nu le vrei… ce anume vrei totuşi?

— Vreau să fac ceva ca să-i ajut pe singurii cărora le pasă vreun pic de mine. Pe deosebiţi. Şi vreau să fac ceva important. Ceva de seamă.

— Bine atunci.

S-a aplecat şi mi-a întins mâna.

— Poţi începe chiar acum.

M-am apropiat şi ea m-a tras pe doc.

— Am o însărcinare absolut vitală, pe care n-o poate îndeplini nimeni din lumea deosebiţilor în afară de tine, a zis Miss Peregrine în timp ce mergeam.

— OK. Care e?

— Copiii au nevoie de haine moderne. Trebuie să-i duci la cumpărături.

— La cumpărături?! am exclamat oprindu-mă din mers. Glumiţi, aşa-i?

Ea s-a întors spre mine şi m-a privit sever.

— Nu.

— Am zis că vreau să fac ceva important. În lumea deosebiţilor!

Ea s-a apropiat şi mi-a zis cu o voce joasă şi pătimaşă:

— Am mai zis-o şi înainte, dar văd că e cazul s-o repet. E absolut necesar pentru viitorul *acelei* lumi ca aceşti copii să ştie cum să se deplaseze prin *asta.* Şi tu eşti singurul care poate să-i înveţe. Cine altul? Cei care au trăit decenii în şir în bucle nu o cunosc deloc şi n-ar fi în stare nici măcar să traverseze o stradă din zilele moderne. Iar cei care nu au locuit în bucle sunt fie foarte bătrâni, fie atât de tineri şi de noi în

lumea noastră, a deosebiţilor, că sunt ei înşişi nişte neofiţi.

M-a apucat de umeri şi mi i-a strâns în palme.

— Ştiu. Ştiu că eşti furios şi vrei să pleci. Dar te implor. Mai stai puţin aici. Cred că ştiu o cale prin care să poţi trăi aici – numai uneori, când o să vrei – şi în acelaşi timp să faci o lucrare importantă pentru noi în bucle.

— Da? Care-i aia? am întrebat-o sceptic.

— Dă-mi timp până…

Şi-a pescuit ceasul de buzunar din pantaloni şi l-a privit.

— Până la lăsarea serii. Şi atunci o să vezi. Eşti mulţumit aşa?

Primul meu gând a fost că avea de a face cu Pambucliconul şi cu Pogonul Dracului, dar cea mai apropiată buclă, pe care o folosiseră ca să ajungă aici noaptea trecută, se afla la ore întregi distanţă, în mijlocul unei mlaştini. Şi oricum nu voiam să vin şi să plec ca un navetist. Voiam să las toate astea în urmă, să plec şi dus să fiu. Dar era greu s-o refuz pe Miss Peregrine şi acceptasem deja să-i învăţ pe prietenii mei câte ceva despre prezent. Nu mi se părea corect să-mi reneg această promisiune.

— Bine. În seara asta, am zis.

— Excelent!

A dat să plece, dar apoi a zis:

— A, înainte să uit!

A scos un plic din celălalt buzunar şi mi l-a dat.

— Pentru cumpărături.

M-am uitat înăuntru. Era plin cu bancnote de cincizeci de dolari.

— O să fie de ajuns?

— Ăăă, cred că da.

Ea a încuviinţat cu vioiciune şi a pornit către casă, lăsându-mă uluit, cu plicul în mână.

— Câte mai am de făcut, a murmurat ea ca pentru sine şi apoi mi-a strigat peste umăr, ridicând un deget în aer: Deseară!

◆◆◆ CAPITOLUL TREI ◆◆◆

Trebuia să mergem la cumpărături în două schimburi, pentru că maşina acum cu trei uşi a părinţilor mei nu putea să transporte decât jumătate din grupul nostru odată. Prima tură le includea pe Emma, pentru că mereu îi acordam tratament preferenţial şi nu făceam niciun secret din asta, pe Olive, pentru că era o prezenţă veselă şi aveam nevoie de ceva care să mă înveselească, pe Millard, ca să înceteze să mă mai bată la cap, şi pe Bronwyn, pentru că muşchii ei erau unica forţă capabilă să deschidă uşa înţepenită a garajului. Le-am promis lui Hugh, Horace, Enoch şi Claire că o să mă întorc după ei peste două ore. Horace a zis că oricum nu ţinea să-şi cumpere haine noi.

— În ziua în care blugii au devenit acceptabili ca haine de zi cu zi, moda contemporană şi-a pierdut orice urmă de credibilitate, a zis el uitându-se chiorâş la mine. Lumea modernă arată ca o tabără de vagabonzi.

— Trebuie să-ţi cumperi haine noi. Aşa a zis Miss Peregrine, a intervenit Claire.

Enoch s-a strâmbat.

— Aşa a zis Miss Peregrine. Aşa a zis Miss Peregrine. Parcă eşti o jucărie cu cheiţă.

I-am lăsat să se certe şi ne-am dus în garaj. Cu bandă adezivă, sârmă pentru legat baloturi şi câteva mici operaţiuni de sudură efectuate de Emma am reuşit să reataşăm portiera din dreptul şoferului. Nu puteam s-o deschidem sau s-o închidem, dar dacă aveam patru uşi în loc de trei scădeau şansele să fim traşi pe dreapta de vreun poliţist curios. Când am terminat, ne-am înghesuit cu toţii înăuntru. Un minut mai târziu şerpuiam pe drumul umbrit de banyani care era coloana vertebrală a lui Needle Key.

De o parte şi de alta se înălţau case mari şi printre ele se întrezărea plaja. Era pentru prima oară când prietenii mei vedeau atât de mult din această lume la lumina zilei şi amuţiseră contemplând-o, fetele cu ochii lipiţi de parbrizul din spate, Millard aburind cu răsuflarea lui geamul locului de lângă şofer. Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi fost pentru ei aceste privelişti care pentru mine deveniseră de mult invizibile.

Pe măsură ce ne îndreptam spre sud cheiul s-a îngustat şi

casele cele spaţioase au cedat locul unora mai mici şi apoi unor colonii de blocuri lătăreţe din anii ’70, cu panouri ţipătoare care le anunţau numele: INSULELE POLINEZIENE, ŢĂRMUL PARADISULUI, INSULA FANTEZIEI. Zona comercială ne-a întâmpinat cu noi explozii de culoare: prăvălii de suveniruri cu acoperişuri roz, care vindeau creme de plajă şi învelitori termoizolante pentru cutiile de bere, magazine de momeală vopsite în galben-aprins şi birouri de firme imobiliare cu umbrare dungate. Şi baruri, desigur, cu şiruri de torţe de bambus pe care dansau flăcări, şi cu uşile larg deschise, lăsând să intre briza mării şi să iasă interpretări karaoke scremute ale pieselor lui Jimmy Buffett[4], de care nu scăpai nici la marginea apei. Limita de viteză era atât de mică şi drumul atât de înţesat de turişti arşi de soare, că aveai timp să cânţi împreună cu muzicantul în timp ce treceai. De când trăiam aici nimic nu se schimbase. Era ca o lungă piesă de teatru, la care puteai să-ţi potriveşti ceasul după mişcările actorilor şi după succesiunea scenelor, aceleaşi în fiecare zi: turiştii europeni roşii ca racul lâncezind la umbra subţire ca un creion a palmierilor pitici, pescarii cu pielea tăbăcită stând ca santinelele de-a lungul podului, cu pălăriile pleoştite şi burţile atârnânde, aruncând undiţele în apa de la mal, cu lăzile termoizolante alături.

Am părăsit cheiul urcând deasupra golfului scânteietor, cu cauciucurile maşinii zumzăind pe grătarele de metal ale podului. Apoi am coborât pe partea dinspre continent a insulei, un arhipelag de magazine şi magazinaşe înconjurate de parcări cu vedere la ocean.

— Ce peisaj straniu, a zis Bronwyn spărgând tăcerea. De ce, din toată America, Abe s-a mutat tocmai aici?

— Florida a fost una dintre cele mai bune ascunzători pentru deosebiţi, a zis Millard. Înainte de Războaiele Pustii, cel puţin. Aici se retrăgeau să ierneze toate circurile şi întreg centrul statului e o mlaştină imensă şi fără poteci. Se spunea că, oricât de deosebit ai fi fost, aici puteai găsi un loc unde să te amesteci în mulţime sau să dispari.

Am lăsat în urmă centrul oraşului şi ne-am îndreptat către regiunea rurală. Dincolo de un centru de cumpărături închis, dincolo de un complex de locuinţe pe jumătate construit pe

[4] Muzician american ale cărui piese proslăvesc viaţa pe o insulă tropicală, cel mai cunoscut fiind cântecul *Margaritaville.*

care natura îl recucerea treptat, se înălţa cel mai mare centru comercial. Aceasta era destinaţia noastră. Am cotit pe Piney Woods Road cel lung de un kilometru şi jumătate, de-a lungul căruia fuseseră amenajate toate azilurile oraşului, parcurile de rulote pentru cei trecuţi de cincizeci şi cinci de ani şi comunităţile de pensionari. Drumul era mărginit de panouri cu reclame deloc subtile la spitale, sanatorii şi cimitire. Locuitorii oraşului numeau Piney Woods Road „Autostrada către Rai”.

Am început să încetinesc când ne-am apropiat de un panou larg înfăţişând nişte pini dispuşi în cerc şi abia când am cotit mi-am dat seama ce făceam. Existau câteva rute până la centrul de cumpărături, dar din obişnuinţă o alesesem pe aceasta şi fiindcă lăsasem mintea să-mi hoinărească, subconştientul mă făcuse să cotesc. Era intrarea în cartierul Circle Village, unde locuise bunicul.

— Ups, am greşit drumul! am zis oprind maşina şi punând-o în marşarier.

Însă, înainte să întorc şi să revin pe drum, Emma a zis:

— Stai aşa! Jacob, aşteaptă!

Am încremenit străbătut de un mic fior de groază, cu mâna şovăind pe schimbătorul de viteze.

— Da?

Emma privea în jur, strâmbându-şi gâtul ca să vadă prin parbrizul din spate.

— Nu aici a locuit Abe? a întrebat Emma.

— Ba da, chiar aici.

— Serios? a exclamat Olive aplecându-se printre scaunele din faţă. Chiar aici?

— Am cotit din greşeală, am zis eu. Am condus până aici de atâtea ori, că mi-a intrat în reflex.

— Vreau să văd, a zis Olive. Putem să ne uităm puţin?

— Îmi pare rău, dar azi n-avem timp, am zis trăgând cu coada ochiului către Emma, prin oglinda retrovizoare.

Nu-i vedeam decât ceafa. Era întoarsă cu totul, privind prin parbriz către postul de pază care marca intrarea în cartier.

— Dar suntem chiar aici, a zis Olive. Mai ţineţi minte de câte ori am zis că o să-i facem o vizită? Nu v-aţi întrebat niciodată cum arăta casa lui?

— Nu, Olive, a zis Millard. E o idee proastă.

— Da, a zis Bronwyn trăgându-i un ghiont lui Olive şi

indicându-i-o pe Emma. Poate altă dată.

În cele din urmă Olive s-a prins.

— O! OK. Ştii, de fapt parcă nici eu n-am chef…

Am semnalizat de întoarcere. Era cât pe ce să ies pe drum, când Emma s-a răsucit către noi.

— Vreau să merg. Vreau să-i văd casa, a zis ea.

— Da? am întrebat eu.

— Eşti sigură? a zis Millard.

— Da, a zis ea şi s-a încruntat. Nu vă uitaţi aşa la mine!

— Cum? am întrebat-o.

— Ca şi cum n-aş putea să fac faţă.

— Nimeni n-a zis aşa ceva, a zis Millard.

— Aţi gândit-o.

— Şi cum rămâne cu hainele pe care trebuie să le cumpărăm? am întrebat eu, încă sperând să găsesc o ieşire.

— Cred că ar trebui să ne prezentăm ultimul omagiu, a zis Emma. E mai important decât nişte haine.

Ideea de a le oferi un tur al locuinţei pe jumătate golite a lui Abe suna morbid de-a dreptul, dar mi s-a părut o cruzime să-i refuz.

— Bine, am zis eu fără tragere de inimă. Dar numai un minut.

În cazul celorlalţi cred că era vorba de simpla curiozitate, de dorinţa de a afla mai multe despre ce făcuse Abe după ce părăsise bucla lor. Pentru Emma era mai mult de-atât. Ştiam că, de când revenise în Florida, se tot gândise la bunicul. Petrecuse atâţia ani încercând să-şi imagineze unde şi cum trăia el, asamblând un tablou incomplet al vieţii lui în America din scrisorile pe care le primea ocazional. Visase ani de zile să-l viziteze şi acum, că ajunsese aici, nu-şi putea scoate gândul ăsta din minte. O simţeam încercând şi eşuând. Îşi petrecuse prea mult timp visând despre el şi despre locul ăsta. Începusem să simt fantoma lui insinuându-se între noi când eram împreună, o senzaţie nouă şi neliniştitoare. Poate, văzând unde trăise şi murise el, avea să îl lase, în sfârşit, să se odihnească.

•••

Nu mai trecusem de multe luni pe la bunicul pe-acasă, dinainte să fi plecat în Ţara Galilor cu tata, pe vremea când nu ştiam nimic. De la apariţia prietenilor mei trăisem momente suprarealiste, dar niciodată nu încercasem mai acut ca acum senzaţia că visez, când conduceam prin cartierul leneş şi

întortocheat al bunicului în tovărăşia celor pe care îi căutasem în lumea largă la cererea lui.

Ce puţin se schimbase locul! Acelaşi paznic ne-a făcut semn să intrăm pe poartă, alb la faţă ca o nălucă, din pricina cremei protectoare. Aceiaşi pitici de grădină şi flamingi din plastic, aceleaşi căsuţe poştale ruginite în formă de peşti amplasate în faţa unor case identice, ca o paletă de acuarele decolorate. Aceleaşi arătări ridate, pedalând încet pe triciclurile lor ortopedice între terenul de shuffleboard şi centrul comunitar. Ca şi cum şi acest loc ar fi fost închis într-o buclă. Poate de-asta îi plăcuse bunicului aici.

— E un loc modest, a zis Millard. Nu s-ar gândi nimeni că un vânător faimos de strigoi a locuit aici, asta sigur.

— Sunt convinsă că a fost intenţionat, a zis Emma. Abe nu voia să bată la ochi.

— Chiar şi aşa, mă aşteptam la ceva mai impozant.

— Cred că e drăguţ, a zis Olive. Căsuţe micuţe, înşirate una lângă alta. Îmi pare însă rău că, după toţi anii în care ne-am dorit să-i facem o vizită lui Abe, el nu-i aici ca să ne întâmpine.

— Olive! a şuierat Bronwyn.

Olive a tresărit şi i-a aruncat o privire Emmei.

— E în regulă, a zis Emma pe un ton calm.

Dar, când i-am întâlnit ochii în oglindă, s-a uitat repede în altă parte.

M-am întrebat dacă nu cumva adevăratul motiv al vizitei ei era dorinţa de a-mi demonstra mie ceva: că nu îl mai iubea, că vechile răni nu mai erau dureroase.

Apoi am cotit şi iat-o, în cele din urmă, banală ca o cutie de pantofi, la capătul unei fundături năpădite de buruieni. Toate casele aflate de-a lungul lui Morningbird Lane aveau un aer cam părăsit – majoritatea vecinilor erau plecaţi în nord pe durata verii –, dar a lui Abe arăta şi mai rău. Gazonul era numai buruieni, iar bordura galbenă ce înconjura streaşină începea să se cojească şi să cadă. Dacă vecinii săi aveau să revină odată cu toamna, Abe era dus pentru totdeauna.

— Ei, asta e, am zis eu intrând pe alee. O casă ca toate casele.

— Cât timp a locuit aici? a întrebat Bronwyn.

Eram gata să-i răspund, dar atenţia mi-a fost distrasă de un detaliu nefamiliar pe care abia atunci l-am observat: în iarbă

era înfipt un panou pe care scria DE VÂNZARE. Am ieşit din maşină, am traversat curtea, l-am smuls şi l-am aruncat în şanţ.

Nimeni nu-mi spusese. Sigur că nu. Aş fi făcut o criză de nervi şi părinţii mei nu voiau să aibă de-a face cu aşa ceva. Sentimentele mele le dădeau prea multă bătaie de cap.

Emma s-a apropiat de mine din spate.

— Eşti OK?

— Eu ar trebui să te-ntreb asta, am zis.

— Sunt OK. E numai o casă, nu? a zis ea.

— Aşa-i, am zis eu. Şi atunci de ce mă deranjează atât de tare că ai mei vor s-o vândă?

M-a îmbrăţişat pe la spate.

— Nu trebuie să-mi explici. Înţeleg.

— Mulţumesc. Şi eu înţeleg dacă simţi nevoia să pleci de-aici. În orice minut. Numai zi!

— O să mă descurc, a zis ea, adăugând mai încet: Dar îţi mulţumesc oricum.

În spatele nostru s-a produs agitaţie şi când ne-am întors le-am descoperit pe Bronwyn şi Olive stând lângă portbagajul maşinii.

— E cineva înăuntru! a strigat Bronwyn.

Ne-am apropiat în fugă. Am auzit o voce înăbuşită care ţipa. Am apăsat un buton de pe brelocul cu cheile maşinii şi portbagajul s-a deschis, dându-l la iveală pe Enoch.

— Enoch! a exclamat Emma.

— Ce naiba faci acolo? am întrebat eu.

— Chiar credeaţi c-o să vă permit să mă lăsaţi în urmă? Mai gândiţi-vă, a zis el clipind din pricina contactului brusc cu lumina soarelui.

— Creierul ăla al tău, a zis Millard clătinând din cap. Uneori depăşeşte capacitatea umană de înţelegere.

— Da, inteligenţa mea îi ia pe mulţi prin surprindere.

Enoch a coborât pe alee şi a privit nedumerit în jur.

— Staţi aşa! Ăsta nu e magazinul de haine.

— Doamne, da’ chiar că-i merge mintea! a comentat Millard.

— E locuinţa lui Abe, a zis Bronwyn.

Enoch a rămas cu gura căscată.

— Ce?! a exclamat el ridicând o sprânceană către Emma. A cui a fost ideea?

— A mea, am zis eu, sperând să pun capăt unei discuţii

penibile dinainte să înceapă.

— Am venit să-i aducem un ultim omagiu, a zis Bronwyn.

— Dacă zici tu, a comentat Enoch.

Nu luasem cu mine cheile casei, dar nu conta. Existau unele de rezervă, despre care ştiam numai eu şi bunicul Portman, ascunse sub o cochilie de scoică în grădina de legume. Era ceva înduioşător în faptul că le-am găsit acolo unde trebuia să se afle. Peste câteva clipe descuiam uşa din faţă şi intram cu toţii înăuntru.

Aparatul de aer condiţionat fusese probabil oprit pe toată durata verii, aşa încât aerul era fierbinte şi stătut. Mai rău decât căldura sufocantă era halul în care se afla locuinţa. Pe podea erau stive precare de haine şi acte, bufetele din bucătărie erau pline de vase şi gunoiul se revărsa dintr-o piramidă de saci de plastic clădită într-un colţ. Tata şi mătuşa nu terminaseră de sortat lucrurile bunicului Portman. Tata abandonase proiectul (şi, din câte se părea, şi casa) când plecaserăm în Ţara Galilor, aşa că pusese panoul cu DE VÂNZARE în curtea din faţă în speranţa că se va găsi altcineva care să-i facă treaba. Arăta ca un magazin devalizat al Armatei Salvării, nu ca locuinţa unui bătrân respectabil şi am simţit că mă năpădeşte ruşinea. M-am pomenit încercând simultan să mă scuz, să explic şi să fac puţină ordine, ca şi cum aş fi putut ascunde priveliştea pe care prietenii mei deja o văzuseră.

— Măi să fie, a zis Enoch ţâţâind din limbă, trebuie să fi fost dus rău de tot la sfârşit.

— Nu… n-a fost… niciodată n-a fost aşa, m-am bâlbâit eu adunând nişte reviste vechi de pe fotoliul lui Abe. Cel puţin nu cât timp a trăit…

— Jacob, aşteaptă! a zis Emma.

— Puteţi să ieşiţi un moment afară până mă ocup eu de asta?

— Jacob! Opreşte-te! a exclamat Emma apucându-mă de umeri.

— O să mă mişc repede, am zis. N-a trăit în halul ăsta, jur!

— Ştiu, a zis Emma. Abe nici la micul dejun nu se aşeza fără un guler curat la cămaşă.

— Întocmai, am zis eu. Deci…

— Vrem să dăm o mână de ajutor.

Enoch s-a strâmbat.

— Vrem aşa ceva?

— Da, a zis Olive, o să contribuim cu toţii.

— Sunt de acord, a zis Bronwyn, nu trebuie lăsat aşa!

— De ce nu? Abe e mort. Cui îi pasă dacă nu-i curat la el în casă? a întrebat Enoch.

— Nouă, a zis Millard şi Enoch s-a împleticit de parcă Millard l-ar fi îmbrâncit. Şi dacă nu ai de gând să ajuţi, du-te şi încuie-te din nou în portbagaj!

— Da! a exclamat Olive.

— Dragi camarazi, nu trebuie să deveniţi violenţi, a zis Enoch înhăţând o mătură din colţ şi răsucind-o în mâini. Vedeţi? Mă bag! Mătur cât aţi zice peşte.

Emma a bătut din palme.

— Atunci haideţi să facem locul ăsta lună!

Ne-am pus pe treabă. Emma a preluat conducerea, dând ordine ca un sergent de instrucţie, ceea ce cred că a ajutat-o să nu-şi lase gândurile să hoinărească pe teritorii dureroase.

— Cărţile pe rafturi! Hainele în şifoniere! Gunoiul la gunoi!

Bronwyn a ridicat fotoliul lui Abe deasupra capului cu o singură mână.

— Ăsta unde trebuie să stea?

Am şters praful şi am măturat. Am deschis ferestrele ca să intre aer curat. Bronwyn a dus în curte de una singură covoarele mari cât toată camera şi le-a bătut până a scos praful din ele. Nici Enoch n-a părut nemulţumit că muncea, odată ce am intrat cu toţii în ritm. Totul era acoperit de praf şi mizerie care ne-au intrat în păr, în haine şi pe mâini.

În timp ce munceam, întrezăream pretutindeni năluca bunicului meu. În fotoliul lui, citindu-şi romanele favorite de spionaj. La fereastra din sufragerie, o siluetă neagră în lumina soarelui de după-amiază, stând la pândă – după poştaş, zicea el chicotind. În bucătărie, aplecat deasupra unei oale cu tocăniţă poloneză, amestecând în ea şi spunându-mi poveşti. La masa mare de desen pe care o păstra în garaj, înconjurat de piuneze şi aţe, făcând hărţi împreună cu mine în după-amiezele de duminică. „Pe unde să o ia râul ăsta?” întreba el întinzându-mi un marker albastru. „Dar oraşul ăsta unde să fie?” Părul alb i se ridica în jurul capului ca un fuior de fum. „Poate e mai bine aici?” zicea el călăuzindu-mi uşor mâna încolo şi-ncoace.

Când eu şi prietenii mei am terminat, am ieşit pe verandă, căutându-ne refugiul în bătaia unei brize uşoare şi ştergându-

ne frunţile transpirate. Desigur, Enoch avusese dreptate. Nimănui n-avea să-i pese de treaba pe care o făcuserăm noi aici. Era un gest frumos – inutil, dar plin de semnificaţii. Prietenii lui Abe nu putuseră lua parte la înmormântarea lui. Să facă ordine în casă fusese felul lor de a-i spune rămas-bun.

— Nu eraţi obligaţi să faceţi asta, am zis eu.

— Nu, a zis Bronwyn. Dar ne-a făcut plăcere.

A desfăcut o cutie de suc pe care o găsiserăm în frigider, a băut cu nesaţ, a râgâit şi apoi i-a trecut-o Emmei.

— Îmi pare rău numai că n-au fost şi ceilalţi aici, a zis Emma sorbind cu delicateţe. Ar trebui să îi aducem şi pe ei să o vadă.

— Doar n-am terminat deja? a zis Enoch, părând de-adevăratelea dezamăgit.

— Asta a fost toată casa, i-am răspuns eu. Afară doar dacă nu vrei să faci ordine şi prin curte.

— Şi centrul de operaţiuni militare? a întrebat Millard.

— Ce?

— Ei, ştii tu. Camera unde Abe îşi plănuia atacurile împotriva sufletelor-pustii, primea mesaje cifrate de la alţi vânători de strigoi şi aşa mai departe. Trebuie să fi avut una.

— Ăăă… nu, n-a avut.

— Poate nu ţi-a zis ţie despre ea, a spus Enoch. Probabil era plină de chestii top secret şi tu erai prea mic şi bleg ca să înţelegi.

— Sunt convinsă că, dacă Abe ar fi avut un centru de operaţiuni militare, Jacob ar fi ştiut despre el, a zis Emma.

— Da, am zis eu.

Deşi nu eram chiar aşa de sigur. Eram, în fond, copilul care, după ce bunicul lui îi spusese adevărul despre deosebiţi, îi lăsase pe bătăuşii de la şcoală să-l convingă că era o scorneală. Practic îl făcusem mincinos pe faţă, ceea ce ştiu că îl duruse. Aşa că poate nu mi-ar fi încredinţat un asemenea secret, pentru că nici eu nu avusesem încredere în el. Şi de fapt cum puteai ascunde un centru de operaţiuni militare într-o căsuţă ca asta? Nu există ungher sau dulap pe care să nu-l ştiu pe de rost.

— Dar în pivniţă? a întrebat Bronwyn. Probabil Abe a avut o pivniţă fortificată care să-l protejeze de atacurile sufletelor-pustii.

— Dacă ar fi avut un asemenea loc, am zis eu frustrat, nu ar mai fi fost omorât de un suflet-pustiu, nu?

Bronwyn mi-a aruncat o privire rănită. A urmat o tăcere scurtă şi stânjenitoare.

— Jacob? a zis Olive. Asta e ce cred eu?

Stătea lângă uşa cu plasă dinspre curtea din spate, plimbându-şi mâna peste o tăietură lungă în material.

M-a copleşit un nou acces de furie la adresa tatei. De ce nu reparase plasa sau n-o scosese de tot? De ce atârna în continuare sfâşiată, ca o dovadă la locul unei crime?

— Da, pe acolo a intrat, am zis eu. Dar nu s-a întâmplat aici. L-am găsit…

Am arătat către pădure.

— Mult mai departe.

Olive şi Bronwyn au schimbat o privire plină de înţelesuri. Emma a privit în podea, culoarea fugindu-i din obraji. Poate că în cele din urmă, asta era prea mult pentru ea.

— Nu-i nimic de văzut acolo, numai tufişuri şi de-astea, am zis. Nici nu-s sigur că aş mai putea găsi locul exact.

Minţeam. L-aş fi putut găsi şi legat la ochi.

— Dacă ai vrea să încerci, a zis Emma, ridicându-şi ochii către mine.

Avea fălcile încleştate şi fruntea încruntată.

— Trebuie să văd unde s-a petrecut.

•••

I-am condus către marginea pădurii prin iarba înaltă până la genunchi şi am pătruns în umbra deasă a pinilor. Le-am arătat cum să străbată tufişurile ţepoase fără să se taie în frunzele de palmier pitic sau să se încurce în vrejurile de iederă şi cum să identifice şi să ocolească locurile unde se cuibăreau şerpii. Pe măsură ce înaintam, le-am povestit din nou ce se petrecuse în noaptea aceea fatidică, noaptea care împărţise viaţa mea în Înainte şi După. Apelul panicat de la Abe în timp ce eram la lucru. Faptul că ajunsesem cu întârziere pentru că aşteptasem să mă ducă un prieten cu maşina, întârziere care fie îl costase viaţa pe bunicul meu, fie mi-o salvase pe a mea. Cum găsisem casa întoarsă pe dos şi apoi observasem lanterna încă aprinsă a bunicului meu în iarba grădinii, îndreptată către pădure. Cum mă avântasem în umbra copacilor, aşa cum făceam noi acum, şi pe urmă…

Tufişule au foşnit făcându-ne să sărim cu toţii în sus.

— E numai un raton! am zis. Nu vă faceţi griji, dacă ar fi

vreun suflet-pustiu prin preajmă l-aş simţi.

Am ocolit nişte tufe care mi se păreau familiare, dar nu eram sigur că aici murise bunicul. În Florida vegetaţia forestieră creştea repede şi de când fusesem aici ultima oară căpătase configuraţii noi şi nefamiliare. Poate că totuşi nu aş fi putut găsi locul şi legat la ochi. Trecuseră prea multe luni.

Am ieşit într-un luminiş însorit, cu iederă joasă, unde tufişurile păreau să fi fost călcate în picioare.

— A fost pe undeva pe aici. Aşa cred.

Ne-am adunat în cerc şi a urmat un moment nepremeditat de tăcere. Apoi, unul câte unul, prietenii mei şi-au luat rămas-bun de la bunicul.

— Abe Portman, ai fost un om mare, a zis Millard. Deosebiţii au nevoie de mai mulţi aşa ca tine. Ne lipseşti tare mult.

— Nu e cinstit ce ţi s-a întâmplat, a zis Bronwyn. Mi-aş dori să te fi putut apăra, aşa cum ne-ai apărat şi tu pe noi.

— Îţi mulţumim că ni l-ai trimis pe Jacob, a zis Olive. Fără el am fi morţi cu toţii.

— Hai să nu exagerăm, a zis Enoch şi, pentru că tot vorbise, acum era rândul lui.

Şi-a plimbat îndelung vârful pantofului prin ţărână şi apoi a zis:

— De ce a trebuit să te laşi ucis ca prostul?

A râs cu amărăciune.

— Îmi pare rău dacă m-am purtat vreodată urât cu tine. Dacă are vreo importanţă, mi-aş dori să nu fii mort.

Apoi şi-a întors faţa şi a zis mai încet:

— La revedere, vechiul meu prieten!

Olive şi-a dus mâna la inimă.

— Enoch, a fost frumos!

— OK, potoliţi-vă, a zis Enoch dând stingherit din cap şi a luat-o pe drumul de întoarcere. Mă găsiţi în casă.

Bronwyn şi Olive au privit spre Emma, care încă nu spusese nimic.

— Aş vrea să rămân singură câteva minute, vă rog, a zis ea.

Fetele au părut dezamăgite, dar apoi toată lumea cu excepţia mea a pornit pe urma lui Enoch.

Emma mi-a aruncat o privire. Am ridicat din sprâncene.

„Şi eu?”

Ea m-a privit cu sfială.

— Dacă nu te superi.

— Sigur. O să fiu puţin mai încolo. În caz că-ţi trebuie ceva.

A încuviinţat. Am făcut vreo treizeci de paşi, m-am rezemat de un copac şi am aşteptat. Emma a rămas în luminiş câteva minute. Am încercat să nu mă uit la ea, dar pe măsură ce trecea timpul mă surprindeam privindu-i tot mai des ceafa, ca să văd dacă nu tresălta, şi umerii, să văd dacă nu-i tremurau.

Mi-am ridicat privirea către un vultur ce dădea ocol în tării. O clipă mai târziu, foşnetul tufişurilor m-a făcut să îmi cobor privirile.

Bronwyn se apropia în goană. M-am speriat atât de tare că era să cad.

— Jacob! Emma! Veniţi repede!

Emma a văzut-o şi a venit în fugă către noi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Am găsit ceva, a zis Bronwyn. În casă.

Expresia de pe chipul ei m-a făcut să mă gândesc la ceva îngrozitor. Poate chiar la un cadavru. Dar în vocea ei răsuna încântarea.

•••

Era în încăperea pe care Abe o folosise ca birou. Vechiul covor persan care se întindea de la un perete la altul fusese rulat, dând la iveală scândurile decolorate şi roase de dedesubt.

Eu şi Emma am sosit în fugă, gâfâind.

— Bronwyn spune… că aţi găsit ceva, a zis Emma.

— Voiam să-mi verific o teorie, a zis Millard. Aşa că, în timp ce voi pierdeaţi vremea prin pădure, am rugat-o pe Olive să se plimbe prin casă.

Oliver a făcut doi paşi şi pantofii ei plumbuiţi au scos bufnete greoaie.

— Imaginaţi-vă ce surprins am fost când am pus-o să meargă prin camera asta. Olive, vrei să faci o demonstraţie?

Olive a pornit de la perete şi a traversat camera călcând apăsat. Când a ajuns în centrul podelei, zgomotul scos de pantofii ei s-a schimbat şi bufnetul lor îndesat a devenit un sunet mai găunos şi vag metalic.

— Aici dedesubt e ceva, am zis eu.

— Un gol. O concavitate, a zis Millard.

Am auzit genunchiul lui Millard atingând podeaua şi apoi un cuţitaş de deschis scrisori a plutit către duşumea cu vârful în

jos. S-a înfipt între două scânduri şi, cu un icnet, Millard a desprins o secţiune de vreo 27 de centimetri. S-a răsucit pe o balama şi a dat la iveală o uşă de metal abia suficient de largă ca să treacă un adult prin ea.

— Să mă ia dracii!

Olive m-a privit şocată. Arareori înjuram de faţă cu ei, dar… ei, bine, să mă ia dracii!

— E o uşă, am zis eu.

— Mai degrabă o trapă, a comentat Bronwyn.

— Nu-mi place să zic „ţi-am zis eu”, a intervenit Millard. Dar… chiar ţi-am zis!

Uşa metalică era din oţel cenuşiu, mat. Avea un mâner încastrat şi o tastatură numerică. Am îngenuncheat şi am ciocănit în metal. După sunet, părea gros şi solid. Am încercat mânerul, dar nu a cedat.

— E încuiat, a zis Olive. Am încercat deja să îl deschidem.

— Care-i combinaţia? m-a întrebat Bronwyn.

— De unde să ştiu?

— Ţi-am zis eu că nu ştie, a intervenit Enoch. Nu ştii prea multe, nu-i aşa?

Am oftat.

— Daţi-mi voie să mă gândesc un pic.

— N-ar putea fi ziua de naştere a cuiva? a întrebat Olive.

Am încercat câteva: ziua mea, ziua lui Abe, a tatei, a bunicii, ba chiar şi a Emmei, dar n-a mers niciuna.

— Nu e o zi de naştere. Abe n-ar fi ales niciodată un cifru atât de evident.

— Nici nu ştim câte numere are cifrul, a zis Emma.

Bronwyn m-a strâns de umăr.

— Haide, Jacob. Gândeşte-te!

Am încercat să mă concentrez, dar sentimentele-mi erau rănite şi asta mă distrăgea. Mă considerasem dintotdeauna persoana cea mai apropiată de Abe. Cum de nu îmi pomenise niciodată despre uşa secretă din podeaua camerei lui de lucru? Îşi petrecuse în umbră mai bine de jumătate din viaţa lui şi nu făcuse niciun efort să mi-o împărtăşească. Da, îmi spusese tot soiul de istorii care sunau a basme şi îmi arătase câteva fotografii vechi, dar nu îmi dovedise nimic. Nu m-aş fi îndoit niciodată de poveştile lui dacă şi-ar fi dat mai multă osteneală să îmi demonstreze că erau adevărate, arătându-mi de exemplu

intrarea în camera sa secretă.

Spre deosebire de tata, eu îmi dorisem să-l cred.

Oare scepticismul meu îl rănise atât de tare, că îl făcuse să abandoneze planul de a-mi spune totul? Nu mai credeam asta. Dacă mi-ar fi înfăţişat adevărul gol-goluţ, i-aş fi apărat secretul cu preţul vieţii. Cred că în final nu vrusese să ştiu pentru că nu avusese cu adevărat încredere în mine. Şi acum iată-mă aici încercând să ghicesc cifrul unei uşi despre care nu îmi pomenise niciodată şi îndărătul căreia se aflau secrete pe care nu-şi dorise să le descopăr.

Deci de ce mă mai deranjam?

— Nu mai am nicio idee, am zis ridicându-mă.

— Renunţi? a zis Emma.

— Cine ştie? Poate e doar o pivniţă pentru legume.

— Ştii bine că nu-i.

Am ridicat din umeri.

— Bunica lua foarte în serios ideea conservării legumelor.

Enoch a lăsat să-i scape un oftat de frustrare.

— Poate nu vrei să ni-l spui.

— Ce? am zis întorcându-mă către el.

— Cred că ştii codul, dar vrei să păstrezi secretele lui Abe numai pentru tine. Chiar dacă noi am găsit uşa.

Furios, am făcut un pas către el. Bronwyn s-a postat între noi.

— Jacob, calmează-te! Enoch, gura! Nu eşti de niciun ajutor.

I-am făcut lui Enoch un semn obscen.

— Ei, cui îi pasă ce o fi ţinut Abe în gaura lui prăfuită de sub pământ! a zis Enoch şi a râs. Probabil scrisori de dragoste de acum o mie de ani, trimise de Emma.

Emma i-a făcut şi ea un semn obscen.

— Sau poate un altar cu poza ei înconjurată de lumânări! a plesnit el vesel din palme. Pfuai, ce jenant ar fi pentru voi doi!

— Vino-ncoa să-ţi pârlesc sprâncenele! a zis Emma.

— Ignoră-l, am spus eu.

Ne-am retras amândoi în uşă, cu mâinile în buzunare. Reuşise să ne enerveze şi pe mine, şi pe ea.

— Nu ascund nimic, am zis încet. Chiar nu ştiu care e cifrul.

— Ştiu, a zis ea punându-mi mâna pe braţ. Mă gândeam: poate nu e un număr.

— Dar e o tastatură cu numere.

— Poate e un cuvânt. Uite, pe taste sunt şi litere, şi cifre.

M-am apropiat de uşă şi m-am uitat mai bine. Avea dreptate. Fiecare cifră avea litere dedesubt, ca tastatura unui telefon.

— Există vreun cuvânt care să fi însemnat ceva numai pentru voi doi? a întrebat Emma.

— E-m-m-a, a zis Enoch.

M-am întors către el.

— Enoch, jur că dacă nu…

Bronwyn l-a luat pe sus şi şi l-a aruncat pe umăr.

— Hei! Pune-mă jos!

— Iei o pauză, a zis Bronwyn şi a ieşit cu el din încăpere, ignorându-i zbaterile şi protestele.

— După cum ziceam: un secret de-al vostru. Ceva ce numai voi ştiaţi, a zis Emma.

M-am gândit câteva momente, apoi am îngenuncheat lângă trapă. Mai întâi am încercat nume – al meu, al lui Abe, al Emmei – dar fără noroc. Apoi, numai aşa, de-al naibii, am tastat d-e-o-s-e-b-i-t.

Nu. Era prea evident.

— Ştii, poate nici nu e în engleză, a zis Millard. Abe ştia şi poloneză.

— Poate ar trebui să te mai gândeşti peste noapte, a zis Emma.

Dar acum mintea îmi zbârnâia. Poloneză. Da, o mai vorbea când şi când, mai mult pentru sine. Nu mă învăţase nici pe mine, cu excepţia unui singur cuvânt. *Tygrysku,* un nume de alint pe care mi-l dăduse. Însemna „tigrişor”.

L-am format.

Măruntaiele încuietorii au scos un clinchet şi s-au deschis.

Să mă ia dracii!

•••

Uşa s-a deschis, dând la iveală o scară ce cobora în beznă. Mi-am pus piciorul pe prima treaptă.

— Uraţi-mi noroc, am zis.

— Lasă-mă să intru eu prima, a zis Emma.

Şi-a întins mâna, făcând să se ivească o flacără.

— Nu, trebuie să mă duc eu, am zis. Dacă ne aşteaptă ceva nasol acolo jos, vreau să fiu primul mâncat.

— Cât cavalerism! a comentat Millard.

Am coborât zece trepte şi am ajuns pe o podea de beton. Era

mai răcoare cu vreo zece-cincisprezece grade decât sus, în casă. Înaintea mea se întindea o beznă adâncă. Mi-am scos telefonul şi am luminat împrejurimile, dar în lumina lui slabă n-am văzut decât pereţii curbaţi şi cenuşii din beton. Era un tunel, foarte strâmt şi atât de jos, că a trebuit să mă cocoşez. Lumina telefonului era prea slabă ca să văd ce era în faţa mea sau cât de departe se întindea tunelul.

— Ei? mi-a strigat Emma de sus.

— Nu-s monştri! i-am strigat. Dar mi-ar trebui o lumină mai bună.

Adio cavalerism.

— Cobor acum! a zis Emma.

— Şi noi, am auzit-o pe Olive.

Abia atunci, aşteptându-mi prietenii să coboare, am înţeles: bunicul îşi dorise să găsesc locul ăsta.

Tygrysku. Era ca o fărâmitură de pâine într-o pădure. La fel ca acea carte poştală de la Miss Peregrine pe care o strecurase în volumul de Emerson.

Emma a ajuns jos şi a aprins o flacără.

— Ei, a zis ea uitându-se în jur, în mod clar nu-i o pivniţă pentru legume.

Mi-a făcut cu ochiul şi i-am zâmbit la rândul meu. Părea calmă şi concentrată, dar eram convins că era o mască. Toţi nervii mei erau încordaţi la maxim.

— Pot să cobor? a strigat Enoch de sus. Sau o să fiu pedepsit pentru că am simţul umorului?

Bronwyn tocmai ajunsese la baza scării.

— Stai unde eşti, a zis ea. În caz că vine cineva, nu vrem să ne ia prin surprindere.

— Cine să vină? a zis el.

— Oricine, a răspuns Bronwyn.

Ne-am adunat în cerc în jurul Emmei, care ridicase braţul cu flacăra ca să facă lumină.

— Mişcaţi-vă încet, ciuliţi urechea la orice zgomot straniu şi păstraţi-vă calmul, a zis ea. Nu ştim ce e aici şi e posibil ca Abe să fi instalat capcane.

Am început să înaintăm cocoşaţi şi târându-ne picioarele. Am încercat să-mi imaginez unde eram în raport cu casa de deasupra, judecând după direcţia în care o lua tunelul. După douăzeci sau treizeci de paşi, eram cel mai probabil sub

sufragerie. După patruzeci, părăseam perimetrul casei şi după cincizeci eram deja convins că ne aflam dedesubtul curţii din faţă.

În cele din urmă, tunelul s-a terminat în faţa unei uşi. Părea masivă, ca trapa din spatele nostru, dar era întredeschisă.

— Salut? am chemat eu.

Sunetul vocii mele a speriat-o rău pe Bronwyn.

— Scuze! i-am zis.

— Aştepţi pe cineva? a întrebat Millard.

— Nu. Dar nu se ştie niciodată.

Deşi încercam să nu mă trădez, nervii îmi erau întinşi la maxim.

Emma a intrat şi a rămas locului un moment, luminând încăperea.

— Pare sigură, a zis ea. Dar asta ne-ar putea fi de folos.

A apăsat un întrerupător şi un banc de neoane s-au aprins deasupra noastră cu un clinchet.

— Ia te uită! a exclamat Olive. Aşa mai vii de-acasă!

Emma şi-a închis pumnul ca să înăbuşe flacăra şi ne-am îngrămădit cu toţii în urma ei. Şi apoi m-am pomenit răsucindu-mă lent în cerc, examinând totul. Încăperea era mică, de vreo trei pe patru metri, dar în sfârşit puteam să nu mai stau cocoşat. Caracteristic pentru bunicul meu, era organizată cu meticulozitate. Lângă un perete erau patru paturi cu cadru metalic, suprapuse două câte două ca în tabără, iar la picioarele fiecăruia se afla un teanc de cearceafuri şi pături în huse de plastic sigilate. De un perete era prins un dulap mare pe care Emma l-a deschis descoperind tot felul de provizii: lanterne, baterii, ustensile necesare şi suficiente conserve şi hrană uscată ca să ajungă câteva săptămâni. Alături erau un bidon mare de culoare albastră plin cu apă de băut şi o cutie ciudată de plastic pe care am recunoscut-o, din revistele despre supravieţuire pe care le găseam uneori în garajul lui Abe, drept o toaletă chimică.

— Uau, ia uite! a exclamat Bronwyn.

Stătea într-un colţ cu ochiul lipit de un cilindru de metal care cobora din tavan.

— Pot să văd ce-i afară!

Cilindrul avea în partea de jos nişte mânere şi un obiectiv. Bronwyn s-a dat la o parte ca să mă pot uita şi eu şi am văzut o

imagine uşor neclară a fundăturii de afară. Am apucat mânerele, l-am răsucit şi priveliştea s-a rotit şi ea până am văzut casa, parţial ascunsă de un câmp cu iarbă înaltă.

— E un periscop, am zis. Probabil e ascuns la marginea curţii.

— Ca să-i vadă când vin, a zis Emma.

— Ce e locul ăsta? a întrebat Olive.

— Un adăpost probabil, a zis Bronwyn. În cazul unui atac al sufletelor-pustii. Vezi cele patru paturi? Ca să se poată ascunde aici cu tot cu familia lui.

— Nu era numai o apărare în caz de atac, a zis Millard. Era şi un centru de comunicaţii.

Vocea lui venea din partea opusă a camerei, de lângă un birou mare de lemn. Suprafaţa acestuia era ocupată aproape în întregime de un aparat cu aspect straniu din crom şi metal, ca o încrucişare între o imprimantă veche şi un fax, cu o tastatură stingheră în partea din faţă.

— Probabil aşa comunica.

— Cu cine? a întrebat Bronwyn.

— Cu alţi vânători de strigoi. Uite, ăsta e un telegraf pneumatic.

— Uau, a exclamat Emma traversând încăperea. Îmi amintesc de astea. Miss Peregrine avea unul. Ce s-a întâmplat cu el?

— Făcea parte dintr-o strategie a ymbrynelor de a comunica între ele fără să părăsească siguranţa buclelor lor, a explicat Millard. În cele din urmă n-a funcţionat. Era prea complexă şi prea uşor de interceptat.

Dar eu eram ca în transă şi nu-i ascultam decât pe jumătate. Încercam să înţeleg că toate astea fuseseră atât de aproape de mine – practic sub picioarele mele – ani de zile şi eu nu ştiusem. Că îmi petrecusem după-amiezile jucându-mă în iarbă la numai douăzeci de paşi de locul unde şedeam acum. Asta mă năucea şi mă făcea să mă întreb de ce alte aspecte ale vieţii deosebiţilor mai fusesem înconjurat fără s-o ştiu. Mi-am amintit de prietenii bunicului, bătrânii care veneau din când în când să-l viziteze, discutând câteva ore cu Abe pe veranda din spate sau la el în birou.

„L-am cunoscut când eram în Polonia”, îmi spusese bunicul despre unul dintre ei.

„Un prieten din război”, îl descrisese pe altul.

Dar cine erau de fapt?

— Deci ăsta e ca să comunice cu alţi vânători de strigoi, am zis eu. Ce ştiţi despre ei?

— Despre vânători? a zis Emma. Nu ştim mai nimic, dar asta e şi ideea. Erau extrem de secretoşi.

— Ştiţi câţi au fost?

— Presupun că nu mai mult de o duzină, a zis Millard.

Dar asta e doar o deducţie.

— Şi toţi puteau să controleze strigoii? am întrebat.

Poate mai erau şi alţi deosebiţi ca mine undeva. Şi poate reuşeam să-i găsesc.

— O, nu cred, a zis Emma. Ăsta era talentul special al lui Abe.

— Şi al tău, domnule Jacob, a zis Bronwyn.

— Ceva nu se leagă, a zis Millard. De ce nu s-a adăpostit Abe aici jos în noaptea când l-a atacat sufletul-pustiu?

— Poate n-a avut timp, a zis Olive.

— Nu, am zis eu. Ştia că va veni după el. M-a sunat panicat cu câteva ore mai devreme.

— Poate uitase cifrul, a zis Olive.

— Nu era senil! a zis Emma.

Exista o singură explicaţie, dar îmi era greu s-o rostesc. Chiar şi să mă gândesc la ea îmi pusese un nod în gât.

— N-a coborât aici fiindcă ştia că o să vin să-l caut, chiar dacă mă rugase să nu mă apropii de casă.

Bronwyn şi-a dus mâna la gură cu o expresie îndurerată.

— Şi dacă el era aici… cât timp tu ai fi fost sus…

— Te-a protejat, a zis Emma. A încercat să atragă arătarea către pădure.

Aveam senzaţia că nu mă mai ţin picioarele, aşa că m-am aşezat pe unul din paturi.

— N-aveai de unde şti, a zis Emma aşezându-se lângă mine.

— Nu.

Am expirat cu putere.

— Mi-a zis că monştrii veneau, dar eu nu l-am crezut. Poate ar mai fi în viaţă şi azi, dar nu l-am crezut. Din nou.

— Nu. Nu-ţi face asta, a zis ea mânioasă. Nu ţi-a spus suficient, nici pe departe. Dacă ar fi făcut-o l-ai fi crezut, nu?

— Da…

— Dar Abe îşi iubea secretele.

— Ce şi le mai iubea! a zis Millard.

— Uneori cred că le iubea mai mult decât iubea oamenii, a zis Emma. Şi în cele din urmă asta l-a ucis. Secretele lui, nu tu.

— Poate, am zis eu.

— Sigur.

Ştiam că avea dreptate, în mare parte. Eram furios pe el că nu-mi împărtăşise mai multe, dar îmi era greu să mă lepăd de ideea că poate mi-ar fi spus tot dacă nu l-aş fi îndepărtat. Aşa că mă simţeam în acelaşi timp vinovat şi furios, dar nu puteam să discut despre asta cu Emma. M-am mulţumit să încuviinţez şi să zic:

— Ei bine, măcar am găsit locul ăsta. Un secret în minus pe care Abe să-l ia cu el în mormânt.

— Poate nu doar unul, a zis Millard deschizând unul dintre sertarele biroului. Aici e ceva ce te-ar putea interesa, Jacob.

M-am ridicat şi am traversat camera în mai puţin de o secundă. În sertar se afla un biblioraft mare cu inele metalice, plin ochi cu hârtii. Pe copertă era o etichetă pe care scria: REGISTRU DE OPERAŢIUNI.

— Uau, am exclamat. Asta e…

— Chiar ce scrie că e, a zis Millard.

Ceilalţi s-au înghesuit în jurul nostru. Mi-am strecurat degetele sub el şi l-am scos din sertar. Era gros de câţiva centimetri şi cântărea cel puţin două kilograme.

— Dă-i bătaie! m-a îndemnat Bronwyn.

— Nu mă grăbiţi, am spus.

Am deschis la întâmplare undeva pe la mijloc: un raport bătut la maşină cu două fotografii ataşate, una a unui copil într-un costum de Halloween, aşezat pe o sofa, alta înfăţişând un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în clovni.

Am citit raportul cu glas tare. Era scris în limbajul rece şi detaşat al oamenilor legii. Descria o misiune care consta în salvarea unui copil deosebit de un strigoi şi un suflet-pustiu care îl urmăreau şi în transportarea acestuia într-o buclă sigură.

Am răsfoit câteva pagini, descoperind că dosarul era plin cu rapoarte asemănătoare care începeau încă din anii ’50, şi apoi l-am închis.

— Ştii ce-nseamnă asta, nu? a zis Millard.

— Abe nu se ocupa numai cu prinderea şi uciderea sufletelor-

pustii, a zis Bronwyn.

— Aşa-i, a zis Millard. Se ocupa şi cu salvarea copiilor deosebiţi.

M-am uitat la Emma.

— Ştiai asta?

Ea şi-a coborât privirile.

— Nu discuta niciodată despre munca lui.

— Dar salvarea copiilor deosebiţi e treabă de ymbrynă, a zis Olive.

— Da, a zis Emma, dar dacă strigoii se foloseau de copil ca momeală, ca în cazul de mai înainte, ymbrynele nu puteau să se ocupe ele.

Pe mine alt detaliu mă obseda, dar am ales să-l păstrez pentru mine.

— HEI! a ţipat cineva din uşă şi toţi am sărit în sus şi ne-am întors numai ca să-l descoperim pe Enoch în prag.

— Ţi-am spus să nu cobori! a zis Bronwyn.

— Păi ce voiaţi? M-aţi lăsat acolo sus o eternitate.

A intrat în încăpere şi a făcut ochii roată.

31 octombrie 1967 - HOUSTON, TEXAS

Primit raport despre un decesebit de sex masculin necontactat până în prezent, în vârstă de aprox. 13 ani, manifestând abilități moderate, fugit de acasă și oferit pentru adopție. Agenții A și B au descoperit 2 strigoi dându-se drept autorități de la protecția copilului și folosind subiectul ca momeală pentru ymbryne. Aveau cu ei 1 suflet-pustiu. Contactul a fost inițiat în timpul paradei locale de Halloween. Adversarii au fost izolați de mulțime și abordați. Sufletul-pustiu a fost ucis silențios cu ajutorul unui arc compact cu săgeți. Strigoii au scăpat. Masculul rănit la picior, femela teafără. Se crede că strigoii călătoresc sub numele de Joe și Jane Johnson. Nu au fost văzuți fără mască.

Rezultat: subiectul extras și predat în bucla de siguranță A-57 de lângă Marfa, Texas, în grija lui Miss Apfel, pe 10 noiembrie 1967.

— Deci pentru asta ne-am dat atâta osteneală? E ca o celulă de închisoare.

Emma s-a uitat la ceas.

— E aproape şase. Ar trebui să ne întoarcem.

— Ceilalţi o să ne omoare, a zis Olive. Am fost plecaţi toată după-amiaza şi încă nu avem haine noi.

Atunci mi-am amintit de promisiunea lui Miss Peregrine. Zisese că avea să-mi arate ceva după lăsarea serii, adică peste o oră sau două. Ca să fiu sincer, nu prea mă mai interesa ce anume voia ea să-mi spună. Nu-mi doream decât să ajung acasă, să mă închid în camera mea şi să citesc registrul bunicului meu de la cap la coadă.

•••

Când am ajuns acasă, soarele începuse să coboare dincolo de coroanele copacilor. Prietenii lăsaţi în urmă s-au plâns în gura mare că fuseserăm plecaţi atât de mult, dar, când le-am spus motivul şi ce descoperiserăm, şi-au uitat supărarea şi au sorbit fiecare cuvânt al lui Millard, care le relata faptele.

Părinţii mei dispăruseră. Îşi făcuseră bagajele şi plecaseră într-o excursie în Asia. Pe bufetul din bucătărie am descoperit un bilet scris de mama. Îmi spunea că o să le fie enorm de dor de mine, că puteam să-i sun sau să le dau un e-mail oricând şi mă ruga să nu uit să plătesc grădinarii. După tonul aerian şi relaxat al biletului – *Te iubesc, Jackey!* – mi-am dat seama că Miss Peregrine fusese foarte eficientă, ştergând din mintea lor amintirea ultimelor câteva luni în care îşi făcuseră griji din pricina mea. Nu păreau să se teamă că aş putea avea o cădere nervoasă sau că aş fi în stare să fug din nou de acasă în lipsa lor. De fapt, nu părea să le pese mai deloc. Şi asta era minunat. „Drum bun, cale bătută!” mi-am zis. Măcar acum aveam toată casa la dispoziţia noastră.

Nici Miss Peregrine nu era prin preajmă. Plecase imediat după noi şi lipsise toată ziua, mi-a raportat Horace.

— A zis unde se duce? am întrebat eu.

— A zis numai că trebuie să ne întâlnim cu ea la şapte şi un sfert în şopronul pentru grădinărie din curtea din spate.

— În şopronul pentru grădinărie.

— La şapte şi un sfert precis.

Asta însemna că aveam o oră şi ceva la dispoziţie.

M-am furişat în camera mea. Am pus la pick-up *IV* de Led

Zeppelin, ca de fiecare dată când făceam ceva care îmi cerea concentrare maximă. M-am instalat în pat cu registrul bunicului, l-am deschis dinaintea mea şi m-am apucat de citit.

Parcursesem abia o pagină când Emma şi-a băgat capul pe uşă. Am invitat-o să mi se alăture.

— Nu, mulţumesc, a zis ea. Am avut parte de destul Abe Portman pe ziua de azi.

Şi-a plecat.

Registrul avea sute de pagini, acoperind câteva decenii. Majoritatea rapoartelor erau pe formatul celui pe care îl citisem în buncăr: zgârcite cu detaliile, lipsite de emoţie, adesea însoţite de o poză sau alt material vizual. Mi-ar fi trebuit o săptămână să-l citesc de la cap la coadă, aşa că, deşi aveam o oră la dispoziţie, am fost silit să-l parcurg pe sărite. Dar a fost suficient ca să-mi fac o idee sumară despre munca lui Abe în America.

De obicei lucra singur, dar nu întotdeauna. Unele rapoarte se refereau la alţi agenţi de teren, desemnaţi printr-o singură literă: F, P, V. Dar cel mai adesea apărea H.

Era bărbatul pe care-l cunoscuse tata, dacă mă puteam încrede în memoria lui parţial ştearsă. Şi dacă Abe avusese suficientă încredere în H încât i-l prezinte pe fiul său, înseamnă că era important. Deci cine era? Cum era structurată organizaţia lor? Cine le dădea misiunile astea? Abe? Altcineva? Ymbrynele din America? Fiecare nouă informaţie dădea naştere la o duzină de noi întrebări.

În cele dintâi zile, munca lor se concentrase exclusiv pe vânatul şi ucisul sufletelor-pustii. Dar, pe măsură ce trecea timpul, tot mai multe dintre misiuni vizau descoperirea şi salvarea copiilor deosebiţi. Ceea ce era admirabil, fără îndoială, dar întrebarea lui Bronwyn mă urmărea: asta nu era treaba ymbrynelor? Le împiedica oare ceva pe ymbrynele din America să facă asta?

Se întâmplase ceva cu ele?

Rapoartele începeau în 1953 şi se opreau brusc în 1985. De ce se opriseră? Mai era vreun registru şi nu-l găsisem eu? Se pensionase Abe în 1985? Sau altceva se schimbase?

După ce am citit vreo oră, căpătasem câteva răspunsuri şi mult mai multe întrebări. Prima: mai trebuia făcut genul ăsta de muncă? Mai exista un grup de vânători de strigoi pe undeva,

luptându-se cu monştri şi salvând deosebiţii? Dacă da, îmi doream foarte tare să-i dau de urmă. Voiam să fac parte din el, să îmi folosesc talentul ca să duc mai departe munca bunicului aici, în America. Poate asta îşi şi dorise! Îşi păstrase secretele sub cheie, folosind drept cifru numele de alint pe care mi-l dăduse, însă murise prea devreme ca să mi le poată împărtăşi.

Să luăm lucrurile în ordine. Ca să capăt răspunsuri la întrebările mele, trebuia să dau de urma singurei persoane din lume care probabil ştia secretele lui Abe.

Trebuia să îl găsesc pe H.

◆●◆ CAPITOLUL PATRU ◆●◆

Ne-am adunat în curtea mea din spate aşteptând-o pe Miss Peregrine. Era şapte şi douăsprezece minute şi cerul aproape se întunecase. Am aruncat o privire către şopron, o coşmelie neglijată, din şipci de lemn, lipită de gardul viu de leandru. Cu câţiva ani în urmă, mama trecuse printr-o fază în care o interesa grădinăritul, dar acum şopronul adăpostea numai păianjeni şi bălării.

Exact la şapte şi un sfert aerul s-a umplut de o electricitate pe care am simţit-o cu toţii – Horace a exclamat „Ooo!”, iar părul lung al lui Claire s-a ridicat tot – şi apoi şopronul s-a luminat pe dinăuntru. A fost o străfulgerare scurtă şi orbitoare, care a făcut sutele de găuri din pereţii şopronului să devină albe, înainte să cadă înapoi în umbră. Apoi dinăuntru a răsunat vocea lui Miss Peregrine:

— Am ajuns!

A păşit pe iarba curţii.

— Ahh! a exclamat ea trăgând cu nesaţ aer în piept. Da, prefer oricând vremea de aici.

Ne-a cuprins pe toţi cu privirea.

— Îmi cer scuze c-am întârziat!

— Numai cu treizeci de secunde, a zis Horace.

— Dle Portman, pari cam nedumerit.

— Nu prea mi-e clar ce s-a întâmplat adineauri, am zis eu. Sau unde aţi fost. Sau… restul.

— Asta e o buclă, a zis ea indicând şopronul.

M-am uitat de la ea la magazie şi înapoi.

— În curtea mea din spate era o buclă?

— Acuma este. Am făcut-o în după-amiaza asta.

— E un buzunar, a zis Millard. Miss P, deşteaptă treabă! Nu credeam că consiliul a aprobat vreuna.

— Numai pe asta şi de-abia azi, a zis ea zâmbind cu mândrie.

— De ce v-a trebuit o buclă a după-amiezii ăsteia? am întrebat eu.

— În cazul unei bucle-buzunar nu contează ce timp conţine. Avantajul este că sunt foarte mici, ceea ce le face uşor de întreţinut. Spre deosebire de o buclă normală, acestea nu trebuie resetate decât o dată sau de două ori pe lună, nu zilnic.

Ceilalţi schimbau priviri încântate, zâmbind între ei, dar eu încă eram nedumerit.

— Dar la ce e bună o buclă de mărimea unui şopron?

— Nu e bună să te refugiezi în ea, dar e extraordinar de utilă ca portal.

A băgat mâna în buzunar şi a extras un obiect zvelt de alamă care arăta ca un glonţ supradimensionat, prevăzut cu găuri de ventilaţie.

— Cu suveica asta, o altă invenţie ingenioasă a fratelui meu Bentham, pot să cos această buclă la Pambucliconul lui. Şi *voilà!* Avem o uşă către Pogonul Dracului!

— Chiar aici. În curtea mea din spate, am zis eu.

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, a zis ea întinzând braţul către şopron. Du-te şi convinge-te singur!

Am făcut un pas într-acolo.

— Pe bune?

— E o minunată lume nouă, domnule Portman. Şi noi vom fi imediat în urma ta.

•••

Patruzeci de secunde. Atât mi-a luat să călătoresc din curtea mea din spate către o buclă din Londra secolului al XIX-lea. Patruzeci de secunde de când am ajuns în fundul şopronului şi până am ieşit dintr-o debara de mături în Pogonul Dracului. M-am ales cu o ameţeală de pe urma experienţei, căci creierul şi stomacul meu nu mai erau obişnuite cu smucitura bruscă a călătoriei prin buclă.

Am ieşit din debaraua de mături pe un coridor familiar: lung, cu covoare luxuriante şi uşi identice de o parte şi de alta, fiecare cu câte o plăcuţă. Pe cea de pe partea opusă mie scria:

DEN HAAG, OLANDA, 8 APRILIE 1937

M-am întors şi am examinat uşa din spatele meu. Pe perete era fixată o bucată de hârtie:

LOCUINŢA LUI JACOB PORTMAN, FLORIDA,
TIMPUL PREZENT
NUMAI PENTRU A. PEREGRINE ŞI ELEVII EI

Eram în mijlocul maşinăriei de contopire a realităţilor numită Pambuclicon, care acum era conectată cu casa mea. Mintea mea încă mai procesa toate astea când uşa s-a deschis şi a

apărut Emma.

— Salutare, străine! a zis ea şi m-a sărutat pe obraz.

Au urmat-o Miss Peregrine şi restul prietenilor mei deosebiţi. Trăncăneau entuziasmaţi, deloc tulburaţi de traversarea instantanee a unui ocean şi a unui secol.

— Asta înseamnă că putem să nu mai punem niciodată piciorul pe Pogonul Dracului dacă nu vrem, zicea Horace.

— Sau să facem drumul ăla lung până la mlaştină ca să-l vizităm pe Jacob, a zis Claire. Am rău de maşină.

— Cea mai bună parte e mâncarea, a zis Olive croindu-şi drum printre ceilalţi. Gândiţi-vă: putem să avem parte de un mic dejun englezesc ca la carte, la prânz putem mânca pizza la Jacob acasă şi la cină am avea cotlete proaspete de miel de la Smithfield!

— Cine s-ar fi gândit că o persoană aşa de mititică poate mânca atâta! a comentat Horace.

— Dacă mănânci suficient, poate n-o să mai ai nevoie de pantofii ăia cu plumb, a zis Enoch.

— Nu-i minunat? a zis Miss Peregrine trăgându-mă deoparte. Acum vezi la ce mă refeream când îţi vorbeam despre o soluţie. Cu bucla asta buzunar poţi trăi într-o lume fără să te rupi de cealaltă. Cu ajutorul tău, putem continua să ne sporim cunoştinţele despre America modernă fără să ne neglijăm îndatoririle de pe Pogonul Dracului. Avem bucle de reconstruit, deosebiţi traumatizaţi care trebuie reabilitaţi, strigoi prinşi cu care să decidem ce vom face… Şi n-am uitat ce ţi-am promis. O să ai o muncă pasionantă de făcut aici. Cum ţi se pare?

— La ce muncă v-aţi gândit? am întrebat, cu capul învârtindu-mi-se la gândul posibilităţilor ce tocmai mi se deschiseseră dinainte.

— Consiliul Ymbrynelor e cel care face repartiţiile, aşa că nu ştiu încă. Dar mi-au spus că au ceva foarte interesant pentru tine.

— Dar pentru noi ceilalţi? a întrebat Enoch.

— Vrem şi noi însărcinări importante, a zis Millard. Nu doar chestii care să ne ţină ocupaţi.

— Sau curăţenie, a adăugat Bronwyn.

— O să primiţi şi voi însărcinări importante, vă promit, a zis Miss Peregrine.

— Credeam că e important să învăţăm să ne comportăm ca

obişnuiţii, a zis Enoch. De ce pierdem timpul în fundătura asta?

Directoarea şi-a strâns buzele.

— Puteţi să vă îmbunătăţiţi cunoştinţele despre prezent şi simultan să contribuiţi la eforturile de reconstrucţie din Pogon. O să facem naveta, ca oamenii moderni. Nu e amuzant?

Enoch a clătinat din cap uitându-se în altă parte.

— E politică. Asta nu vreţi să recunoaşteţi.

Miss Peregrine l-a fulgerat cu privirea.

— Eşti nepoliticos! a zis Claire.

— Ba nu, Enoch, continuă, a zis Miss Peregrine. Vreau să aud ce ai de spus.

— Cineva aflat în vârful lanţului trofic a decis că nu dă bine să tândălim la Jacob acasă, în prezent, în timp ce toţi ceilalţi sunt blocaţi aici, trăind ca refugiaţii şi curăţând dezastrul lăsat de strigoi. Dar mie nu îmi pasă ce crede lumea. *Meritǎm* o vacanţă, fir-ar să fie!

— Toţi cei de aici merită o vacanţă! s-a răstit Miss Peregrine.

Şi-a închis ochii şi şi-a prins între degete şaua nasului, ca şi cum s-ar fi luptat cu o durere subită de cap.

— Ia-o aşa: pentru ceilalţi copii va fi o inspiraţie să vă vadă pe voi, eroii Bătăliei pentru Pogonul Dracului, muncind alături de ei pentru binele comun.

— Bah! a exclamat Enoch şi s-a apucat să-şi cureţe unghiile.

— Ei, eu sunt nerăbdătoare, a zis Bronwyn. Mereu am vrut o slujbă adevărată, cu responsabilităţi adevărate, chiar dacă asta înseamnă să ne reducem lecţiile de normalitate.

— Să le reducem? a zis Horace. Dar n-am avut nici măcar una!

— Nici măcar una? Miss Peregrine mi-a aruncat o privire: Păi cum a rămas cu mersul la cumpărături?

— Ne-am, ăăă, abătut oarecum din drum, am zis eu.

— O, a exclamat ea încruntându-se. Nu contează, avem timp. Dar nu azi!

Şi acestea fiind zise, a pornit pe hol, făcându-ne semn să o urmăm.

•••

În timp ce mergeam după Miss Peregrine pe coridorul cel lung, am văzut oameni venind şi plecând pe numeroasele uşi ale Pambucliconului. Aveau toţi un aer foarte serios, păreau ocupaţi şi purtau o gamă variată de haine, potrivite unor

scopuri cum nu se poate mai diferite. Am văzut o doamnă într-o rochie albastră cu crinolină care se umfla atât de tare în jurul ei, că a trebuit să ne aliniem în şir indian şi să ne lipim de perete ca să trecem pe lângă ea. Am văzut un bărbat cu un costum alb şi masiv de schi şi o pălărie rotundă de blană şi un altul cu cizme de şapte poşte care-i ajungeau la jumătatea pulpelor şi o haină de marinar toată numai catarame aurite. Parada aceasta a modei mi-a distras atât de tare atenţia, încât, când am cotit, am fost cât pe ce să intru într-un zid… sau în ceea ce am luat drept un zid până a început să îmi vorbească.

— Tinere Portman! a bubuit un glas şi mi-am ridicat privirea, forţându-mi gâtul ca să cuprind cu ochii întreaga înălţime a făpturii.

Înalt de doi metri, cu o robă neagră şi grea, era în acelaşi timp o imagine a morţii întrupate şi un vechi prieten căruia descoperisem că-i duceam dorul uneori.

— Sharon!

El s-a aplecat şi a salutat-o pe Miss Peregrine, apoi mi-a strâns mâna, înfăşurându-şi degetele lungi şi îngheţate în jurul palmei mele până i-au întâlnit degetul mare pe cealaltă parte.

— Ai venit în cele din urmă să-ţi saluţi fanii?

— Ha-ha, am zis eu. Cum să nu!

— Nu glumeşte, a zis Millard. Eşti o celebritate. Fii atent când o să ieşim afară!

— Cee? Vorbeşti serios?

— O, da, a zis Emma. Să nu te miri dacă o să ţi se ceară autografe.

— Acu’ să nu te umfli în pene, a zis Enoch. Toţi suntem puţin faimoşi după ce am făcut în Biblioteca Sufletelor.

— Nu mai spune! a zis Emma. Oi fi şi tu faimos!

— Aşa, puţin. Primesc scrisori de la fani, a zis Enoch.

— Scrisoare. La singular.

Enoch şi-a târşâit picioarele stânjenit.

— Numai de aia ştii tu.

Miss Peregrine şi-a dres glasul.

— În fine! Azi copiii o să-şi primească însărcinările din partea consiliului. Sharon, te deranjează să ne escortezi până la sediul ministerului?

— Nicidecum.

Sharon s-a înclinat dinaintea ei şi din mantia lui s-a desprins

un iz de mucegai şi pământ umed.

— Pentru oaspeţi de vază ca voi îmi fac cu plăcere nişte timp, în ciuda programului meu încărcat.

În timp ce ne conducea pe coridor, s-a întors către mine şi a zis:

— Vezi tu, sunt majordomul acestei case şi supraveghetor al Pambucliconului şi al nenumăratelor lui portaluri.

— Mie tot nu-mi vine să cred că i-au dat *lui* răspunderea asta, a bombănit Enoch.

Sharon s-a răsucit şi s-a uitat direct la el şi în bezna glugii lui a sticlit un zâmbet dement.

Enoch s-a făcut mic pe după Emma, încercând să se facă nevăzut.

— Avem noi o vorbă pe aici, a zis Sharon. „Papa are treabă şi maica Tereza a murit.” Nimeni nu cunoaşte locul ăsta la fel de bine ca mine, poate cu excepţia lui Bentham, care, mulţumită tânărului Portman, e incapacitat în mod permanent.

Avea un ton de o neutralitate prudentă. Era greu să îţi dai seama dacă regreta moartea fostului său angajator sau nu.

— Mă tem, aşadar, că va trebui să vă mulţumiţi cu mine.

Am cotit din nou şi am ajuns într-un hol vast. Era aglomerat ca terminalul unui aeroport în perioada vacanţelor. Călători cocoşaţi sub bagaje grele ieşeau şi intrau pe uşile înşirate pe ambii pereţi. Cozi lungi porneau din dreptul unor podiumuri pe care funcţionari în uniforme verificau documentele. Grăniceri cu mutre posace supravegheau pe toată lumea.

Sharon s-a răstit la cel mai apropiat funcţionar:

— Ţine uşa aia-nchisă! Laşi să intre jumătate din Helsinkiul Crăciunului din 1911!

Funcţionarul a sărit în picioare şi a trântit o uşă întredeschisă prin care intrau fulgi de nea.

— Ne asigurăm că oamenii călătoresc numai către bucle care au primit aprobarea să fie vizitate, a explicat Sharon. Sunt peste o sută de uşi pe coridoarele astea şi nici jumătate dintre ele nu au fost declarate sigure de Ministerul Afacerilor Temporale. Multe bucle nu au fost explorate suficient. Altele n-au mai fost deschise de ani buni. Aşa că, până la noi ordine, toate călătoriile cu Panbucliconul trebuie aprobate de minister… şi de preaplecatul vostru prieten.

Sharon a smuls biletul din mâna unui individ cu mutră de

şoarece, îmbrăcat cu un trenci cafeniu.

— Cine eşti şi unde te duci?

Era evident că savura autoritatea ce i se oferise şi nu putea să nu se dea mare.

— Mă numesc Wellington Weebus, a sâsâit bărbatul. Destinaţia: Gara Pennsylvania, New York, 8 iunie 1929. Domnule.

— Ce treburi ai acolo?

— Domnule, sunt ofiţer detaşat pe probleme lingvistice, repartizat în coloniile americane. Sunt translator.

— De ce e nevoie de translator în New York? Ce, acolo nu vorbesc engleza regelui?

— Nu chiar, domnule. Au un mod foarte ciudat de a vorbi, domnule.

— Şi cu umbrela ce-i?

— Plouă, domnule.

— Costumierii ţi-au verificat hainele de anacronisme?

— Da, domnule.

— Credeam că toţi newyorkezii perioadei ăleia purtau pălării.

Bărbatul a scos din interiorul trenciului o pălăriuţă.

— Am una, domnule.

Miss Peregrine, care bătea de ceva timp din picior, a ajuns la capătul răbdării.

— Sharon, dacă ai treabă aici, sunt sigură că ne putem descurca şi singuri până la sediul ministerului.

— Nici să n-aud! a zis el şi i-a înmânat biletul omuleţului. Mai vioi, Weebus, sunt cu ochii pe tine!

Bărbatul s-a îndepărtat în grabă.

— Pe aici, copii! Nu-i departe.

Ne-a deschis o cărare prin holul aglomerat, apoi ne-a condus în jos pe nişte trepte. La parter am trecut pe lângă biblioteca lui Bentham, de unde mobilierul fusese scos ca să facă loc pentru mai bine de o sută de paturi.

— Aici am dormit noi până să venim la tine acasă, a zis Emma. Doamnele în sala asta, domnii în cealaltă.

Am trecut pe lângă o fostă sală de ospeţe, în care se înghesuiau de asemenea paturi. Tot parterul casei lui Bentham fusese transformat într-un adăpost pentru deosebiţii care n-aveau unde se duce.

— Şi era confortabil aici? am întrebat.

Tâmpită întrebare.

Emma a ridicat din umeri. Nu era genul care să se plângă.

— E în mod sigur mai bine decât să dormi în închisoarea strigoilor, a zis ea.

— Nu cu *mult* mai bine, a intervenit Horace, căruia îi plăcea să se plângă şi se trăsese mai aproape sesizând prilejul. Ascultă la mine, Jacob, a fost groaznic. Nu toţi iau igiena personală la fel de în serios ca noi. În anumite nopţi am fost silit să-mi astup nările cu beţigaşe de camfor. Şi nu există intimitate, nici garderobe sau vestiare, ba nici măcar nişte băi cumsecade şi nicio notă de creativitate pe la bucătărie…

(Treceam pe lângă ea chiar în acea clipă şi am întrezărit prin uşa deschisă un batalion de bucătari tocând şi amestecând în oale.)

— …şi mulţi nefericiţi din alte bucle au nişte coşmaruri de nu poţi să închizi un ochi din pricina gemetelor şi ţipetelor!

— *Tu* vorbeşti? a zis Emma. Te trezeşti ţipând de două ori pe săptămână.

— Da, dar măcar visele mele înseamnă ceva, i-a zis el.

— Ştii, în America e o fată care poate alunga coşmarurile, l-am auzit pe Millard. Poate te-ar putea ajuta.

— Nimeni din lumea asta nu-i calificat să îmi manipuleze mie visele, a zis Horace înţepat.

Scrisorile primite de la Emma fuseseră vesele şi luminoase, concentrându-se pe momentele fericite şi pe aventurile de care avuseseră parte. Nu pomenise niciodată despre condiţiile de trai de aici şi despre chinurile lor zilnice şi am simţit că o respect şi mai mult pentru capacitatea ei de a îndura.

Sharon a dat de perete o uşă imensă de stejar de la capătul culoarului. Prin ea au pătruns lumina zilei şi zgomotele unei străzi.

— Rămâneţi împreună! a strigat Miss Peregrine şi am ieşit afară, avântându-ne în fluviul de trupuri de pe trotuar.

•••

Dacă Emma nu m-ar fi prins de mână şi nu m-ar fi tras după ea, probabil aş fi rămas încremenit. Nu mai recunoşteam locul. Ultima oară când văzusem Pogonul Dracului, turnul lui Caul era o grămadă încă fumegândă de cărămizi şi strigoii goneau pe străzi fugăriţi de gloata furioasă. Aveau loc tulburări provocate de dependenţii care jefuiau depozitele nepăzite de

ambrozie şi de colaboratorii strigoilor care dădea foc clădirilor pline cu dovezile crimelor lor. Dar asta fusese cu ceva timp în urmă şi de atunci locul părea să fi făcut mari progrese. Tot era o gaură a iadului în esenţa sa – clădirile erau mânjite de funingine şi cerul era încă galben ca otrava –, dar focurile fuseseră stinse, dărmăturile îndepărtate şi se vedeau deosebiţi în uniformă care dirijau traficul şaretelor pe strada aglomerată.

Dar, mai mult decât locul, oamenii se schimbaseră. Dispăruseră dependenţii cu ochii lor pustii, traficanţii de deosebiţi afişându-şi ciudăţeniile în vitrine, gladiatorii fortificaţi cu ambrozie, cu raze ţâşnindu-le din ochi. Judecând după vestimentaţia eclectică, reprezentând moda mai multor secole, aceşti deosebiţi veneau din bucle din Europa, Asia, Africa, Orientul Mijlociu şi de asemenea din perioade diferite de timp.

În căutarea de suflete de deosebiţi, strigoii nu făcuseră discriminări şi influenţa lor ajunsese mai departe decât îmi dădusem eu seama.

Mai izbitoare încă decât hainele lor mi s-a părut demnitatea cu care se purtau, în ciuda circumstanţelor. Veniseră aici căutând refugiu din buclele lor vătămate sau distruse. Îşi pierduseră casele şi îşi văzuseră prietenii sau pe cei dragi ucişi sub ochii lor, suferiseră traume de neimaginat. Dar nu vedeai priviri şocate sau goale. Nimeni nu umbla în zdrenţe. Fiecare se pomenise cu un gol uriaş în viaţa sa, dar strada pulsa de energie şi hotărâre.

Poate pur şi simplu erau prea ocupaţi ca să jelească. Dar am preferat să cred că, pentru prima oară în aproape un secol, deosebiţii puteau face mai mult decât să se ascundă în buclele lor şi să spere. Ce era mai rău se întâmplase deja. Supravieţuiseră şi aveau multe de făcut. Aveau o lume de reparat. Şi o puteau face mai bună.

Vreme de un cvartal sau două am fost atât de absorbit de spectacolul lor, încât nu am observat cât de mulţi mă priveau la rândul lor. Apoi însă cineva s-a uitat a doua oară, altcineva m-a arătat cu degetul şi aş fi jurat că mi-am citit numele pe buzele lor.

Ştiau cine sunt.

Am trecut pe lângă un băieţel care vindea ziare şi tocmai striga:

— Jacob Portman va vizita azi Pogonul! Eroul revine în

Pogonul Dracului pentru prima oară de la victoria asupra strigoilor!

Am simţit că mi se încing obrajii.

— De ce i se atribuie lui Jacob toate meritele? l-am auzit pe Enoch întrebând. Am fost şi noi acolo!

— Jacob! Jacob Portman!

Două adolescente mă urmăreau fluturând o bucată de hârtie.

— Ne dai un autograf?

— A întârziat la o reuniune importantă, a zis Emma trăgându-mă după ea prin mulţime.

Nu tăcuserăm nici zece paşi când două mâini zdravene m-au oprit locului. Îi aparţineau unui individ care turuia ca o moară hodorogită. Avea un singur ochi în centrul frunţii şi o pălărie pe care scria PRESA.

— Farish Obwelo de la *Băgăciosul de seară.* Ce zici de o poză?

Înainte să apuc să răspund, mă şi întorsese cu faţa către un aparat de fotografiat, o vechitură imensă care trebuie să fi cântărit o tonă. Un fotograf s-a ghemuit în spatele lui şi a ridicat un bliţ.

— Deci, Jake, a zis Farish, cum a fost să comanzi o oaste de suflete-pierdute? Cum te-ai simţit câştigând o bătălie împotriva atâtor strigoi? Care au fost ultimele cuvinte ale lui Caul înainte să-i dai lovitura fatală?

— Ăăă, nu chiar aşa s-a…

Aparatul a strălucit şi pentru o clipă n-am mai văzut nimic. Apoi m-am simţit apucat de o altă pereche de mâini: de data asta era Miss Peregrine, târându-mă după ea.

— Nu discuta cu presa despre nimic, mi-a şuierat ea la ureche. Şi *mai ales* despre ce s-a întâmplat în Biblioteca Sufletelor.

— De ce? Ce crede lumea că s-a întâmplat? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns. N-a putut, fiindcă deodată m-am pomenit ridicat deasupra capului lui Bronwyn, care m-a purtat ca pe un platou departe de mâinile mulţimii. Am înaintat astfel, Sharon formând cu mâinile un ic despicând marea umană şi indicându-ne ceva înainte – da, acolo, aproape am ajuns –, până la o poartă într-un gard înalt de fier. Dincolo de el se ridica o clădire din piatră neagră.

Un paznic ne-a făcut semn să intrăm pe poartă într-o curte,

lăsând mulţimea în urma noastră. Bronwyn m-a pus jos şi m-am apucat să-mi aranjez ţinuta în timp ce toţi se îngrămădeau în jurul meu.

— Am crezut c-o să te muşte careva! a zis Emma.

— I-am zis că e celebru! a spus Millard, tachinându-mă, dar cu o undă de invidie în glas.

— Da, dar n-am crezut că prin asta voiai să zici…

— …că eşti *cu adevărat* celebru? a întrebat Emma.

— Omul lunii, a zis Enoch dând din mână. Aveţi răbdare şi până de Crăciun o să uite de el.

— Sper şi eu! am exclamat.

— De ce? Nu vrei să fii faimos? a întrebat Bronwyn.

— Nu! am zis eu. A fost…

Voiam să zic „înspăimântător”.

— …puţin cam prea de tot.

— Te-ai descurcat splendid, a zis Miss Peregrine. Şi o să devină mai uşor cu timpul. Odată ce oamenii se vor obişnui să te vadă, n-o să mai facă atâta caz. Ai lipsit o vreme, Jacob, şi legenda ta a luat proporţii.

— Şi ce proporţii! Dar ce-a fost chestia aia, că l-aş fi omorât pe Caul?

Ea s-a aplecat spre mine şi mi-a zis cu glas scăzut:

— O născocire necesară. Ymbrynele au decis că e mai bine ca lumea să-l creadă mort.

— Păi ce, nu e mort?

— Cel mai probabil este, a zis ea pe un ton prea degajat ca să fie complet credibil. Dar adevărul e că nu ştim ce se petrece în interiorul unei bucle care s-a prăbuşit. Nimeni nu a scăpat dintr-una ca să povestească. Caul şi Bentham pot fi morţi sau pot fi pur şi simplu… altundeva.

— Inaccesibili la nivel extra-dimensional, a zis Millard.

— În mod permanent, desigur, s-a grăbit să adauge Miss Peregrine. Dar nu vrem ca publicul – sau puţinii strigoi care au reuşit să ne scape – să aibă îndoieli. Sau să le vină idei ciudate, cum ar fi să-l salveze.

— Deci felicitări, l-ai ucis şi pe Caul, a zis Enoch cu vocea mustind de sarcasm.

— Nu putea să-l fi ucis vreunul dintre *noi?* s-a văitat Horace.

— Tu, de exemplu? a zâmbit batjocoritor Enoch. Cine te-ar crede?

— Vorbiţi mai încet! s-a răstit Miss Peregrine.

Încă mă mai luptam cu ideea că Caul era doar „cel mai probabil” mort sau că oricine, fie şi un monstru cum devenise el, putea supravieţui unui eveniment violent ca prăbuşirea unei bucle, când Sharon mi-a tras o palmă pe spinare de era să mă dărâme.

— Ei, băiete, eu trebuie să mă întorc la ale mele. Te rog, nu ezita să apelezi la mine dacă mai ai nevoie de însoţitor.

Miss Peregrine i-a mulţumit. El s-a înclinat adânc, apoi s-a răsucit şi a plecat, cu mantia fluturând teatral în urma lui.

Ne-am întors către uşa clădirii ce se ridica ameninţător dinaintea noastră.

— Deci ce e asta? am întrebat.

— E centrul guvernării deosebiţilor, pe moment, a zis Miss Peregrine. E locul unde îşi ţine în prezent întrunirile Consiliul Ymbrynelor şi unde îşi desfăşoară activitatea diverse ministere.

— Aici ne primim însărcinările, a zis Bronwyn. Venim în fiecare dimineaţă şi ei ne spun ce trebuie făcut.

— Azilul de Nebuni St Barnabas, am citit eu cuvintele cioplite în piatră deasupra uşilor de fier ale clădirii.

— Nu prea erau multe proprietăţi libere dintre care să alegem, a zis Miss Peregrine.

— Înc-o dată în spărtură, dragă prietene, a zis Millard şi, râzând, m-a împins să înaintez.

•••

Numele complet al instituţiei era Azilul de Nebuni, Escroci şi Naturi Infracţionale St Barnabas şi toţi pacienţii – majoritatea lor internaţi oricum de bunăvoie – fugiseră în haosul de după înfrângerea strigoilor. Azilul rămăsese gol până când Consiliul Ymbrynelor, al cărui sediu fusese învelit în gheaţă pe parcursul unui raid al sufletelor-pustii, devenind de nelocuit, îl rechiziţionase temporar. În prezent găzduia majoritatea ministerelor Deosebiţilor Europeni şi donjoanele lui mizerabile, celulele capitonate şi coridoarele umede fuseseră mobilate cu birouri, mese de conferinţe şi fişete. În ciuda schimbării decorului, continuau să aducă a camere de tortură.

Am străbătut holul întunecos de la intrare, ticsit de funcţionari, majoritatea îmbrăcaţi în uniforme şi încărcaţi de cărţi şi acte. Între doi pereţi fusese încastrat un şir de ghişee, fiecare cu câte un recepţioner şi purtând numele câte unui

departament: Afaceri Temporale, Anacronisme, Relaţii cu Obişnuiţii, Înregistrări Telefonice şi Fotografii, Micromanagement şi Pedanterie şi, în sfârşit, Depart. Reconstrucţiei. Miss Peregrine ne-a condus către ultima fereastră şi s-a prezentat.

— Bună, Bartleby, a zis ea ciocănind în birou. Sunt Alma Peregrine şi am venit s-o văd pe Isabel Cuckoo.

Un bărbat şi-a ridicat capul clipind dezorientat. De la o tâmplă la alta i se înşirau cinci ochi, iar la cel din mijloc purta un monoclu.

— Vă aşteaptă, a zis el.

Miss Peregrine i-a mulţumit şi a pornit înapoi.

— La ce te holbezi? mi-a zis bărbatul clipind cu patru din cei cinci ochi ai săi.

M-am grăbit să-i ajung din urmă pe ceilalţi.

În holul central dădeau mai multe arcade şi, păşind printr-una, am ajuns într-o încăpere mai mică. Înăuntru erau câteva rânduri de scaune pe care stăteau câţiva deosebiţi care completau formulare.

— Teste de aptitudini, mi-a zis Emma. Ca să vadă ce gen de muncă ţi se potriveşte cel mai bine.

O femeie s-a apropiat de Miss Peregrine, cu paşi mari şi cu braţele deschise.

— Alma, te-ai întors!

S-au sărutat pe obraji.

— Copii, faceţi cunoştinţă cu Miss Isabel Cuckoo. E o prietenă veche şi dragă de-a mea şi mai este şi ymbryna responsabilă de însărcinările importante de reconstrucţie.

Femeia avea pielea neagră şi lucioasă şi un accent franţuzesc melodios. Purta un costum splendid de catifea albastră cu umeri largi ca nişte aripi, care se îngusta pe talia ei fermă şi era împodobit cu nasturi de aur. Părul argintiu era tuns scurt şi pieptănat cu cărare. Arăta ca o vedetă rock venită din viitor, nu ca o doamnă victoriană din trecut.

— De-abia aşteptam să vă cunosc, a zis ea cu căldură. Alma mi-a povestit de atâta vreme despre voi, încât mi se pare că vă ştiu deja. Probabil tu eşti Emma, cea cu focul. Şi Hugh, auto-apicultorul?

— Mă bucur să vă cunosc, a zis Hugh.

Îi ştia pe aproape toţi şi a dat mâna cu fiecare. Apoi s-a

apropiat de mine.

— Şi tu eşti Jacob Portman. Reputaţia ţi-a luat-o înainte!

— Aşa am auzit, am zis eu.

— Şi nu e încântat? a întrebat Miss Cuckoo întorcându-se către Miss Peregrine.

— Toată atenţia aia l-a cam luat pe nepregătite, a răspuns Miss Peregrine. Lucrurile-s relativ liniştite în prezentul de unde tocmai a venit.

Miss Cuckoo a râs.

— Ei, zilele lui liniştite s-au încheiat. Dacă vrea să lucreze pentru o cauză nobilă, desigur.

— Vreau să ajut oricum pot, am zis eu. Ce aveţi pentru mine?

— Ne-nee! a zis ea clătinând din deget. Toate la vremea lor.

— Mi-ar plăcea să primesc şi eu altceva decât muncă cu ziua, a zis Millard. Cred că talentele mele considerabile ar putea fi folosite mai bine în altă parte.

— Sunteţi norocoşi cu toţii. Aici nu există însărcinări neimportante şi nu există deosebit, oricât de neobişnuit i-ar fi talentul, care să nu poată fi de folos cauzei. Săptămâna trecută am angajat un băiat cu o salivă extrem de lipicioasă, ca să fabrice sfori imposibil de rupt, pentru picioare. Orice talent aţi avea, am o treabă pentru voi. Da?

Enoch ridicase mâna.

— Talentul meu e să hipnotizez doamnele cu frumuseţea mea. Pentru mine ce aveţi?

Miss Cuckoo i-a aruncat un zâmbet tăios.

— Enoch O'Connor, necromant, născut într-o familie de ciocli, a zis ea şi a zâmbit. Şi cu un simţ al umorului cam îndrăzneţ. O să ţin minte asta.

Enoch a zâmbit cu ochii în podea, înroşindu-se la faţă.

— Chiar că mă cunoaşte, l-am auzit zicând ca pentru sine.

Miss Peregrine părea gata să-l strângă de gât.

— Isabel, îmi pare rău…

Cealaltă a fluturat din mână.

— E prostuţ, dar curajos. Asta ne-ar putea fi de folos.

Ne-a privit.

— Mai are cineva vreo glumă pentru mine?

Nimeni n-a zis nimic.

— Atunci haideţi să vă dau de lucru.

A luat-o de braţ pe Miss Peregrine şi s-au îndreptat împreună

spre ieşire, părând două surori din secole diferite. Le-am urmat în susul unor trepte.

— Enoch, ce te-a apucat? l-am auzit zicând pe Millard. E cu sute de ani mai bătrână ca tine şi ymbrynă pe deasupra!

— A zis că-s curajos, a spus Enoch cu o expresie neroadă pe faţă.

Deodată nu mai părea să-l deranjeze perspectiva de a căpăta o slujbă pe Pogonul Dracului.

— Credeam că n-o să-i înţeleg niciodată pe băieţi, a zis Bronwyn clătinând din cap. Dar acum cred că m-am prins. Sunt cu toţii nişte idioţi!

•••

Le-am urmat pe ymbryne pe un coridor întunecos, luminat de pâlpâitul lămpilor cu gaz.

— Aici sunt culisele, zicea Miss Cuckoo mergând de-a-ndărătelea în timp ce vorbea, ca să ne poată privi. Birourile ministeriale.

La fiecare câţiva metri se afla câte o uşă, însemnată în două maniere diferite: însemnele originale ale azilului erau cioplite în lemn cu litere mari şi groase şi peste el ministerele îşi lipiseră propriile însemne, scrise pe hârtie. Printr-o uşă deschisă pe care se putea citi simultan TÂLHARI şi MINISTERUL AFACERILOR TEMPORALE am zărit un bărbat care bătea la o maşină de scris cu o singură mână, ţinând în cealaltă o umbrelă. Tavanul avea o scurgere atât de gravă, încât preţ de un moment mi s-a părut că în cameră ploua de-a binelea. Prin uşa următoare (PERVERŞI/DEPARTAMENTUL DE AFACERI NEUMANE) se vedea o femeie care se folosea de o mătură ca să-şi apere prânzul de o hoardă de şobolani. Emma, pe care puţine lucruri o speriau, dar care nu putea suferi şoarecii, m-a prins de braţ.

— Mă mir că aţi ales clădirea asta pentru birourile ministerelor, i-a zis Emma lui Miss Cuckoo. Vă e bine aici?

Miss Cuckoo a râs.

— Deloc, dar asta a şi fost intenţia. Niciunul dintre elevii noştri fără adăpost nu e instalat comod pe Pogonul Dracului, aşa că nici noi n-ar trebui să fim. Astfel fiecare e motivat să asigure un ritm eficient al efortului de reconstrucţie, ca să putem ieşi de aici şi să ne întoarcem în buclele noastre cât mai repede cu putinţă.

Nu eram sigur că personalul silit să se lupte cu şoarecii şi cu tavanele picurânde putea fi foarte eficient, dar era un sentiment nobil. Dacă ymbrynele şi funcţionarii guvernamentali s-ar fi instalat în cine ştie ce palat aurit, ar fi dat prost. Luptele cu şobolanii aveau o anumită onorabilitate.

— După cum vă puteţi da seama, aici în Londra sunt multe de reconstruit şi pe piaţa muncii deosebiţilor voi sunteţi o marfă căutată, zicea Miss Cuckoo. Avem nevoie de bucătari, paznici, oameni care pot ridica greutăţi.

A indicat-o pe Bronwyn.

— Sunt câteva departamente care se bat să capete ajutorul domnişoarei Bruntley: Recuperare şi Demolare, Pază şi Protecţie…

I-am aruncat o privire lui Bronwyn şi am văzut cum îi păleşte zâmbetul.

— Haide, Bronwyn! a zis Miss Peregrine. Sigur e mai bine decât să cureţi dărâmături.

— Speram să fac parte din forţa expediţionară din America, a zis Bronwyn.

— Nu există o forţă expediţionară în America.

— Încă nu. Dar aş putea să contribui la crearea ei.

— Cu o ambiţie ca asta nu mă îndoiesc că vei reuşi, a zis Miss Cuckoo. Dar trebuie să capeţi puţină experienţă înainte să te trimitem pe linia frontului.

Bronwyn avea aerul că ar mai fi vrut să adauge ceva, şi poate c-ar fi făcut-o dacă ar fi discutat numai cu Miss Peregrine, dar în faţa lui Miss Cuckoo şi-a ţinut gura.

Miss Cuckoo a arătat către spaţiul de lângă mine, unde pluteau haina şi pantalonii lui Millard.

— Domnule Nullings, ai o ofertă pentru un post pe care mulţi l-ar visa, din partea Spionajului Deosebiţilor. Invizibilii sunt agenţi secreţi de top.

— N-ar fi mai potrivită o slujbă la Ministerul Cartografierii? a întrebat Millard. Oricine-i invizibil se poate furişa să tragă cu urechea la secretele altora, dar aş paria că experienţa mea de cartograf o depăşeşte pe a oricui.

— E posibil, dar Spionajul duce lipsă de personal, în timp ce la Cartografiere e plin. Îmi pare rău. Acum, te rog, prezintă-te domnului Kimble de la Spionaj, camera 301!

Miss Cuckoo a indicat un birou spaţios, cu tavanul înalt pe

lângă care treceam şi unde o mână de bărbaţi şi femei răsfoiau teancuri de corespondenţă.

— Dle O'Connor, sunt convinsă că Biroul Scrisorilor Decedaţilor ar aprecia o mână de ajutor.

Enoch se dezumflase.

— Să sortez corespondenţa care nu mai poate fi livrată? Şi cu talentul meu cum rămâne?

— Biroul Scrisorilor Decedaţilor nu se ocupă de corespondenţa care nu poate fi livrată. Se ocupă de corespondenţa către şi de la decedaţi.

Unul dintre funcţionari a ridicat un plic mânjit de ţărâna mormântului.

— Au un scris oribil şi gramatica lor e şi mai rea, a zis el. Trebuie să fii om de ştiinţă ca să-ţi dai seama pentru cine sunt scrisorile.

A înclinat plicul, din care s-a revărsat o grămăjoară de viermi şi gândaci.

— Din când în când ne-ar plăcea să ne adresăm expeditorului şi să-l întrebăm, dar niciunul dintre noi nu poate trezi morţii.

— Morţii îşi scriu scrisori? a întrebat Emma.

— Se interesează mereu de cei vii şi vor să le trimită veşti prietenilor vechi, a zis Enoch. Cei mai mulţi sunt nişte bârfitori. Dacă am timp, îi las să scrie câte o carte poştală înainte să-i trimit la loc în mormânt.

— Gândeşte-te! a zis bărbatul. Ducem în permanenţă lipsă de mână de lucru.

— Nu şi eu, a zis un funcţionar aflat mai în spate, ridicând o mână nefiresc de lungă, atingând tavanul cu degetele şi izbucnind în râs în timp ce noi treceam mai departe.

Miss Cuckoo ne-a făcut semn să ne grăbim.

— Domnişoară Bloom, aş putea să te plasez fără probleme la pază şi protecţie. Ai fi o gardiană excelentă pentru cei mai periculoşi dintre strigoii noştri. Dar Miss Peregrine mi-a spus că de curând ţi-ai descoperit un nou domeniu de interes?

— Da, Miss. Fotografia. Am deja un bliţ manual.

Şi-a ridicat palma şi a produs o flacără scurtă. Miss Cuckoo a râs.

— Asta-i foarte bine. În mod cert vom avea nevoie de fotografi profesionişti ca să documenteze momentul restabilirii contactului cu coloniile din America. Pe moment însă talentele

tale pirogenice ne sunt încă mai utile ca armă, aşa că aş prefera să te am la îndemână pentru situaţiile de urgenţă.

— O, a zis Emma, în mod evident dezamăgită, dar încercând s-o ascundă.

Mi-a aruncat o privire resemnată, ca şi cum ar fi fost naivă pentru că se aşteptase la mai mult. Talentul ei cu focul era atât de mare, încât practic o îngrădea şi vedeam că asta începea s-o deranjeze.

După câteva minute, toată lumea primise câte o însărcinare care părea dacă nu meseriaşă sau vitală cauzei, măcar relevantă pentru talentele lor. Mai puţin eu. Unul câte unul, prietenii mei s-au desprins de grup ca să discute cu funcţionarii ministeriali cărora le fuseseră repartizaţi, până am rămas singur cu Miss Cuckoo şi Miss Peregrine. Am intrat într-o seră mare, cu pereţii ca un puzzle compus din ferestre sufocate de iedera crescută pe dinafară. Camera era dominată de o masă mare de conferinţe gravată cu sigiliul oficial al ymbrybelor: o pasăre din gura căreia atârna un ceas, ţintuind un şarpe sub ghearele unui picior. Era sala Consiliului Ymbrynelor, unde îşi ţineau şedinţele şi ne decideau viitorul, şi m-a copleşit un respect straniu, chiar dacă era doar un sediu temporar. Singura decoraţiune din încăpere era o serie de hărţi lipite de geamurile de pe rândul de jos.

— Te rog, a zis Miss Cuckoo făcând semn către scaunele aranjate în jurul mesei. Ia loc!

Mi-am tras un scaun – unul simplu, îmbrăcat în stofă cenuşie – şi m-am aşezat. Încăperea nu era aurită şi nu vedeai vreun tron, sceptre, robe sau alte asemenea elemente de recuzită. Până şi în materie de decor, alegerile ymbynelor erau modeste, menite să demonstreze că nu se credeau mai bune decât restul lumii şi că rolurile de conducere care li se încredinţaseră erau o responsabilitate, nu un privilegiu.

— Te rog, scuză-ne un pic, mi-a zis Miss Peregrine şi s-a dus în partea opusă a încăperii împreună cu Miss Cuckoo.

Fiecare pas al lui Miss Cuckoo era ca o lovitură de ciocan în podeaua de piatră. Au discutat pe un ton scăzut, aruncându-mi când şi când câte o privire. Miss Peregrine părea să explice ceva, iar Miss Cuckoo asculta încruntată.

„Probabil are ceva foarte important pentru mine”, mi-am zis. Ceva atât de important şi de periculos că mai întâi trebuie să o

convingă pe Miss Cuckoo să-mi dea voie. „Cineva atât de tânăr, de neexperimentat… e fără precedent”, mi-am imaginat-o pe Miss Cuckoo zicând. Dar Miss Peregrine mă cunoştea, ştia de ce eram capabil şi nu avea nicio îndoială că mă puteam achita de misiune.

Am încercat să nu mă las furat de entuziasm. Nu voiam să anticipez. Dar am început să-mi plimb privirea prin cameră şi, când am dat din nou cu ochii de hărţi, în mintea mea a început să se nască o idee despre ceea ce voia Miss Peregrine să-mi dea de făcut.

Hărţile înfăţişau America.

Erau una actuală, câteva mai vechi, de dinainte ca Alaska şi Hawaii să devină state, şi chiar una atât de veche că graniţa ţării era pe Mississippi. Aceasta era împărţită în mai multe porţiuni mari, colorate diferit: sud-estul era purpuriu, nord-estul verde, majoritatea vestului – portocaliu şi Texasul – cenuşiu. Ici, colo se vedeau simboluri şi legende fascinante, reamintindu-mi de cele pe care le văzusem pe Harta Zilelor deţinută de Miss Peregrine. Am început să mă aplec în scaun ca să le văd mai bine.

— O problemă spinoasă, a zis Miss Cuckoo.

— Ce anume? am întrebat răsucindu-mă către ea.

— America, a răspuns ea traversând camera către mine. De ani de zile e o terra incognita. Un Vest Sălbatic, dacă vrei, a cărui geografie temporală nu mai e înţeleasă prea bine. Multe bucle s-au pierdut, multe pur şi simplu au rămas necunoscute.

— Da? De ce? am întrebat eu.

Deveneam tot mai entuziasmat. America, desigur! Eram deosebitul perfect care să primească o misiune periculoasă în America. Era teritoriul meu.

— Cea mai mare problemă e că America nu are o autoritate centrală a deosebiţilor. Nu are un guvern. E fracturată şi împărţită între câteva clanuri şi doar cele mai mari dintre ele menţin relaţii diplomatice cu noi. Dar se află într-un conflict îndelungat pentru resurse şi teritoriu. Ani întregi pericolul strigoilor a acţionat ca un capac pe oală, dar acum a fost ridicat şi ne temem că vechile ranchiune ar putea culmina cu un conflict armat.

Mi-am îndreptat spatele şi am privit-o pe Miss Cuckoo în ochi.

— Şi vreţi ajutorul meu ca să oprim asta.

Când mi-am ridicat privirea, pe faţa lui Miss Cuckoo se ivise o expresie stranie, ca şi cum s-ar fi străduit să nu râdă, iar Miss Peregrine avea un aer chinuit.

Miss Cuckoo mi-a pus o mână pe umăr şi s-a aşezat lângă mine.

— Ăăă… ne-am gândit la altceva.

Miss Peregrine s-a aşezat de cealaltă parte a mea.

— Vrem să le împărtăşeşti oamenilor povestea ta.

M-am uitat de la una la alta.

— Nu înţeleg.

— Viaţa pe Pogonul Dracului poate fi dură, a zis Miss Cuckoo. Deprimantă, secătuind omul de puteri. Deosebiţi! De aici au nevoie de un model şi le place să audă cum l-ai învins tu pe Caul.

— Bătălia pentru Pogonul Dracului e povestea pe care vor să o audă cei mici la culcare, a zis Miss Peregrine. A fost chiar transformată în piesă de teatru de trupa de actori a lui Miss Grackle şi pusă pe muzică!

— Vai, Doamne! am zis eu mort de ruşine.

— O să începi aici, pe Pogon, apoi o să te deplasezi către alte bucle, cele greu lovite de strigoi, dar încă ocupate…

— Şi… cum rămâne cu America? Cu problema ei spinoasă? am întrebat.

— Pe moment ne concentrăm să ne reconstruim propria societate, a zis Miss Cuckoo.

— Atunci de ce mi-aţi zis toate astea? am întrebat-o.

Miss Cuckoo a ridicat din umeri.

— Te uitai cu atâta jind la hărţi.

Am clătinat din cap.

— Aţi zis că America e plină de bucle necunoscute. Şi că au loc lupte şi tulburări.

— Da, dar…

— Sunt american. Pot să dau o mână de ajutor. La fel şi prietenii mei.

— Jacob…

— Toţi am putea da o mână de ajutor, odată ce-i învăţ cum să treacă drept obişnuiţi. Emma e gata şi acum, şi cu majoritatea celorlalţi nu o să am nevoie decât de câteva zile, poate o săptămână de lecţii intensive…

— Domnule Portman, ai sărit calul, a zis Miss Peregrine.

— Nu de asta vreţi să înveţe despre prezent? Nu de asta i-aţi adus să stea cu mine?

Miss Peregrine a oftat cu putere.

— Jacob, îţi admir ambiţia. Dar consiliul nu crede că eşti pregătit încă.

— Abia ai aflat cu câteva luni în urmă că eşti deosebit, a zis Miss Cuckoo.

— Şi abia azi-dimineaţă ai decis să ajuţi cauza, a adăugat Miss Peregrine.

Aproape părea să mă ia peste picior.

— Sunt pregătit, am insistat eu. La fel şi ceilalţi. Vreau să lucrăm pentru voi în America, aşa cum făcea bunicul.

— Grupul lui Abe nu primea ordine de la noi, a zis Miss Peregrine. Era complet independent.

— Era?

— Abe avea felul lui de a face lucrurile, a zis Miss Peregrine. De atunci lumea noastră s-a schimbat mult şi nu mai putem funcţiona aşa. Oricum, felul în care şi-a gestionat Abe afacerile nu e relevant în discuţia noastră. Tot ce contează e că situaţia din America e în desfăşurare. Acum asta e tot ce îţi putem spune. Când vom avea nevoie de ajutorul tău acolo – şi când consiliul va crede că tu şi prietenii tăi sunteţi gata –, o să ţi-l cerem.

— Da, a zis Miss Cuckoo. Dar până atunci…

— Vreţi să ţin conferinţe motivaţionale.

Miss Peregrine a oftat. Începea să-şi piardă răbdarea cu mine şi eu începeam să mă înfurii.

— Domnule Portman, ai avut o zi grea.

— Nici nu ştiţi cât de grea, i-am zis. Uitaţi ce e: vreau să fac ceva care să conteze.

— Poate vrea să devină o ymbrynă, a zis Miss Cuckoo zâmbind ironic.

Mi-am împins scaunul şi m-am ridicat.

— Unde te duci? a întrebat Miss Peregrine.

— Să-mi găsesc prietenii, am zis pornind spre uşă.

— Ia-o încet, Jacob, a strigat după mine Miss Peregrine. Ai tot restul vieţii la dispoziţie să fii erou.

•••

Prietenii mei erau încă prin alte colţuri ale clădirii, discutând

detaliile însărcinărilor primite, aşa că m-am aşezat pe o bancă în holul aglomerat şi, în timp ce aşteptam, am luat o hotărâre. Bunicul nu avusese nevoie de permisiunea ymbrynelor ca să-şi facă treaba şi nici eu nu aveam nevoie de permisiunea lor ca să i-o continui. Faptul că Abe îmi lăsase registrul de operaţiuni undeva unde să-l pot găsi era unica permisiune de care aveam nevoie. Îmi trebuia o misiune. Şi ca să capăt una…

— Vai de mine!

— Uuuu! Eşti Jacob Portman!

Lângă mine se aşezaseră două fete. M-am scuturat de gânduri şi le-am privit, descoperind, spre surprinderea mea, o singură fată. Era asiatică, ceva mai tânără decât mine, purtând o flanelă şi nişte pantaloni evazaţi ca în anii ’70 şi, în mod clar, era singură.

— Eu sunt, am zis.

— Vrei să-mi dai un autograf pe braţ? a întrebat ea întinzând un braţ.

Apoi l-a întins pe celălalt şi a zis cu un glas mai gros:

— Şi mie?

Mi-a văzut nedumerirea.

— Suntem un duo, a explicat ea. Uneori suntem confundate cu o persoană cu dublă personalitate, dar de fapt avem două inimi, două suflete, două creiere…

— Şi două cutii vocale, a zis cealaltă voce.

— Uau, asta-i tare, am zis eu sincer impresionat. Mă bucur să vă cunosc. Dar… nu cred că ar trebui să mă iscălesc pe oameni.

— Oh! au exclamat ele în cor.

— Eşti mulţumit de piesa lui Miss Grackle? a întrebat vocea mai groasă. Abia aştept. Sezonul trecut a montat o piesă despre Miss Wren şi animalele ei. *Menajeria de iarbă*[5]*.*

— Era mişto. Foarte tare.

— Cine crezi că o să joace rolul tău?

— Ăăă, uau! Chiar nu ştiu. Ăăă, mă scuzaţi, vă rog?

M-am ridicat în picioare, mi-am cerut din nou scuze şi am traversat repede încăperea. Nu pentru că voiam să scap de ele – sau nu numai –, ci pentru că zărisem o figură familiară şi acum mintea nu-mi dădea pace, îmboldindu-mă să aflu cine era.

Era un funcţionar aşezat îndărătul geamului unuia dintre

[5] Trimitere la titlul unei piese a autorului american Tennessee Williams, *Menajeria de sticlă.*

ghişeele din hol. Era tânăr, cu părul tuns foarte scurt, piele întunecată şi trăsături blânde. Îi ştiam faţa de undeva, dar nu-mi dădeam seama de unde. M-am gândit că dacă vorbeam cu el poate reuşeam să-mi amintesc. El m-a văzut venind, a înhăţat o pană din călimară şi, când am ajuns lângă el, se prefăcea că scrie.

— Te cunosc de undeva? am întrebat eu.

Bărbatul nu şi-a ridicat ochii.

— Nu, mi-a răspuns el.

— Sunt Jacob Portman.

Acum el m-a privit. Nu era impresionat.

— Da?

— Nu ne-am mai întâlnit?

— Nu.

Nu ajungeam nicăieri. Pe fereastra lui scria INFORMAŢII.

— Am nevoie de o informaţie.

— Despre?

— Un partener al bunicului meu. Încerc să iau legătura cu el. Dacă o mai fi în viaţă.

— Nu suntem evidenţa populaţiei, domnule.

— Atunci ce fel de informaţii oferiţi?

— Nu oferim informaţii. Le adunăm.

S-a întins peste birou şi mi-a oferit un formular.

— Poftim, completaţi ăsta.

— Faci mişto! am zis şi i l-am lăsat să cadă pe birou.

El s-a uitat urât la mine.

— Jacob!

Miss Peregrine traversa holul în direcţia mea, cu prietenii mei pe urme. În câteva clipe aveam să fiu înconjurat.

Mi-am băgat capul pe fereastră şi am zis:

— Chiar te ştiu de undeva.

— Dacă insistaţi, a răspuns bărbatul.

— Eşti gata să mergem? a întrebat Horace.

— Mi-e foame, s-a plâns Olive. Putem mânca din nou mâncare americană?

— Deci ce însărcinare ai primit? a întrebat Emma.

În timp ce mă luau pe sus, purtându-mă către ieşire, am privit peste umăr către bărbat. Stătea neclintit, privind în urma mea şi încruntându-se îngrijorat.

Miss Peregrine m-a tras deoparte.

— O să avem o discuţie cât de curând, doar noi doi, a zis ea. Îmi pare rău că sentimentele ţi-au fost călcate în picioare la întrunirea noastră. Pentru mine şi pentru celelalte ymbryne e foarte important să te simţi împlinit. Dar situaţia din America e cu cântec, după cum s-a menţionat mai devreme.

— Vreau numai să aveţi încredere în mine. Nu cer să fiu căpitan de oşti sau altceva de genul ăsta.

„Şi de fapt niciodată n-o să mai cer voie să fac ceva”, m-am gândit, dar n-am spus-o cu voce tare.

— Ştiu, a zis ea. Dar ai, te rog, răbdare. Şi crede-mă că dacă părem exagerat de precaute e numai pentru siguranţa ta. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, ţie sau celorlalţi, ar fi un dezastru.

Am avut un gând meschin: de fapt voia să spună că, dacă aş fi păţit ceva, n-ar fi dat bine, la fel cum n-ar fi dat bine dacă nu am fi contribuit la efortul de reconstrucţie într-un mod vizibil pentru toţi cei din Pogonul Dracului. Ştiam că motivaţia ei nu se reducea la atât. Sigur că ţinea la noi. Dar îi păsa şi de părerea unor oameni care pentru mine erau străini şi îi păsa de opiniile lor despre cum ar fi trebuit să-mi trăiesc viaţa… de care pe mine mă durea în cot.

Însă în loc să zic asta, am spus:

— OK, nicio problemă. Înţeleg.

Ştiam că nu aveam cum s-o fac să-şi schimbe părerea despre subiect.

Miss Peregrine a zâmbit şi mi-a mulţumit şi m-a încercat un uşor regret că o minţisem, dar nu pentru mult timp, apoi ea şi-a luat rămas-bun de la noi.

Ceasul arăta că în Pogonul Dracului abia trecuse de amiază. Miss Peregrine mai avea de rezolvat ceva aici, dar noi ne terminaserăm treaba pe ziua respectivă, aşa că urma să ne întâlnim mai târziu cu ea la mine acasă.

— Duceţi-vă drept acolo, ne-a prevenit ea. Nu hoinăriţi, nu întârziaţi, nu pierdeţi vremea şi nu căscaţi gura.

— Da, Miss Peregrine, am zis noi în cor.

◆◆◆ CAPITOLUL CINCI ◆◆◆

Nu am apucat-o pe drumul cel mai drept. I-am întrebat pe ceilalţi dacă nu puteam găsi o rută care să evite locurile mai aglomerate şi, de dragul explorării şi dintr-un mic acces de rebeliune, au fost de acord. Enoch a pretins că ştia un drum mai scurt, care era aproape sigur pustiu, şi un minut mai târziu umblam de-a lungul malului râului numit Canalul Febrei.

În această parte a Pogonului nu se făcuse curăţenie, ca în centru. Poate că nu putea fi curăţată. Pogonul Dracului era o buclă temporală, aşa că principalele caracteristici de mediu se resetau la începutul fiecărei zile. Canalul avea să fie mereu o panglică maronie şi poluată. Puţinul soare care reuşea să se strecoare printre palele de fum industrial ce pluteau deasupra noastră avea să aibă mereu culoarea ceaiului slab. Obişnuiţii blocaţi aici, parte a acestui scenariu ce se repeta la infinit, aveau să fie mereu aceiaşi nefericiţi pe jumătate morţi de foame, pândindu-ne suspicioşi din alei şi de la ferestrele clădirilor pe lângă care treceam. Millard a spus că trebuia să fi existat o hartă a tuturor omorurilor, atacurilor şi furturilor ce avuseseră loc în Pogonul Diavolului în ziua în care fusese transformat într-o buclă, pentru ca locurile periculoase să poată fi evitate, dar niciunul dintre noi n-o văzuse. Toţi ştiau că trebuie să fie prudenţi când traversau regiunile locuite de obişnuiţi. Cât timp am putut îndura mirosul, ne-am ţinut pe marginea Canalului, evitând să trecem prea aproape de clădirile întunecate.

Când nu aruncau priviri agitate în jur, prietenii mei îşi discutau noile însărcinări. Cei mai mulţi erau dezamăgiţi. Unii erau chiar ofticaţi.

— Ar trebui să fac hărţi ale Americii, a bombănit Millard. Şeful afurisitului de Departament de Cartografiere e Perplexus Anomalous. Dacă ymbrynele cred că nu ne datorează nimic pentru tot ce am făcut, el unul are altă părere.

— Atunci ar trebui să mergi direct la el, i-a zis Hugh.

— Aşa o să fac, a zis Millard.

Odată ce entuziasmul iniţial i se risipise, Enoch îşi dăduse seama că slujba sa la Biroul Scrisorilor Decedaţilor consta 5% din trezirea celor morţi şi 95% din hârţogăraie.

— Cum pot să ne dea munci de nimic după ce am făcut în Biblioteca Sufletelor? a zis el. Le-am salvat pieile ymbrynelor.

Ar trebui ori să ne lase să avem o vacanţă lungă, ori să ne dea nişte slujbe spectaculoase, unde să avem o grămadă de subalterni.

— N-aş zice lucrurile chiar aşa, dar în principiu sunt de acord, a zis Horace. Asistent al anacronistului la Departamentul Costume? Ar trebui să sfătuiesc Consiliul Ymbrynelor cu privire la strategie, în cel mai rău caz. Pot să văd viitorul, pentru numele Păsării!

— Credeam că Miss Peregrine are încredere în noi, a zis Olive.

— Ea da, a zis Bronwyn. E vorba de celelalte ymbryne. Ele nu ne cunosc la fel de bine.

— Se simt ameninţate de noi, a zis Enoch. Însărcinările astea sunt menite să ne transmită un mesaj. „Sunteţi voi deosebiţi, dar tot copii rămâneţi deocamdată."

Emma s-a apropiat de mine şi am mers alături. Am întrebat-o cum mersese repartiţia ei.

— Uită-te la asta, a zis Emma scoţând din geantă o cutiuţă dreptunghiulară. E o cameră pliabilă.

A apăsat pe un buton şi un obiectiv s-a destins.

— Deci până la urmă ţi-au dat slujba pe care o voiai? Să documentezi misiunile altora?

— Nu, a zis ea. Am şterpelit-o din magazia de efecte. Mi-au dat trei ture pe săptămână ca gardă de corp a ymbrynelor care interoghează strigoi.

— Dar asta ar putea fi interesant. Poţi să auzi tot felul de chestii.

— Nu vreau să aud toate astea! Să ascult o recapitulare a crimelor lor, a tot ce ne-au făcut atâţia ani… M-am săturat să tot dezgrop istoria. Vreau să văd locuri noi, să cunosc oameni noi. Dar tu?

— Şi eu.

— Nu, despre însărcinarea ta vorbeam. Mor de curiozitate să aflu ce ţi-au oferit. Ceva fantastic, sunt sigură.

— Conferenţiar motivaţional, am zis eu.

— Asta ce naiba e?

— Ar trebui să merg de la o buclă la alta şi să le povestesc oamenilor despre mine.

Ea s-a strâmbat.

— Cu ce scop?

— Ca să-i… inspir?

Ea a râs atât de tare, încât m-am simţit uşor jignit.

— Hei, nu e chiar aşa de ciudat! am zis.

— Nu mă înţelege greşit: cred că eşti cu adevărat o inspiraţie pentru mulţi. Numai că… nu te văd făcând-o.

— Nici eu. De aia nici n-o s-o fac.

— Serios? a zis ea impresionată. Şi-atunci ce o să faci?

— Altceva.

— O, am înţeles. Foarte misterios.

— Da.

— O să-mi zici şi mie?

I-am zâmbit.

— O să fii prima care află.

Nu voiam să îmi ţin planurile ascunse faţă de Emma. Numai că deocamdată nu aveam unele precise, ci numai certitudinea că se va ivi ceva.

Şi apoi ceva chiar s-a ivit. Dinspre râu a răsunat un zgomot, un plescăit urmat de o respiraţie sonoră.

— Monstru marin! a ţipat Claire.

Ne-am întors cu toţii, dar ceea ce părea la prima vedere o creatură a mării s-a dovedit a fi un bărbat solid cu pielea palidă ca de peşte. Înota repede pe lângă noi, scufundat complet cu excepţia capului şi a umerilor şi propulsat pe sub suprafaţă de ceva ce nu puteam vedea.

— Alo! a strigat omul. Tinerii mei, opriţi-vă!

Am iuţit pasul, dar cumva bărbatul a reuşit să menţină ritmul.

— Vreau doar să vă întreb ceva.

— Opriţi-vă cu toţii, a zis Millard. Omul ăsta n-o să ne facă rău. Eşti deosebit, nu?

Bărbatul s-a ridicat din apă, dând la iveală o pereche de branhii care s-au deschis scuipând un şuvoi de apă neagră.

— Mă cheamă Itch, a răspuns el şi nimeni nu a mai avut nicio îndoială că era deosebit. Vreau să ştiu un singur lucru. Sunteţi elevii Almei Peregrine, aşa-i?

— Aşa-i, a răspuns Olive stând la marginea Canalului, ca să arate că nu se temea.

— Şi e adevărat că puteţi merge unde vă place fără să îmbătrâniţi subit? Că vi s-au resetat ceasurile interne?

— Au fost două întrebări, a zis Enoch.

— Da, e adevărat, a zis Emma.

— Înţeleg, a spus omul. Şi ceasurile noastre când pot fi resetate?

— La cine te referi când zici noi? a întrebat Horace.

Alte patru capete s-au ivit din apă în jurul lui: doi tineri cu aripioare dorsale, o femeie mai vârstnică cu piele solzoasă şi un bărbat foarte bătrân, cu ochi mari, de peşte, de o parte şi de alta a capului.

— Familia mea adoptivă, a zis Itch. Trăim de prea mult timp în mizeria asta de Canal, respirându-i apele poluate.

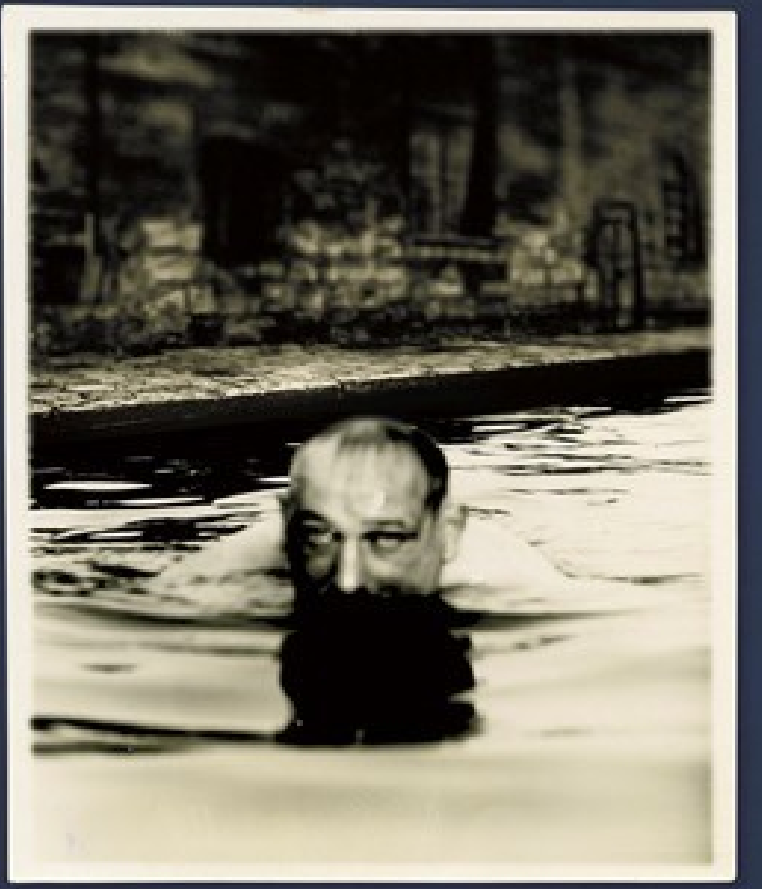

— A venit vremea unei schimbări de decor, a hârâit bărbatul cu ochi de peşte.

— Vrem să trăim într-un loc curat, a spus femeia cu solzi.

— Nu e aşa uşor cum pare, a zis Emma. Ceea ce ni s-a întâmplat a fost un accident şi ne-ar fi putut ucide.

— Nu ne pasă, a zis Itch.

— Pur şi simplu nu vor să împărtăşească secretul lor cu alţii, a zis unul dintre băieţii cu înotătoare.

— Nu-i adevărat, a zis Millard. Nici nu suntem siguri că fenomenul resetării poate fi repetat. Ymbrynele încă îl mai studiază.

— Ymbrynele! a exclamat femeia scuipând apă prin branhii. Chiar dacă ştiu, n-o să ne spună niciodată! De ce-ar face-o? Am părăsi cu toţii buclele lor şi n-ar mai avea peste cine să fie şefe!

— Hei! a exclamat Claire. E urât să spui aşa ceva!

— E de-a dreptul o trădare! a zis Bronwyn.

— Trădare! a strigat Itch şi, înotând până la mal, s-a săltat afară din apă.

Ne-am tras îndărăt. Apa s-a scurs de pe trupul lui dezvăluind un înveliş de alge verzi şi lungi care-l acoperea de la piept până la călcâie.

— Ăsta e un cuvânt periculos!

Băieţii au ieşit şi ei din Canal şi la fel şi femeia – îmbrăcată similar în alge – lăsându-l în apă doar pe bătrân, care înota agitat în cerc

— Uitaţi ce e, am intervenit eu. (Nu vorbisem încă şi m-am gândit că poate reuşeam să calmez lucrurile.) Toţi suntem deosebiţi. N-avem niciun motiv să ne încăierăm.

— Ce ştii tu despre astea, nou-venitule? a zis femeia.

— Se crede salvatorul nostru, a zis Itch. Nu eşti decât un escroc care-a avut noroc.

— Profet fals! a ţipat unul dintre băieţi şi apoi celălalt a repetat strigătul şi în curând toţi scandau „Profet fals! Profet fals!”, apropiindu-se de noi din trei părţi.

— N-am pretins niciodată că aş fi profet, am încercat eu să zic. N-am pretins că aş fi ceva.

Zeci de locatari obişnuiţi se aplecaseră pe ferestrele caselor din spatele nostru şi acum ţipau şi ei, revărsând peste capetele noastre o ploaie de gunoaie.

— Aţi stat prea mult în Canal! le-a strigat Enoch. Vi s-a urcat

poluarea la creier!

Emma a început să aprindă o flacără şi Bronwyn părea gata să-i tragă o directă lui Itch, dar ceilalţi le-au târât la o parte. Pe Pogonul Dracului eram supravegheaţi îndeaproape şi să rănim un alt deosebit, fie şi în legitimă apărare, ar fi arătat rău de tot.

Locatarii Canalului ne-au împins într-o alee şi strigătele lor despre „profetul fals" s-au transformat în somaţii de a le spune secretul nostru. În cele din urmă n-am avut de ales decât să facem stânga-mprejur şi să o luăm la fugă, cotind pe altă stradă urmăriţi de strigătele lor.

Cumva am reuşit să ieşim din zona periculoasă a oraşului şi să revenim în centru, deşi tot ce s-a întâmplat după aceea se cam pierde în ceaţă. Eram zguduiţi şi saluturile şi strângerile prieteneşti de mână de care am avut parte în vreme ce străbăteam mulţimea de lângă locuinţa lui Bentham mi s-au părut ireale.

Ce se ascundea îndărătul acestor zâmbete?

Câţi dintre ei ne purtau pică în secret?

Apoi eram în Pambuclicon, trecând rapid prin vama deosebiţilor urcând scările în linişte şi străbătând coridorul cel lung, fiecare tăcut, pierdut în lumea din interiorul minţii sale.

•••

Ne-am înghesuit în debaraua cu mături, am simţit o smucitură şi ne-am împleticit într-o noapte fierbinte tipică pentru Florida. Din acoperişul înclinat al şopronului se ridicau aburi uşori, însoţiţi de un şuierat stins ca de motor încins care se răceşte.

— Ozon, a zis Millard.

— Douăzeci şi două de minute şi patruzeci de secunde. Atât aţi întârziat! a zis Miss Peregrine, care ne aştepta în grădină, cu braţele încrucişate.

— Dar, Miss, n-am vrut să… a zis Claire.

— Nu spuneţi nimic, a şuierat Emma, adăugând apoi tare: Am încercat s-o luăm pe o scurtătură, dar ne-am pierdut.

Epuizaţi şi încă şocaţi după întâlnirea noastră de pe malul Canalului, am stat în curtea din spate şi am îndurat o predică despre punctualitate şi responsabilitate. Îmi auzeam prietenii scrâşnind din dinţi. După ce şi-a exprimat cum nu se poate mai clar enorma dezamăgire pe care i-o provocaserăm, Miss Peregrine a luat formă de pasăre şi a zburat pe acoperişul casei

mele.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu încet.

— Aşa face când vrea să fie singură, a zis Emma. Probabil s-a supărat de-adevăratelea.

— Pentru că am întârziat douăzeci şi două de minute?

— Are multe pe cap, a zis Bronwyn.

— Şi îşi varsă nervii pe noi. Nu-i cinstit, a zis Hugh.

— Cred că în momentul ăsta există o mulţime de deosebiţi care nu au chef să asculte de ymbryne, dar Miss P a putut mereu să fie sigură că noi vom asculta de ea, a zis Olive. Aşa că atunci când greşim, fie şi puţin…

— Ei, n-are decât să şi-o vâre sub penele din dos! a zis Enoch puţin cam tare.

Bronwyn i-a pus o palmă la gură şi cei doi s-au încăierat, rostogolindu-se pe jos.

— Terminaţi, terminaţi! a exclamat Olive, apoi ea, eu şi Emma i-am despărţit pe cei doi, pomenindu-ne şi noi trântiţi la pământ ca urmare a acestei intervenţii.

Am zăcut un timp pe iarbă, gâfâind şi începând să transpirăm în aerul umed.

— Ce prostie! a zis Emma. Hai să nu ne mai batem şi noi între noi!

— Pace? a zis Bronwyn.

Enoch a încuviinţat şi şi-au dat mâna.

Toţi voiau să-şi ia gândul de la peripeţiile acestei zile, aşa că am intrat în casă, unde Horace a preparat ceva uimitor cu ceea ce mai rămăsese din mâncarea furată, şi apoi i-am iniţiat în tradiţia americană de a mânca în faţa televizorului. Am sărit de la un canal la altul, în timp ce prietenii mei priveau ecranul atât de absorbiţi, că uitaseră de farfuriile cu mâncare ce li se răceau în poală. Home Shopping Network, reclame la mâncare pentru căţei şi produse de îngrijire a părului, un predicator pe un post religios, un concurs de talente, crâmpeie de ştiri despre conflicte din străinătate… pentru ei toate erau la fel de străine. Odată ce s-au obişnuit cu ideea şocantă că puteai avea un asemenea ecran *chiar la tine acasă,* cu imagine color şi sunet panoramic şi o sută de programe dintre care să alegi, au început să pună întrebări. Unele m-au luat prin surprindere.

— Câţi oameni au nave spaţiale în prezent? a întrebat Hugh în timp ce ne uitam la un episod mai vechi din *Star Trek.*

— În America nu mai există oameni săraci? s-a interesat Bronwyn uitându-se la *Adevăratele neveste din Orange County.*

Şi Olive:

— De ce sunt atât de nepoliticoşi unii cu alţii?

În timpul unei reclame la o maşină, Horace a întrebat:

— Zgomotul ăla se vrea a fi muzică?

Când am nimerit peste o emisiune de ştiri şi dezbateri, Claire a tresărit şi a întrebat:

— De ce ţipă toţi în halul ăsta?

Vedeam că începeau să fie deranjaţi. Emma era încordată, Hugh păşea încolo şi-ncoace, iar Horace strângea braţul canapelei de i se albiseră degetele.

— E prea *mult!* a exclamat Emma apăsându-şi palmele pe ochi. E prea tare şi prea repede!

— Nu se opresc asupra niciunui aspect mai mult de o secundă, a zis Horace. Te ia ameţeala!

— Nu e de mirare că obişnuiţii nu-i mai observă decât arareori pe deosebiţii din lumea lor, a comentat Enoch. Probabil li s-au topit creierele.

— Dacă oamenii moderni se uită la asta, trebuie să ne uităm şi noi, a zis Millard.

— Dar eu nu vreau să mi se topească creierul, a zis Bronwyn.

— N-o să ţi se topească nimic, a liniştit-o Millard. Gândeşte-te la asta ca la un vaccin. O cantitate mică va fi de ajuns ca să te imunizeze faţă de şocurile mai mari ale acestei lumi.

Am mai schimbat o vreme canalele, dar efectul începea să se ducă şi amorţeala din mintea mea a fost înlocuită de tot felul de gânduri neplăcute. În timp ce rămâneam o clipă la un episod din *Burlacul,* mi-am dat seama ce puţin înţelegeam lumea în care crescusem. Obişnuiţii mă nedumeriseră toată viaţa mea: eforturile ridicole pe care le făceau ca să se impresioneze unii pe alţii, scopurile mediocre pe care păreau să şi le propună, banalitatea dramelor lor. Felul în care respingeau tot ce nu se încadra între graniţele înguste a ceea ce considerau ei acceptabil, ca şi cum cei care gândeau, se purtau, se îmbrăcau sau visau altfel decât ei ar fi fost un pericol direct la adresa existenţei lor. Mai mult ca orice, acesta fusese motivul pentru care mă simţisem atât de singur pe măsură ce creşteam. Lucruri care oamenilor obişnuiţi li se păreau importante mie mi se păreau nişte prostii. Şi nu găsisem pe nimeni cu care să

vorbesc, aşa că îmi păstrasem gândurile pentru mine. Revenisem în lumea obişnuiţilor încurajat de gândul că acum aveam o casă care mă aştepta în lumea deosebiţilor. Dar ziua petrecută azi pe Pogonul Dracului mă lăsase cu senzaţia că şi acolo eram un străin: un erou pentru unii, un şarlatan pentru alţii. Neînţeles de toată lumea, la fel ca acasă.

Tocmai mă străduiam să le explic serialul *Familia Simpson,* luptându-mă cu un somn irezistibil (fusese o zi lungă), când ceva din creierul meu a făcut clic şi mi-am amintit unde mai văzusem faţa funcţionarului de mai devreme. I-am dat telecomanda lui Enoch, am pretextat că mă duc la toaletă şi am dat fuga la etaj.

Am închis uşa camerei mele, am scos de sub pat registrul misiunilor lui Abe şi am început să frunzăresc prin el, căutând faţa funcţionarului. Mi-a luat câteva minute s-o găsesc – erau atâtea pagini şi atâtea feţe –, dar în final am reuşit, într-o notă din 1983. Fotografia era veche, de prin anii ’30 sau ’40 am presupus eu, dar funcţionarul arăta la fel şi azi, ceea ce însemna că locuise mult timp în bucle. Scria că îl cheamă Lester Noble Jr. În fotografie purta o pălărie mare şi rotundă şi privea placid către fotograf, fără expresia aceea îngrozită pe care i-o zărisem pe chip ceva mai devreme. Am citit notiţele bunicului cu privire la această misiune, apoi am desprins fotografia din paginile registrului şi am vârât-o în buzunar.

Ieşind pe coridor, am dat peste Emma

— Tocmai te căutam, a zis ea.

— Şi eu te căutam pe tine. Am nevoie de ajutor.

Ea s-a tras mai aproape.

— Sigur. Orice.

— Acoperă-mă. Numai pentru o oră sau două. Trebuie să mă întorc pe Pogon.

— De ce? Ce vrei să faci?
— N-am timp să-ţi explic. Vorbim când mă întorc.
— Vin şi eu.
— Trebuie să fiu singur.
Ea şi-a încrucişat braţele pe piept.
— Bine-ar fi să merite!
— O să merite. Aşa cred.
Am sărutat-o, am coborât pe furiş la parter, am ieşit prin garaj şi m-am strecurat în şopron.

•••

Când am revenit în clădirea ministerului, bărbatul dispăruse. Fereastra lui era închisă şi îndărătul ei nu era nimeni. M-am dus la fereastra învecinată şi am întrebat-o pe femeia de la ghişeu dacă ştia unde era.
Ea m-a privit prin lentilele groase ale ochelarilor.
— Cine?
— Bărbatul care lucrează alături. Lester Noble.
— Nu cunosc niciun Lester Noble, a zis ea ciocănind în masă cu stiloul. Dar tipul care lucrează alături a plecat acasă pe ziua de azi. Cred că mai reuşeşti să-l prinzi dacă… o, uite-l colo!
Mi-a indicat partea opusă a holului. M-am întors şi l-am văzut pe funcţionar zorindu-se către ieşire. I-am aruncat o mulţumire femeii şi am traversat încăperea în fugă, prinzându-l din urmă înainte să iasă pe uşă.
— Lester Noble, am zis.
El a pălit uşor.
— Mă cheamă Stevenson. Şi îmi stai în drum.
A încercat să treacă pe lângă mine, dar i-am ţinut calea şi era evident că nu voia să provoace o scenă.
— Te cheamă Lester Noble Jr şi accentul tău britanic e fals.
Am scos fotografia din buzunar şi am ridicat-o ca s-o vadă. A încremenit şi mi-a smuls-o din mână. Când mi-a întâlnit din nou privirea, părea speriat.
— Ce vrei? a şoptit.
— Să iau legătura cu cineva.
A aruncat o ocheadă în hol şi apoi m-a privit din nou.
— Ia-o pe coridorul ăla. Ne întâlnim în camera 137 în două minute. Nu trebuie să fim văzuţi împreună.
I-am smuls fotografia din mână.
— Pe asta o păstrez eu. Deocamdată.

Două minute mai târziu ne-am întâlnit în faţa unei uşi simple de lemn pe care nu scria decât 137. S-a încurcat în chei. Îi tremurau mâinile. Am intrat iar el a închis uşa şi a încuiat-o. Încăperea era mică şi plină cu dosare din podea până-n tavan.

— Uite ce-i, puştiule, a zis întorcându-se către mine şi lipindu-şi palmele una de alta. Nu-s un răufăcător, să ştii.

Accentul britanic dispăruse, înlocuit de o vagă tărăgăneală specifică Sudului.

— În America sunt oameni răi şi nu pot să-i las să-mi dea de urmă. Când am venit aici, mi-am schimbat numele. Nu credeam să-l mai aud rostit pe ăla vechi.

— Strigoii de acolo sunt mai răi decât cei de aici? am întrebat eu.

— Erau răi, dar nu de asta am plecat. Despre deosebiţi a fost vorba. Sunt nebuni!

— Da? Cum aşa?

Lester a clătinat din cap.

— Am încălcat vreo sută de reguli aducându-te aici. Dacă vrei un dosar, OK, dar nu avem timp să stăm la poveşti.

— Bine, am zis eu. Ce ai despre vânătorii de strigoi?

Lester a şovăit.

— Despre cine?

— Ştiu că ştii despre cine vorbesc, am zis eu şi i-am povestit tot ce ştiam din raportul lui Abe.

Raportul spunea că Lester locuise într-o buclă din 5 ianuarie 1935 în Anniston, Alabama, până când bucla a fost atacată şi ymbryna ei ucisă. Abe şi H îl găsiseră pe Lester ascuns într-un hotel din prezent – adică din 1983 – în pericol de îmbătrânire subită. Reuşiseră să-l transfere în siguranţa unei alte bucle. Probabil după aceea ajunsese cumva în Anglia, poveste care trebuie să fi fost şi ea teribilă. Dar era una pe care nu aveam timp s-o ascult şi pe care Lester, după ce am terminat să-i spun tot ce ştiam despre el, n-a părut dispus să mi-o împărtăşească.

— De unde ştii toate astea? a întrebat Lester.

Tot trupul îi era rigid, de parcă s-ar fi pregătit să primească veşti proaste.

— Abe a fost bunicul meu, am zis eu.

— Ţi-a povestit despre mine?

Vorbea pe un ton din ce în ce mai ridicat. Chiar îl băgasem în sperieţi, din câte se părea.

— Nici vorbă, am zis. Uite, n-ai de ce să-ţi faci griji şi nu trebuie să intrăm prea mult în detalii. N-am venit aici să-ţi dezgrop trecutul. Trebuie să iau legătura cu agentul pe nume H. Ţi-ai petrecut timpul cu el. Lucrezi aici, în miezul lucrurilor…

Mi-am înlănţuit degetele mâinilor, gest menit să sugereze legătura.

— Eşti cea mai bună carte pe care o am.

El a oftat şi am văzut că s-a mai relaxat. Şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a rezemat de unul dintre dulapuri.

— Nu mi-au lăsat vreo carte de vizită şi, chiar dac-ar fi făcut-o, asta a fost demult.

— Speram să ai ceva prin dosare, am zis eu. Ymbrynele trebuie să fi avut o metodă să ia legătura cu ei.

— Şi de ce nu le întrebi pe ymbryne?

Acum începea să devină puţin cam prea încrezător.

— Încerc să fiu discret. Dar dacă va trebui s-o fac, o să am grijă să le spun că Lester Noble Jr m-a trimis la ele.

El s-a încruntat.

— OK atunci, a zis el încordat. Hai să văd ce am.

S-a întors şi a început să înainteze de-a lungul unui perete, plimbându-şi degetul peste dosare. A scos unul de pe un raft. L-a răsfoit mormăind pentru sine. Apoi s-a îndreptat spre alt perete şi a mai scos două dosare. A clătinat din cap, şi le-a vârât sub braţ şi şi-a continuat înaintarea. După câteva minute, s-a apropiat de mine cu mâna întinsă. Avea în palmă o cutie veche de chibrituri.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Asta-i tot ce există.

Am luat cutia de chibrituri. Avea marginile îndoite de parcă ar fi petrecut mult timp în buzunarul cuiva. Exteriorul ambalajului era alb. Pe interior erau o reclamă la un restaurant chinezesc, o adresă, nişte numere şi litere ce păreau aruncate la întâmplare şi o propoziţie scurtă, scrisă de mână: *Citeşte şi arde.* În mod evident, cineva ignorase recomandarea.

— Ei bine, a zis Lester smulgându-mi fotografia din mână, eu zic că e un schimb cinstit, având în vedere că aş putea fi concediat numai fiindcă te-am lăsat să intri aici, darămite pentru că te las să pleci cu asta.

— E doar o cutie veche de chibrituri, am zis eu. Ce ar trebui

să fac cu ea?

— Asta trebuie să afli singur.

S-a dus la uşă, a deschis-o şi a aşteptat să ies.

— Şi-acum, amice, fă-mi o favoare, a zis el revenind din nou la accentul britanic. Uită că ne-am cunoscut.

Hong's
STRADA MOTT NR 17
NEW YORK CITY
RES: LT1 – 6730
• Cea mai bună mâncare chinezească
• Organizăm petreceri
CITEȘTE ȘI ÎNVĂȚĂ

•••

Am traversat Pogonul atât de grăbit şi cu un aer atât de preocupat, încât până şi cei care m-au recunoscut n-au îndrăznit să mă oprească. Am ajuns acasă la Bentham, am străbătut în goană scările şi coridorul cel lung al Panbucliconului până la uşa pe care scria NUMAI PENTRU A. PEREGRINE ŞI ELEVII EI, am plonjat prin ea şi un minut mai târziu mă rostogoleam pe iarba curţii mele din spate. Am stat un moment ameţit în noaptea caldă, ascultând greierii şi broaştele cum cântă în cor şi privind lumina televizorului care clipea prin ferestrele sufrageriei.

Miss Peregrine nu mai era cocoţată pe acoperiş. Nimeni nu mă văzuse revenind. Încă mai aveam ceva timp la dispoziţie. Am traversat curtea către doc, am mers până la capătul lui şi m-am aşezat. Era unicul loc care putea să-mi ofere puţină intimitate şi, dacă ar fi venit careva să vadă ce făceam, l-aş fi auzit apropiindu-se.

Mi-am scos telefonul şi cutia de chibrituri şi am început să mă gândesc cum o puteam folosi ca să dau de H. După câteva minute de căutări pe internet, am aflat următoarele: şirul de litere şi cifre de sub adresă era un număr de telefon, dar unul inutil, în stilul alfanumeric care nu se mai folosea din anii ’60.

Am căutat numele restaurantului căruia i se făcea reclamă. Ce noroc: încă mai exista! I-am găsit numărul actual de telefon şi am sunat.

Am auzit o serie de clicuri, ca şi cum apelul ar fi fost redirecţionat prin centrală. Apoi a început să sune şi a sunat de vreo zece-douăsprezece ori până când o voce morocănoasă de bărbat a răspuns:

— Mda.

— Îl caut pe H. Eu sunt…

Linia a amuţit. Îmi închisese!

L-am apelat din nou. De data asta a răspuns după ce sunase numai de două ori.

— Aţi greşit numărul.

— Sunt Jacob Portman.

A urmat o pauză. Nu a închis.

— Sunt nepotul lui Abe Portman.

— Aşa o fi.

Inima mea şi-a iuţit bătăile. Numărul era încă valabil.

Vorbeam cu cineva care-l cunoscuse pe bunicul. Poate chiar cu H în persoană.

— Pot s-o demonstrez.

— Hai să zicem că te cred, a zis bărbatul. Poate-o fi aşa sau poate nu. Ce vrea Jacob Portman de la mine?

— O slujbă.

— Încearcă anunţurile din ziare.

— Una în care să fac ce faceţi dumneavoastră.

— Adică să rezolvi cuvinte încrucişate?

— Ce?

— Fiule, m-am pensionat.

— Atunci una în care să fac ce făceaţi. Dumneavoastră, Abe şi ceilalţi.

— Şi ce ştii tu despre asta?

Tonul lui devenise brusc defensiv.

— O mulţime. Am citit registrul misiunilor lui Abe.

A răsunat un scârţâit metalic însoţit de un geamăt, ca şi cum H tocmai s-ar fi ridicat de pe un scaun.

— Şi?

— Şi vreau să ajut. Ştiu că încă mai există suflete-pustii. Poate nu multe, dar până şi unul singur poate provoca necazuri mari. Şi mai sunt multe de făcut pe lângă asta.

— E frumos din partea ta, fiule. Dar ne-am retras din afaceri.

— De ce? Pentru că a murit Abe?

— Pentru că am îmbătrânit.

— Bine, atunci, am zis eu năpădit de un val brusc de încredere în sine. O să reîncep eu. Am şi prieteni care pot să mă ajute. O nouă generaţie.

Am auzit uşa unui bufet trântindu-se şi clinchetul unei linguriţe într-o ceaşcă.

— Ai văzut cu ochii tăi vreun suflet-pustiu? m-a întrebat el.

— Da. Şi i-am omorât.

— Vorbeşti serios?

— N-aţi auzit de Biblioteca Sufletelor? De Bătălia pentru Pogonul Dracului?

— Nu prea mă ţin la curent cu ultimele ştiri.

— Pot să fac ce făcea Abe. Pot să-i văd. Pot să-i controlez.

— Ştii ceva… a zis el şi a sorbit zgomotos din băutură. Parcă am auzit ceva despre tine.

— Da?

— Da. Eşti necopt, neîncercat. Impulsiv. Şi în domeniul nostru de activitate asta poate face să fii ucis numaidecât.

Am scrâşnit din dinţi, dar am reuşit să-mi păstrez vocea calmă şi egală.

— Ştiu că am multe de învăţat. Dar cred că am şi multe de oferit.

— Deci chiar eşti serios.

Părea simultan amuzat şi impresionat.

— Sunt.

— Bine. Te-ai ales cu un interviu de angajare.

— Ăsta a fost?

El a râs.

— Nici pe departe.

— OK. Bine. Ce să…

— Nu mă mai suna. O să te sun eu pe tine.

Şi linia a amuţit.

•••

M-am repezit în casă, le-am făcut cu mâna prietenilor mei în timp ce străbăteam în fugă sufrageria – se uitau la un film cu zombi – şi Emma a sărit în picioare şi m-a urmat în dormitor.

M-a îmbrăţişat strâns şi-apoi mi-a tras un ghiont în piept.

— Dă-i drumul, Portman!

— Am luat legătura cu unul dintre partenerii de odinioară ai lui Abe. Tocmai am vorbit cu el la telefon.

Ea mi-a dat drumul şi a făcut un pas îndărăt, cu ochii mari de uimire.

— Fugi de-aici!

— Vorbesc serios. Tipul ăsta, H, a lucrat cu bunicul vreme de zeci de ani. Au avut tone de misiuni împreună. Dar acum e bătrân şi are nevoie de ajutorul nostru.

Ei, poate exageram puţin. Dar numai puţin. H chiar avea nevoie de ajutorul nostru, numai că trebuia să-l convingem şi pe el de asta.

— În ce privinţă?

— O misiune. Aici, în America.

— Dacă are nevoie de ajutor, ar trebui să le cheme pe ymbryne.

— Ymbrynele noastre nu au autoritate aici. Şi se pare că America nu are propriile ymbryne.

— De ce nu?

— Nu ştiu, Em. Sunt mii de chestii pe care nu le ştiu. Dar ştiu că Abe şi-a blocat uşa din podea cu o parolă pe care numai eu o puteam şti. Şi a lăsat registrul ăla de operaţiuni ca să-l găsesc. Şi dacă ar fi bănuit că exista o şansă ca *tu* să fii aici, ar fi vrut să-l găseşti şi tu.

Ea a privit în altă parte, luptându-se cu sine.

— Nu putem să fugim în cine ştie ce misiune. Miss Peregrine n-ar fi niciodată de acord.

— Ştiu.

Ea m-a sfredelit cu privirea.

— În ce constă misiunea?

— Încă nu ştiii. H a zis că o să ţină legătura cu mine.

— Chiar nu-ţi place însărcinarea pe care ţi-au repartizat-o ymbrynele, nu-i aşa?

— Nu. Deloc.

— Cred că te-ai achita de minune de ea. Discursul de adineauri a fost foarte convingător.

— Deci te bagi?

Pe chipul ei s-a ivit un zâmbet larg.

— La naiba, da!

◆●◆ CAPITOLUL ŞASE ◆●◆

În noaptea aceea am avut un vis cumplit. Mă aflam pe un câmp în flăcări, orizontul era numai funingine şi foc şi o mâzgă neagră se aduna în băltoace pe sol. Eram încremenit în aer, suspendat deasupra unei gropi adânci. În adâncurile ei se vedeau două lumini albastre. Îi aparţineau lui Caul, Caul în forma lui de monstru, înalt de treizeci de metri, cu braţele groase ca nişte trunchiuri de copac, întinzând spre mine degete ca nişte rădăcini lungi şi lacome.

Mă striga pe nume – „Jacob, Jacob" – cu o voce piţigăiată, ca un cântecel batjocoritor. „Te văd. Te văd. Te văăăăd…"

Valuri de aer împuţit se ridicau în jurul meu, purtând cu ele un miros ca de carne arsă. Voiam să vomit, să fug, dar eram paralizat. Am încercat să vorbesc, să ţip la el. Dar n-am putut scoate un cuvânt.

S-a auzit un foşgăit ca de şoareci urcând pe pereţii gropii.

— Nu eşti de-adevăratelea, am îngăimat în cele din urmă. Te-am omorât.

„Da", a zis el. „Şi acum sunt pretutindeni."

Foşgăitul s-a auzit tot mai tare, până când degetele lui Caul s-au târât afară din groapă, zece rădăcini lungi şi noduroase, întinzându-se spre mine şi înfăşurându-mi-se în jurul gâtului.

„Jacob, am planuri mari pentru tine… Mari, mari de tot."

Am crezut că-mi explodează plămânii, apoi am simţit o durere ascuţită în stomac.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, respirând convulsiv şi cu mâinile încleştate pe abdomen. Eram treaz, la mine acasă, pe podeaua dormitorului, cu sacul de dormit răsucit în jurul meu.

O rază matinală de soare împărţea camera în două. Enoch şi Hugh dormeau şi sforăiau în patul meu. Durerea de stomac era una veche şi familiară. Era o durere şi în acelaşi timp acul unei busole.

Acum indica spre parter şi apoi afară.

M-am descâlcit din sacul de dormit, am traversat în fugă camera şi am coborât. Mă mişcam silenţios, alergând pe vârfuri. Dacă asta era ce credeam eu, prietenii mei nu prea mă puteau ajuta. Nu puteau decât să mă încurce şi nu voiam să-i trezesc şi să provoc panică înainte să fi evaluat situaţia. Frica nu făcea decât să alimenteze un suflet-pustiu.

Frica le stârnea foamea.

Trecând prin bucătărie, am luat un cuţit din suport. Nu era de mare folos împotriva unui suflet-pustiu, dar era mai bun decât nimic. Am ieşit în garaj şi apoi afară, aproape împiedicându-mă de un furtun încolăcit când am cotit spre curtea din spate. O dâră de ozon se înălţa leneşă de pe acoperişul şopronului. Buzunarul buclă fusese folosit de curând.

Apoi, la fel de brusc cum mă năpădise, senzaţia m-a părăsit. Acul busolei s-a deplasat către golfuleţ, apoi s-a răsucit complet indicând Golful şi pe urmă s-a înmuiat. Era ceva ce nu se mai întâmplase până acum şi nu am înţeles de ce. Să fi fost o alarmă falsă? Oare coşmarurile îmi puteau declanşa reflexele deosebite?

Simţind iarba udă sub picioare, mi-am coborât privirea şi am contemplat hainele pe care le purtam: pantaloni de trening rupţi, un tricou vechi şi nici vorbă de încălţări. „Aşa a murit Abe. Exact în felul ăsta”, mi-am zis. Momit în întuneric numai în pijamale, cu o armă improvizată în mână.

Am lăsat jos braţul cu cuţitul. Treptat, mâna a încetat să-mi mai tremure. Am parcurs perimetrul casei înainte şi-napoi cu ochii în patru. N-am simţit nimic. În cele din urmă am revenit în camera mea şi m-am furişat în sacul de dormit, dar n-am mai adormit.

•••

De dimineaţă m-am pomenit verificându-mi telefonul cam la fiecare minut, sperând să sune H. Nu spusese când avea să ia legătura cu mine. Am discutat cu Emma dacă era cazul să le spunem şi celorlalţi, dar am decis să aşteptăm până primeam misiunea… şi poate nici atunci. Poate că misiunea avea să ne implice numai pe noi doi. Poate unii dintre prietenii noştri nu vor vrea să vină sau vor fi împotriva întregii idei. Dacă vreunul dintre ei ne dădea de gol, spunându-i lui Miss Peregrine ce puneam la cale înainte să apucăm să plecăm?

După micul dejun, am fost silit să îi duc pe deosebiţi să-şi cumpere haine. Părea o metodă bună de a-mi omorî timpul cât aşteptam, aşa că am încercat să mă implic complet şi să uit de telefonul de la H.

Din primul grup făceau parte Hugh, Claire, Olive şi Horace. I-am dus cu maşina până la centrul de cumpărături. Nu la cel din apropierea casei mele, unde mă temeam să nu mă întâlnesc

cu cineva de la şcoală. Am ales mall-ul Shaker Pines, aflat pe autostrada interstatală. Pe drum le-am indicat componentele de bază ale unui cartier al zilelor noastre – uite banca, ăla-i un spital, alea se cheamă blocuri –, pentru că mă tot întrebau ce-i aia şi ce-i ailaltă. Ceea ce mie mi se părea banal pe ei îi umplea de uimire.

În bucla ei, Miss Peregrine făcuse miracole reuşind să-şi apere elevii de vătămările fizice, dar, în zelul ei de a-i ţine cât mai în siguranţă, le interzisese vizitatorilor să vorbească despre lumea modernă, şi asta le crease un dezavantaj. Fuseseră prea cocoloşiţi şi acum erau nişte mici Rip van Winkle[6], trezindu-se după un somn îndelungat într-o lume pe care n-o înţelegeau. Ştiau câte ceva despre unele aspecte ale vieţii moderne: electricitatea, telefoanele, maşinile, avioanele, filmele vechi, muzica veche şi alte chestii cunoscute şi populare înainte de 3 septembrie 1940. După această dată, cunoştinţele lor deveneau punctuale şi inconsistente. Nu petrecuseră în prezent decât câteva ore când şi când, şi acestea mai ales în Cairnholm, unde practic timpul stătea pe loc chiar şi când calendarul avansa. În comparaţie cu insula lor, până şi orăşelul meu părea să se mişte cu un milion de kilometri pe oră, ceea ce le provoca accese paralizante de anxietate.

În parcarea imensă a centrului de cumpărături Horace s-a declarat copleşit şi a refuzat să coboare din maşină.

— Trecutul e mai puţin înspăimântător decât viitorul, a explicat el după ce l-am îmboldit puţin. Chiar şi cea mai cumplită eră a trecutului poate fi măcar cunoscută. Poate fi studiată. Lumea i-a supravieţuit. Dar în prezent nimeni nu ştie dacă întreaga lume nu va avea parte de un sfârşit teribil.

Am încercat să discut raţional cu el.

— N-o să vină sfârşitul lumii chiar azi. Şi, dacă vine cumva, asta o să se întâmple indiferent dacă intri sau nu în magazin cu noi.

— Ştiu. Dar aşa simt. Poate dacă stau aici şi nu mă mişc, n-o să se mai învârtă totul odată cu mine şi nu se va petrece nimic rău.

---

[6] Personajul povestirii cu acelaşi nume, publicată în 1819 de scriitorul american Washington Irving, despre un colonist olandez care adoarme în pădure şi se trezeşte peste douăzeci de ani, descoperind o lume complet schimbată.

Chiar atunci a trecut pe lângă noi o maşină cu ferestrele lăsate, prin care se revărsa o muzică zgomotoasă, numai başi apăsaţi. Horace s-a încordat şi şi-a strâns pleoapele.

— Vezi? a zis Claire. Lumea goneşte înainte, chiar dacă tu stai aici. Aşa că mai bine vino înăuntru cu noi.

— O, la naiba, a zis el şi a deschis portiera maşinii.

În timp ce ceilalţi îi aplaudau curajul, eu mi-am notat în minte că probabil Horace n-ar fi fost cel mai bun tovarăş în prima noastră misiune, oricare avea să fie aceasta.

Shaker Pines era un mall tipic: zgomotos, învăluit într-o lumină aseptică şi plin de referinţe culturale ameţitoare (încearcă să-i explici despre Bubba Gump Shrimp Co[7] sau despre teleshopping cuiva din prima jumătate a secolului trecut). Era de asemenea plin de adolescenţi, ceea ce era şi unul din motivele pentru care îl alesesem. Nu veniserăm aici numai ca să îşi cumpere ei haine moderne. Voiam să vadă copii obişnuiţi, copii pe care urmau să fie siliţi să-i imite. Nu era doar o tură de cumpărături, era o expediţie antropologică.

Ne-am pus în mişcare căscând gura la vitrine. Deosebiţii umblau strânşi grămadă în jurul meu, ca nişte exploratori într-o junglă notorie din pricina atacurilor tigrilor. Am mâncat tot soiul de chestii înecate în grăsime în sala de mese, urmărind ce făceau adolescenţii. Prietenii mei le supravegheau discret comportamentul: glumele şi şuşotitul, hohotele neaşteptate de râs, felul în care umblau în găşti exclusiviste, amestecându-se arareori, şi cum făceau totul fără să lase telefoanele din mână, nici măcar când mâncau.

— Provin din familii de bogătaşi? a întrebat Claire aplecându-se către noi pe deasupra tăvii ei de plastic şi vorbind cu glas scăzut.

— Cred că-s doar nişte adolescenţi normali, am zis eu.

— Nu lucrează?

— Cred că unii au servicii cu jumătate de normă pe timpul verii. Nu ştiu.

— Când am crescut eu, dacă erai suficient de mare ca să ridici greutăţi, erai suficient de mare ca să munceşti, a zis Hugh. Nu te lăsa nimeni să-ţi pierzi toată ziua mâncând şi trăncănind.

— Eram suficient de mari ca să muncim chiar dinainte să

[7] Reţea de restaurante inspirate după filmul *Forrest Gump* (1984).

putem ridica greutăţi, a zis Olive. Pe mine tata m-a trimis să muncesc la o fabrică de cremă de ghete de când aveam cinci ani. A fost groaznic.

— Pe mine m-a trimis la un atelier, a zis Hugh. Îmi petreceam toată ziua împletind frânghii.

— Dumnezeule! am murmurat eu.

Veneau dintr-un timp în care conceptul de adolescenţă încă nu exista. Asta era o invenţie a anilor postbelici, înainte de care erai fie copil, fie adult. M-am întrebat cum aveau să poată imita nişte adolescenţi ai zilelor noastre, dacă până şi conceptul le era complet străin.

Dacă totul era o idee proastă?

Mi-am verificat telefonul, cuprins de nervozitate.

Nimic de la H. Absolut nimic.

Ne-am dus să cumpărăm haine, dar pe drum l-am pierdut pe Horace, care intrase într-un magazin alimentar ce ocupa o întreagă aripă a mall-ului. L-am descoperit contemplând fascinat zidul imens de brânzeturi din zona mâncărurilor ţinute la rece.

— Feta, mozzarella, Camembert, Gouda, Cheddar! a exclamat el extaziat. Raiul unui gurmand!

Pentru mine nu era decât brânză, dar pentru Horace era un miracol: nouă metri de brânzeturi feliate, făcute cremă, vândute în calupuri sau bucăţi, împachetate separat, disponibile în varianta degresată, integrală sau cu 2% grăsime. Citea etichetele ca în transă şi a trebuit să-i amintesc de câteva ori să vorbească mai încet, pentru că uimirea lui risca să atragă atenţia.

— E totul aici. *Totul,* murmura el. Uită-te la asta! a exclamat apoi, întorcându-se către un bătrân care tocmai trecea împingând un cărucior cu cumpărături. *Uită-te la asta!*

Bătrânul a iuţit pasul.

— Horace, sperii lumea! i-am zis eu trăgându-l mai aproape. E numai brânză.

— *Numai* brânză! a zis el.

— OK, e o mulţime de brânză.

— E culmea realizărilor umane, a declarat el serios. Credeam că Marea Britanie a fost un imperiu. Dar asta… asta înseamnă dominaţia mondială!

— Mă doare stomacul numai privind-o, a zis Claire.

— Să nu-ndrăzneşti! i-a replicat Horace.

Când am reuşit în cele din urmă să-l târâm afară din magazinul alimentar şi într-unul care vindea haine, Horace a fost mai puţin impresionat. Alesesem deliberat cel mai oarecare magazin şi le indicasem cele mai oarecare haine: culori simple, combinaţii standard, ce era pe manechine.

În timp ce ne umpleam coşul, dispoziţia lui a devenit mai sumbră.

— Mai bine umblu gol, a zis el ţinând o pereche de blugi pe care i-i dădusem de parcă ar fi fost un şarpe veninos. Aşa vrei să mă îmbrac? În blugi, ca un fermier?

De fapt, o pereche mişto de blugi era o ţinută elegantă în comparaţie cu ce purtau majoritatea oamenilor care se fâţâiau prin magazin. L-am văzut pe Horace pălind în timp ce trecea în revistă şorturile, pantalonii de camuflaj, treningurile şi chiar pijamalele pe care le arborau cumpărătorii aflaţi în preajma noastră.

A lăsat blugii să cadă pe podea.

— O, nu! a şoptit el. O, nu, nu, nu!

— Ce se-ntâmplă? s-a interesat Enoch. Moda nu se ridică la standardele tale înalte?

— Lasă standardele! Cum rămâne cu decenţa? Dar cu respectul de sine?

Pe lângă noi trecea un bărbat cu pantaloni de camuflaj, papuci portocalii şi un pulover cu SpongeBob ale cărui mâneci fuseseră tăiate.

Am crezut că Horace o să izbucnească în plâns.

În timp ce el jelea sfârşitul civilizaţiei, noi am ales haine pentru toţi ceilalţi. Din cauză că pantofii cu plumb pe care obişnuia să-i poarte Olive arătau ca dintr-un film cu monstrul lui Frankenstein, am lăsat-o să-şi aleagă o nouă pereche, cu o măsură sau două mai mare, ca să putem umple spaţiul suplimentar cu greutăţi.

La insistenţa mea, copiii nu au scos o vorbă cât timp ne-a scanat casierul produsele. Au rămas tăcuţi şi în vreme ce mă urmau din magazin în parcare, cu braţele îngreunate de bagaje şi mintea supraîncărcată de stimuli.

•••

Când am revenit acasă, am descoperit că toţi ceilalţi plecaseră pe Pogon şi aveau să lipsească toată după-amiaza.

Conform biletului lăsat de Miss Peregrine, era vorba despre o şedinţă de orientare legată de misiunile lor de reconstrucţie. Biletul spunea că Emma rămăsese acasă, dar mult timp n-am reuşit să o găsesc. În cele din urmă, am auzit-o fluierând în baia pentru oaspeţi de la etaj.

Am ciocănit.

— Sunt Jacob? E totul OK?

Pe sub uşă se vedea o vagă lumină roşie.

— Într-o clipă! mi-a strigat ea.

Am auzit-o bâjbâind pe lângă uşă. O clipă mai târziu lumina s-a stins şi uşa s-a deschis.

— A sunat? a întrebat ea nerăbdătoare.

— Încă nu. Ce se petrece?

M-am uitat peste umărul ei în baia cea micuţă. Pretutindeni era echipament de developat fotografii: canistre de metal înşirate pe vasul de toaletă, tăvi de plastic în jurul chiuvetei, un aparat voluminos de mărit pe podea. Mirosul înţepător al revelatorului m-a făcut să strâmb din nas.

— Nu te superi dacă transform buda în cameră de developat, nu? a zis Emma zâmbind timid. Pentru că deja am cam făcut-o.

Mai aveam două băi. I-am spus că nu mă supăr. M-a invitat să intru şi s-o văd lucrând. Nu era prea mult loc, aşa că am fost nevoit să mă înghesui într-un colţ. Era eficientă, dar nezorită, vorbindu-mi în timp ce lucra. Deşi pretindea că e o începătoare, mişcările ei păreau deja reflexe.

— Ştiu, e aşa un clişeu, a zis ea. Deosebita cea pasionată de fotografie.

Se lăsase pe vine cu spatele la mine şi acţiona comenzile aparatului de mărit.

— E un clişeu?

— Ha, ce nostim eşti! Cred c-ai observat că fiecare ymbrynă are albumul ei cu poze şi că există un întreg minister a cărui însărcinare e să ne catalogheze pe bază de fotografii, ca să nu mai spun că unul din trei deosebiţi îşi imaginează că e un geniu fotografic… deşi cei mai mulţi nu ar fi în stare nici măcar să-şi pozeze picioarele. Ia dă-mi o mână de ajutor!

Şi-a vârât mâinile sub o latură a aparatului de mărit şi eu am ridicat-o pe cealaltă – era neaşteptat de greu – şi l-am aşezat pe o scândură pe care o instalase de-a latul căzii.

— Şi există vreo teorie care să explice asta?

Nu mă gândisem până atunci, dar mi s-a părut ciudat că oamenii care trăiau mereu aceeaşi zi aveau nevoie de fotografii ca să şi-o amintească.

— Obişnuiţii încearcă de secole să ne şteargă de pe faţa pământului. Cred că fotografia e un mod de a ne stabiliza. De a dovedi că am fost aici şi că nu am fost monştri, aşa cum ne-au descris ei.

— Da. E logic, am aprobat eu.

Un cronometru pentru fiert ouăle a bâzâit. Ea a luat una dintre canistrele de metal de pe rezervorul de toaletă, i-a scos capacul şi a turnat în chiuvetă un şuvoi de soluţie. Apoi a scos o bobină de plastic din ea, a derulat o rolă cu negative cât braţul ei de lungă, şi-a petrecut-o printre două degete ca să scuture picăturile şi a atârnat-o de o sârmă pe care o întinsese în cabina de duş.

— Dar acum, că suntem în prezent, totul s-a schimbat, a zis ea. Îmbătrânesc şi, pentru prima oară de când ţin minte, fiecare zi pe care o trăiesc e una pe care n-o voi mai trăi vreodată. Aşa că o să fac zilnic măcar o poză care să-mi amintească de ea. Chiar dacă nu e foarte bună.

— Cred că pozele tale sunt super, am zis eu. Aia pe care mi-ai trimis-o astă-vară, cu oamenii care coborau nişte trepte către o plajă… a fost frumoasă.

— Da? Mulţumesc!

Arareori era timidă. Modestia ei mi s-a părut nespus de fermecătoare.

— OK, dacă eşti interesat… Tocmai developam nişte role cu fotografii pe care le-am făcut în ultimele câteva săptămâni.

S-a întors şi a desprins de pe sârmă o fotografie.

— Ei sunt membrii gărzii civile a deosebiţilor.

Mi-a înmânat-o. Era încă puţin umedă.

— Umpleau gaura unde a fost turnul lui Caul. Lucrau în ture de câte douăzeci de ore de nu mai ştiu când. A fost un ditamai dezastrul.

Poza arăta un şir de bărbaţi în uniformă aliniaţi pe marginea unui crater imens, în care aruncau dărâmături cu lopata.

— Şi asta e o fotografie a lui Miss P a zis ea înmânându-mi altă poză. Nu-i place să fie fotografiată, aşa că a trebuit s-o prind din spate.

În imagine, Miss P purta o rochie neagră şi o pălărie de

aceeaşi culoare şi se îndrepta spre o poartă întunecată.

— Zici că merge la o înmormântare, am comentat eu.

— Da, şi ea, şi noi toţi. În săptămânile de după plecarea ta a avut loc în fiecare zi câte o înmormântare a deosebiţilor omorâţi în raidurile sufletelor-pustii.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să merg zilnic la câte o înmormântare. Trebuie să fi fost groaznic.

— Da, a fost.

Emma a spus că mai avea şi alte fotografii de developat.

— Te superi dacă stau şi mă uit? am întrebat-o.

— Dacă nu te deranjează mirosul de chimicale. Unora le dă dureri de cap.

Şi-a făcut din nou de lucru cu aparatul de mărit.

— Sunt curios: de ce nu foloseşti un aparat foto digital? Ar fi mult mai uşor, am zis eu.

— E ca telefonul ăla al tău care e şi computer?

— Ceva de genul, am zis, şi reamintindu-mi, am verificat iar mobilul, dar nu aveam apeluri pierdute.

— N-ar funcţiona în interiorul majorităţii buclelor, a zis ea. Aşa cum nu merge tele-computerul ăla al tău. Dar mârţoaga asta bătrână, a zis ea ridicând aparatul ei cu obiectiv pliabil, merge oriunde. OK, închide uşa!

Am închis-o. Ea a aprins lumina roşie şi a stins-o pe cea albă din tavan. Ne-am pomenit într-un întuneric aproape complet şi spaţiul era atât de strâmt cu noi doi acolo, că era imposibil să nu ne ciocnim unul de altul cât lucra.

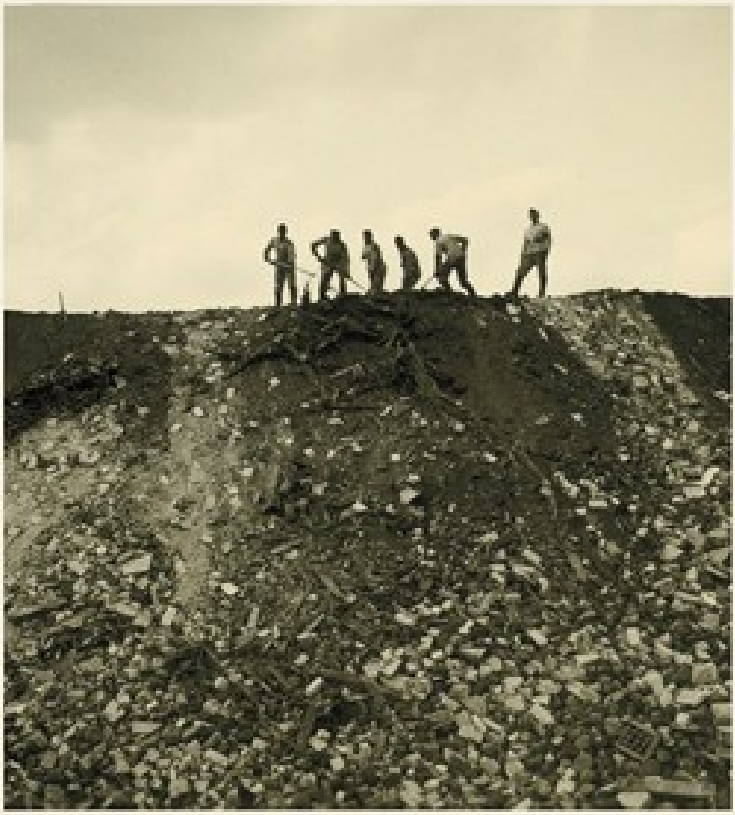

Developarea fotografiilor implică o mulţime de perioade de aşteptare, grijuliu cronometrate. Din patruzeci şi cinci în patruzeci şi cinci de secunde trebuia să agite una dintre canistre, să evacueze o doză de revelator fotografic şi să adauge alta sau să atârne negativele la uscat. Între timp nu ne rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm. Să aşteptăm şi să ne sărutăm în colţul băii aceleia înghesuite, învăluite în lumină roşiatică. Primul nostru sărut de patruzeci şi cinci de secunde a fost timid şi blând, de încălzire. Al doilea n-a mai fost aşa. Pe durata celui de-al treilea am răsturnat o tavă cu soluţie şi după asta am început să ignorăm complet cronometrul. Sunt aproape convins că o rolă de filme a fost distrusă.

Şi pe urmă a început să-mi sune telefonul.

I-am dat drumul Emmei şi mi l-am scos din buzunar Pe ecran scria *Apelant ascuns.* Am răspuns.

— Alo?

— Fii atent!

Era aceeaşi voce posacă. H.

— La localul lui Abe, la nouă p.m. Fix. Stai în separeul lui şi comandă ce comanda el de obicei

— Vrei să… ne întâlnim?

— Şi vino singur.

După care a închis.

Am coborât telefonul de la ureche.

— Ce repede s-a terminat! a zis Emma. Şi?

— Avem întâlnire.

•••

Cu ce te îmbraci când ai interviu de angajare cu un vânător de strigoi? Nu ştiam, aşa că am ales soluţia cea mai sigură: blugi, cea mai elegantă pereche de tenişi şi cel mai profesionist tricou pe care-l aveam, unul polo de culoare albastră de la Smart-Aid, cu numele meu cusut deasupra buzunarului. Emma a ales să rămână în hainele ei din anii ’30: o rochie albastră şi simplă cu un cordon gri pe talie şi pantofi negri, fără toc. Nu-i spusesem că H îmi ceruse să vin singur. Nu voiam să merg în nicio misiune fără ea, aşa că era firesc să fie cu mine. Spunându-i că nu fusese invitată, n-aş fi reuşit decât s-o fac să se simtă stânjenită.

Deosebiţii pe care îi dusesem la cumpărături mai devreme încă îşi mai probau hainele, iar ceilalţi erau în continuare pe

Pogon. A fost uşor să ne furişăm neobservaţi. Pe la opt şi jumătate pătrundeam în oraş la volanul maşinii.

Speram că înţelesesem bine instrucţiunile sumare ale lui H. „Localul lui Abe” putea însemna orice, dar „separeul lui” şi „ce comanda el de obicei” m-au făcut să mă gândesc la un local anume, Mel-O-Dee, un restaurant de modă veche de pe US 41, care servea burgeri unsuroşi şi specialităţi la preţ redus de când era Dumnezeu copil (sau din 1936, ceea ce era cam tot pe-acolo). Un reper fericit al copilăriei mele, acesta fusese locul unde obişnuiam să merg cu Abe. Mie-mi plăcea, dar părinţii mei n-ar fi călcat pe acolo (era „deprimant” şi servea „hrană de boşorogi”), aşa că ne aparţinea în întregime mie şi lui Abe. Aproape în fiecare după-amiază de sâmbătă puteam fi văzuţi la aceeaşi masă de la fereastră, eu cu un sandviş unsuros cu ton şi un milkshake de căpşuni, bunicul cu o farfurie de ficat cu ceapă. Nu mai călcasem pe acolo de pe la doisprezece-treisprezece ani. Nu-mi aminteam să fi trecut pe lângă el de curând şi speram că încă mai era acolo. Oraşul se schimba cu repeziciune şi multe dintre locurile vechi şi cu personalitate fuseseră dărâmate, ca să facă loc unor centre de cumpărături moderne şi impersonale. Am accelerat, schimbând posturile de radio şi bătând darabana pe volan, ca să-mi potolesc nervozitatea.

Am luat o curbă şi l-am zărit în spatele unui pâlc de stejari de Virginia. Părea să se agaţe cu greu de viaţă: parcarea era aproape pustie şi o parte din firma lui luminoasă se arsese.

— Aici a vrut să ne întâlnim? a întrebat Emma privind pe fereastră în timp ce parcam maşina.

— Sunt nouăzeci şi opt la sută sigur că da.

Ea mi-a aruncat o căutătură sceptică.

— Splendid!

Am intrat. Localul nu se schimbase deloc. Separeuri de plastic galben, izolate unele de altele prin plante artificiale, o tejghea lungă Formica, un dozator de sucuri. M-am uitat în jur, căutând o persoană care să poată fi H, dar n-am văzut decât un cuplu decrepit într-un colţ şi un ins zdrenţăros între două vârste care trăgea de o ceaşcă de cafea la bar.

Chelneriţa ne-a strigat din cealaltă parte a sălii:

— Aşezaţi-vă unde vreţi!

Am condus-o pe Emma către separeul de la fereastră, unde

stătusem mereu cu Abe. Am luat meniurile.

— De ce se cheamă Mel-O-Dee? a întrebat ea.

— Cred că acum mult timp a fost unul din locurile alea unde chelnerii îţi şi cântă.

Chelneriţa s-a apropiat târându-şi picioarele. Era cocoşată, purta o perucă blondă care nu se potrivea cu ridurile şi se machiase strâmb. Pe ecusonul ei scria NORMA. Am recunoscut-o: lucra aici de mult. Şi-a scos ochelarii de citit pe care-i purta, m-a privit şi a zâmbit.

— Tu eşti, junior? a zis ea. Vai de mine, ce chipeş te-ai făcut!

I-a făcut cu ochiul Emmei.

— Vorbind de bărbaţi chipeşi, bunicul tău ce face?

— A murit. Chiar anul ăsta.

— Vai, dragule, ce rău îmi pare!

S-a aplecat peste masă şi şi-a pus mâna cu pete de bătrâneţe peste a mea.

— Asta-i viaţa, am zis eu.

— Mie-mi spui? Ştii, la anul o să împlinesc nouăzeci de ani.

— Uau, fantastic!

— E o treabă, să ştii. Practic, toţi oamenii pe care i-am cunoscut sunt morţi. Soţul, prietenii, fratele şi două surori. Uneori îmi zic că genele sănătoase sunt un blestem de la Dumnezeu.

Ne-a zâmbit arătându-şi dinţii mari.

— Ce serviţi, copii?

— Cafea, a zis Emma.

— Ăăă, ficat cu ceapă, am zis eu.

Norma m-a privit ca şi cum comanda mea i-ar fi declanşat ceva în amintire.

— Nu sandviş cu ton?

— Vreau să încerc lucruri noi.

— Mmm.

A ridicat un deget, apoi s-a îndepărtat de masă, a dispărut după tejghea şi a revenit cu ceva în mână. S-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Te aşteaptă.

Şi-a deschis palma, mi-a pus dinainte o cheiţă albastră şi apoi s-a întors şi mi-a indicat partea din spate a restaurantului.

— La capătul culoarului, ultima uşă de după toalete.

•••

Ultima uşă de după toalete era din panouri termoizolante solide şi avea o plăcuţă pe care scria: ACCESUL INTERZIS. Am răsucit cheia în broască, am deschis uşa şi ne-a învăluit o pală de aer îngheţat. Ne-am înfăşurat braţele în jurul trupului ca să ne apărăm de frig şi am intrat.

Rafturi pline de alimente congelate acopereau toţi pereţii. Din tavan ne ţintuiau nişte ţurţuri care mi-au amintit de ghimpii unei fecioare de fier[8].

— Nu-i nimeni aici, am spus. Cred că Norma s-a senilizat.

— Uită-te la podea! a zis Emma.

Săgeţi din bandă izolantă duceau către partea din spate a încăperii, unde se vedea o perdea de plastic gros din tavan până-n podea. Pe ea era scris: SALA DE DISCUŢII LA RECE[9].

— E scris greşit sau e un joc de cuvinte? a întrebat Emma

— Hai să aflăm!

M-am vârât printre perdelele de plastic acoperite de un strat de mâzgă îngheţată şi am ajuns amândoi într-o încăpere mai mică şi încă şi mai rece, scăldată în lumina tremurândă a unui neon rablagit. Pretutindeni se vedeau bucăţi de carne, revărsându-se din cutii sfâşiate, împrăştiate pe podea, acoperite de chiciură.

— Ce naiba s-a întâmplat? am întrebat.

Am împins cu piciorul nişte coaste de miel. Carnea încă îngheţată fusese retezată curat în două. Am încercat un sentiment subit de prăbuşire.

— Cred că ar trebui să ieşim de aici, am zis. Cred că s-ar putea să fie o…

Nici n-am terminat de rostit cuvântul „capcană”, că trei lucruri s-au întâmplat foarte repede, unul după altul:

— am călcat pe un X mare făcut cu bandă adezivă pe podea.

— neonul pâlpâitor de deasupra noastră s-a spart şi în cameră s-a făcut întuneric.

— am simţit în stomac o smucitură ca şi cum aş fi pornit din vârful unui rollercoaster şi o schimbare subită de presiune în cap.

Apoi lumina s-a aprins din nou, numai că acum era un bec

---

[8] Presupus instrument medieval de tortură în forma unui dulap cu ţepi pe interior, de dimensiunile unei persoane.

[9] În original *MEATING ROOM,* joc de cuvinte bazat pe omofonia cuvintelor *meeting* (întrunire) şi *meat* (carne).

galben incandescent într-o colivie de sârmă. Lăzile cu carne dispăruseră, înlocuite de pungi de legume congelate. Şi am simţit o durere ascuţită, inconfundabilă. Deşteptându-mi-se în stomac.

Am pus mâna pe braţul Emmei şi mi-am dus un deget la buze. I-am mimat din buze: suflet-pustiu.

Preţ de o clipă, Emma a părut îngrozită, dar apoi a înghiţit cu greutate şi şi-a recăpătat controlul. Şi-a lipit buzele de urechea mea.

— Poţi să-l controlezi? a şoptit ea.

Aveam senzaţia că trecuseră secole de când nu mai vorbisem limba sufletelor-pustii şi nu mă mai confruntasem cu unul. Îmi ieşisem din mână şi, chiar şi când fusesem în formă maximă, controlul meu asupra arătărilor ăstora nu venise niciodată instantaneu.

— Am nevoie de timp ca să-l simt, i-am şoptit. De un minut sau două.

Emma a încuviinţat.

— Atunci o să aşteptăm.

Era cu noi în magazia frigorifică. Acul busolei mele interioare se încălzea, chiar dacă trupul îmi îngheţa, spunându-mi că arătarea era chiar de cealaltă parte a perdelei de plastic. O auzeam mestecând ceva, mârâind şi salivând în timp ce se hrănea. Ne-am ghemuit îndărătul unei lăzi de lemn, încercând să devenim invizibili în timp ce secundele treceau.

Sufletul-pustiu a lepădat ceea ce mânca şi a scos un râgâit tunător.

Emma mi-a aruncat o privire întrebătoare – Gata? – şi am clătinat din cap. Încă nu. Înainte să capăt control asupra lui, trebuia să-l aud vorbind.

A făcut un pas către noi şi umbra lui a căzut diformă pe perdeaua de plastic. Am ascultat în zadar în căutarea a ceva care să-mi permită să pătrund în creierul lui – orice interjecţie cât de mică mi-ar fi fost utilă –, dar unicul zgomot a fost o respiraţie tremurătoare. Adulmeca aerul, simţindu-ne mirosul. Făcându-şi din nou poftă de mâncare.

Am bătut-o pe Emma pe braţ arătând în sus. Ne-am ridicat încet în picioare. Eram nevoiţi să luptăm.

Emma şi-a întins mâinile cu palmele în sus şi eu mi-am încleştat dinţii care-mi clănţăneau, nu ştiu dacă de frig sau de

frică. Cel mai probabil ultima variantă. Eram surprins de cât de tare mă speriasem.

Umbra sufletului-pustiu s-a răsucit. Una dintre limbile lui musculoase a pătruns prin perdea şi s-a încârligat testând aerul ca un periscop trimis să ne spioneze.

Emma a făcut un pas mic în faţă şi din palmele ei au răsărit flăcări tăcute. Le făcuse mici, dar din felul în care îşi încorda antebraţele mi-am dat seama că pregătea o explozie. Cea de a doua limbă a arătării a pătruns şi ea prin perdea. Flăcările Emmei au crescut puţin şi încă puţin. O picătură rece de apă mi-a aterizat pe ceafă. Ţurţurii din tavan începeau să se dezgheţe.

Totul s-a petrecut brusc, aşa cum se produc adesea actele violente. Sufletul-pustiu a urlat şi şi-a repezit prin perdea şi ultima limbă, apoi toate trei s-au avântat spre noi. Emma a ţipat şi a eliberat rafala de foc pe care o pregătise. Limbile s-au retras brusc, pârlite chiar în clipa în care ajunseseră la noi, dar nu înainte ca una dintre ele să mi se înfăşoare în jurul gleznei, trăgându-mă după ea.

Am căzut pe spate şi am fost târât pe podea, dincolo de perdele, în magazia mai mare. Bestia făcuse un salt de-a-ndărătelea spre uşă, ca să se ferească de foc, şi acum mă trăgea către gura ei căscată. Am întins mâna, târându-mi-o de-a lungul rafturilor până am reuşit să mă prind de ceva. Dar asta nu m-a oprit: era numai o ladă de lemn şi am smuls-o de pe raft în timp ce eram tras mai departe.

Am auzit-o pe Emma strigându-mă. Pur şi simplu din reflex, am apucat lada şi cu cealaltă mână şi am ţinut-o dinaintea mea. Când am ajuns în faţa sufletului-pustiu, am înţepenit-o între fălcile creaturii.

Mi-a eliberat glezna, asta permiţându-mi să mă refugiez într-un colţ. Am auzit creatura scoţând câteva sunete. Le-am încercat şi eu, rechemând limba stranie şi guturală a sufletelor-pustii de oriunde va fi dormit înăuntrul meu.

Emma s-a apropiat de mine în fugă.

— Eşti teafăr?

— Da, i-am răspuns. Dar trebuie să ieşim din încăperea asta. Nu trebuie să te lupţi cu sufletele-pustii în spaţii strâmte.

Am văzut ochii ei urmărind mişcările lăzii, care se bâţâia prin aer lângă uşă.

— Ne blochează ieşirea, a remarcat ea.

Arătarea a renunţat să mai încerce să scape de ladă cu ajutorul limbilor şi s-a folosit în schimb de fălci, încleştându-le şi sfărâmând lemnul de parcă ar fi avut gura plină cu cipsuri de cartofi.

— Mişcă-te, am zis încercând efectul unui cuvânt din limba ei.

A făcut un pas către noi, dar tot ne bloca ieşirea. Am încercat o uşoară modificare.

— Dă-te la o parte!

A mai făcut un pas înainte. Limbile îi dansau prin aer ca nişte şerpi cu clopoţei gata de atac.

— Nu merge, a zis Emma.

Flăcările ei începeau să topească tot în jur şi picăturile de apă din tavan formau o băltoacă pe podea.

— Fă-le şi mai fierbinţi, am zis. Am o idee.

Emma a tras aer adânc în piept, s-a încordat şi flăcările ei s-au mai înălţat puţin.

— Când zic eu, tu fugi încolo şi eu fug încoace, i-am şoptit.

Arătarea a scos un ţipăt ascuţit şi s-a repezit la noi.

— ACUM! am ţipat eu şi apoi Emma a sărit la dreapta şi eu la stânga.

Limbile sufletului-pustiu au şfichiuit pe deasupra capetelor noastre, iar eu am continuat să alerg către colţul încăperii. Arătarea a încercat să se răsucească şi să mă urmeze, dar a alunecat într-o băltoacă şi a căzut. A scos un strigăt şi şi-a repezit limbile spre mine, dar una dintre ele s-a încurcat în barele unui dulap cu schelet metalic de lângă perete. Încercând să se elibereze, a dărâmat peste sine mobila grea, cu tot cu lăzile ei de hrană congelată.

Am strigat „ACUM!”, m-am întâlnit cu Emma la uşă, am deschis-o şi într-o clipă eram afară, închizând-o în urma noastră.

— Încuie-o! a exclamat Ema. Unde-i cheia?

Dar uşa asta avea un alt tip de mâner şi nicio încuietoare. Aşa că ne-am răsucit şi am rupt-o la fugă pe coridor până în sala de mese a restaurantului. Era plină de un soare matinal şi de clienţi în haine demodate, dar curate, care se răsuceau cu toţii să se uite la străinii ce dădeau buzna printre ei, uzi leoarcă şi cu răsuflarea tăiată. Prea târziu, Emma şi-a amintit de

flăcările ei şi şi-a ascuns mâinile la spate, în timp ce trei chelneri, singurele persoane din încăpere care nu ne remarcaseră, continuau să cânte în cor:

— Hello my baby, hello my honey, hello my ragtime gaaaaaa…

Dinspre coridor a răsunat un bubuit sonor şi chelnerii s-au oprit la jumătatea cuvântului. Clienţii, care până acum căscaseră gura la noi, au sărit în picioare.

— Ieşiţi! am strigat eu. Ieşiţi cu toţii afară în clipa asta!

Emma şi-a adus din nou în faţă mâinile în flăcări.

— Aşa-i! Afară, afară!

Dar următorul bubuit a fost cel care i-a pus în mişcare – sunetul uşii metalice smulse din balamale – şi în clipa următoare toţi erau în picioare, panicaţi, îmbulzindu-se spre ieşiri.

Ne-am răsucit să privim în urmă. Sufletul-pustiu a ieşit pe hol, s-a răsucit către noi şi a urlat, iar cele trei limbi teribile i s-au întins de-a lungul coridorului ca nişte undiţe aruncate departe, încordate la maxim şi vibrând din pricina ţipătului.

Vânzătorul de sucuri m-a îmbrâncit la o parte şi a alergat către cea mai apropiată ieşire. Sunetul singur era de ajuns să-i bage pe toţi în sperieţi. Apariţia aceea de coşmar era numai povara mea.

— Spune-mi că nu mai ai mult! a zis Emma.

— Aproape l-am prins.

Sufletul a pornit către noi. Am strigat la el:

— Opreşte-te! Culcat! Închide gura!

A încetinit puţin, de parcă vorbele mele i-ar fi pătruns în craniu, dar nu ar fi ajuns la creier şi apoi s-a năpustit la noi de două ori mai repede. Îmi doream să fugim afară şi să-l înfruntăm în parcare, dar ieşirile erau blocate de clienţii îngroziţi. Am escaladat barul cel lung şi, ajunşi îndărătul lui, am alergat spre capătul celălalt, unde era casa de marcat. Eu continuam să strig la el, încercând diverse variante ale comenzilor: „Cuminte! Dormi! Şezi jos! Nu mişca!”, dar îl auzeam devastând localul în timp ce se apropia de noi. Mese şi scaune zburau în toate direcţiile, iar oamenii urlau de groază. Am riscat să mă uit pe deasupra tejghelei şi am văzut arătarea încolăcindu-şi limba ca pe un lasou în jurul taliei unui chelner şi aruncându-l prin fereastră.

Emma s-a ridicat repede şi a înhăţat o sticlă grea cu un lichid verde. I-a deşurubat capacul şi a început să-şi rupă rochia de pe ea.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Un cocteil Molotov, a zis ea îndesând pânza ruptă în gura sticlei.

Pe sticlă scria Bubble Up!

— N-o să meargă! E suc!

Ea a înjurat, apoi a aprins cârpa şi a aruncat oricum sticla pe deasupra tejghelei.

Acul busolei mele şi-a schimbat direcţia. Sufletul-pustiu se apropia.

— Pe aici! am şuierat.

Ne-am îndreptat în patru labe către celălalt capăt al barului. O clipă mai târziu, limbile arătării zgâriau peretele deasupra locului unde stătuserăm ghemuiţi, doborând vreo cincizeci de sticle deodată.

Am auzit o femeie ţipând. Oamenii erau răniţi, poate chiar ucişi. Oameni aflaţi în buclă, care nu aveau să afle niciodată ce li se întâmplase şi nu aveau o zi de mâine pe care s-o rateze… dar chiar şi aşa. Nu exista scăpare şi nici soluţie mai bună. Acum sau niciodată, trebuia să înfrunt bestia.

M-am ridicat de după tejghea şi am ţipat la ea. Apucase de gât o doamnă cu bigudiuri roz, care ţipa atât de tare, că începuseră să i se desprindă moaţele. La vederea mea, i-a dat drumul. Ea a căzut pe o parte şi apoi s-a retras târâş, ascunzându-se sub o masă. Şi atunci bestia s-a repezit la mine, bombănind şi trăncănind pe limba ei. Am rămas locului şi am început să imit fiecare sunet, repetând ce spunea, deşi nu înţelegeam ce însemna.

S-a oprit să dărâme o masă care-i stătea în drum. Limba mea, care începea să deprindă tonalităţile limbajului său, a părut să se mişte de capul ei.

— OPREŞTE-TE! CULCAT!

A şovăit şi apoi s-a lăsat la pământ.

— ÎNCHIDE GURA!

Şi-a retras cele trei limbi înapoi în gură. Am luat un cuţit pentru fripturi dintr-o grămadă de tacâmuri de pe podea. Emma s-a apropiat. Flăcările ei erau înalte şi fierbinţi.

— NU MIŞCA!

Vedeam că se foia, încercând să se elibereze de ordinele mele, dar era paralizat şi tot ce trebuia să facem noi acum era să…

— Ajunge!

Vocea era sonoră şi familiară. M-am răsucit să văd cui îi aparţinea. Un bărbat vârstnic, într-un costum bej, şedea calm în separeul din colţ – separeul lui Abe – cu trupul înclinat spre mine şi cu un cot proptit cu nonşalanţă pe masă. În afară de noi, era singura persoană rămasă în restaurant şi nu părea să se teamă deloc.

— Măi să fie! a zis insul. Chiar ai moştenit darul bunicului tău!

S-a tras către marginea separeului.

— Acum, dacă nu te superi, dă-i drumul lui Horatio…

A murmurat ceva în limba strigoilor şi am simţit cum controlul pe care-l aveam asupra fiarei s-a risipit.

— I-am promis o masă caldă dacă se poartă frumos azi. Nu-i aşa, băiatu'?

Sufletul-pustiu s-a dus fuguţa la el şi i s-a aşezat la picioare ca un căţeluş supradimensionat.

•••

Bărbatul a luat o friptură de pe masă şi i-a aruncat-o arătării, care a prins-o între fălci şi a înghiţit-o pe nemestecate. Insul a dat să iasă din separeu şi să se ridice în picioare, dar Emma a făcut un pas către el cu flacăra arzând puternic şi i-a strigat:

— Stai locului!

El a rămas aşezat.

— Sunt un prieten, nu un strigoi.

— Atunci de ce umbli în tovărăşia unui suflet-pustiu?

— Nu mă mai duc nicăieri fără Horatio în ultimul timp. Prefer să nu sfârşesc ca bunicul băiatului, dacă am de ales.

— Eşti H, nu? am întrebat eu.

— El însuşi.

A făcut un semn către bancheta goală din faţa lui:

— Nu vreţi să staţi cu mine?

— Eşti nebun de legat! s-a răstit Emma. Sufletul tău pustiu era să ne omoare!

— Vă asigur că n-aţi fost nicio clipă în pericol, a zis el gesticulând din nou. Vă rog! Avem cinci minute până să sosească poliţia şi multe de discutat în timpul ăsta.

I-am aruncat Emmei o privire. Părea enervată, dar şi-a închis pumnul, stingând flacăra şi lăsând braţul să-i cadă pe lângă trup. Am traversat restaurantul, croindu-ne drum printre vase sparte şi mobile răsturnate, până la separeul lui H. Terminându-şi friptura, arătarea se ghemuise pe podea alături de H şi părea să moţăie. Acul de busolă din stomacul meu se domolise, dar nu dispăruse şi mi-am dat seama că intensitatea percepţiei mele depindea de dispoziţia sufletului-pustiu. Arătările agresive şi flămânde îmi provocau dureri mai mari decât cele calme şi sătule.

Ne-am strecurat în separeu, Emma cea dintâi, ca să fiu eu cel mai aproape de sufletul-pustiu. H s-a proptit în coate şi s-a aplecat către noi, sorbind ceva cu paiul dintr-un pahar înalt. Era calm.

— Sunt gata de interviu, am zis eu.

Continuând să bea, el a ridicat un deget. L-am studiat în timp ce aşteptam. Era chipeş în felul lui, cu riduri adânci, ochi sfredelitori înfundaţi în orbite, o barbă sârmoasă şi o vestă, totul dându-i un vag aer profesoral. Mi-am dat seama că văzusem în registrul lui Abe o fotografie de-a lui în care purta o costumaţie aproape identică.

După ce şi-a golit paharul, l-a împins deoparte şi s-a lăsat pe spate.

— Frappé din bere de ghimbir, a zis el cu un oftat satisfăcut. Mâncarea din ziua de azi nu mai are niciun gust. De aia încerc să nu-mi refuz o masă când sunt într-o buclă temporală.

Mi-a indicat cu bărbia câteva farfurii cu mâncare aflate pe masă.

— Ţi-am luat un şniţel de viţel şi o felie de plăcintă cu cremă de lămâie. Aş fi comandat ceva şi pentru dumneata, domnişoară Bloom – a zis el aruncându-mi o privire arţăgoasă –, dar îi cerusem lui Jacob să vină singur.

— Ştiţi cine sunt? a întrebat Emma.

— Sigur că da. Abe mi-a vorbit adesea despre tine.

Emma şi-a coborât privirile, dar nu şi-a putut ascunde zâmbetul.

— Ea şi cu mine suntem o echipă, am zis eu. Lucrăm împreună

— Văd. A zis H. Apropo, ai trecut.

— De ce anume am trecut?

— De interviul tău de angajare.

Am râs ca atunci când auzi ceva mai degrabă surprinzător decât amuzant.

— Ăsta a fost interviul? Atacul ăla?

— Prima parte a lui, cel puţin. Trebuia să văd dacă eşti ce spui că eşti.

— Şi?

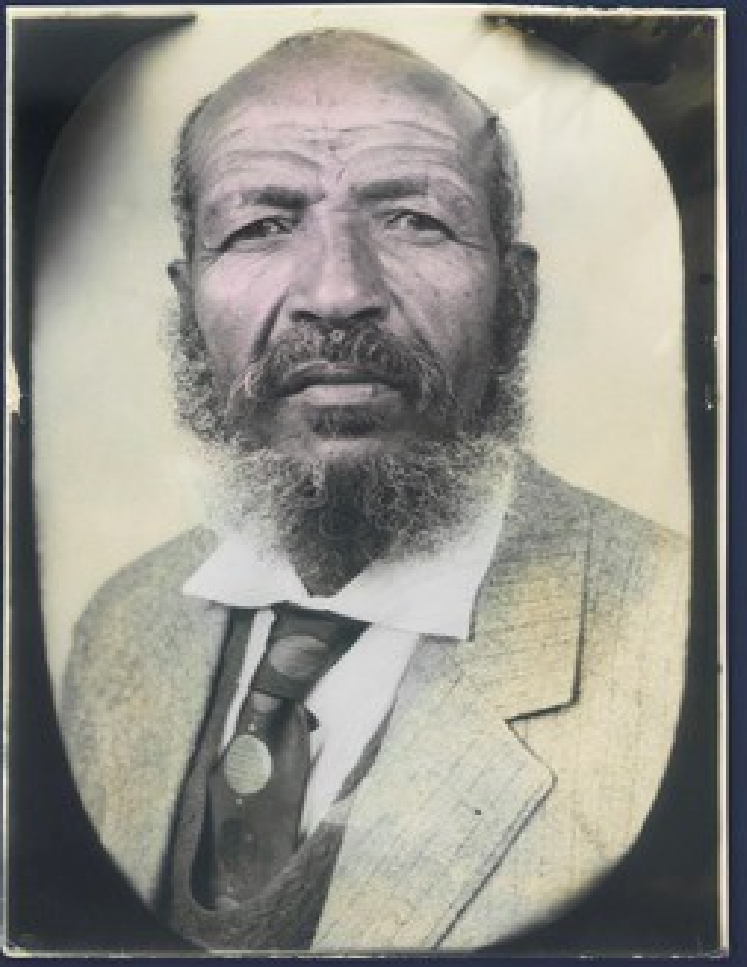

— Ai putea stăpâni mai bine limbajul. Trebuie să preiei controlul mai repede. Unele dintre pierderile astea puteau fi evitate.

A arătat către fereastra spartă şi către chelnerul de afară, care gemea încovrigat pe acoperişul unui Chevrolet.

— Dar eşti autentic, nu-ncape îndoială.

Am simţit că roşesc de mândrie.

— Nu te bucura încă. Sunt câteva chestii pe care trebuie să le ştii.

Mi-am înăbuşit zâmbetul.

— Vreau să ştiu totul!

— Ce ţi-a povestit bunicul tău despre munca lui?

— Nimic.

El a părut surprins.

— Chiar nimic?

— Mi-a spus că a fost comis-voiajor. Tata mi-a povestit că Abe pleca în călătorii de afaceri care durau câteva săptămâni şi că o dată sau de două ori s-a întors cu un picior rupt sau cu faţa bandajată. Ai mei credeau că se încurcase cu nişte oameni răi sau că dăduse în patima jocului de cărţi.

El şi-a trecut o mână prin barbă.

— Atunci nu avem timp decât pentru chestiile de bază. Abe a venit în America după război. Voia să ducă un trai cât mai normal cu putinţă, pentru că simţea că puterile lui împuţinate erau mai degrabă un pericol pentru prietenii lui deosebiţi, mai precis pentru Miss Peregrine şi colegii ei de buclă. Pe vremea aceea America traversa o perioadă de relativă pace. Obişnuiţii ne persecutaseră după pofta inimii de-a lungul anilor şi semănaseră neîncrederea între numeroasele clanuri ale deosebiţilor, dar nu avuseserăm niciodată problemele pe care le avea Europa cu strigoii şi cu sufletele-pustii. Asta până pe la finele anilor ’50. Apoi au venit în forţă, au atacat ymbrynele şi au făcut mult rău. Atunci Abe a decis să renunţe la pensionarea lui timpurie şi a pus bazele organizaţiei.

Mi-am dat seama că-mi ţineam răsuflarea. Aşteptasem atât de mult pe cineva care să-mi povestească despre cei dintâi ani petrecuţi de bunicul în America, încât aproape nu-mi venea să cred că se întâmplă.

H a continuat să povestească, răsucindu-şi pe degete barba scurtă.

— Eram doisprezece. În aparenţă, duceam vieţi normale. Niciunul dintre noi nu trăia într-o buclă. Asta era una dintre reguli! Câţiva aveau familii şi servicii permanente. Ne întâlneam în secret şi comunicam codat. La început ne-am dus numai după sufletele-pustii, dar, când ymbrynele au fost silite să se ascundă pentru că strigoii le înhăţau una câte una, am început să facem ceea ce ele nu mai puteau.

— Să descoperiţi copiii deosebiţi care nu mai fuseseră contactaţi, a zis Emma. Să-i trimiteţi la loc sigur.

— Aţi citit registrul.

Am încuviinţat.

— N-a fost uşor. Şi n-am reuşit de fiecare dată. Uneori mai greşeşti. Unii îţi mai scapă printre degete.

A privit pe fereastră, bântuit de vechi amaruri.

— Eşecurile astea încă le mai duc cu mine.

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat. Ceilalţi zece membri?

— Unii au căzut la datorie. Alţii au renunţat. N-au mai putut trăi soiul ăsta de viaţă. Anii ’80 au fost o perioadă dură pentru noi toţi.

— Şi Abe nu i-a înlocuit?

— Era greu să găsim oameni de încredere. Duşmanul încerca mereu să se infiltreze printre noi, să ne afle secretele. Eram un ghimpe în coasta lui, sunt mândru s-o spun. Şi, pe măsură ce strigoii şi-au reîntors atenţia către Europa, pericolul a început să se diminueze. Obţinuseră cam tot ce-şi doriseră de aici, deşi mulţumită nouă plătiseră mai scump decât s-ar fi aşteptat.

Şi-a coborât ochii o clipă.

— Dar poate aceştia sunt zorii unei noi ere. Mereu am sperat că într-o zi o să-mi sune telefonul şi o să fii tu.

— Puteaţi să mă sunaţi dumneavoastră, am zis eu.

— I-am promis lui Abe să nu iniţiez eu contactul. Bunicul tău nu voia să te împingă în direcţia asta. Voia să fie alegerea ta. Dar eu am ştiut că într-o zi o să ajungi la mine.

L-am privit.

— Vorbiţi de parcă ne-am mai fi întâlnit.

El mi-a făcut cu ochiul.

— Îl mai ţii minte pe domnul Anderson?

— Dumnezeule, da! Mi-aţi dat cadou o pungă mare de caramele sărate.

— Cred că aveai opt sau nouă ani, a zis el zâmbind şi

clătinând din cap. Vai, ce zi a fost aia! Abe nu voia ca niciunul dintre noi să vină la el acasă – era mereu foarte prudent –, dar eu am vrut să-i cunosc nepotul de care era atât de mândru. Aşa că într-o după-amiază m-am înfiinţat pur şi simplu la uşa lui şi din întâmplare tu erai acolo. S-a înfuriat atât de tare că i-ai fi putut prăji un ou pe frunte. Dar a meritat. Şi din clipa-n care te-am văzut mi-am dat seama că şi tu aveai darul.

— Credeam că eu şi bunicul eram singurii.

— În grupul nostru eram patru care puteam simţi sufletele-pierdute. Numai eu şi Abe le puteam controla cât de cât. Şi tu eşti singurul despre care am auzit că-i capabil să controleze mai mult de unul odată.

În depărtare am auzit sunând sirenele poliţiei.

— Deci aveţi o misiune pentru noi? am întrebat.

— Păi, de fapt, chiar am.

A luat de pe bancheta de lângă el două pachete mici şi le-a pus pe masă. Erau de mărimea unui volum broşat şi împachetate în hârtie simplă, cafenie.

— Trebuie să livraţi astea. Fără să le deschideţi.

Aproape am izbucnit în râs.

— Asta-i tot?

— Consideraţi-o partea a doua a interviului vostru de angajare. Demonstraţi-mi că vă descurcaţi cu asta şi o să vă dau o misiune adevărată.

— Putem s-o facem, a zis Emma. Aveţi idee ce lucruri am înfăptuit?

— Aia era Europa, domniţă. America e altă mâncare de peşte.

— Sunt mult mai bătrână decât dumneavoastră. Şi ce expresie ciudată!

— Ei, aşa stau lucrurile.

— Bine, am zis eu. Unde trebuie să le ducem?

— Scrie pe ele.

Pe unul dintre pachete scria de mână: *Omul flacără.*

Iar pe celălalt: *Portal.*

— Nu pricep, am zis eu.

— Uite un mic indiciu care să te pună pe calea cea bună.

A ridicat paharul şi a împins către mine suportul de hârtie pe care fusese acesta. Tot timpul cât venisem eu aici, Mel-O-Dee folosise unele pe care era imprimată o hartă a Floridei cu atracţiile turistice marcate pe ea şi cam atât. Nu drumuri, nu

autostrăzi, nu aşezări mari sau mici. Capitala statului era complet ascunsă de imaginea unui aligator care sorbea un cocktail. Dar H împingea suportul de-a latul mesei cu un aer foarte serios, de parcă ne oferea harta unei comori ascunse. A ciocănit cu degetul în centru, unde paharul lui desenase un cerc umed în jurul unui loc numit Ţara Magică a Sirenelor.

— După ce veţi livra pachetele, o să iau legătura cu voi. Aveţi şaptezeci şi două de ore.

Emma privea suportul uluită.

— E absurd! Daţi-ne o hartă adevărată!

— Nu, a zis el. Dacă ar cădea în mâinile duşmanului, am fi prinşi cu nădragii în vine. Şi parte din meseria noastră e să găsim lucruri care nu sunt uşor de găsit.

A ciocănit din nou cercul umed de pe hartă. Sirenele se apropiau deja şi curioşii începuseră să se adune la marginea parcării.

— Nu te-ai atins de mâncare.

— Nu mi-e foame, am zis. Când sunt atât de aproape de un suflet-pustiu, mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cui nu iroseşte, nimica nu-i lipseşte.

A tăiat cu furculiţa o bucată din plăcinta mea, şi-a vârât-o în gură şi s-a ridicat în picioare.

— Haideţi să vă conduc.

Două maşini demodate de poliţie au intrat scrâşnind din frâne în parcare. Am luat pachetele în braţe, am îndoit harta strecurând-o între ele şi am ieşit din separeu. El a fluierat cu două degete în gură. Sufletul-pustiu s-a descolăcit leneş de pe podea şi a pornit pe urma noastră, supus ca un câine bătrân.

— Ţineţi minte câteva chestii, a zis H în timp ce mergeam. Deosebiţii din America şi locurile lor nu sunt cum v-aţi obişnuit voi. Aici e haos. Nu prea avem ymbryne demne de numele ăsta. Într-unele locuri fiecare deosebit e pe cont propriu şi nu vă puteţi încrede în nimeni.

— Şi unele bucle se luptă între ele? am întrebat eu.

El mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Să sperăm că nu, a zis. Şi nu vreau să precipit lucrurile, aşa că asta-i tot ce o să-ţi spun: poate că ai pus tu pe fugă strigoii din Europa, dar am sentimentul că ei nu şi-au încheiat socotelile cu noi. Cred că le-ar conveni să izbucnească un război între deosebiţi. Cred că le-ar servi de minune.

A deschis uşa către magazia frigorifică şi am intrat cu toţii.

— Încă un lucru. Nu le spuneţi altora cu cine lucraţi. Organizaţia nu se dezvăluie niciodată.

— Nici lui Miss Peregrine? a întrebat Emma.

— Nici măcar ei.

Am intrat în zona de după perdea şi ne-am înghesuit în colţul unde fusese X-ul de pe podea. În timp ce traversam, mi-a venit un gând. Când senzaţia de precipitare s-a domolit şi am revenit din nou cu toţii în prezent, am întrebat:

— Dacă nu mai există ymbryne, cum de stă bucla asta deschisă?

H a dat la o parte perdeaua de plastic şi sufletul-pustiu a dispărut rapid.

— N-am zis că nu mai există niciuna, a zis el. Dar cele pe care le avem – cele care au rămas ar fi mai corect să spun – nu sunt chiar de calibrul celor cu care sunteţi voi obişnuiţi.

Pe coridor, bătrâna chelneriţă prietenoasă stătea rezemată de perete, trăgând dintr-o ţigară şi suflând fumul prin uşa deschisă a unei ieşiri dosnice.

— Despre tine vorbeam, a zis H cu un zâmbet larg. Ce mai faci, Miss Abernathy?

Ea a aruncat ţigara pe uşă afară şi i-a oferit lui H o îmbrăţişare numai oase.

— Nu mai vii să mă vizitezi, om rău ce eşti!

— Am fost foarte ocupat, Norma.

— Sigur, sigur.

— Ea e o *ymbrynă?* a întrebat Emma.

— Unii ne spun demi-ymbryne, a spus Norma. Deşi eu cred că administrator de buclă sună mai bine. Nu pot să mă transform în pasăre, să creez noi bucle şi alte chestii spectaculoase, dar pot să le ţin deschise mult timp pe cele care mai merg. Şi banii sunt buni.

— Banii?

— Doar nu crezi că fac asta din bunătatea inimii!

Şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Norma gestionează un mic portofoliu de bucle temporale din Florida de Sud, a zis H. Organizaţia o păstrează pe statele de plată.

A băgat mâna în buzunar şi a scos un teanc de bani legaţi cu bandă de cauciuc.

— Mulţumesc că m-ai ajutat azi.

— Numai bani lichizi, a zis Norma făcându-ne cu ochiul în timp ce îndesa sulul în buzunarul şorţului. Trebuie să ne ferim de inspectorii de la Fisc!

A râs din nou şi a pătruns în magazie.

— Mai bine să închid magazinul şi să văd ce trăsnăi aţi făcut. Nu lăsaţi uşa să vă lovească unde nu v-a lovit deja bunul Dumnezeu.

Am ieşit împreună în parcare. Luna era sus pe cer şi aerul nopţii se răcorise. Sufletul-pustiu s-a pus să fugărească o pisică de pripas, iar noi ne-am îndreptat către maşina mea, una dintre cele două rămase în toată parcarea.

— Deci dacă livrăm pachetele astea o să primim o misiune adevărată? am întrebat eu.

— Depinde.

— De ce?

El a zâmbit strâmb.

— Dacă reuşiţi sau nu.

— O să reuşim, a zis Emma. Dar fără atacuri-surpriză de-ale sufletelor-pustii, OK?

— Dacă mai vedeţi altele, să ştiţi că niciunul nu va fi Horatio, aşa că mai bine aveţi grijă să le ucideţi.

Am ajuns la maşina mea. Când H a văzut că-i lipsea bara de protecţie şi că portiera era lipită cu bandă adezivă, a tresărit.

— Fiule, ştii să conduci, da?

— N-am făcut eu asta, am zis. Eu conduc bine.

— Sper, fiindcă în misiunea asta o să trebuiască să conduci. Şi, indiferent ce fel de şofer eşti, nu poţi să conduci chestia asta. Poliţia te-ar trage pe dreapta din zece-n zece kilometri. Ia una de-a lui Abe.

— Abe nu conducea. N-avea maşină.

— O, ba da. Şi încă o frumuseţe.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Vrei să zici că ai ajuns până în buncărul lui subteran, dar nu i-ai găsit…

A râs şi a clătinat din cap.

— Ce anume? am întrebat în cor eu şi Emma.

— Mai e o uşă acolo jos.

S-a întors şi a dat să plece.

— Ne mai puteţi spune ceva despre misiune? am întrebat eu.

— O să ştiţi când va fi vremea să ştiţi şi nici c-un minut mai devreme, mi-a răspuns el. Dar pot să vă spun un lucru: are de a face cu un copil deosebit încă necontactat, care are necazuri. În New York.

— Şi de ce nu vă duceţi dumneavoastră să-l ajutaţi? a întrebat Emma.

— Am cam îmbătrânit, în caz că n-ai observat. Am sciatică, m-au lăsat genunchii, am şi diabet… şi oricum nu-s persoana potrivită pentru treaba asta.

— Noi suntem, am zis eu. Aveţi cuvântul meu.

— Aşa sper şi eu. Noroc la amândoi!

S-a îndreptat către cealaltă maşină din parcare: un Cadillac zvelt, un model mai vechi ale cărui uşi se deschideau spre spate – şi şi-a fluierat sufletul-pierdut. Acesta a venit în fugă şi a sărit pe geamul deschis, instalându-se pe bancheta din spate. Maşina a pornit cu un zgomot asurzitor. H ne-a salutat, apoi a ieşit din parcare scoţând fum din cauciucuri.

•••

— Deci e o nebunie, nu?

Conduceam, dar mă uitam mai ales la Emma, aşezată pe locul de lângă şofer, abătându-mi privirea către drumul din faţa mea la fiecare câteva secunde.

— Adică, din orice unghi ai privi problema, dacă te bagi în asta trebuie să fii nebun de legat, aşa-i?

Ea a încuviinţat.

— Nici nu ştim prea bine cine-i tipul ăsta. Abia l-am întâlnit.

— Corect.

— Nici nu ştim cum îl cheamă de fapt. Şi încearcă să ne trimită într-o misiune ciudată şi departe de casă…

— Da, da…

— Transportând pachete pe care nici nu avem voie să le deschidem…

— Corect! Şi misiunea asta ar putea fi periculoasă de-adevăratelea. Oricare o fi ea. Că nici nu ştim.

— Şi Miss Peregrine o să se supere rău de tot!

Am tras pe banda opusă ca să depăşesc o maşină. Când sunt agitat, am tendinţa să conduc repede.

— O să fie furioasă de-a dreptul, am zis. S-ar putea nici să nu mai vorbească vreodată cu noi.

— Şi nu toţi prietenii noştri vor fi de acord cu asta.

— Ştiu, ştiu.
— Ar putea fractura grupul, a zis ea.
— Ar fi groaznic.
— Ar fi, a admis ea.
— Chiar ar fi.
I-am aruncat o privire.
— Şi totuşi…
Ea a oftat. Şi-a împreunat mâinile în poală şi s-a uitat pe fereastră.
— Şi totuşi.
Roşu. Am încetinit şi am oprit la semafor. În liniştea care s-a lăsat am auzit murmurul discret al unei melodii difuzate de un post de rock clasic pe care nu-l închisesem complet. Mi-am luat mâinile de pe volan şi m-am răsucit complet către Emma.
Ea m-a privit în ochi.
— Chiar o să facem asta, aşa-i?
— Da. Cred că da.
A început să cadă o ploaie blândă. În jurul nostru, luminile suburbiei au devenit înceţoşate. Am pornit ştergătoarele de parbriz.
În timp ce ne îndreptam spre casă, am discutat amănuntele. Urma să le spunem prietenilor noştri, dar nu şi lui Miss Peregrine, în speranţa că nu va afla ce puneam la cale decât când vom fi ajuns prea departe ca să ne mai poată opri. Aveam să luăm cu noi doi prieteni, pe aceia care aveau să ni se pară mai capabili şi mai entuziaşti. Şi de acum încolo aveam să alungăm orice îndoială. Instinctul îmi comunica zgomotos că asta era misiunea de care aveam nevoie. Că asta era viaţa pe care voiam să mi-o croiesc: una care să nu aparţină complet lumii obişnuiţilor sau lumii deosebiţilor şi care să nu fie condusă de capriciile şi ordinele ymbrynelor.
O parte din mine voia să meargă imediat la Abe acasă, ca să îmi satisfac curiozitatea legată de ceea ce se mai putea afla în buncăr (o maşină? serios?), dar, înainte să facem orice altceva, trebuia să discutăm cu ceilalţi
Când am intrat pe uşa din faţă a casei mele, primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea lui Olive deasupra capului, exclamând: „Unde aţi fost?”, cât pe ce să-mi provoace un atac de cord. Se încrunta la noi din tavan, cu capul în jos şi braţele încrucişate pe piept.

— De când aştepţi aici? a întrebat Emma.

— De suficient timp.

Olive şi-a făcut vânt din tavan, împingându-se în direcţia podelei, unde, dintr-o singură mişcare agilă, s-a îndreptat şi şi-a vârât picioarele în pantofii cu greutăţi care o aşteptau.

Ceilalţi ne-au auzit şi s-au ivit din diferite locuri din casă, înghesuindu-se în holul de la intrare, nerăbdători să ne ia la întrebări.

— Unde-i Miss Peregrine? am întrebat privind dincolo de ei, în sufragerie.

— Tot pe Pogon, a zis Horace. Norocul vostru că ymbrynele au o şedinţă foarte lungă.

— Se petrece ceva important, a spus Millard.

— Voi doi pe unde aţi umblat? a întrebat Hugh.

— V-aţi pipăit pe plajă? a zis Enoch.

— Aţi fost în buncărul secret al lui Abe? a întrebat Bronwyn.

— Despre ce buncăr secret e vorba? a întrebat Hugh.

Nu ştia. Nu fusese cu noi când îl găsiserăm.

— Nu eram siguri dacă voiai să le spunem tuturor, a zis Bronwyn.

Am început să explic, dar imediat s-a instaurat haosul. Toată lumea striga întrebări şi toţi vorbeau unii peste alţii, până când, în cele din urmă, Emma a fost silită să bată din palme şi să ţipe, cerând să se facă linişte.

— Haideţi cu toţii în sufragerie! Eu şi Jacob avem ceva să vă povestim.

S-au aşezat cu toţii şi noi ne-am apucat să le înfăţişăm situaţia: descoperirile făcute cu o zi înainte la Abe acasă, întâlnirea cu H şi misiunea-test pe care ne-o dăduse, precum şi promisiunea că vom primi una mai importantă.

— Doar nu vă gândiţi să faceţi asta, nu? a zis Horace.

— Ba să fiu al naibii de nu! am zis eu. Şi vreau ca doi dintre voi să ne însoţească.

— Suntem o echipă. Noi toţi, a zis Emma.

Reacţiile au fost variate. Claire s-a înfuriat, iar Horace a amuţit cuprins de nervozitate. Hugh şi Bronwyn erau precauţi, dar credeam că-i puteam face să se răzgândească. Pe de altă parte, Enoch, Millard şi Olive păreau gata să sară în barca noastră în acea clipă.

— Miss P a fost atât de bună cu noi, a zis Claire cu

severitate. Merită mai mult de-atât.

— Sunt de acord. N-o s-o mint. Nu-mi place să mint, a zis Bronwyn.

— După părerea mea, ne preocupă cam prea mult ce gândeşte Miss Peregrine, a zis Emma.

— Cred că asta ar trebui să facem: misiuni ca a bunicului şi a grupului lui, am zis eu. Nu muncă demonstrativă de birou în slujba reconstrucţiei.

— Mie îmi place unde-am fost repartizat, a zis Horace.

— Dar ne irosim talentele pe Pogon, a zis Millard. Ne putem aventura fără teamă în prezent. Cine altcineva mai poate face asta şi să aibă şi experienţa noastră?

— Dar ea n-a vrut să spună că trebuie să mergem acum, a zis Hugh. Nu am avut decât o zi de lecţii de normalitate.

— Aţi putea fi pregătiţi, am zis eu.

— Jumătate dintre noi nici nu au haine moderne, a sărit Horace.

— Găsim noi o soluţie, am zis. Uitaţi ce e: aici în America sunt copii deosebiţi care au nevoie de ajutorul nostru, şi cred că asta e mai important decât să reclădim bucle.

— Aşa e, a zis Emma.

— Există un copil care are nevoie de ajutor. Poate. Dacă H ăla nu minte, a zis Hugh.

— Registrul lui Abe e plin cu sute de misiuni, am zis eu, încercând să nu-mi trădez frustrarea tot mai mare. Jumătate dintre ele au constat în ajutorul dat tinerilor deosebiţi aflaţi în pericol. Deosebiţii n-au încetat să se mai nască numai fiindcă Abe a încetat să mai lucreze. Sunt în continuare acolo şi au nevoie de ajutor.

— Nu au ymbryne adevărate, a zis Emma.

— De asta sunteţi aici, am zis eu. Asta ar trebui să facem. Vânătorii de strigoi au îmbătrânit, ymbrynele sunt prea ocupate cu şedinţele şi nimeni nu e mai pregătit să-i ajute decât noi. E momentul nostru!

— Dacă reuşim să impresionăm un tip pe care nici nu-l cunoaştem! a zis sarcastic Enoch.

— E un test, am spus eu. Şi e unul pe care am de gând să-l trec. Cine simte la fel să fie la parter cu bagajul făcut mâine dimineaţă la nouă fix.

◆●◆ CAPITOLUL ŞAPTE ◆●◆

Ceva mai târziu în aceeaşi seară, îmi făceam bagajele la mine în cameră, când privirea mi-a poposit asupra hărţilor de pe peretele de lângă pat. Erau straturi peste straturi, lipite sau prinse în piuneze unele peste altele ca un mozaic imens, care, cu timpul, ajunsese pentru mine la fel de oarecare ca un tapet. Acum însă ceva mi-a atras atenţia, făcându-mă să las toată treaba şi să mă cocoţ pe pat. Îngenuncheat pe perne, am studiat un mic desen care se iţea la răscrucea a trei hărţi din *National Geographic,* un aligator care sorbea un cocteil.

Am desprins hărţile de deasupra şi le-am dat la o parte, descoperind un vechi suport de hârtie de la Mel-O-Dee, cel cu harta Floridei. Mel-O-Dee avea obiceiul să le dea creioane copiilor, ca să deseneze cât mâncau, iar eu şi bunicul le folosiserăm pentru a decora acest suport. Uitasem de ziua aceea şi de faptul că harta respectivă era încă aici. Acum însă am văzut ce făcuse Abe: această hartă era desenată mai ales de mâna lui sigură. În centru încercuise Ţara Magică a Sirenelor, la fel ca paharul ud al lui H. Alături de ea, Abe mai desenase un craniu şi două oase încrucişate. Adânc în mlaştinile din Everglades mâzgălise un banc de peşti cu picioare. (Sau or fi fost oameni cu capete de peşte?) Mai desenase şi nişte forme spiralate în câteva locuri din stat şi, dacă îmi aminteam legenda Hărţii Zilelor, acum pierdută, pe care o avusese Miss Peregrine, asta însemna: BUCLĂ AICI. Mai erau şi alte simboluri pe care nu le-am putut descifra.

„Nu facem hărţi”, zisese H. Dar dacă asta era una dintre regulile vânătorilor de strigoi, Abe o încălcase în ziua când îmi desenase asta. Şi, făcând-o, îşi asumase un risc.

Întrebarea era: de ce?

Am desprins grijuliu harta şi am cercetat tot peretele, în căutarea altor chestii desenate de Abe. Ce alte fărâmituri de pâine îmi mai lăsase, ascunse la vedere? Cuprins de frenezie, am dat jos toate hărţile pe care făcuse adnotări sau adăugiri. Am descoperit câteva desenate de la zero pe hârtie milimetrică curată, dar nu erau etichetate şi nu am recunoscut nimic de pe ele. Era o hartă a Asociaţiei Automobiliştilor Americani înfăţişând Maryland şi Delaware, care avea marcaje pe ea, aşa că am împăturit-o şi am pus-o lângă harta de la Mel-O-Dee. Pe perete mai erau prinse în piuneze două cărţi poştale din locuri

pe unde călătorise Abe: moteluri, atracţii turistice situate la marginea drumului, oraşe de care nu auzisem. Abe nu încetase să călătorească decât după ce împlinisem eu unsprezece ani. În ciuda împotrivirii părinţilor mei, pleca la drum de unul singur „ca să viziteze nişte prieteni din afara statului” şi, deşi nu se deranja niciodată să-l sune pe tata şi să-i spună că e bine, mie îmi trimitea întotdeauna cărţi poştale de pe unde se ducea. Neştiind dacă aveau vreo relevanţă, le-am pus alături de hărţi, în caz de nevoie, şi le-am depozitat pe toate între coperţile unei cărţi cartonate. Pe asta am vârât-o în sacul meu de voiaj, deasupra hainelor de schimb pe care le împachetasem. Ceva mai devreme adunasem toţi banii pe care-i găsisem prin casă, ceea ce nu însemna cine ştie ce, cu excepţia sulului de bani pe care ai mei îl păstrau într-o şosetă într-un sertar al şifonierului. I-am prins cu o bandă de cauciuc şi i-am vârât în cutia de plastic cu Pokemoni în care îmi luam odinioară prânzul, laolaltă cu câteva obiecte de toaletă, inclusiv un pachet de carbonat de calciu şi o sticlă de Pepto-Bismol pentru cazul în care ar fi trebuit să îmi petrec mai mult timp în apropierea unui suflet-pustiu.

Eram gata să trag fermoarul bagajului, când mi-a venit o idee. Am îngenuncheat şi am scos de sub pat registrul de operaţiuni al lui Abe. L-am cântărit în mână, încercând să decid dacă era cazul să-l iau cu mine. Era gros, greu şi plin de informaţii sensibile şi în mod sigur H n-ar fi vrut să-l expun riscului de a fi pierdut sau furat. Ştiam că probabil ar fi trebuit să-l încui în buncărul lui Abe, în siguranţă. Dar dacă aveam nevoie de el? Era plin de fotografii şi indicii despre modul în care lucrau Abe şi H. Era o mină de aur.

Am scos hainele şi articolele de toaletă din bagaj, apoi am scos hărţile şi vederile din cartea cartonată şi le-am vârât în coperta din spate a registrului. L-am vârât la fund, am pus deasupra hainele şi articolele de toaletă, am tras fermoarul şi am cântărit sacul de voiaj în mână. Era ca şi cum aş fi vrut să joc curling cu o piatră de treisprezece kilograme. L-am lăsat să cadă pe pat. A ricoşat şi s-a rostogolit pe podea cu un bufnet care a zguduit încăperea.

•••

În noaptea aceea abia am închis un ochi. M-am trezit odată cu zorii şi m-am strecurat afară împreună cu Emma. Am condus

până la Abe acasă, am deschis trapa din podeaua biroului lui şi am coborât în buncăr să vedem ce alte lucruri ne mai aşteptau nedescoperite. Speram că – aşa cum dăduse H de înţeles – aveam să găsim o maşină cu patru portiere funcţionale, dar nu reuşeam să-mi imaginez cum putea o maşină să intre într-un tunel atât de mic, încât abia stăteam în picioare sau cum aş fi putut-o scoate afară din nou, dacă era acolo.

După ce am căutat câteva minute prin atelierul subteran al bunicului, am descoperit mânerul din perete. Era ascuns parţial într-o adâncitură întunecată aflată între două dulapuri metalice. L-am răsucit şi în perete s-a deschis o uşă, deplasând dulapurile cu ea şi dezvăluind un nou tunel. Ne-am aventurat înăuntru, cocoşaţi din nou, căci tavanul acestuia era încă şi mai jos decât al celeilalte secţiuni. Emma a aprins o flacără, luminând drumul şi eu am proptit uşa cu o ladă de metal cu „mic dejunuri uscate” de pe rafturile lui Abe.

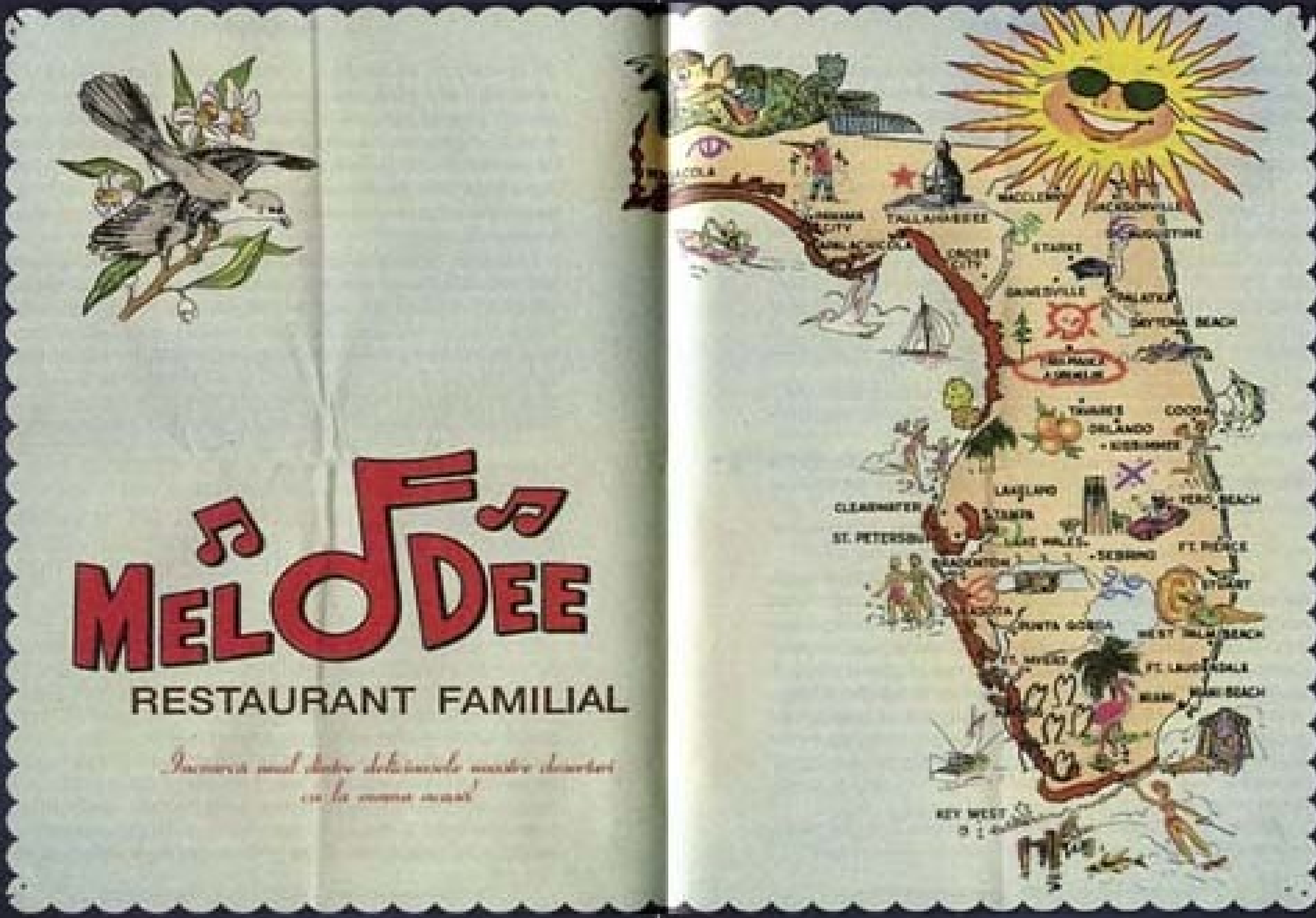
MELODEE
RESTAURANT FAMILIAL
TALLAHASSEE
PANAMA CITY
APALACHICOLA
CROSS CITY
JACKSONVILLE
STARKE
GAINESVILLE
PALATKA
DAYTONA BEACH
TAVARES
ORLANDO
KISSIMMEE
COCOA
LAKELAND
TAMPA
CLEARWATER
ST. PETERSBURG
LAKE WALES
SEBRING
VERO BEACH
FT. PIERCE
BRADENTON
STUART
SARASOTA
PUNTA GORDA
WEST PALM BEACH
FT. MYERS
FT. LAUDERDALE
MIAMI
MIAMI BEACH
KEY WEST

După vreo sută de paşi, am ajuns la o scară îngustă de ciment. Ducea către o uşă metalică groasă, care nu se deschidea înainte sau înapoi, ci glisa. Dincolo de ea era un dulap. Un dulap clasic, cum găseşti în orice gospodărie. I-am dat în lături uşile din şipci şi am intrat într-un dormitor. Am văzut un pat fără cearceafuri, o noptieră şi un şifonier. Pe pereţi – nimic. Ferestrele erau astupate şi singura lumină din încăpere era aceea care se strecura printre crăpăturile scândurilor bătute în cuie.

Eram într-o altă casă din fundătura unde locuia Abe.

— Ce e cu locul ăsta? a zis Emma făcând cu degetul o dâră în praful de pe şifonier.

— Ar putea fi o casă conspirativă, am zis eu privind în baia alăturată, goală cu excepţia unui singur prosop roz atârnat lângă chiuvetă.

— Crezi că e cineva aici? a şoptit ea.

— Probabil că nu. Dar tu fii în gardă!

Ne-am furişat pe un coridor scurt, privind în camere pe măsură ce înaintam. Era mobilată sumar, în stilul unei case model sau a unui motel: într-un stil impersonal, creând totuşi senzaţia că era locuită. Ajuns la capătul coridorului, am cotit la stânga, către ceea ce ştiam că va fi sufrageria. Planul casei era identic cu al locuinţei bunicului şi faptul că ştiam fiecare centimetru al unui loc pe unde nu mai călcasem niciodată mi-a provocat un sentiment straniu de déjà vu. Ferestrele sufrageriei erau şi ele astupate, aşa că m-am apropiat de uşa din faţă şi m-am uitat pe gaura cheii.

Şi, de cealaltă parte a străzii, la câţiva sute de metri, era casa lui Abe.

Apoi am intrat în garaj şi din clipa în care am făcut-o a devenit evident că acesta era unicul motiv al existenţei acestei case. Pereţii erau acoperiţi cu cuiere şi rafturi pline de tot soiul de unelte şi piese de rezervă. În centru, scăldate în lumina unor proiectoare, erau parcate una lângă alta două maşini.

— Să fiu al naibii! Chiar avea maşini! am exclamat.

Una era un Chevrolet Caprice Classic. Arăta ca o bucată de săpun pe roţi şi se bucura de o popularitate incontestabilă printre şoferii mai vârstnici din Florida. Am recunoscut-o ca fiind maşina bunicului, cea pe care o folosea înainte ca ai mei să-l silească să renunţe la condus. (Crezusem că se

descotorosise de ea, dar iat-o.) Cealaltă era o maşină sport neagră cu două uşi, care semăna cu un Mustang din anii ’60, dar cu aripi mai late şi cu linii mai dinamice. Nu eram sigur ce marcă era, pentru că nu se vedea nicio siglă pe nicăieri.

Caprice era pentru călătoriile discrete, am presupus eu. Cealaltă era dacă voiai să călătoreşti repede şi cu o oarecare eleganţă.

— Chiar n-ai ştiut că avea maşinile astea? a întrebat Emma.

— Nu. Ştiu că a condus cândva, dar tata l-a silit să renunţe când a picat la testul de vedere de la DMV[10]. Pleca singur în călătorii. Uneori lipsea zile întregi, săptămâni chiar. Ca atunci când era tata mic, doar că acum pleca mai rar. Trebuie că i-a fost greu să ajungă să-l ducem eu sau ai mei cu maşina până la băcănie.

Chiar în timp ce spuneam asta, mi-a trecut prin cap că poate Abe nu se oprise deloc din condus, ci doar începuse să-l ţină secret.

— Dar a păstrat maşinile, a zis Emma.

— Şi le-a întreţinut, am zis eu.

Spre deosebire de restul lucrurilor din casă, maşinile, deşi puţin prăfuite, erau imaculat de curate.

— Probabil se strecura aici din când în când ca să se ocupe de ele. Să le lustruiască, să le schimbe uleiul. Ca să fie uşor accesibile, dar ascunse de ai mei.

— Mă întreb de ce şi-a mai dat atâta osteneală, a zis Emma.

— Să lupte cu strigoii? am întrebat-o eu.

— Să aibă o familie.

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că am tăcut. Am deschis portierele Chevroletului Caprice şi am intrat înăuntru, am deschis compartimentul pentru mănuşi şi am găsit permisul de conducere. Era încă valabil, reînnoit cu numai câteva săptămâni înainte ca Abe să moară. Dar nu era pe numele lui.

— Ai auzit de Andrew Gandy? am zis înmânându-i Emmei permisul prin portiera deschisă.

— Probabil vreun nume fals pe care-l folosea el, a zis ea dându-mi-l înapoi. Doamne!

Am închis compartimentul pentru mănuşi şi am ieşit din maşină. Emma avea pe chip o expresie stranie.

— Ce-i?

[10] Departamentul pentru Vehicule Motorizate din California.

— Mă întreb dacă Abe chiar era numele lui, a zis ea.

Nu era o întrebare nebunească, dar, nu ştiu de ce, m-a durut.

— Era!

Ea mi-a aruncat o privire.

— Eşti sigur?

În ochii ei am citit o întrebare nerostită. Dacă Abe era capabil de un asemenea nivel de înşelătorie, eram şi eu la fel?

— Sunt sigur, am zis întorcându-mă cu spatele la ea. E aproape ora nouă. Hai să alegem o maşină şi să mergem!

— Tu eşti şoferul. Alege tu!

Alegerea a fost uşoară. Chevroletul Caprice era mai practic: avea patru uşi, nu două, mai mult loc în portbagaj şi ar fi atras mai puţin atenţia pe drum. Dar cealaltă maşină era mult, mult mai mişto şi părea mai rapidă şi, după o deliberare care a durat aproape trei secunde, am arătat-o cu degetul, zicând:

— Asta!

Nu mai călătorisem niciodată cu maşina (decât ca să traversăm Florida şi să ne vizităm verii din Miami, ceea ce nu se pune) şi ideea unui drum cu minunea asta era prea tentantă ca să-i pot rezista.

Am intrat în maşină. Am deschis uşa garajului şi am pornit motorul, care s-a trezit la viaţă cu un mârâit adânc, glorios, făcând-o pe Emma să tresară. Ieşind în marşarier de pe alee pe stradă, am observat-o dând ochii peste cap.

— E tipic pentru Abe! a zis ea ţipând ca să acopere zgomotul motorului.

— Ce anume?

— Să aibă o maşină ca asta pentru misiunile lui *secrete.*

Am lăsat maşina pe stradă, cu motorul pornit, am vârât automobilul alor mei în garajul lui Abe şi am închis uşa. Apoi am urcat din nou la volanul misteriosului coupé, i-am zâmbit larg Emmei şi am apăsat pe accelerator. Motorul a lătrat ca un animal şi maşina a demarat lipindu-ne de spătarele fotoliilor.

Uneori trebuie să te mai şi distrezi puţin. Chiar şi într-o misiune secretă.

•••

Cât fuseserăm plecaţi eu şi Emma, Miss Peregrine revenise de la şedinţa nocturnă din Pogon şi se prăbuşise în patul ei de la etaj, una dintre rarele ocazii în care chiar dormea de când o cunoscusem eu. I-am adunat pe toţi în dormitorul de la parter,

închizând uşa pentru ca glasurile noastre să nu o trezească.

I-am pus să ridice mâna.

— Cine se bagă?

Enoch, Olive şi Millard au ridicat mâinile. Claire, Hugh, Bronwyn şi Horace nu.

— Misiunile mă fac să fiu nervos, a zis Hugh.

— Claire, tu cum de nu ridici mâna? a întrebat Emma.

— Avem deja câte o misiune, a zis ea. Sunt şefa distribuţiei prânzului şi desertului către echipele de reconstrucţie a buclelor din Belgia.

— Claire, asta nu e o misiune, e o slujbă.

— Tu o să livrezi nişte pachete! s-a strâmbat Claire. Asta ce soi de misiune e?

— Misiunea e să ajutăm un deosebit aflat în pericol, a zis Millard. După ce livrăm pachetele.

— Bronwyn, dar tu? Te bagi sau nu? am întrebat.

— Nu mă simt bine când o mint pe Miss P. N-ar trebui să-i spunem despre asta?

— NU! au exclamat la unison toţi, în afară de Claire.

— De ce nu? a întrebat Bronwyn.

— Nici eu nu mă simt bine, am zis eu, dar o să ne împiedice să plecăm, aşa că nu se poate.

— Dacă vrem cu adevărat să ajutăm neamul deosebiţilor, asta e metoda, a zis Emma. Devenind următoarea generaţie de luptători, nu pozând pentru oportunităţi foto pe Pogon.

— Sau cerând voie ori de câte ori vrem să facem ceva, a intervenit Millard.

— Exact! a zis Enoch. Directoarea ne tratează în continuare ca pe nişte copii. Avem aproape o sută de ani fiecare, în numele Păsării, şi a cam venit momentul să ne purtăm şi noi conform cu vârsta noastră. Sau măcar cu jumătate din vârsta noastră. Trebuie să începem să luăm decizii proprii.

— Eu de ani de zile zic asta, a comentat Millard.

Mi-am dat seama că prietenii mei deosebiţi se schimbaseră, dar metodele educaţionale ale lui Miss Peregrine – nu. După ce fuseseră alungaţi din Cairnholm, gustaseră o doză mare de libertate – la fel ca mine – şi timpul petrecut în Pogon sub supravegherea nu doar a uneia, ci a mai bine de o duzină de ymbryne trebuie să li se fi părut sufocant. Se maturizaseră mai mult în ultimele luni decât în ultima jumătate de secol.

— Dar tu, Apiston? i-a zis Emma lui Hugh.

— Aş veni, dar am propria mea misiune, a zis el.

Ştiam la ce se referea fără să mai fie nevoie să ne-o spună. Avea să o caute pe Fiona cu ajutorul Pambucliconului.

— Înţelegem, am zis eu. O să ne uităm şi noi după ea oriunde vom ajunge.

El a încuviinţat recunoscător.

— Mulţumesc, Jacob!

Toţi erau pentru, mai puţin Horace, Claire şi Bronwyn… şi apoi Bronwyn s-a răzgândit.

— OK, o să vin. Nu-mi place să mint, dar dacă vrem cu adevărat să ajutăm un copil deosebit aflat în pericol şi singura cale de a o face e să minţim, atunci ar fi imoral să nu minţim, nu?

— Ideea asta e atât de deşteaptă că-i proastă de-a binelea, a zis Claire.

— Bun venit la bord! a zis Emma.

Acum nu mai rămăsese decât să ne alegem echipa. Am zis că nu puteam lua decât două persoane, ceea ce a smuls câteva gemete de dezamăgire. În ciuda a ceea ce susţinusem cu o seară mai înainte, aveam ceva dubii cu privire la eficienţa acelei lecţii şi jumătate de normalitate şi mă temeam că se puteau dovedi nepregătiţi să înfrunte lumea modernă. Şi, deşi doream şi aveam nevoie de ajutorul lor, trebuia să mă concentrez şi asupra misiunii noastre, în loc să le explic care era treaba cu pasarelele şi cu lifturile şi cum decurgeau interacţiunile banale cu obişnuiţii din zilele noaste. Dar în loc să le explic toate astea şi să le rănesc sentimentele, am pretextat că nu aveam loc în maşină.

— Atunci alege-mă pe mine! a zis Olive. Sunt micuţă şi nu cântăresc mare lucru.

Mi-am imaginat-o pe Olive uitând să-şi pună pantofii şi pe noi nevoiţi să o fugărim ca pe un balon pierdut.

— Pentru misiunea asta avem nevoie de persoane care să pară mai mari.

N-am explicat de ce şi nici ea n-a întrebat.

M-am retras să mă sfătuiesc cu Emma într-un colţ şi, după un minut, am anunţat pe cine aleseserăm: pe Millard şi pe Bronwyn. Pe Bronwyn pentru forţa ei fizică şi firea ei statornică, iar pe Millard pentru mintea lui, talentul cu hărţile

şi capacitatea de a scăpa din orice împresurare dezbrăcându-se pur şi simplu.

Ceilalţi au fost dezamăgiţi, dar le-am promis că o să-i luăm în alte misiuni.

— Dacă o să mai fie alte misiuni. Presupunând că nu o feşteliţi pe asta, a zis Enoch.

— Şi noi ceilalţi ce să facem cât lipsiţi voi? a întrebat Horace.

— Îndepliniţi-vă însărcinările pe Pogon şi comportaţi-vă ca şi cum n-ar fi nimic în neregulă. Nu ştiţi nimic despre noi şi despre ce facem.

— Ba da, ştim, a zis Claire. Şi dacă Miss Peregrine mă întreabă, o să-i spun.

Bronwyn a luat-o pe Claire de subţiori şi a ridicat-o la nivelul ochilor ei.

— Ei uite, *asta* ar fi o idee proastă, a zis ea şi ameninţarea din vocea ei era neaşteptată, dar limpede.

Bronwyn mereu se purta cu mănuşi cu cele două deosebite mai tinere.

Gura de la ceafa lui Claire a mârâit la Bronwyn.

— Pune-mă jos! s-a răstit ea cu gura normală.

Bronwyn i-a dat ascultare, dar Claire avea un aer spăsit. Recepţionase mesajul.

— Când se trezeşte Miss Peregrine, o să vrea să ştie unde suntem, a zis Emma. Chiar s-a dus la culcare aşa, pur şi simplu?

Era ceva complet necaracteristic pentru o ymbrynă, chiar şi după ce muncise o noapte întreagă.

— E posibil să fi suflat eu aşa câteva firicele de praf în cameră, a zis Millard.

— Millard! Ce mârşăvie! a exclamat Horace.

— Ei bine, în mod sigur aşa o să câştigăm puţin timp, a zis Emma. Cu ceva noroc, n-o să-şi dea seama că suntem plecaţi decât deseară.

•••

— Ei, cu o maşină ca asta să tot porneşti la drum, a zis Millard plesnind cu palma acoperişul coupé-ului negru în timp ce stăteam în jurul lui pe aleea casei mele.

— Ba nu, a zis Bronwyn. E prea ţipătoare şi e englezească.

Arăta mişto, aşa e, dar nu era ceea ce eu aş fi considerat un magnet pentru gură-cască: nu era roşie şi nu avea jenţi

lucioase sau vreun eleron imens, ca o bună parte dintre maşinile sport.

— Care-i problema dacă-i englezească? a întrebat Emma.

— O să se strice tot timpul. Sau cel puţin aşa se spune despre maşinile englezeşti.

— Oare Abe ar fi folosit-o în misiunile lui de salvare dacă nu te-ai fi putut baza pe ea? a întrebat Millard.

— Abe ştia multe despre maşini, inclusiv cum să le repare, a zis Enoch.

Se rezema de portbagaj cu un sac de voiaj pe umăr, arborând un zâmbet larg.

— Nu vii cu noi. N-avem loc, i-am spus.

— Am zis eu că vreau să vin? a zis Enoch.

— *Arăţi* de parcă ai vrea, a zis Emma. Acum dă-te!

L-am împins deoparte ca să putem deschide portbagajul şi să ne băgăm bagajele, dar, după câteva secunde de bâjbâială, mi-am dat seama că nu ştiam cum.

— Dacă-mi permiţi, a zis Enoch şi a răsucit un buton aflat între farurile din spate, făcând portbagajul să se deschidă. Aston Martin, a zis el mângâind aripile maşinii în timp ce îi dădea ocol. Abe totdeauna a avut stil.

— Credeam că-i un soi de Mustang, am zis eu.

— Cum îndrăzneşti?! a exclamat Enoch. E un Aston Martin V8 Vantage din 1979. Trei sute nouăzeci de cai putere, accelerează de la zero la şaizeci de kilometri la oră în cinci secunde şi viteza lui maximă e de 270 de kilometri la oră. O adevărat fiară: prima maşină britanică sport adevărată.

— De când ştii tu atâtea despre maşini? am întrebat eu. Mai ales despre cele fabricate după 1940?

— Din reviste şi manuale de instrucţiuni comandate prin poştă, a zis Millard. Livrate la oficiul poştal din Cairnholmul zilelor moderne.

— O, e mort după maşini, a zis Emma dând ochii peste cap. Sigur, n-a condus niciodată una, dar nu-l pune să înceapă să-ţi spună ce e sub capotă…

— Mecanica mă fascinează la fel de tare ca mecanismele trupului uman, a zis Enoch. Organe. Motoare. Înlocuieşte uleiul cu sângele şi nu-s foarte diferite. Şi pot să reînvii un motor mort fără să am nevoie de un borcan plin cu inimi. Ceea ce e bine, căci maşina asta, fiind britanică şi veche de aproape

patruzeci de ani, e faimoasă prin faptul că nu te poţi baza pe ea decât dacă o întreţii cu o devoţiune aproape religioasă. Şi, Abe fiind mort, cred că sunt unica persoană pe o rază de o mie de kilometri care să se priceapă să lucreze la maşina asta. Acesta fiind motivul pentru care, deşi nu vreau – şi şi-a aruncat sacul în portbagaj lângă al meu – trebuie să mă luaţi cu voi.

— Of, treci odată înăuntru ca să putem pleca! a zis Emma.

— În faţăăăă! a strigat Enoch şi a plonjat pe locul de lângă şofer.

— O să fie o călătorie foarte lungă, a spus Millard.

Am oftat. Se părea că nu aveam de ales.

Prietenii noştri se adunaseră pe alee ca să îşi ia rămas-bun. Ne-am îmbrăţişat şi ei ne-au urat noroc, mai puţin Claire, care stătea bosumflată în prag.

— Când vă întoarceţi? a întrebat Hugh.

— Daţi-ne o săptămână înainte să începeţi să vă faceţi griji, am zis eu.

— Ţi-am luat-o înainte, a zis Horace. Eu deja sunt mort de grijă.

◆◆◆ CAPITOLUL OPT ◆◆◆

Am străbătut cheiul şi am traversat podul, îndreptându-ne către cartierele sărace de la marginea oraşului. Acolo urma să ieşim pe Interstate 75 apucând-o spre nord. Prima oprire era Omul-flacără, orice o fi însemnat asta, pe care H ne spusese că îl puteam găsi în interiorul inelului ud lăsat de paharul lui pe harta de la Mel-O-Dee. Asta ne reducea căutarea la o suprafaţă de şaptezeci de kilometri pătraţi în centrul mlăştinos al statului, la câteva sute de kilometri spre nord.

Eram la volan, absorbit de efortul de a stăpâni maşina puternică, dar veche şi capricioasă a bunicului. Avea volanul rigid şi lua curbele legănându-se greoaie într-un fel care făcea să-mi stea inima în loc, iar toate butoanele şi cadranele erau puse aiurea. Emma stătea pe locul de lângă mine având deschis în poală un atlas al Floridei obişnuiţilor, nu al celei a deosebiţilor. (Millard luase *Planeta Deosebiţilor,* deşi hărţile ei erau depăşite.) Insistasem ca Emma să fie copilotul meu, pentru că asta îmi oferise o scuză să-l silesc pe Enoch să se mute pe bancheta din spate şi să-mi pot petrece următoarele două ore trăgând cu coada ochiului la faţa ei, nu la a lui. Enoch se uita bosumflat pe fereastră şi dădea periodic câte un ghiont în spătarul scaunului meu. Millard stătea lângă el, strivit de Bronwyn, care fusese silită să se aşeze pieziş ca să aibă loc pentru picioarele ei lungi.

— De aici până la inelul de pe hartă sunt aproape cinci sute de kilometri, a zis Emma mutându-şi privirile de la falsa hartă la atlasul rutier şi înapoi. Dacă nu ne oprim, am putea fi acolo în cinci ore.

— Trebuie să oprim la un moment dat, a zis Bronwyn. Nu ne-ai cumpărat încă haine moderne.

Avea dreptate. Toţi cei pe care îi luasem la cumpărături rămăseseră acasă. Cei care veniseră cu mine încă mai purtau hainele în care sosiseră. În scurt timp, acestea aveau să devină o vulnerabilitate.

— O să ne oprim în curând, am zis eu. Vreau numai să pun mai întâi o oarecare distanţă între noi şi Miss Peregrine.

— Unde crezi că e Portalul? a întrebat Enoch. O fi departe?

— S-ar putea.

— Şi o să poţi să conduci atâta? a întrebat Millard.

— Va trebui, am zis eu.

Nu puteam conduce cu schimbul fiindcă prietenii mei nu aveau permis. În plus, Millard era invizibil, ceea ce ar fi făcut să fim traşi pe dreapta imediat, Bronwyn era prea speriată ca să conducă, iar Enoch nu avea experienţă. Numai Emma se descurca la volan, dar nici ea nu avea permis. Aşa că nu rămâneam decât eu.

— Numai aveţi grijă să fie cafea destulă, le-am zis.

— O să te ajut şi eu, a zis Enoch. Şi o să ajungem acolo mai repede decât ne-ai duce tu.

— Nici nu mă gândesc, am zis eu. Poţi să iei lecţii de şofat după ce ne întoarcem, dar acum nu e momentul să înveţi.

— N-am nevoie de lecţii, a zis el. Ştiu deja totul despre funcţionarea maşinilor.

— Nu-i tot aia.

El mi-a tras un ghiont zdravăn în spătar.

— Asta pentru ce-a fost?

— Pentru că conduci ca o bunicuţă!

Chiar atunci am ajuns pe rampa de ieşire pe autostradă. Am virat pe ea şi am apăsat acceleraţia până-n podea. Motorul a scos un vaiet, eu am lăsat să-mi scape un râs sălbatic şi în momentul în care am intrat pe autostradă Enoch ţipa la mine să merg mai încet. M-am uitat în oglindă să văd dacă venea vreun poliţist, am mai ridicat puţin piciorul de pe pedală şi am acţionat butoanele tuturor ferestrelor.

— Oooo! a exclamat Bronwyn când fereastra ei a alunecat în jos. Ce elegant!

— Muzică? am întrebat.

— Da, te rog, a zis Emma.

Abe avea un radio şi un casetofon vechi, cu casete. Era deja una în el, aşa că l-am pornit. O clipă mai târziu, din difuzoare s-au revărsat sunete plângăreţe de chitară şi o voce: Joe Cocker cântând „With a Little Help from My Friends”. După trei minute eram convins că nicio muzică nu sunase vreodată mai bine, iar prietenii mei, care se legănau pe locurile lor zâmbind cu gura până la urechi, păreau să-mi împărtăşească părerea. Să cânt în gura mare acest cântec anume, alături de aceşti oameni, în timp ce conduceam această maşină îmi provoca un fior straniu şi o senzaţie de exaltare cum nu mai încercasem. Simţeam că toată lumea era a noastră şi că vieţile noastre ne aparţineau.

„E a mea. Da. O să fac ce vreau cu ea”, mi-am zis.

•••

Era straniu şi nefiresc să mă gândesc la Miss Peregrine altfel decât ca la protectoarea şi eroina noastră, dar acum mi se părea că ne era duşman. Când avea să afle că plecaserăm, era inevitabil să pornească pe urma noastră şi avea s-o facă aşa cum se pricepea cel mai bine: pe calea aerului. Viteza ei, înălţimea la care putea zbura, vederea ei precisă, care bătea până departe, şi radarul ei intern capabil să depisteze copiii deosebiţi însemnau că nu aveam să fim greu de găsit dacă ne aflam pe o rază de o sută cincizeci de kilometri şi în spaţiu deschis. De aceea nu m-am oprit deloc în primele trei ore, nici măcar ca să meargă Bronwyn la toaletă. Voiam să pun o distanţă cât mai mare între noi şi directoare. După trei sute de kilometri, am cedat în cele din urmă corului tot mai insistent de proteste de pe bancheta din spate, dar chiar şi atunci am rămas în gardă, supraveghind norii în timp ce ieşeam de pe autostradă în parcarea unui centru de cumpărături. Am văzut că şi Emma făcea la fel.

Am umplut rezervorul Astonului cât au fost ceilalţi la baie la magazinul benzinăriei. Prin ferestrele ei mari i-am văzut pe casier şi pe cei câţiva clienţi uitându-se nedumeriţi la prietenii mei aşezaţi la coadă dinaintea unicei toalete, întinzându-şi gâturile, şuşotind între ei şi holbându-se fără jenă. Unul chiar le-a făcut o poză cu telefonul.

— Trebuie să vă cumpărăm haine moderne. Acum, am zis eu când au ieşit afară.

Niciunul nu a protestat. Şi oricum alesesem ieşirea asta de pe autostradă exact din acest motiv. Peste drum de staţia de benzină se afla cel mai mare dintre supermagazine: Super All-Mart, deschis douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Era mama centrelor de cumpărături, era un oraş în sine.

— Doamne, ce e locul ăsta? a întrebat Millard în timp ce trăgeam în parcarea care nu se mai termina.

— Nu-i decât un magazin. Unul mare, am zis eu.

Am traversat parcarea îndreptându-ne către intrare şi uşile automate s-au deschis în faţa noastră şuierând. Enoch a sărit în sus surprins şi gata de luptă.

— Ce-i asta? a ţipat el strângând pumnii.

Oamenii se uitau la noi. Şi nici nu intraserăm încă.

I-am tras deoparte şi le-am explicat care era treaba cu senzorii de mişcare şi uşile automate.

— Da’ care-i problema dacă deschizi uşa folosindu-te de clanţă? a întrebat Enoch iritat şi stânjenit.

— E greu dacă ai o mulţime de bagaje. Ca tipul ăsta, am zis eu arătându-i un bărbat care împingea un cărucior plin de cumpărături prin uşile ce se deschiseseră foşnind.

— La ce-i trebuie cuiva atâtea lucruri? a întrebat Emma.

— Poate se aprovizionează pentru un raid aerian, a presupus Enoch.

— Cred că o să înţelegeţi după ce vom intra, am zis eu.

Crescusem făcând cumpărături în magazine ca All-Mart, aşa că nu îmi dădusem niciodată seama cât de stranii erau. Dar când prietenii mei m-au urmat şi s-au oprit dinaintea caselor de marcat, cu şocul şi uimirea zugrăvite pe feţe, am început să înţeleg.

Culoare lungi se pierdeau în depărtare. Pe rafturi o gamă variată de mărfuri se războiau pentru atenţia ta. Printre ele patrula o mică armată de funcţionari mohorâţi, în uniforme care arborau ca pe un blazon nişte feţe imense, galbene şi zâmbitoare. Era de o mie de ori mai mare ca magazinul din colţ de unde furase Millard alimente. Prietenii mei n-aveau cum să nu fie copleşiţi.

— Auzi la el, nu-i decât un magazin! a zis Emma sucindu-şi gâtul ca să cuprindă totul cu privirea. Eu n-am mai văzut magazin ca ăsta.

Enoch a fluierat admirativ.

— E mai degrabă un hangar de aerostate.

Am luat un cărucior şi, după ceva muncă de convingere, am reuşit să pun din nou grupul în mişcare, chiar dacă nu neapărat în direcţia potrivită. Odată ce şi-au revenit după şocul provocat de dimensiunile colosale ale locului, au prins să se minuneze de multitudinea şi bizareria mărfurilor. Încercam să menţin direcţia către sectorul de îmbrăcăminte, dar prietenii mei se lăsau distraşi, desprinzându-se de grup şi luând chestii la nimereală de pe rafturi.

— Ce-s ăştia? a întrebat Enoch legănând nişte papuci cu tălpi din microfibră.

I-am luat şi i-am pus înapoi.

— E ca să poţi să ştergi podeaua cu picioarele, cred.

— Şi asta? a întrebat Emma arătând o cutie pe care scria HRĂNITOARE VORBITOARE DE PĂSĂRI – ACUM CU BLUETOOTH!

— Nu-s chiar sigur ce face, am zis simţindu-mă ca o mamă obosită care are de ţinut în frâu o hoardă de copii mici. Dar avem numai şaptezeci şi două de ore ca să ne achităm de însărcinare, aşa că n-ar trebui…

— Şaizeci şi două deja, a zis Emma. Dacă nu mai puţine.

O grămadă de cărţi s-a prăvălit la capătul culoarului şi a trebuit să alerg şi să-l împiedic pe Millard – gol şi deci invizibil – să le îndrepte din nou. Stăteam cu ochii mai ales pe Millard – sau pe locul unde credeam că putea fi –, pentru că nu îmi doream să pierd un băiat invizibil în All-Mart.

Nu reuşeam să îi ţin prea mult timp în mişcare. Abia depăşiserăm zona hrănitoarelor cu bluetooth, când Enoch a rămas blocat pe culoarul cu articole sportive.

— Ooo, dulceaţa asta n-ar avea ce face cu un piept de pasăre, a gângurit el în faţa unor bricege aflate într-o vitrină încuiată.

Emma tot întreba de ce. De ce aveam nevoie de atâtea variante dintr-un lucru? La ce serveau toate astea? Zona produselor de înfrumuseţare pentru femei i s-a părut nemaipomenit de frustrantă.

— Cine are nevoie de atâtea creme diferite? a întrebat ea luând din raft o cutiuţă pe care scria SER ANTI-ÎMBĂTRÂNIRE EXTRAFERM. Suferă toată lumea de boli de piele? A fost vreo epidemie mortală de boli de piele?

— N-am auzit să fi fost, am zis eu.

— Ce ciudat!

— Ţie-ţi convine să vorbeşti, drăguţă! Ai o piele ca de bebeluş! i-a zis o femeie cu o coafură voluminoasă şi cercei mari şi rotunzi care se afla în apropiere.

Emma a pus repede cutia la loc pe raft şi ne-am îndepărtat amândoi discret.

Millard n-a prea vorbit (pentru că îl rugasem să n-o facă), dar, judecând după micile suspine şi mormăieli pe care le emitea, în mod clar îşi nota tot felul de lucruri în minte. Câte vieţi trăite într-o buclă i-ar fi trebuit lui Millard ca să scrie o istorie a tot ceea ce se întâmpla aici în numai douăzeci şi patru de ore?

Când am ajuns în cele din urmă în sectorul cu îmbrăcăminte,

eram sub presiune: îmi făceam griji din pricina timpului care se scurgea, din pricina obişnuiţilor care se uitau la noi şi de teamă că Miss Peregrine ne va descoperi dacă stăteam prea mult locului, chiar dacă eram la sute de kilometri de casa mea şi ea încă mai dormea sub efectul prafului Maicii Ţărână. N-am prea fost atent ce haine au pus prietenii mei în cărucior. Şi abia la casă mi-am dat seama că eram lihnit de foame. La fel şi ceilalţi, dar, decât să ne întoarcem în magazin după mâncare, am înhăţat ce am putut cât timp eram la coadă: batoane de ciocolată, bomboane, jeleuri.

— Mâncare nemuritoare, a zis Emma, remarcând data de expirare de pe un pachet de Wild Cherry Jim Jams. Ce neaşteptat!

Am ieşit de la case şi ne-am dus către toalete, unde toţi au intrat să se schimbe cu hainele cumpărate. Pe măsură ce ieşeau, mi-a devenit clar că mai aveam mult de lucru. Purtau cele mai normale haine din cel mai banal magazin posibil, dar nu păreau convingători în ele. Poate nu erau confortabile sau poate mă obişnuisem eu atât de tare să-i văd în vechile lor haine, încât brusca schimbare a aspectului lor mă descumpănise, dar cine ştie de ce, arătau de parcă ar fi fost costumaţi.

Mai puţin Emma. Şi-a făcut apariţia purtând blugi negri, strâmţi, o pereche de Reebok Classic şi o bluză vaporoasă de culoarea berii de ghimbir. Arăta minunat, mi-am zis eu în timp ce ea se întorcea şi se privea încruntată într-o oglindă.

— Arăt ca un bărbat.

— Arăţi super. Şi modernă.

Ea a oftat ridicând plasa în care era îndesată la nimereală rochia ei cea veche.

— Deja îi duc dorul.

— Stofa asta e aşa de… nepişcăcioasă, a zis Bronwyn trăgând de cămaşa gri de flanel pe care i-o cumpăraserăm. Nu mă pot obişnui cu ea.

Enoch a ieşit din baie purtând tenişi cu talpa groasă, pantaloni de pijama cu câte un craniu aprins pe fiecare genunchi şi un tricou pe care scria: MI-E FRICĂ DE OAMENII NORMALI.

Emma a clătinat din cap.

— Asta a fost ultima oară când ţi-ai ales singur hainele.

Nu mai aveam timp să returnăm nimic, aşa că am ieşit, reuşind cumva să atragem şi mai multe priviri decât la intrare. În timp ce împingeam căruciorul pe uşile automate, a început să răsune o alarmă stridentă.

— Ce-i asta? a ţipat Emma.

— Ăăă, e posibil să nu fi plătit pentru tot, a zis Millard.

— Ce? De ce?! am exclamat eu.

Doi bărbaţi cu veste albastre se apropiau de noi iuţind pasul.

— Năravul din fire n-are lecuire, a zis Millard. Lasă asta, fugiţi cu toţii!

Mi-a luat mânerul căruciorului din mâini şi a rupt-o la fugă cu el către maşină, aşa că acum în jur de o sută de oameni puteau vedea căruciorul gonind aparent de unul singur, urmat de o gaşcă de copii ciudaţi şi de doi agenţi de pază.

Ne-am azvârlit în maşină cu bagajele noastre. Am înfipt cheia în contact şi am răsucit-o, iar maşina a pornit cu un vuiet asurzitor, care m-a făcut să mă crispez. Am apăsat pe acceleraţie şi am ţâşnit pe culoarul pentru maşini şi printre cei doi agenţi cu veste albastre, care s-au aruncat de o parte şi de alta ca să nu-i calc.

— Dacă tot ai de gând să încalci legea, măcar fă-o cu puţin stil, Millard! a zis Emma. Nici măcar nu-ncerci.

— Ştiam despre camere, dar nimeni nu mi-a zis despre alarme! s-a plâns Millard.

•••

După ce am gonit câţiva kilometri pe autostradă tot uitându-mă în oglinda retrovizoare după luminile poliţiei, mi-am dat seama că nu ne urmărea nimeni. În cele din urmă am ieşit pe un mic drum statal, îndepărtându-ne de coastă către centrul Floridei. Pe harta de la Mel-O-Dee, inelul lui H încercuia o regiune din centrul statului traversată de un singur drum important: cel pe care eram acum. În această regiune se afla Ţara Magică a Sirenelor. Nu eram sigur dacă acolo aveam să-l găsim pe Omul-flăcără, dar era singurul loc marcat în acea secţiune a hărţii, aşa că era logic să începem de acolo.

— Staţi puţin, a zis Bronwyn de pe bancheta din spate. Noi ne îndepărtăm de ocean. De ce ar trăi sirenele într-o mlaştină?

— Nu sunt reale, am zis eu. E doar o atracţie turistică de doi bani.

— Poate, a zis Millard. Numai că Ţara Magică a Sirenelor

apare şi în *Planeta Deosebiţilor.*

A ridicat ghidul ca să mi-o arate şi apoi s-a apucat să citească:

— „Noua atracţie, primitoare cu syndrigaştii, oferă performanţe acvatice superbe. Cazare în buclă în apropiere. Veniţi cu copiii!”

— Asta nu înseamnă că sirenele sunt deosebite, a zis Emma. Înseamnă numai că în oraş e o buclă.

— E sau a fost, a zis Millard. Nu uitaţi că ghidul ăsta e vechi de aproape şaptezeci de ani. Tot ce spune ar trebui tratat cu scepticism.

Am continuat să conduc. Soarele cobora tot mai mult pe cer, iar drumul se îngustase de la câte două benzi de circulaţie în ambele direcţii la numai una. Pătrundeam într-o regiune a Floridei care părea un stat cu totul diferit. Departe de coastele locuite de bogătaşi nu găseai magazine de firmă şi complexuri urbanistice noi. Pădurea ne înghesuia pe ambele părţi şi în ocazionalele ei spărturi se vedeau panouri oferind locuri de muncă la fermele de căpşuni, ţărână gratuită şi răscumpărări de cauţiuni.

În locul suburbiilor cu case trase la indigo care se întindeau pe kilometri întregi, aici erau orăşele mici înghesuite în jurul răscrucilor. Cele mai mari aşezări aveau fast food-uri la periferie şi câteva cvartale cu case vechi pe o stradă principală muribundă: o bancă venerabilă, un cinematograf cu obloanele trase, o biserică. În fiecare aşezare care avea un semafor am prins culoarea roşie şi am fost siliţi să stăm şi să aşteptăm în timp ce bătrâni aşezaţi pe bănci şi trecători fără altă treabă se holbau la noi de parcă am fi fost cel mai interesant lucru care trecuse vreodată pe acolo. Am ajuns să anticipăm cu groază semafoarele. La al treilea sau al patrulea, un tânăr cu o tunsoare scurtă în părţi şi o cutie de bere în mână ne-a strigat: „Halloween-ul e abia luna viitoare!” şi s-a îndepărtat râzând.

Peste câţiva kilometri am trecut pe lângă un panou decolorat care făcea reclamă la ŢARA MAGICĂ A SIRENELOR şi peste încă vreo câţiva kilometri am ajuns în cele din urmă la destinaţie: un teren viran acoperit cu corturi jalnice şi în depărtare nişte clădiri din zgură care puteau să fi fost birourile sau reşedinţele personalului. Intrarea ne-a fost blocată de o poartă închisă, aşa că am parcat pe marginea drumului şi am

intrat cu toţii pe jos. Am traversat câmpul către corturi. Mai întâi nu părea să fie nimeni prin preajmă, dar apoi am auzit pe cineva gemând şi înjurând în dosul celui mai apropiat cort.

— Bună ziua? am zis conducându-mi prietenii în direcţia sunetului.

Ocolind cortul, am dat peste doi oameni machiaţi ca nişte clovni. Unul era o femeie cu o claie de păr blond, costumată în sirenă, iar celălalt o căra cu stângăcie trăgând-o de-a-ndărătelea , cu braţele petrecute pe după mijlocul ei, întrucât picioarele ei erau imobilizate în costum.

— Nu ştiţi să citiţi?! s-a răstit sirena la noi. E închis!

Celălalt clovn n-a zis niciun cuvânt şi nu ne-a aruncat nicio privire.

— N-am văzut niciun anunţ, am zis eu.

— Dacă e închis de ce sunteţi costumaţi? a întrebat Enoch.

— Costum? Ce costum?

Femeia şi-a agitat coada evident falsă şi a scos un hohot straniu. Apoi zâmbetul i s-a şters.

— Valea, da? Suntem în renovare!

I-a tras un cot clovnului care o căra:

— George, mişcă-ţi fundul!

Celălalt clovn a început să o tragă din nou către cort.

— Staţi aşa, a zis Emma pornind după ei. Am citit în ghid despre voi.

— Drăguţo, nu apărem în niciun ghid.

— Ba da, a zis Emma. În *Planeta Deosebiţilor.*

Capul sirenei s-a întors brusc spre ea.

— Opreşte-te, George!

El s-a oprit. Ea ne-a măsurat câteva clipe cu o căutătură bănuitoare.

— De unde aţi pus mâna pe una din vechiturile alea?

— L-am… găsit pur şi simplu, a zis Emma. Spune că aici sunt lucruri care merită văzute.

— Nu mai spune! Chiar sunt lucruri de văzut aici, dar numai pentru oamenii potriviţi. Ce fel de oameni sunteţi voi?

— Asta depinde. Voi ce fel de oameni sunteţi?

— George, lasă-mă jos!

El s-a supus şi sirena s-a clătinat pe coada ei îndoită, agăţându-se cu un braţ de George. Coada se flexa ca un muşchi în loc să se cuteze ca un costum.

— Lucrăm în industria divertismentului. Dar a trecut ceva vreme de când nu am mai avut un public demn de spectacolul nostru.

A făcut semn către perdeaua cortului:

— Vreţi să vedeţi reprezentaţia?

Părea să fi decis că eram deosebiţi, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că şi ea era. Tonul ei amar şi arţăgos devenise deodată dulceag şi greţos.

— Ne interesează numai numărul cu focul, a zis Bronwyn.

Sirena a privit-o pieziş.

— N-avem niciun număr cu focul. Arăt eu ca şi când aş face numărul cu focul?

— Atunci Omul-flacără cine e? a întrebat Bronwyn.

— Avem ceva să-i dăm, am zis eu. De asta am venit.

Chipul i-a fost străfulgerat de o expresie surprinsă, care a dispărut repede.

— Cine v-a trimis? a întrebat ea şi toată căldura falsă din voce îi pierise. Pentru cine lucraţi?

Mi-am amintit că H ne prevenise să nu-i pomenim numele.

— Pentru nimeni, am zis eu. Suntem aici ca persoane particulare.

George i-a şoptit ceva la ureche pe după mâna făcută căuş.

— Nu sunteţi de prin zonă, asta se vede, a zis ea, cu vocea din nou dulce. Nu avem niciun număr cu focul în spectacolul nostru, dar de ce nu staţi să vedeţi restul?

— Chiar nu putem, a zis Emma. Sigur nu ştiţi nimic despre un om în flăcări?

— Regret, copii! Dar avem trei sirene, un urs dansator şi amicu' George poate să jongleze cu târnăcoape…

În aceeaşi clipă, alte două persoane s-au ivit de după cort: încă un bărbat cu machiaj de clovn şi o persoană costumată în urs.

— O să vă oferim şi cina, zise sirena făcându-se că nu pricepe, în timp ce noi dădeam îndărăt. Cina şi un spectacol, ce poate fi mai bun de-atât?

— Un cântec! a răspuns clovnul şi a început să învârtă mânerul unei flaşnete legate de talie în timp ce ursul – care purta o mască artizanală oribilă, aducând cu un cap de mort – a părut să ia asta drept semnalul de început al cântecului. Cuvintele pe care le cânta erau într-o limbă ciudată, iar cadenţa era atât de lentă şi vocea lui atât de profundă, că m-a copleşit imediat somnul şi, după felul cum moţăiau din capete prietenii mei, mi-am dat seama că şi asupra lor avea acelaşi efect.

— *Sofur thu svid thitt,* cânta el. *Svartur i augum.*

Am început să batem în retragere.

— Nu putem, am zis eu cu limba împleticită şi găsindu-mi greu cuvintele. Trebuie… să…

— Cel mai bun spectacol din oraş! a strigat sirena înaintând legănat pe coadă.

— *Far i fulan pytt,* cânta omul-urs. *Fullan af draugum.*

— Ce se-ntâmplă cu mine? a zis Bronwyn cu o voce visătoare. Parcă am capul înfăşurat în vată de zahăr.

— Şi eu, a zis Millard.

Când au auzit vocea lui răsunând pe neaşteptate din văzduh, sirena, ursul şi cei doi clovni au tresărit şi ne-au privit cu o lăcomie reînnoită. Dacă până acum vor fi existat îndoieli cu privire la faptul că eram deosebiţi, Millard tocmai le spulberase.

Cumva, am reuşit să o rupem la fugă – îmbrâncindu-ne sau trăgând unul de altul, împleticindu-ne pe câmp – şi, deşi nu au încercat să ne împiedice fizic, tăindu-ne calea sau punând mâna pe noi, să fugim ni se părea o misiune aproape imposibilă, ca şi cum ar fi trebuit să ne croim drum printr-o mie de pânze de păianjeni gigantici. Odată ce am ajuns la poartă, pânzele au părut să cedeze, iar inteligenţa şi darul vorbirii ne-au revenit.

Am deschis bâjbâind portierele maşinii. Eu am pornit motorul. Am demarat lăsând în urmă o jerbă de praf.

•••

— Cine erau deosebiţii ăştia îngrozitori? a întrebat Bronwyn. Şi ce ne făceau?

— Am avut senzaţia că încercau să mi se furişeze în creier, a zis Enoch. Bleah! Nu mă pot dezbăra de ea.

— Probabil de aia a însemnat Abe locul pe hartă cu un craniu şi cu oase încrucişate, a zis Emma. Vezi?

A ridicat harta de la Mel-O-Dee adnotată de Abe şi le-a arătat-o şi celorlalţi.

— Dacă locul ăsta e periculos, de ce ne-a trimis H aici? a întrebat Bronwyn.

— Poate e un test, a zis Millard.

— Sunt convins că-i aşa, am zis eu. Întrebarea este dacă l-am trecut sau a fost doar începutul?

Ca la un semn, privind în oglinda retrovizoare, am zărit o maşină de poliţie ce se apropia cu repeziciune.

— Poliţia! am exclamat eu. Comportaţi-vă normal!

— Crezi că ştiu că Millard a furat din magazinul ăla? a întrebat Bronwyn.

— N-au cum, am zis eu. L-am lăsat prea mult în urmă.

Dar era clar că pe noi ne urmăreau. Se ţineau atât de aproape de bara mea de protecţie, că m-am aşteptat să mă tamponeze. Apoi drumul s-a lăţit, căpătând o bandă de mare viteză, şi poliţiştii au apăsat pe acceleraţie începând să ruleze alături de noi. Dar nu şi-au pornit sirena şi nici nu au aprins luminile. Nu au strigat la mine prin megafon, cerându-mi să trag pe dreapta. S-au mulţumit să meargă pe lângă noi – şoferul chiar conducea cu cotul scos pe fereastră, cu un aer relaxat – şi să ne studieze.

— Ce vor? a întrebat Bronwyn.

— Nimic bun, a zis Emma.

O altă ciudăţenie a acestor poliţişti era maşina cu care patrulau. Era veche. Un model de acum vreo treizeci-patruzeci de ani. Nu se mai fabrică modelul ăsta, am subliniat eu. Şi nu se mai fabricase de mult timp.

— Poate nu-şi permit unele mai noi, a zis Bronwyn.

— Poate, am zis eu.

Poliţiştii au frânat, rămânând în urmă. L-am văzut pe şofer vorbind într-o staţie în timp ce se făcea tot mai mic îndărătul meu. Apoi au cotit brusc pe un drum de ţară şi s-au făcut nevăzuţi.

— Ce ciudat a fost! am zis eu.

— Hai să plecăm de aici până nu se întorc, a zis Enoch. Portman, nu mai conduce ca bunică-mea, calcă pedala din dreapta!

— Bună idee, am zis şi am accelerat.

Dar peste câţiva kilometri, motorul a prins să zornăie alarmant şi pe panou s-a aprins o lumină roşie.

— Of, ce naiba! am bombănit eu.

— S-ar putea să fie simplu de reparat, a zis Enoch. Dar n-o să ştiu până nu mă uit.

Tocmai trecuserăm de un indicator decolorat de soare pe care scria: BUN VENIT ÎN STARKE, POP 502.

Dedesubt se vedea un semn scris de mână, care spunea: ŞERPI DE VÂNZARE, CA ANIMALE DE COMPANIE SAU PENTRU CARNE.

Zăngănitul motorului devenea din ce în ce mai sonor. Chiar

nu voiam să opresc în Starke, pop. 502, dar nu părea că am de ales. Aşa că am tras într-o spălătorie auto cu o parcare aproape pustie şi am coborât cu toţii ca să-l privim pe Enoch cum scormoneşte pe sub capotă.

— Ce ciudat! a zis el scoţând capul după o scurtă cercetare. Văd ce piesă nu merge, dar nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat cu ea. Ar fi trebuit să ţină cel puţin 170.000 de kilometri.

— Crezi că s-a umblat la ea? am întrebat.

Enoch şi-a scărpinat bărbia, mânjindu-se de ulei de motor.

— Nu văd cum ar fi posibil, dar altă explicaţie n-am.

— Nu contează cum s-a stricat! a zis Emma. Contează dacă poţi să o repari.

— Şi cât de repede, a completat Bronwyn privind cerul care se întuneca.

Se însera şi la orizont se adunau nori de furtună. Se pregătea o noapte neplăcută.

SHERIFF

— Sigur că pot să o repar, deşi s-ar putea să am nevoie de ajutor de la torţa umană de colea, a zis Enoch umflându-şi pieptul şi aruncând o privire către Emma. Cât o să-mi ia, asta depinde de vreo câteva chestii.

— ’Nă seara! a zis o voce nouă şi, întorcându-ne, am văzut un băieţel ce se aţinea ceva mai departe, pe o ridicătură unde parcarea era mărginită de un câmp plin de bălării.

Părea să aibă vreo treisprezece ani. Avea pielea cafenie şi purta o cămaşă demodată şi o şapcă cu fundul turtit. Vorbea încet şi păşea şi mai încet: niciunul dintre noi nu-l auzise apropiindu-se.

— De unde-ai apărut? a exclamat Bronwyn. M-ai speriat!

— De colo-şa, a zis băiatul arătând câmpul din spatele lui. Mă cheamă Paul. Aveţi nevoie de ajutor?

— Numai dacă ai’ un carburator inversat pentru un Aston Martin Vantage din 1979.

— N-am, a zis Paul. Dar avem un loc unde poţi să ascunzi chestia asta cât lucrezi la ea.

Asta ne-a atras atenţia tuturor. Enoch şi-a scos capul de sub capotă.

— Şi de cine ar trebui să ne ascundem?

Paul ne-a studiat câteva clipe. Era învăluit în umbră, luminat din spate de ultimele raze de soare, aşa că nu i-am putut citi expresia. Era ciudat de autoritar pentru un băiat de vârsta lui.

— Nu sunteţi de aici, nu?

— Suntem din Anglia, a zis Emma.

— Bine, a zis el. Pe aici oamenii ca noi nu vor să fie afară după lăsarea întunericului decât dacă au un motiv al naibii de întemeiat.

— Cum adică „oameni ca noi”? a întrebat Emma.

— Nu sunteţi singurii deosebiţi din afara oraşului cărora li s-a stricat maşina pe porţiunea asta anume de drum.

— Ce-a zi… a spus Millard îndrăznind să vorbească pentru prima oară. Ai zis deosebiţi?

Băiatul nu a părut surprins să audă cuvinte răsunând pur şi simplu din văzduh.

— Ştiu ce sunteţi. Şi eu sunt unul.

S-a întors şi a pornit pe câmp.

— Haideţi! Nu vreţi să fiţi aici când oamenii care au întins cursa asta o să vină să vadă ce au prins în ea. Şi luaţi şi maşina,

ne-a zis el peste umăr. Cred că fata cea puternică o poate împinge.

L-am privit cum se îndepărtează, uluiţi, dar neştiind ce să facem. Interacţiunile noastre cu deosebiţii din acest colţ de lume ne făcuseră prudenţi. Apoi Emma s-a aplecat către mine şi a zis:

— Ar trebui să-l întrebăm despre…

Şi chiar în clipa în care a rostit cuvintele, ele au străfulgerat în depărtare, dincolo de câmpul pe care-l traversa Paul, scrise cu litere de neon.

OMUL FLACĂRA

Era o firmă. O firmă adevărată, cu litere de neon. Cândva pe ea scrisese COMPLEXUL FLACĂRA, dar câteva litere se arseseră. Clădirea în sine, orice va fi fost, era mascată de un pâlc de pini.

Eu şi Emma ne-am privit uluiţi şi ne-am zâmbit.

— Ei bine, aţi auzit ce-a zis tânărul domn, a spus ea.

— Deosebiţii trebuie să ţină aproape unii de alţii, am zis şi eu.

Şi am pornit cu toţii după el.

L-am urmat pe băiat pe câmpie, pe o potecă de pământ acoperită de bălării care nu se vedea de pe drum. Bronwyn încheia coloana gemând în timp ce împingea Aston Martinul pe terenul accidentat. Cu excepţia câte unei maşini care trecea când şi când pe şoseaua principală şi a şuieratului frânelor pneumatice ale spălătoriei din urma noastră, seara era tăcută.

Am trecut pe lângă vechea firmă de motel şi pe lângă copaci şi iată şi motelul propriu-zis… sau ce mai rămăsese din el. Probabil fusese cel mai tare în 1955, cu acoperişul său în formă de V piscina în formă de rinichi şi bungalourile separate, dar acum se achita destul de convingător de rolul de clădire abandonată. Acoperişul era peticit cu prelată. Copacii transformaseră curtea într-o junglă. Maşini vechi rugineau în parcarea cu pavajul ciobit. Piscina era goală, cu excepţia câtorva centimetri de apă şi a unei siluete prelungi, în formă de pâine, care putea să fi fost un aligator, deşi în penumbra înserării era greu să fii sigur.

— Nu vă uitaţi cum arată. E mai drăguţ pe dinăuntru, a zis

Paul.

— Eu nu pun piciorul înăuntru! a zis Bronwyn.

— Trebuie să fie o buclă, draga mea, a zis Millard. Caz în care sunt convins că înăuntru e mai plăcut.

Intrările în buclele temporale erau adesea înspăimântătoare – asta îi ţinea pe obişnuiţi la distanţă – şi ghidul *Planeta Deosebiţilor* pomenea ceva despre „cazare în buclă” lângă Ţara Magică a Sirenelor. Probabil era vorba despre Omul-flacără. Şi dacă ăsta nu era un motiv suficient de bun ca să-l urmăm pe băiat, oricum nu puteam pleca până nu repara Enoch maşina.

— Uitaţi! a şuierat Bronwyn şi ne-am întors cu toţii în direcţia spălătoriei.

Maşina cea veche de poliţie se întorsese, trecând încet pe lângă spălătorie şi măturând terenul cu proiectoarele.

— Eu intru, a zis Paul, pe un ton urgent. Vă sfătuiesc să faceţi şi voi la fel.

N-a fost nevoie de alte argumente.

◆◆◆ CAPITOLUL NOUĂ ◆◆◆

Paul ne-a condus într-un pasaj lung, acoperit, care lega parcarea de curtea interioară a motelului. Ne-am aventurat înăuntru. Bronwyn venea ultima, împingând maşina. Pe la jumătate am simţit un ghiont în stomac şi într-o clipă apusul ce ne înconjura a făcut loc luminii zilei. Am ieşit într-o dimineaţă răcoroasă şi senină şi într-o curte pavată înconjurată de camere de motel vopsite într-un roz strălucitor, aproape noi. Acum nu erau prelate pe acoperiş, apa din piscină era albastră şi scânteia, iar rablele din parcare dispăruseră, înlocuite cu maşini din anii ’50 şi ’60 care arătau fantastic. Deci acolo trebuie să ne fi aflat: pe la finele anilor ’60 sau la începutul anilor ’70.

— O intrare în buclă construită ca să permită accesul maşinilor! a zis Millard. Ce modern!

Am alergat să-l prind din urmă pe Paul.

— OK, acum suntem aici. O să ne răspunzi la întrebări?

— Mai bine întreab-o pe Miss Billie, a zis el. Ea e şefa aici.

Ne-a condus de-a curmezişul curţii, către un bungalou separat de celelalte lângă care era un semn pe care scria: RECEPŢIE.

— Lasă aia, i-a zis Paul lui Bronwyn. N-o să se atingă nimeni de ea.

Ea a încetat să mai împingă Astonul şi s-a alăturat în fugă grupului. Aici, de cealaltă parte a buclei, mai erau şi alţi oameni. Doi bătrâni şedeau pe marginea piscinei dezlegând cuvinte încrucişate şi şi-au lăsat jos ziarele ca să ne privească trecând. Perdeaua unui bungalou s-a mişcat şi chipul unei femei ne-a scrutat de dincolo de geam.

— Miss Billie? a zis Paul ciocănind la uşa biroului.

A deschis-o şi ne-a făcut semn să intrăm.

— Oamenii ăştia au făcut pană.

Am intrat într-o încăpere cu un birou şi câteva scaune. Pe unul dintre ele stătea femeia cu care vorbea Paul. Era albă, mai în vârstă, purta o rochie drăguţă, era rujată şi ţinea în braţe trei pudeli mititei, încercuindu-i protector cu braţele.

— O, Doamne! a zis femeia cu un accent sudic pronunţat.

Câinii au început să tremure. Ea n-a făcut niciun efort să se ridice de pe scaun.

— I-a văzut cineva intrând?

— Nu cred, a zis Paul.

— Dar tâlharii?

— N-am văzut nici urmă de ei.

Dacă tâlharii erau tipii din maşina poliţiei, Paul tocmai minţise de dragul nostru. Nu eram sigur de ce o făcuse, dar i-am fost recunoscător.

— Nu-mi place, a zis Miss Billie clătinând hotărâtă din cap. E un risc. E un risc de fiecare dată. Dar acum, dacă tot sunteţi aici…

Şi-a coborât puţin ochelarii cu rame de corn şi ne-a privit.

— Ei, acuma nu cred că vă pot arunca în gura lupului, nu?

— Dacă mă scuzaţi, am nişte treburi de făcut, a zis Paul.

A ieşit. Miss Billie a continuat să ne sfredelească din priviri.

— N-aveţi de gând să-mi îmbătrâniţi, nu? Am destui bătrâni pe-aici şi dacă vreţi să muriţi puteţi s-o faceţi în altă parte.

— N-o să murim, am zis eu. Avem nişte întrebări.

— Cum ar fi: dumneavoastră sunteţi directoarea? a intervenit Bronwyn.

Miss Billie s-a încruntat:

— Ce să fiu?

— O ymbrynă, a zis Bronwyn.

— Dumnezeule, a zis Miss Billie, lăsându-se pe spate pe scaun. Chiar aşa bătrână arăt?

— E o demi-ymbrynă, a zis Emma.

— E ca o ymbrynă varianta light, le-am explicat eu prietenilor mei.

— Sunt managerul şi asta e de ajuns, a zis Miss Billie. Eu adun banii şi încerc să împiedic locul ăsta să se dărâme. Rex trece pe aici o dată la câteva săptămâni ca să întoarcă ceasul.

A indicat o pendulă lipită de peretele opus. Veche, masivă şi absurd de ornată, părea nelalocul ei în decorul ţipător al motelului.

— Rex? am întrebat eu.

— Rex Posthlewaite, administrator extraordinar de buclă. Se mai ocupă şi de ţevărie şi de instalaţiile electrice, deşi nu are diplomă.

— Staţi să înţeleg. Nu aveţi nicio ymbrynă aici, iar cea falsă vă vizitează o dată la câteva săptămâni?

— Numai el poate întoarce ceasul. Sau un alt administrator de buclă, presupun. Dar Rex acoperă toată partea de nord a

Floridei, aşa că nu e ca şi cum am avea de unde alege.

— Şi dacă se îmbolnăveşte? a întrebat Millard.

— Sau dacă moare? a zis Enoch.

— N-are voie.

— Oricum, ce-i chestia asta? a întrebat Enoch apropiindu-se de pendulă. N-am mai văzut…

Toţi cei trei câini au izbucnit în lătrături stridente.

— Nu te apropia de aia! s-a răstit Miss Billie.

Enoch a sărit în lături.

— Nu voiam decât să mă uit!

— Păi nici nu te uita la ea, a zis Miss Billie. Nu pot să te las să-ţi faci de lucru cu ceasul buclei, băiete. Ai putea să dai totul peste cap!

Enoch şi-a încrucişat braţele pe piept, fumegând. M-am gândit că venise momentul să trecem la afaceri, aşa că imediat ce câinii s-au oprit din lătrat, am zis:

— Am ceva pentru dumneavoastră.

I-am întins pachetul de la H, cel pe care scria „Omul-flacără”.

Ea l-a examinat pe deasupra ochelarilor.

— Ce-i ăsta?

— Nu ştiu, dar dacă sunteţi managerul, cred că e pentru dumneavoastră.

Ea s-a încruntat.

— Deschide-l tu!

Am rupt învelitoarea. Muream de curiozitate să ştiu ce-i în pachet încă de când mi-l dăduse H.

Era o pungă cu recompense speciale pentru căţei. AROME NOI! DISTRACŢIE PE CINSTE! scria pe etichetă.

— Zi-mi că-i o glumă, a murmurat Emma.

Miss Billie s-a luminat la faţă.

— Ce drăguţ! Astea-s preferatele fetelor!

Căţeii au văzut punguţa şi au început să se agite. Miss Billie mi-a smuls-o din mână şi a ţinut-o deasupra capetelor lor.

— Ei, ei! Nu fiţi lacome!

— Am trecut prin atâtea ca să livrăm mâncare pentru căţei?! a zis Enoch.

— Nu e orice fel de mâncare pentru căţei, a zis Miss Billie lăsând punguţa să-i cadă în poşetă în timp ce nasurile câinilor o urmăreau.

— Nu sunteţi curioasă de la cine e? a întrebat Emma.

— Ştiu de la cine e. Când îl mai vedeţi, mulţumiţi-i frumos din partea mea şi spuneţi-i că l-am trecut din nou pe lista mea de Crăciun. Acum…

Şi-a strâns bine căţeluşii la piept şi s-a ridicat ţinându-i în braţe.

— Trebuie să scot fetele să facă pişu, deci iată regulile casei. Unu: nu vă atingeţi de ceasul meu. Doi: nu ne place gălăgia. Aşa că nu faceţi zgomot. Numărul trei: alături e o benzinărie cu un garaj unde vă puteţi repara maşina. Când terminaţi, mă aştept să plecaţi. Nu avem locuri libere.

S-a întors să plece.

— N-aveţi ceva pentru noi? am întrebat eu.

Ea s-a încruntat.

— Ce anume?

— Un indiciu, am zis eu. Căutăm un… portal?

Sperasem măcar să-mi dea ceva util ca răsplată pentru că-i adusesem pachetul: o hartă a regiunii, o vedere cu o adresă pe ea, ceva care să ne ajute să descoperim următoarea noastră destinaţie.

— O, drăguţă! Dacă tu nu ştii ce cauţi, mă tem că nu te pot ajuta, a zis ea şi a râs zgomotos. Şi-acum plecaţi, trebuie să scot fetele la plimbare!

•••

Am ieşit în curte şi ne-am aşezat la sfat pe marginea piscinei goale, în timp ce locatarii complexului ne urmăreau printre şipcile jaluzelelor.

— Mâncare pentru câini! Nu-mi vine să cred! a zis Bronwyn.

— Nu contează ce era în pachet, a zis Enoch. Important e că l-am livrat.

— Vrea să ştie că poate avea încredere în noi, am zis eu.

Paul s-a apropiat de noi.

— Am vorbit la garajul de alături, a spus el indicându-ne o clădire ce se zărea dincolo de bungalourile motelului. Au ceva piese de rezervă, deşi nu ştiu dacă au şi carburatoare.

— Chiar şi o cheie franceză ar fi mai bună decât nimic, a zis Enoch. Mulţumesc oricum!

Paul a încuviinţat şi a plecat din nou zorit, iar noi ne-am tras mai aproape ca să ne plănuim următoarea mişcare.

— Ce e cu adresa următoare, portalul ăsta? a întrebat Bronwyn. Cum îl găsim?

— O să întrebăm prin jur. Cineva trebuie să ştie, a zis Emma.

— Dacă nu cumva H ne-a trimis aici cu singurul motiv de a ne pune răbdarea la încercare, a zis Enoch.

— N-ar fi făcut el asta, a zis Emma.

Enoch a tras un şut într-o minge de plajă care se afla la picioarele lui, expediind-o în piscină.

— Poate nu eşti obişnuită să ţi se joace feste, dar ăsta-i genul de lucru de care Abe ar fi fost în stare – faţă de mine, cel puţin – iar tipu' ăsta a lucrat pentru el.

— *Cu* el, l-a corectat Emma, care tot se mai supăra ori de câte ori îl critica cineva pe bunicul.

— Tot aia-i!

— Ia du-te şi repară maşina aia! s-a răstit ea. E unicul motiv pentru care te-am luat cu noi, nu?

Enoch a părut atins.

— Vino, Bronwyn! Regina iar s-a pus pe dat porunci, a bombănit el.

El şi Bronwyn s-au apropiat de maşină. Enoch a intrat înăuntru, a arătat către garaj şi a strigat:

— ÎMPINGE!

Bronwyn a oftat clătinând din cap.

— După toate astea, merit să primesc porţie dublă, a zis ea, apoi şi-a proptit mâinile în bara de protecţie şi a început să împingă.

— Bună ziua, tinere domn! Bună ziua, tânără doamnă!

M-am întors şi am zărit un bărbat zâmbitor care se apropia de mine. Mi-a cuprins mâna în mâna lui uriaşă, plină de bătături, şi mi-a scuturat-o.

— Adelaide Pollard. Mă bucur să vă cunosc.

Era un negru înalt într-un costum albastru superb şi cu o pălărie asortată. Părea de vreo şaptezeci de ani, dar întrucât ne aflam într-o buclă, putea fi mai bătrân.

— Adelaide, a zis Emma zâmbind cum n-o mai văzusem zâmbindu-i vreodată unui străin. Ei, ăsta nu-i un nume obişnuit.

— Păi nici eu nu sunt un ins obişnuit. Ce vă aduce în mica noastră mlaştină?

— Ne-am oprit într-un loc numit Ţara Magică a Sirenelor, a zis Millard şi l-am văzut pe Adelaide întunecându-se la faţă. Cred că au încercat să ne facă farmece sau ceva de genul ăsta.

— Am scăpat, a zis Emma, dar pe urmă nişte poliţişti s-au

ţinut după noi şi peste puţin timp ni s-a stricat maşina.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, a zis el. E trist că oamenii le fac asemenea mizerii celor de un soi cu ei. Foarte trist.

— Cine sunt ei? a întrebat Emma.

— Nişte renegaţi jegoşi, a zis el. Încearcă să momească deosebiţii care nu-s din zonă în capcana lor şi pe urmă îi vând tâlharilor la drumul mare.

— Vă referiţi la poliţişti? am întrebat eu.

— Aşa-zişi poliţişti. Sunt mai degrabă ca o bandă. Se fâţâie pe autostradă hărţuind lumea, furând şi purtându-se de parcă tot ţinutul le-ar aparţine. Nu sunt decât nişte bandiţi şi nişte şantajişti.

— Mai înainte nu trebuia să ne facem griji decât de monştrii-umbră.

Un bărbat alb şi bătrân, într-un scaun cu rotile s-a ivit din spatele lui Adelaide. Cracul stâng al pantalonului îi era răsucit şi prins cu ace de siguranţă, iar în poală avea o scrumieră în care tocmai îşi scutura ţigara.

— Jur că uneori le duc dorul. De când au dispărut monştrii, tâlharii ăştia îşi fac de cap. Au impresia că pot face ce le place.

A tras din ţigară prin gaura unde ar fi trebuit să fie dinţii din faţă.

— Apropo, eu sunt Al Potts, a zis el adresându-ne un salut scurt. Domnul Potts pentru voi.

— Îmi pare tare rău de toate astea, copii, a zis Adelaide. Păreţi foarte de treabă.

— Aşa şi suntem, a zis Millard. Dar o să ne descurcăm noi.

— I-auzi la el! „Aşa şi suntem”! a exclamat Adelaide râzând. Îmi place asta!

Domnul Potts s-a aplecat în faţă şi a scuipat printre dinţi.

— Râzi prea mult, Adelaide!

Adelaide nu l-a băgat în seamă.

— E păcat. Ăsta era cândva un loc tare plăcut, a zis el. Deosebiţii de treabă, ca voi, veneau aici să se simtă bine. Acum oamenii eşuează aici şi rămân blocaţi.

— Eu nu-s blocat. Sunt la pensie, a zis domnul Potts.

— Sigur, Al. Continuă să-ţi spui asta!

— Ce s-a întâmplat cu ymbryna care a făcut bucla asta? a întrebat Millard. De ce n-a rămas să vă ajute s-o apăraţi?

Adelaide s-a uitat la mine şi a fluierat.

— Ymbrynă. Al, când ai auzit ultima oară cuvântul ăsta?
— De mult de tot, a zis domnul Potts.

— N-am mai văzut una de vreo… ăăă, patruzeci de ani, a zis Adelaide cu nostalgia îndulcindu-i vocea. Una adevărată, nu corciturile astea care nu se pot transforma.

— Unde s-au dus cu toatele? a întrebat Emma.

— Ei, de la început nu erau ele prea multe, a zis domnul Potts. Îmi aduc aminte că prin anii ’50 bucla din Indiana unde locuiam eu împărţea o ymbrynă cu bucla cea mai apropiată. Miss Pigeon Hawk. Apoi, într-o zi, a fost ca şi cum strigoii şi creaturile lor nevăzute erau deodată peste tot şi urau ymbrynele mai rău decât otrava. Au încercat tot ce-au putut ca să se descotorosească de ele. Şi au făcut treabă bună, nu glumă!

— Cum? a întrebat Emma. În Europa am avut strigoi şi suflete-pustii din 1908 şi ei le urau pe ymbrynele noastre la fel de mult, dar majoritatea lor au reuşit să supravieţuiască.

— Nu pot spune că-s expert cu privire la felul în care lucrează strigoii, a zis Adelaide. Dar atâta am de zis: ymbrynele noastre erau la fel de dure şi de deştepte ca oricare altele, dacă nu chiar mai mult. Mi-aş încredinţa viaţa unei ymbryne americane… dac-aş găsi una. Aşa că nu e ca şi cum le-ar fi lipsit dârzenia.

— Şi în locul lor aveţi un aşa-zis administrator de buclă, a zis Millard.

— Bătrânu’ Rex, a spus Potts. O jale de administrator. Teribil de beţiv.

— Bea? a întrebat Millard.

— Ca un predicator ambulant, a zis Adelaide. Rex vine o dată la câteva săptămâni să umble la ceasul buclei, ziua se transformă în noapte etc…

— Apoi termină o sticlă de rachiu de casă de-al lui Miss Billie, a zis Potts, asta cred că-i moneda în care-l plăteşte.

Emma s-a răsucit către Millard şi l-a întrebat:

— Ai auzit vreodată una ca asta?

— Numai apocrif, a răspuns el.

Adelaide a bătut din palme.

— Dar voi aţi mâncat? Am un vas cu cafea la mine în cameră şi Al are tot timpul nişte gogoşele la păstrare.

— Să nu te atingi de gogoşelele mele, a zis Potts.

— Al, aceşti tineri au avut o zi grea. Adu gogoşelele!

Potts a bombănit ceva.

Adelaide ne-a condus de-a curmezişul curţii, până în camera lui. Am trecut pe lângă un bungalou unde o femeie cânta muzică de operă, foarte tare, în dosul unei uşi închise.

— Eşti în formă în dimineaţa asta, baroană! a strigat Adelaide.

— Mulţuuuuuumeeeeeesc! a cântat femeia ca răspuns.

— Mi se pare mie sau toţi cei de aici sunt puţin… a şoptit Emma.

— Ţicniţi? a zis Potts izbucnind apoi în chicoteli. Da, drăguţă, aşa suntem. Chiar aşa.

— Uau, ce auz bun are! am zis eu.

— Ochii s-au dus, a zis Potts depăşindu-ne în scaunul lui cu rotile. Urechile încă mai funcţionează.

Am servit cafea şi gogoşele adunaţi în jurul unei măsuţe din sufrageria lui Adelaide, un spaţiu micuţ cu o sofa şi un fotoliu îmbrăcate în stofă înflorată, un televizor cu butoane prins în perete şi vaze cu flori. Am observat valiza de lângă uşă şi am întrebat ce era cu ea.

— O, plec la drum, a zis Adelaide.

Potts a izbucnit în râs:

— Ei. Aşa zici tu mereu.

— Dintr-o zi într-alta.

L-am privit pe Potts. El a clătinat din cap.

— O să pornesc spre Kansas City. Să vizitez o fostă iubită, a zis Adelaide.

— Ba n-o să pleci nicăieri, a zis Potts. Eşti înţepenit aici la fel ca noi toţi.

Mi-am amintit de azilul de bătrâni unde mă dusesem uneori să o vizitez pe bunica din partea mamei, care avusese Alzheimer. Nu vorbea decât despre plecare, dar, desigur, nu putuse s-o facă.

— Trebuie să găsim un portal, am zis eu. Aţi auzit de vreunul pe aici?

Adelaide s-a uitat la Potts, care a mârâit şi a clătinat din cap.

— Eu unul nu, a zis Adelaide.

— Nu există portaluri, a zis Millard. Mereu primim răspunsul ăsta. Am ajuns într-o fundătură.

— Ar trebui să discutaţi cu baroana, a zis Adelaide. Sau cu Weiss, atletul nostru nonagenar. Ăştia doi au fost peste tot.

— Foarte cosmopoliţi, a spus Potts.

— Aşa o să facem. Mulţumesc! am zis.

Un minut sau două ne-am mâncat gogoşelele în tăcere. Apoi Bronwyn şi-a pus cana de cafea jos cu un bufnet sonor şi a zis:

— Sper că nu sunt prea îndrăzneaţă, dar care sunt talentele domniilor voastre?

Adelaide a tuşit şi şi-a plecat privirile, iar Potts s-a prefăcut că nu auzise întrebarea.

— Ce-ar fi să mergem afară şi să stăm puţin la soare? a zis el.

Eu şi prietenii mei am schimbat priviri nedumerite. Era un moment stânjenitor.

Am ieşit. Paul tocmai trecea.

— Tinere! a strigat Adelaide făcându-i semn cu braţul ridicat.

Paul s-a apropiat. Ducea sub braţ o crenguţă suplă şi noduroasă şi în cealaltă mână ţinea un cuţit.

— Da, dom'le?

— Oamenii ăştia vor să găsească un… cum îi zice?

— Portal, a răspuns Emma.

— O, sigur că da, a zis Paul încuviinţând.

Nu părea deloc nedumerit. Ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru pe care-l putea căuta cineva.

— Serios? am întrebat.

— Ei, mai bine ne-am întoarce la ale noastre, a zis Adelaide şi apoi a apucat mânerele scaunului cu rotile în care stătea Potts şi a început să-l împingă. Noroc tuturor!

— Mulţumim pentru mâncare, a zis Bronwyn. Şi îmi pare rău dacă v-am făcut să vă simţiţi prost.

M-am crispat. Ei s-au prefăcut că nu auziseră nici această remarcă şi au dispărut în bungaloul lui Adelaide. Ne-am întors către Paul, încercând să alungăm stânjeneala momentului.

— Deci zici că ştii unde-i portalul, a spus Emma.

— Sigur că da. De acolo sunt, a răspuns el.

— Eşti dintr-un portal? a exclamat Millard. Nu există…

— Sunt din Portal, a zis Paul. Oraşul Portal. Din Georgia.

— Există un oraş care se cheamă Portal? am întrebat eu.

— Nu e renumit prin nimic. Dar da, există.

— Unde e? Poţi să ni-l arăţi pe o hartă?

— Sigur că pot. Dar sigur vreţi să găsiţi oraşul? Sau bucla din apropiere? Oraşul nu e cine ştie ce.

M-am pomenit zâmbind.

— Bucla, în mod sigur.

— Asta e altă poveste. Nu puteţi intra în buclă fără mine.

— Sunt un cartograf cu atestat, a zis Millard. Sunt convins că pot să mă descurc cu cele mai încâlcite indicaţii.

— Nu indicaţiile sunt problema. Locul intrării se tot schimbă.

Millard a pufnit.

— Se schimbă?

— Numai deosebiţii înzestraţi cu talentul meu o pot găsi. Clarvăzătorii.

— Şi poţi să ne duci acolo? am întrebat eu.

— Ăăă, nu ştiu.

— O, haide! Suntem o companie plăcută, a zis Emma.

— Nu prea-mi place să călătoresc. În plus, nu e o călătorie plăcută.

— Ce-i rău la ea? am întrebat eu.

El a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu… nu-i plăcută.

— Gămălie de chibrit, am nevoie de tine!

Era Enoch, mânjit de ulei până la coate. S-a repezit la Emma de parcă ar fi avut de gând să se şteargă pe hainele ei cele noi, iar ea a ţipat şi s-a ferit din calea lui. El a râs şi a pornit înapoi către garaj.

Emmei îi ieşise bluza din pantaloni. Şi-a potrivit-o uitându-se furioasă în urma lui:

— Ce idiot!

Am urmat-o pe Emma către garaj. La fel şi Paul, a cărui curiozitate în privinţa noastră era, după toate aparenţele, mai puternică decât jena pe care o simţea fiindcă ne refuzase cererea.

În timp ce traversam parcarea, Bronwyn a întrebat:

— Am făcut o gafă mai devreme, când i-am întrebat pe domnii aceia bătrâni despre talentele lor de deosebiţi?

— Talentele sunt ca un muşchi, a răspuns Millard. Dacă nu le foloseşti o perioadă lungă de timp se atrofiază. Poate nu le-a mai rămas nici urmă de talent şi tu i-ai lovit unde-i durea mai tare.

— N-a fost asta. N-au avut voie, a zis Paul.

— Cum adică? a întrebat Emma.

— Banda care conduce aici a dat o lege care interzice oricui să-şi folosească talentele, cu excepţia lor. Angajează şi spioni ca să se asigure că nimeni n-o face.

— Doamne! Ce fel de ţinut e ăsta? a exclamat Millard.
— Unul crud, a zis Emma.
Paul a oftat:
— Mai sunt şi de alt soi?

•••

Pe firmă scria GARAJUL LUI ED, dar mie mi se părea doar un hambar vechi. Nu era nimeni prin preajmă: bucla fusese făcută probabil duminica sau într-o zi de sărbătoare. Bronwyn împinsese Astonul într-o mică nişă plină de unelte şi Enoch aproape că o făcuse să meargă. Mai trebuia o sudură în metal, a zis el, şi pentru asta avea nevoie de focul Emmei.

Emma a avut nevoie de câteva minute de eforturi susţinute, timp în care a păşit de colo colo frecându-şi mâinile ca să şi le înfierbânte suficient cât să sudeze metalul. Erau aproape albe şi atât de periculoase că a trebuit să le ţină cât mai depărtate de trup, ca să nu-i ia foc hainele. Am stat mai la o parte, în timp ce ea se aplecase sub capotă, de unde au început să zboare scântei. Era un spectacol atât de fascinant şi de zgomotos, că numai când a terminat, leoarcă de sudoare şi respirând greu, am auzit strigătele furioase ce veneau din direcţia motelului.

Am zbughit-o afară din garaj. Maşina demodată de poliţie care ne hărţuise ceva mai devreme era acum parcată în curtea din faţa complexului, cu portierele larg deschise.

— Se pare că tâlharii v-au luat urma, a zis Paul. Mai bine fugiţi! Luaţi-o pe ieşirea din spate!

A arătat un drum care ducea în spatele garajului şi ieşea din oraş.

— Nu putem să-i lăsăm pe toţi la mila ălora, a zis Millard.

— Ce? a exclamat Enoch. Ba sigur că putem!

Chiar atunci, unul dintre falşii poliţişti a târât-o pe Miss Billie de braţ prin curte, cei trei pudeli lătrând înnebuniţi şi repezindu-se la călcâiele lui.

— Dacă mă scuzaţi o clipă, eu mă duc să-i rup falca ăluia, a zis Bronwyn.

— N-are rost să te lupţi cu ei, a zis Paul. Nu face decât să-i înfurie. O să se întoarcă cu mai mulţi oameni şi mai multe arme şi o să fie şi mai rău.

— Întotdeauna are rost să lupţi, a zis Emma. Mai ales când asta îi face pe oamenii răi să plângă.

Şi-a împreunat mâinile şi şi-a trosnit degetele, făcând să-i

sară scântei din mâinile încă încinse.

— Enoch, merge maşina?

— Ca nouă, a zis el.

— Splendid. Ţine motorul pornit!

S-a răsucit către mine.

— Mă întorc într-o clipită, a zis ea şi apoi a întrebat-o pe Bronwyn: Vii?

Bronwyn şi-a rotit umerii, şi-a scuturat braţele dezmorţindu-le şi a făcut semn că da.

În secret, îmi plăcea când Emma era în starea asta – atât de furioasă că devenea nefiresc de calmă, gata să-şi utilizeze mânia ca pe o armă cu efect devastator. Ea şi Bronwyn au pornit către motel. Sigur, noi ceilalţi nu aveam de gând să stăm cu mâinile-n sân, dar de vreme ce Emma şi Bronwyn erau cele mai capabile să provoace haos, noi ne-am ţinut cu câţiva paşi mai în urma lor.

În curtea din faţă, unul dintre tâlhari o ţinea pe Miss Billie de încheieturi şi urla întrebări, în timp ce un altul dădea buzna din bungalou în bungalou.

— A fostără aici, ştiu io! a strigat el ieşind din locuinţa lui Adelaide. Toţi de-aici care mă minte o să le pară rău! Ştiţi care-i pedeapsa pentru cine n-ascultă ordinele!

Priviţi mai îndeaproape, nu aduceau a poliţişti. Purtau pantaloni gri de camuflaj, bocanci milităreşti şi arborau tunsoarea scurtă şi aroganţa neroadă pe care, fiind crescut în Florida, ajunsesem să le cunosc prea bine. Cel mai scund dintre ei avea un pistol într-un toc, la şold.

— Să n-asculţi ordinele e mai rău decât să nu plăteşti taxa de protecţie! a ţipat cel mai înalt. Data viitoare când mai trebuie întors ceasu' poate că bătrânu' Rex n-o să mai apară!

— Să-l laşi în pace! a strigat Miss Billie.

Bărbatul a ridicat mâna gata s-o pălmuiască, dar s-a oprit brusc când cel mai scund a zis:

— Uite-i colea, Darryl!

Ne-a arătat cu degetul în timp ce gura-i forma un O.

— Măi, măi, măi! a zis Darryl.

I-a dat drumul lui Miss Billie. Ea s-a grăbit să se adăpostească după panoul pe care scria REGULI DE UTILIZARE A PISCINEI. Am pătruns în curtea din faţă şi ne-am oprit la marginea piscinei. Ne despărţeau vreo şase metri.

Emma şi Bronwyn erau în fruntea micului nostru grup, eu şi Enoch în spate. Millard tăcea şi, speram eu, se furişa ca să-i flancheze pe tâlhari. Pe Paul l-am ţinut în spatele meu.

— Voi probabil că sunteţi nou-veniţi în oraş, a zis Darryl şi apoi şi-a dres glasul zgomotos. Drumul pe care mergeaţi e unul cu taxă. Care-i taxa azi, Jackson?

— Îi o ţâră mai mare dacă-ncerci să n-o plăteşti.

Jackson i s-a alăturat celuilalt tâlhar lângă maşina lor de poliţie şi s-a rezemat de portieră, cu degetul mare agăţat de centura cu pistolul. Ne măsurase din cap până-n picioare şi nu părea impresionat de ceea ce văzuse. Buzele i s-au întins într-un zâmbet unsuros.

— Ce-ar fi să ne deie banii şi maşina? a zis el întorcându-se spre garaj. Hei, crez c-am văzut o frumuseţe ca aia într-o revistă!

Îi vedeam pe locatarii complexului trăgând cu ochiul printre jaluzele ca într-un film western.

— Ia mai du-te dracului! a zis Emma.

Acum Darryl zâmbea şi el.

— Binecuvântată fie-i inimioara, da' ce gură spurcată are!

— Nu permit nimănui să mă trateze fără respect, a zis Jackson. Cu atât mai puţin unei femei.

— Cu atât mai puţin, l-a aprobat Darryl.

A smiorcăit din nou, a scos o batistă din buzunar şi s-a şters la nas.

— Mă scuzaţi!

S-a întors puţin într-o parte, şi-a apăsat un deget pe o nară şi, expirând brusc, a proiectat pe pământ un mic proiectil de mucus care a început să fumege, făcând o găurică în pavaj.

Am auzit-o pe Ema icnind îngreţoşată.

— Uau, a şoptit Enoch lângă mine.

Părea invidios.

— Urât obicei, Darryl, a zis Jackson.

— Nu-i un obicei. E o boală.

Emma a făcut un pas către cei doi. Bronwyn i-a urmat exemplul.

— Deci el poate să tragă flegme radioactive, i-a zis Emma celui mai scund. Tu ce talent deosebit ai? Acela de a fi ăl mai mare cretin de pe planetă?

Darryl a izbucnit în râs. Lui Jackson i-a pierit zâmbetul. S-a

desprins de maşina poliţiei şi a desfăcut tocul pistolului.

Emma şi Bronwyn au mai făcut un pas către ei.

— Cred că au chef să danseze, a zis Darryl. Pe care o vrei?

— Pe aia mai mică, a zis el, privind-o pe Emma. Îmi place ce gură are!

Fetele au pornit în pas alergător către cei doi. Jackson a dus mâna la pistol, dar Emma, care îşi ţinuse ascunse la spate mâinile încinse până la incandescenţă, le-a adus în faţă şi a apucat arma tocmai când bărbatul o ridica.

Pistolul s-a topit pe loc. La fel şi mâna dreaptă a lui Jackson. Bărbatul s-a prăbuşit pe jos, zvârcolindu-se şi urlând.

Darryl s-a repezit să se ascundă după maşina poliţiei, înainte să poată deschide focul, Bronwyn s-a năpustit cu umărul în portiera şoferului. Maşina a derapat lateral în scrâşnet de cauciucuri, s-a înclinat pe o parte şi s-a răsturnat cu roatele-n sus, prinzându-l pe bărbat sub ea.

Totul durase înjur de cincisprezece secunde.

— Sfântă maică a lui Moise! l-am auzit pe Adelaide ţipând şi, când m-am întors, l-am descoperit privind scena din uşa bungaloului.

Potts aplauda şi chicotea în scaunul lui cu rotile. Ceva mai departe, o femeie şi-a scos capul din cameră – probabil baroana, pentru că purta o rochie cu paiete şi mănuşi albe şi lungi – şi a cântat „Slavă Doooomnuluuuuui” cu un tremolo în glas.

— Opaa, a zis Bronwyn uitându-se sub maşină. Au murit?

— Ar putea fi doar leşinaţi, a zis Emma înghiontindu-l cu piciorul pe cel mai scund. Nu ştiu de celălalt, dar ăsta sigur nu mişcă.

Miss Billie a ieşit de după tomberoanele de gunoi urmată de cei trei pudeli ai ei, care tremurau ca varga.

— Era şi un al treilea, a zis ea. Unul mic şi slăbănog.

— Atenţieeeeeee! a cântat baroana.

Arăta către ieşirea buclei cu o mână înmănuşată. Am auzit sunet de picioare gonind pe pavaj. Cel de-al treilea bărbat sărise de unde va fi fost ascuns şi gonea către ieşire.

— OPREŞTE-TE! a strigat Emma pornind după el.

Bărbatul a aruncat o privire îngrozită peste umăr. Apoi a părut să ia o decizie, a scos un pistol din betelia pantalonilor şi s-a răsucit să ne înfrunte.

— Pi jos cu toţii! a strigat el. Să nu mişte unul!

Am ridicat mâinile şi am făcut ce ne ceruse. Cu coada ochiului am zărit-o pe Miss Billie scoţând ceva din geantă.

— Uitaţi, iubitele mele, a zis ea cu vocea piţigăiată pe care o folosea când vorbea cu câinii.

Bărbatul s-a răsucit şi a aţintit pistolul asupra ei, dar, când a văzut pudelii, l-a apucat râsul.

— O să-i asmuţi pe mititeii ăia pă mine? Cucoană, te-ai ţâcnit! Acuşa meri de şăzi jos cu restul!

Miss Billie a ridicat mâinile şi s-a apropiat de noi. Pudelii ei schelălăiau înfulecând delicatesele.

Bărbatul s-a apropiat prudent de noi, cu braţul întins tremurându-i din pricina adrenalinei. Văzuse ce le făcuserăm prietenilor lui şi părea decis să ne facă el unele şi mai rele.

— Vreau cheile automobilului de colo-şa, a zis el. Să mi le arunce careva!

Enoch a scos cheile din buzunar şi i le-a aruncat. Au aterizat pe pavaj, la picioarele bărbatului.

— Bine. Acuşa o să vă iau toţ’ banii.

Mintea îmi zbârnâia căutând o cale de scăpare. Poate l-am fi putut păcăli să vină mai aproape şi să sărim pe el. Dar nu. Văzuse ce păţiseră prietenii lui când lăsaseră fetele să se apropie şi nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală.

— Acum! a ţipat el şi a tras în aer.

Am tresărit şi m-am încordat. Nu mai auzisem de luni întregi un foc de pistol şi mă dezobişnuisem.

I-am spus că aveam câteva sute de dolari în maşină.

— Du-te de-i adă!

M-am ridicat încet, ţinând mâinile sus.

— Îmi trebuie cheile. Banii sunt încuiaţi în compartimentul pentru mănuşi.

— Eşti un mincinos afurisit. Ar trebui să te-mpuşc acum!

Se tot trăgea mai aproape, reducând distanţa dintre noi.

— De fapt, cred c-aşa o să fac.

Miss Billie şi-a vârât două degete în gură şi a fluierat. Bărbatul s-a răsucit şi a luat-o la ochi cu arma.

— Auzi, cucoană, ce dracu’ crezi că…

Atunci a răsunat un gâfâit strident şi de după un bungalou a apărut în goană unul dintre pudelii lui Miss Billie, numai că era de vreo douăzeci de ori mai mare decât fusese cu puţin timp în

urmă, având dimensiunile unui hipopotam adult.

Bărbatul s-a răsucit, a ţipat şi şi-a aţintit arma asupra câinelui gigantic.

— Huşi! Pleacă! Marş!

Apoi au apărut şi ceilalţi doi câini, sărind dintre alte două bungalouri şi mârâind ca două motoare de camion de mare tonaj. Bărbatul s-a răsucit către ei şi, în clipa în care s-a întors cu spatele, cel dintâi câine a sărit, cu fălcile larg căscate şi cu colţii lucind umed, şi i-a smuls capul de pe umeri dintr-o singură muşcătură. Ce-a mai rămas din el s-a înmuiat şi a căzut la pământ.

— Bună fată! Bună fată! a exclamat Miss Billie aplaudând.

Toţi locatarii complexului au izbucnit în urale. Prietenii mei s-au ridicat de jos.

— În numele Păsării! Ce câini sunt ăştia?! a exclamat Bronwyn.

— Pudeli colosali, a răspuns Miss Billie.

Unul dintre ei s-a apropiat de mine cu gura căscată iar eu am ridicat braţele şi am făcut câţiva paşi îndărăt.

— Uau, uau, uau, cred că ăstuia încă-i mai e foame!

— Nu fugi, o să creadă că te joci! a zis Miss Billie, încearcă numai să fie prietenoasă.

Limba câinelui s-a abătut asupra mea ca o placă imensă de surfing, lingându-mă de la gât şi până-n creştet. Cred că am ţipat. Când s-a retras, eram ud leoarcă şi îngreţoşat, dar recunoscător că încă mai trăiam.

Miss Billie a râs.

— Vezi? Te place!

— Câinii dumneavoastră ne-au salvat, a zis Emma. Vă mulţumim!

— Voi două le-aţi dat prilejul, a răspuns ea. Vă sunt recunoscătoare pentru curajul vostru. Şi, când îl vedeţi pe H, să-i mulţumiţi din partea mea.

Adelaide a înaintat în curtea din faţă împingându-l pe Potts în scaunul cu rotile.

— Frumoasă treabă aţi făcut, copii!

— Da, dar cine o să cureţe mizeria? a mârâit Potts.

— Presupun că n-o să vă mai deranjeze, a zis Emma făcând semn către tâlharii doborâţi.

— N-aş conta pe asta, a zis Miss Billie.

Emma şi cu mine l-am tras la o parte pe Paul.

— Ultima şansă, a zis Emma. Vrei să vii cu noi?

El s-a gândit un timp, plimbându-şi privirea de la Emma la Bronwyn şi la mine, şi apoi a încuviinţat.

— Oricum era de mult timpul să mai fac o vizită acasă.

— Dar unde o să stea? a zis Enoch. Nu încap decât cinci persoane!

— Poate să stea în faţă, a zis Emma. Şi tu poţi să călătoreşti în portbagaj!

◆●◆ CAPITOLUL ZECE ◆●◆

Am condus încet prin pasajul întunecos prin care împinseserăm maşina stricată cu câteva ore mai devreme. Acum, mulţumită cunoştinţelor lui Enoch şi talentului Emmei la sudat, Astonul torcea vesel. Brusca senzaţie de vertij ne-a năpădit pe la mijlocul tunelului. Am strâns mai tare volanul, ca să mă împotrivesc sentimentului că maşina tocmai se prăbuşeşte din vârful unei faleze, şi apoi am ieşit în toiul unei nopţi din prezent.

Am dat să aprind farurile.

— Aşteaptă! a şuierat Paul apucându-mă de mână.

A arătat cu degetul prin parbriz, de cealaltă parte a câmpiei.

— Acolo! Uită-te!

În dreptul spălătoriei se încrucişau razele a două proiectoare şi în lumina lor se zăreau mai multe siluete de bărbaţi. Ne aşteptau, blocând ieşirea. Unul ţinea în dreptul feţei ceva ce putea fi o staţie de emisie-recepţie. Nu era clar dacă ne văzuseră sau nu.

— Calc-o, a zis Enoch. Treci peste ei!

— Nu, a zis Paul. Au puşti şi ştiu să le folosească. E prea mult teren între noi şi ei.

— Atunci dă înapoi, a zis Emma. Nu merită riscul.

Am decis că avea dreptate. Ca toate buclele, şi aceasta avea o ieşire prin faţă şi una dosnică, ducând în ziua în care fusese făcută bucla. Problema cu ieşitul prin spate era că trebuia să călătorim în trecut, iar problema cu trecutul, cel puţin cu ultimii o sută şi ceva de ani, era că mustea de suflete-pustii. Dar asta era o problemă pe care talentul meu unic o făcea să pară floare la ureche. Am pus Astonul în marşarier şi am condus de-a-ndărătelea prin intrarea în buclă. Într-o clipă am revenit la lumina zilei din curtea motelului lui Miss Billie.

— V-aţi întors aşa de repede? a întrebat ea apropiindu-se de noi însoţită de câinii ei.

Începuseră deja să se micşoreze. Am presupus că în câteva ore aveau să ajungă din nou să roiască pe lângă călcâiele ei.

— Afară sunt alţi tâlhari, a zis Paul. Probabil au cerut întăriri prin staţie.

— Aş vrea să vă putem lua pe toţi cu noi, i-am zis eu lui Miss Billie.

Ea a ridicat din umeri.

— Atâta timp cât am delicatese pentru căţei, va fi în regulă.

— O să-i spunem lui H să vă mai trimită imediat ce va putea, a zis Emma.

— V-aş fi recunoscătoare.

— Puteţi să ne arătaţi ieşirea din dos? am întrebat eu.

— Sigur, a spus Miss Billie. Deşi vă riscaţi vieţile folosind-o. În ’65 erau creaturi-umbră peste tot, până şi aici în Florida.

— O să fim OK, am zis eu. Pot să-i miros.

Miss Billie a stat parcă mai dreaptă.

— Eşti la fel ca H?

— E la fel ca Abe, a zis Emma cu mândrie.

— Pe el nu-l ştiu. Dar dacă H a avut încredere în tine suficient cât să te angajeze, cred că ştii ce faci. Şi, desigur, băieţii ăia de afară n-or să îndrăznească să te urmeze pe terenul sufletelor-pustii. Dac-ar avea de a face cu blestemăţiile alea s-ar scăpa în izmene.

Ne-a dat câteva indicaţii rapide: pe strada principală, dincolo de garaj, chiar în dreptul tribunalului.

— Şi, când o să simţi un pocnet în urechi, o să ştii că ai trecut prin membrană.

I-am mulţumit din nou, dar nu era vreme să ne luăm rămas-bun mai pe îndelete. Oricum majoritatea locatarilor complexului se ascunseseră după evenimentele înspăimântătoare ale dimineţii, deşi câţiva ne-au strigat, urându-ne noroc când am ocolit maşina de patrulare a tâlharilor şi am ieşit din curtea din faţă. N-am putut să nu-mi spun că ei erau cei care aveau nevoie de noroc, blocaţi aici la mâna bandiţilor, şi încă mai mult decât noi.

Am condus pe strada principală. Trăgeam cu coada ochiului în oglinda retrovizoare, aşteptându-mă să văd altă rablă de-a poliţiei. Când am cotit la dreapta pe lângă tribunal, am simţit un gol în stomac şi aerul a vălurit ca din pricina căldurii. Dar nu s-a schimbat nimic, sau nu în mod vizibil.

— Am ieşit, a zis Paul cu un glas în care se amestecau uşurarea şi groaza.

Trecuserăm prin membrană, părăsind graniţele protectoare ale buclei. Acum timpul avea să înainteze zi după zi şi sufletele-pustii, dacă exista vreunul, aveau să ne atace. Am fost silit să-mi amintesc că nu erau mai puţin periculoase acum, că deveniseră istorie, şi mâna mi-a coborât involuntar către

stomac, în timp ce îl supravegheam căutând orice tresărire neobişnuită. Nimic deocamdată.

Am străbătut mici aşezări, călătorind în majoritatea timpului în tăcere, procesând pur şi simplu peripeţiile stranii ale zilei. Eram obosiţi. Nu numai că eram epuizaţi fizic şi emoţional după incidentele de la motel, dar era târziu: aici o fi fost amiază, dar în prezent era aproape miezul nopţii. Parcă nici nu-mi venea să cred că tot azi descoperisem ascunzătoarea bunicului. Mi se părea că trecuse o viaţă de atunci.

— Ar trebui să sunăm acasă, a zis Bronwyn. Să le spunem că suntem OK. Probabil îşi fac griji.

— Nu putem, a zis Millard. Suntem în 1965, aşa că am suna acasă la Jacob în 1965.

— O! Aşa e, a zis Bronwyn.

Am privit-o în oglinda retrovizoare şi am surprins-o şi pe Emma. Avea pe chip o expresie concentrată, dar indescifrabilă, ca şi cum s-ar fi luptat cu un gând stânjenitor. Apoi m-a văzut şi de pe chipul ei a pierit orice expresie.

A urmat o scurtă tăcere care sunt sigur că li s-a părut firească tuturor, cu excepţia mea şi a Emmei, şi apoi ea a zis:

— Paul, cât de departe e bucla ta?

— Ar trebui să ajungem înainte de apus, a zis el.

— Poţi să-mi arăţi oraşul tău pe hartă?

Cu ceva efort, a scos atlasul rutier şi a găsit pagina cu statul Georgia. (În spate era greu să te mişti, cu patru persoane înghesuite pe trei locuri.) Emma i-a dat harta lui Paul.

— E… chiar aici, a zis Paul indicând un spaţiu aproape gol aflat la jumătatea drumului între Atlanta şi Savannah.

Enoch şi-a schimbat poziţia picioarelor, s-a aplecat să se uite şi a izbucnit în râs.

— Te ţii de glume! Deci cineva a ascuns o buclă temporală într-un oraş care se cheamă Portal?

— De fapt, oraşul a fost botezat după buclă sau cel puţin aşa susţine legenda, a zis Paul.

— În Portal sunt bandiţi deosebiţi? a întrebat Millard.

— Sigur că nu, a zis el. De aia ymbryna care a creat bucla a făcut-o să se deplaseze de la o zi la alta: ca să n-o poată găsi nicio persoană cu intenţii rele.

— Ce ymbrynă a făcut-o? a întrebat Millard.

— O chema Miss Honeythrush, dar eu n-am întâlnit-o

niciodată. Acum folosim un administrator de buclă, ca toţi ceilalţi.

— Ştii ce i s-a întâmplat?

El a clătinat din cap.

— Nu, dar Miss Annie s-ar putea să ştie. Putem să o întrebăm. Sper să puteţi rămâne un timp să vă odihniţi.

— Mă îndoiesc că o să putem sta prea mult. Ne aşteaptă o misiune importantă, a zis Emma.

Odihnă. Cuvântul însuşi suna atât de delicios, încât am început să visez cu ochii deschişi la paturi cu cearceafuri şi perne moi. Mi-am dat seama că, dacă voiam să ajung în oraşul Portal din Georgia fără să intru cu maşina într-un copac, îmi trebuia cafea, şi încă repede. Dar mai întâi voiam să pun o distanţă cât mai mare între noi şi Starke, aşa că am aşteptat până aproape de graniţa statului Georgia înainte să încep să caut o cafenea. Erau o grămadă, având în vedere că era perioada dinainte ca marile lanţuri de comercializat cafea să fi colonizat fiecare colţ de stradă. Acestea fiind zise, oraşele păreau mai populate şi mai prospere acum, în 1965. În toate erau o bancă, un magazin de articole de bricolaj, un cabinet medical, câteva restaurante, un cinematograf şi multe altele, nu numai câteva magazine cu obloanele trase şi un centru mare de cumpărături la periferie. Nu trebuia să fii un geniu ca să faci legătura.

Când n-am mai putut să conduc fără să moţăi, am tras pe dreapta în faţa celui mai decent dintre localuri. Se numea Johnnie’s Brite Spot.

— Cine vrea cafea? Mor după o cană, am zis.

Cu excepţia lui Paul, toţi au ridicat mâna.

— Eu nu mă dau în vânt după cafea, a zis el.

— Un sandviş atunci, l-am îndemnat. E ora prânzului.

— Nu, mersi! O să aştept aici.

— Ar trebui să stăm cu toţii aproape de Jacob. În caz că sunt suflete-pustii prin preajmă, a zis Emma.

Paul şi-a încrucişat mâinile în poală şi le-a fixat cu privirea.

— Nu pot să intru înăuntru, a zis el în cele din urmă.

— De ce face mofturi? a întrebat Enoch.

Abia atunci mi-am dat seama de ce şi m-a cutremurat un fior de scârbă.

— Nu l-ar primi, am zis eu.

— Cum aşa? a întrebat Enoch.

Paul părea furios şi jenat.

— Pentru că sunt negru, a zis el încet.

— Şi ce legătură are? a întrebat Enoch.

Millard a oftat.

— Enoch nu prea s-a omorât cu istoria.

— E anul 1965, am zis eu. Suntem în Sudul Profund.

Mă simţeam prost pentru că nu-mi dădusem seama mai devreme.

— E groaznic! a exclamat Bronwyn.

— Mi-e greaţă. Cum să tratezi oamenii aşa? a zis Emma.

— Eşti sigur că n-o să te lase să intri? a întrebat Enoch privind pe fereastra localului. Nu văd niciun anunţ.

— N-au nevoie, a zis Paul. E un oraş de albi.

— Cum îţi dai seama? a întrebat Enoch.

Paul şi-a ridicat brusc privirea.

— E prea drăguţ.

— Oh! a zis Enoch domolindu-se.

— Sufletele-pustii nu sunt unicul motiv pentru care nu îmi place să călătoresc prin trecut, a zis Paul. Nu sunt nici măcar cel mai important dintre ele.

A respirat adânc şi şi-a coborât din nou privirea, iar când şi-a ridicat-o îşi îngropase sentimentele adânc în sinea sa. A fluturat din mână.

— Intraţi voi! Vă aştept afară.

— Las-o baltă! a zis Emma. N-aş mânca aici nici dacă aş muri de foame!

— Nici eu, am zis.

Nu mă mai simţeam obosit, ci doar furios şi profund tulburat. Crescusem în Sudul american, o versiune bizară şi tropicală a sa, plină de oameni mutaţi din alte părţi ale ţării, rămânând totuşi Sudul. Dar nu mă confruntasem niciodată cu trecutul lui hidos. Nu fusesem nevoit s-o fac. Fusesem un copil de albi bogaţi, într-un oraş locuit preponderent de albi bogaţi. M-am ruşinat că nu mă interesasem niciodată de asta, că nu îmi imaginasem ce putea însemna o simplă călătorie prin statul meu pentru cineva care nu arăta ca mine. Şi asta nu doar în trecut. Doar pentru că sistemul Jim Crow[11] murise nu însemna

[11] Jim Crow, denumire batjocoritoare folosită de albii americani din Sud la adresa negrilor în perioada sclaviei, dar şi ulterior. Este totodată numele

că rasismul murise şi el. Ba chiar în anumite colţuri ale ţării legile astea erau încă în vigoare.

— Şi dacă am da foc localului? Nu durează decât un minut, a propus Enoch.

— Asta n-ar rezolva nimic, a zis Millard. Trecutul…

— Ştiu, ştiu, trecutul se vindecă de la sine.

— Trecutul? a zis Paul clătinând din cap. Trecutul e o rană deschisă şi nimic altceva.

— Vrea să spună că nu poţi să schimbi trecutul, a zis Bronwyn.

— Ştiu ce-a vrut să spună, a zis Paul şi a amuţit din nou.

Deodată, cineva a ciocănit vehement în fereastra din dreptul meu. M-am întors şi am zărit un bărbat cu un şorţ şi o pălărie de hârtie, care se uita la noi cu o mână pe acoperişul maşinii.

Am întredeschis puţin fereastra.

— Pot să v-ajut cu ceva? a întrebat el.

Nu zâmbea.

— Tocmai plecam, am zis eu.

— Îhî.

Şi-a plimbat ochii către bancheta din spate şi apoi către locul de lângă şofer.

— Sigur sunteţi suficient de mari ca să conduceţi?

— Da, am zis eu.

— Maşina-i a voastră?

— Sigur.

— Ce, eşti poliţist? l-a întrebat Emma.

El a ignorat-o.

— Ce model e?

— Aston Martin Vantage din 1979, a răspuns repede Enoch şi apoi şi-a dat seama de greşeală şi a făcut ochii mari.

Bărbatul ne-a privit o clipă fără expresie.

— Eşti vreun comic?

S-a îndreptat şi a făcut semn cuiva:

— Carl!

Un poliţist tocmai se ivise de după colţ, la capătul cvartalului. S-a răsucit şi a pornit către noi.

— Porneşte maşina! a şuierat Emma.

Am răsucit cheia în contact. Motorul a scos un răget suficient

---

unui sistem de legi locale şi statale care impuneau segregarea rasială, adoptat în statele din sud după abolirea sclaviei.

de sonor ca să trezească şi morţii, iar bărbatul s-a împleticit îndărăt.

Când şi-a recăpătat echilibrul, a încercat să bage mâna prin fereastra de lângă mine, dar deschizătura era prea mică pentru braţul lui. Am pus în marşarier şi am pornit maşina, iar el şi-a smucit mâna înjurând.

•••

Dezavantajul motorului gălăgios al Astonului era că i se făcea mereu sete şi în cele şapte ore care ne-au trebuit să ajungem în Portal am oprit de două ori ca să umplem rezervorul. Pe vremea aceea nu-ţi puneai singur benzină, aşa că am fost siliţi să îndurăm curiozitatea ambilor băieţi de la pompă în timp ce ne serveau. Acesta fiind Sudul, se mai şi mişcau al naibii de încet. Au manevrat pompa cu încetineală şi au vorbit cu încetineală, ne-au dat restul cu încetineală şi s-au oferit să schimbe uleiul şi cauciucurile, să spele parbrizul şi alte douăzeci de servicii inutile, toate numai ca să aibă o scuză să se învârtă pe lângă maşină, studiind-o şi pe ea, şi pe noi din toate unghiurile. Ar fi putut fi un bun prilej să coborâm, să ne dezmorţim şi să mergem la toaletă, dar nu aveam haine din 1965 şi, în plus, nu aveam chef să folosesc o toaletă la care Paul nu putea merge şi ştiam că şi ceilalţi simţeau la fel. Am preferat să oprim şi să ne uşurăm într-un crâng de portocali de la frontiera Georgiei, risipindu-ne printre copaci şi revenind cu mâinile pline de fructe coapte, pe care le-am mâncat în timp ce conduceam, cu sucul curgându-ne pe bărbii şi cu cojile zburând pe fereastră. Singurii care au coborât au fost Emma şi Enoch. Au intrat în cea de a doua benzinărie şi au revenit în câteva minute cu trei cafele în pahare de Styrofoam, pe care le-am împărţit între noi. După ce am pornit, în maşină a domnit un timp o dispoziţie mohorâtă, radiind în cea mai mare parte dinspre Emma. Bronwyn, care stătea lângă ea pe bancheta din spate, a întrebat-o dacă era OK şi ea a zis că da într-un fel care a sunat ca un „nu”, dar n-a vrut să dea amănunte.

Portocalele şi cafeaua mi-au fost de ajuns ca să rezist tot restul drumului, care m-a pus la grea încercare. Reţeaua de autostrăzi interstatale nu fusese terminată în 1965, ceea ce însemna că eram silit să străbat drumuri proaste de ţară şi oraşe infestate de semafoare. Şi pentru că maşina noastră oricum atrăgea prea mult atenţia (exotic ca aspect în 1979,

Astonul era de-a dreptul futurist în 1965) am avut grijă să menţin viteza sub limita legală, în ciuda tentaţiei de a călca pedala până în podea numai ca să aud torsul acelui motor V8 setos. Eram blocaţi în 1965 până găseam o buclă care să ne poată lega din nou de prezent – de preferat bucla lui Paul – şi să ajungem ceva mai repede în Portal nu merita genul de urmărire cu maşina pe care riscam să o provoc.

Când am ajuns în cele din urmă în Portal, se apropia înserarea. Era un loc din inima pustiului: dealuri joase acoperite de lanuri de porumb, înconjurate de păduri dese. Un oraş cu nume straniu ascuns printre oraşe cu nume aproape la fel de stranii – Needmore, Thrift, Hopeulikit, Santa Claus (nu glumesc) – salba aceasta de nume ciudate acţionând probabil ca un soi de camuflaj. Graniţa aşezării era marcată de un panou ciuruit de gloanţe pe care scria BUN VENIT ÎN PORTAL, deşi dincolo de el n-am văzut niciun oraş, ci numai lanuri şi iar lanuri de porumb.

Millard şi-a dres glasul şi s-a întors către Paul.

— Ai zis că intrarea se… deplasează?

— Da, a răspuns el. Acum vreţi să opriţi aici? Trebuie să-mi iau toiagul.

Am frânat şi am tras pe dreapta. Paul a coborât şi s-a îndreptat către indicatorul pe care scria PORTAL. A scos din haină o cheiţă, a îngenuncheat şi a înfipt-o la baza stâlpului de lemn şi a descuiat o uşiţă ascunsă. Dintr-un compartiment îngust din interior a scos ceva ce părea o sferă de lemn şi un braţ de beţigaşe cu forme stranii.

— Ce Dumnezeu pune la cale? a murmurat Emma.

Paul a ataşat băţul mai mare la sferă, apoi a conectat cele două beţe mai mici şi le-a înşurubat în vârful ei. Arăta ca un soi de plantă rădăcinoasă excentrică, una căreia îi crescuseră antene. A pornit înapoi către maşină ţinând obiectul în aer. Dar, înainte să ajungă la noi, toiagul a zvâcnit către dreapta. El s-a oprit şi l-a apucat cu ambele mâini. A început să vibreze, părând cât pe ce să-i zboare din mâini. Paul s-a proţăpit pe picioare şi s-a lăsat pe spate, iar dispozitivul şi-a aţintit antenele undeva îndărătul nostru. După o clipă a încetat să mai vibreze, iar Paul l-a coborât şi a revenit la maşină.

— E încărcat azi! a zis Paul râzând.

A intrat, a scos pe fereastră toiagul şi jumătatea superioară a persoanei sale şi l-a lăsat să arate drumul în timp ce eu conduceam. Când a zvâcnit brusc la dreapta, Paul a strigat: „Pe aici!” şi eu am virat cu iuţeală pe un drum neasfaltat. După o jumătate de kilometru a tras brusc spre stânga, indicând un lan de porumb.

— Stânga! a strigat Paul.

L-am privit nesigur.

— Prin câmp?

Recolta fusese culeasă şi adunată în snopi, aşa că nu mai rămăseseră decât şiruri de cioturi şi mici piramide de ştiuleţi care se întindeau cât vedeai cu ochii, acoperind un deal scund.

— Intrarea în buclă e undeva într-acolo, a zis Paul în timp ce toiagul îl smucea atât de tare, că m-am temut să nu-i disloce umărul.

Am privit terenul neregulat.

— Nu vreau să stric maşina.

— Da, chiar n-o face, a zis Enoch. O să decalibrezi roţile sau şi mai rău.

— Nu putem să intrăm pe jos în buclă? a întrebat Millard.

— Nu puteţi lăsa maşina în afara buclei, a zis Paul. Dacă o găseşte cineva, va şti unde să caute intrarea.

— Ai zis că pe aici nu sunt tâlhari, am spus eu.

— De obicei nu-s. Dar s-ar putea să ne fi urmărit vreunul.

— Bine, atunci! O să încerc să fiu blând, am zis eu băgând maşina în viteză.

— Ba mai bine nu fi! a spus Paul. Bucla noastră e construită în aşa fel încât o chestie grea şi mare are nevoie de viteză ca să poată pătrunde. Deci mai bine mergi cât de repede poţi.

Am simţit un zâmbet lăţindu-mi-se pe chip.

— Bine. Ei, dacă *trebuie…*

— Dacă strici maşina, de data asta o repari *tu,* a mârâit Enoch.

— O, ce *distractiv!* a exclamat Bronwyn frecându-şi mâinile.

— Toată lumea să se ţină bine, am zis eu. Gata?

Paul s-a aplecat şi mai tare pe fereastră, strângând cu ambele mâini toiagul, cu spinarea lipită de cadrul ferestrei şi cu picioarele proptite pe interiorul parbrizului. S-a uitat la mine şi a încuviinţat.

— Gata!

Am ambalat de două ori motorul, am eliberat frâna şi am apăsat zdravăn pe acceleraţie. Maşina s-a năpustit prin porumb. Deodată totul vibra: maşina, volanul, dinţii mei.

— La dreapta! a strigat Paul şi am cotit strâns pe lângă o piramidă de porumb. La stânga! a strigat el ieşind şi mai tare pe fereastră.

Cauciucurile azvârleau jerbe de ţărână în urma noastră. Tulpini de porumb necules duruiau pe dedesubtul maşinii şi îl plesneau pe Paul.

— Acum ţine-o tot înainte! a strigat el.

Ne îndreptam direct către o piramidă de porumb, care se apropia cu iuţeală.

— Trebuie să-ntorc! am strigat eu.

— Tot înainte-am zis! Ţine-o drept!

M-am luptat cu impulsul copleşitor de a frâna. Piramida de porumb se repezea către noi şi toţi în afară de Paul au început să ţipe. A urmat o clipă de beznă, ca un cadru lipsă dintr-un film, apoi o clipă de imponderabilitate şi o schimbare de presiune. După care piramida de porumb a dispărut, iar câmpul pe care hurducăiam era numai ţărână goală.

Paul s-a retras în maşină şi a ţipat „OK, OK, frânează, frânează, FRÂNEAZĂ ACUM!” şi eu am frânat zdravăn, chiar când maşina ajungea în vârful unei pante. Toate cele patru roţi au părăsit solul preţ de o secundă şi când am aterizat din nou am simţit maşina dând cu fundul de pământ înainte să derapăm şi să oprim.

— Uhhh! a gemut Millard de pe bancheta din spate.

Praful se învolbura prin aer. Motorul ticăia. Ne opriserăm lângă un hambar roşu aflat la marginea unui orăşel.

Paul a deschis portiera şi a ieşit.

— Bine aţi venit în Portal!

— O, slavă lui Hades! a zis Millard.

Şi-a croit drum afară din maşină şi o clipă mai târziu l-am auzit vomitând.

Toţi au coborât, recunoscători să simtă pământul ferm sub picioare. Geamurile maşinii fuseseră deschise cât goniserăm prin porumb şi acum toată lumea era acoperită cu o peliculă de sudoare şi praf. Mi-am trecut o mână peste faţă şi mi-am descoperit degetele murdare.

— Acuma eşti vărgat, a zis Emma folosindu-se de mâneca bluzei ca să mă şteargă pe obraz.

— Puteţi să vă curăţaţi la mine acasă, a zis Paul şi ne-a făcut semn să-l urmăm.

•••

L-am urmat în oraş. Avea numai trei cvartale de la un capăt la altul şi totul, de la case până la străzile neasfaltate şi la trotuarele de lemn, părea să fi fost făcut manual, chiar dacă de nişte mâini experte. Aici era 1935, ne-a explicat Paul şi bucla din Portal fusese făcută în perioada cea mai rea a Marii Crize. Cu toate astea, era curat şi ordonat. Oriunde putuseră fi plantate flori sau aplicate vopseluri în culori vesele, cineva o făcuse şi cei câţiva oameni pe care i-am văzut plimbându-se erau îmbrăcaţi la patru ace. Era un loc vesel şi primitor şi m-am pomenit dorindu-mi să nu fi fost aşa grăbiţi.

— Paul Hemsley! a strigat cineva.

— Aoleu, a murmurat Paul.

O adolescentă s-a apropiat în fugă de el. Purta o rochie albă, apretată, o pălărie elegantă cu boruri largi şi arunca flăcări din ochi.

— Nu suni, nu scrii…

— Alene, îmi pare rău c-am întârziat.

— Întârziat?!

Fata şi-a scos pălăria şi a început să-l lovească cu ea.

— Eşti plecat de doi ani!

— Am fost întârziat!

— Întârziat eşti tu de obicei, a zis ea şi el a sărit într-o parte,

în timp ce ea dădea să-l lovească din nou.

Fata a pufnit şi apoi s-a întors către noi şi ne-a salutat.

— Alene Norcross. Încântată de cunoştinţă!

Înainte să apuce vreunul din noi să răspundă, au apărut în fugă alte două fete care păreau cam de vârsta Alenei. Paul ni le-a prezentat ca fiind surorile lui, June şi Fern. Cele două l-au îmbrăţişat pe Paul cu putere, dojenindu-l că lipsise atâta timp, apoi s-au întors către noi.

— Vă mulţumesc că ni l-aţi adus înapoi, a zis Fern. Sper că nu v-a dat prea multă bătaie de cap.

— Deloc. Chiar ne-a făcut o favoare imensă, am zis eu.

— Da! a zis Bronwyn. Trebuia să găsim locul ăsta, dar credeam că trebuie să găsim un portal adevărat, nu un oraş pe nume Portal, fiindcă avem de înde… Au!

Emma, care tocmai o ciupise de braţ, s-a ridicat pe vârfuri şi i-a şoptit ceva la ureche. Nici măcar Paul nu ştia despre H şi despre pachetul pe care trebuia să-l livrăm. Căzuserăm de acord să urmăm sfatul lui H şi să păstrăm pentru noi această informaţie până când aveam să aflăm cine era destinatarul. Bronwyn s-a uitat urât la Emma şi Emma s-a uitat urât la ea.

— Avem o întâlnire importantă aici, am zis eu.

Fern a ciulit urechile.

— O, da? Cu care?

— Cu *cine,* a corectat-o June.

— Cu ciiiiine, a zis Fern, sunând ca o coţofană.

— Cu oricine e şeful aici, a zis Emma. Presupun că nu aveţi o ymbrynă, dar există cineva cu o funcţie cât de cât apropiată?

— Miss Annie, a zis June.

Fern şi Alene au dat aprobator din cap.

— Miss Annie e aici de mai multă vreme ca oricine. Ai o întrebare, îţi trebuie un sfat – la ea te duci.

— Putem să ne întâlnim cu ea acum? a întrebat Emma.

Fetele au schimbat o privire, comunicând fără cuvinte.

— Cred că doarme, a zis Alene.

— Dar rămâneţi la cină, a zis Fern. Elmer ne serveşte faimosul lui miel copt şaptezeci şi două de ore şi Miss Annie nu-l ratează niciodată.

— E la proţap, a zis June. Se topeşte de pe os.

Am privit-o pe Emma. Ea a ridicat din umeri. Se părea că aveam să rămânem la cină.

L-am urmat pe Paul prin oraş. A încetinit când ne-am apropiat de un tânăr îngenuncheat lângă un căţeluş periculos de drăgălaş.

— Frate Reggie! l-a strigat Paul. L-ai învăţat să se dea de-a rostogolul?

— Hei, ia uite cine s-a-ntors! a exclamat băiatul ridicând ochii şi salutându-l pe Paul. Încă nu. E un căţel de treabă, dar cred că are creierul prea mic.

— Auu, ce urât, a protestat Bronwyn.

— N-am vrut să-l insult, a spus Reggie. Ideea-i că trebuie să-l las afară din buclă o vreme, ca să se facă mai mare. Aici nu poate să crească.

— La asta nu m-am gândit, a zis Bronwyn.

— De aia nu vezi aproape deloc bebeluşi în buclele temporale, a explicat Emma. Se consideră imoral să-i obligi să fie atât de mici pentru un timp atât de îndelungat.

Un minut mai târziu, am trecut pe lângă un băieţaş alb care stătea la fereastra deschisă a unei case de şindrilă. Purta nişte căşti vechi şi părea să se concentreze profund. Paul a ridicat un braţ şi băiatul s-a aplecat pe fereastră şi i-a făcut cu mâna.

— Ce mai zic azi, Hawley? a întrebat Paul.

Băiatul şi-a dat jos căştile.

— Nimic interesant, a replicat el sumbru. Iar vorbesc despre bani.

— Mai mult noroc mâine, atunci! Vii la cină?

Celălalt a încuviinţat energic.

— Da!

În timp ce ne îndepărtam, Paul a explicat:

— E fratele meu Hawley. Talentul lui deosebit e că poate auzi la radio ce vorbesc morţii.

— Nu mai înţeleg nimic, a zis Emma întorcându-se să-l mai privească o dată pe Hawley. El e frate cu tine?

— A, sigur că nu suntem rude de sânge, a zis Paul. Dar majoritatea suntem clarvăzători şi asta ne apropie îndeajuns.

— Toţi clarvăzătorii fac acelaşi lucru?

— Ei, există diferenţe. Nu există doi clarvăzători dăruiţi cu exact acelaşi talent. Alene poate găsi apă în deşert. Fern şi June sunt specializate în persoane dispărute. Hawley prinde frecvenţele din lumea spiritelor. Sunt printre noi şi unii care pot citi în suflet şi-ţi pot spune dacă o persoană te iubeşte sau nu.

Paul a făcut semn către o bătrână aşezată într-un balansoar pe o alee dintre două case foarte apropiate. Purta ochelari şi un petic pe un ochi, dar cu toate astea părea să ne vadă foarte bine şi ne-a făcut cu mâna. Ceva mi-a făcut privirea să stăruie asupra ei şi, în timp ce treceam, m-am întors ca să nu-mi dezlipesc ochii de ea.

— Şi tu? l-a întrebat Millard pe Paul.

— Eu găsesc uşi. De aceea pot mereu să-mi găsesc drumul spre casă. Apropo de asta…

Ajunseserăm în faţa unei case ca desprinsă dintr-un timbru poştal, cu flori în grădină şi perdele la ferestre.

— Am avut grijă de ea în lipsa ta, a zis June. Îţi plac perdelele?

— Sunt drăguţe.

— M-am gândit că o să te întorci tu până la urmă, a zis Fern.

— Eu nu eram aşa de sigură, a bombănit Alene.

Paul a păşit pe verandă şi apoi s-a întors către noi. Era încântat.

— Ce staţi acolo? Intraţi şi spălaţi-vă înainte de cină!

◆◆◆ CAPITOLUL UNSPREZECE ◆◆◆

Ne-am curăţat de praf şi ţărână, recunoscători să ne aflăm într-o locuinţă confortabilă după atâtea ore petrecute pe drum, şi apoi Paul ne-a condus la o masă lungă aşezată într-o curte dosnică mare, comună mai multor case. Era o zi numai bună să iei masa în aer liber, iar mirosul ce venea dintr-acolo era divin. Parcurseserăm peste o mie de kilometri hrănindu-ne numai cu gogoşelele sleite ale lui Potts şi cu nişte snacksuri nemuritoare şi cred că niciunul dintre noi nu-şi dăduse seama cât era de flămând până când nu ni s-au pus dinainte farfuriile încărcate cu miel aburind şi cartofi. Am rupt bucăţi mari de pâine de casă şi am dat pe gât ceai de mentă şi eu mi-am zis că probabil nu mâncasem niciodată ceva mai bun. Se părea că jumătate din oraş venise la cină şi eram înconjuraţi de toţi cei pe care îi întâlniserăm de la sosirea noastră – June, Fern şi Alene, Reggie şi căţeluşul lui care tot fugea de colo colo pe sub masă, Hawley, care şi-a ţinut o cască pe ureche pe toată durata cinei – dar şi de unele figuri noi. Chiar în faţa mea stătea Elmer, al cărui costum negru cu cravată nu se potrivea deloc cu şorţul de bucătar pus pe deasupra, împodobit cu o pereche de buze ţuguiate şi cu inscripţia: PUPĂ-L PE BUCĂTAR! Lângă el stătea un tânăr care s-a prezentat ca fiind Joseph.

— E pur şi simplu delicioasă, a zis Millard tamponându-şi buzele cu un şervet.

Nimeni nu-l considera ciudat şi nici măcar nu s-au holbat la şervetul plutitor: fie erau politicoşi, fie Millard nu era primul om invizibil cu care stătuseră la masă.

— Dar am o întrebare. Cum coci un miel timp de şaptezeci şi două de ore într-o buclă de douăzeci şi patru?

— Au făcut bucla după ce mielul se copsese deja timp de două zile, a zis Elmer. Aşa putem mânca zilnic un miel gătit timp de trei zile.

— Ce genială folosire a timpului buclei! a zis Millard.

— Asta s-a întâmplat înainte să sosesc eu, a zis Elmer. Aş vrea să îmi pot asuma meritul, dar tot ce fac e să-l iau din frigare şi să-l tai.

— Deci povestiţi-ne despre voi, a zis Alene. Cine sunteţi?

— Nu fi nepoliticoasă! a mustrat-o June. Sunt oaspeţii lui Paul.

— Ce? Avem dreptul să ştim!

— E OK. În locul vostru şi eu aş vrea să ştiu, a zis Emma.

— Suntem elevii lui Miss Peregrine din Ţara Galilor, a zis Enoch cu gura plină de cartofi. Aţi auzit de noi?

Desigur, o zisese ca şi cum ei ar fi auzit.

— Nu-mi sună cunoscut, a zis Joseph.

— Serios? a întrebat Enoch plimbându-şi ochii de jur împrejurul mesei. Poate altcuiva?

Toţi au clătinat din capete.

— Hm. Suntem cum ar veni faimoşi.

— Nu fi încrezut, Enoch! a zis Millard. Ceea ce vrea el să spună e că ne bucurăm de o oarecare importanţă în mica noastră comunitate de deosebiţi mulţumită rolului jucat în victoria asupra strigoilor cunoscută şi ca Bătălia pentru Pogonul Dracului. Rolul crucial în reuşita noastră l-a jucat Jacob, aici de faţă…

— Termină! m-am răstit eu în şoaptă.

— …dar poate că voi, americanii, sunteţi mai familiarizaţi cu bunicul lui, Abraham Portman?

Alte clătinări din cap.

— Scuze, a zis Reggie aplecându-se să-şi mângâie căţeluşul pe sub masă. Nu-l cunosc.

— Ce ciudat! a zis Millard. Eram sigur că…

— Probabil a călătorit sub un nume fals, a zis Emma. Putea să vadă sufletele-pustii? Şi… să le controleze?

— Oh! a exclamat Alene. O fi vorba de dl Gandy?

Numele mi s-a părut cunoscut, deşi pe moment nu puteam să spun de unde.

— Bunicul tău avea un accent neobişnuit? a întrebat un bărbat mai tânăr aşezat lângă Elmer.

— Polonez, am zis eu.

— Hmm, a zis el încuviinţând. Călătorea uneori cu un alt bărbat sau cu o tânără?

— O tânără? a zis Enoch ridicând din sprâncene înspre Emma.

— Nu putea să fi fost el, a zis Emma încordându-se dintr-odată.

June s-a ridicat de la masă şi un minut mai târziu s-a întors cu un album de fotografii.

— Cred că am o poză de-a lui aici, a zis ea răsfoind paginile. Ţinem albumul ăsta ca să ne amintim de cei care vin şi pleacă,

asta ca să ştim dacă să ne încredem sau nu în cineva care revine după foarte mult timp. Am avut duşmani care s-au întors ca să se dea drept prieteni.

— Ştiţi, strigoii sunt maeştri ai deghizărilor, a zis Elmer.

— O, ştim asta foarte bine, am zis eu.

— Păi poate ar trebui să verificăm şi poza lui Paul, a zis Alene. Să ne asigurăm că e cine zice că e.

Paul a părut rănit de remarca ei.

— Ce, nu mai arăt ca înainte?

— Eu cred că arată mai bine, a zis Fern.

— Poftim!

June şi-a făcut loc între scaunul meu şi al Emmei şi s-a aplecat peste masă cu albumul.

— Ăsta e Gandy.

A bătut cu degetul într-o mică fotografie alb-negru a unui bărbat care se odihnea sub un copac. Discuta cu cineva din afara cadrului şi m-am întrebat cine era şi ce-i spunea. Avea chipul neridat, părul negru şi alături de el era un căţel simpatic. Animalul purta o şapcă. Era bunicul aşa cum arareori îl văzusem: apropiindu-se de vârsta mijlocie, dar încă tânăr, încă în formă. Mi-am dorit să-l fi putut cunoaşte atunci.

Prietenii noştri s-au ridicat de pe scaune şi s-au înghesuit în jurul nostru ca să-l vadă. Emma era albă ca varul, cu chipul bântuit.

— El e, a spus ea aproape în şoaptă. E Abe.

— Eşti nepotul lui Gandy?! a zis Paul surprins. De ce n-ai zis mai devreme?

În parte pentru că nu ştiusem că Abe folosise o identitate falsă când muncea, nu numai în actele maşinii (unde, îmi dădeam seama acum, văzusem pentru prima dată numele de Gandy). Dar mai ales din cauza regulii lui H.

— Cineva de încredere mi-a spus să nu vorbesc despre vânătorii de strigoi, am zis.

— Nici faţă de alţi deosebiţi? a întrebat June.

— Faţă de nimeni.

— Nu-mi imaginez de ce, a zis Elmer. Pentru noi toţi ei sunt nişte eroi.

Văzând cum reacţionau oamenii când auzeau de el, mi-am zis că puteam să mai relaxez puţin regula.

— Cum putem să fim siguri că spun adevărul? a zis Alene. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar nu-i cunoaştem pe tipii ăştia.

— Garantez eu pentru ei, a zis Paul.

— Şi tu de când îl cunoşti? De-o zi?

— Au omorât doi tâlhari şi pe al treilea l-au pus pe fugă, a zis Paul. I-au ajutat pe deosebiţii din Complexul Flacăra din Starke.

Elmer a arătat din nou poza bunicului meu.

— Nu vezi asemănarea? a întrebat el. Băiatul e bucăţică ruptă din Gandy.

Alene şi-a plimbat privirile de la mine la fotografie şi înapoi şi, după expresia feţei ei, mi-am dat seama că era de acord.

— Zici că de fapt îl chema Abraham?

Am făcut semn că da.

— Ce mai face? a întrebat Elmer. Probabil că a înaintat în

vârstă. Nu l-am mai văzut de ceva timp.

— Oh! a zis Millard. Din păcate, a murit acum câteva luni.

S-a ridicat un murmur colectiv de surpriză.

— Condoleanţe, a zis Joseph.

— Ce-a păţit? a întrebat Reggie.

Fern s-a uitat urât la el:

— Ce-ntrebare e asta?!

— E în regulă, am zis eu. A fost un suflet-pustiu.

— Luptător până la capăt, a zis Elmer şi a ridicat paharul cu ceai. În cinstea lui Abraham!

Cei de la masă au ridicat paharele şi au repetat urarea în cor:

— În cinstea lui Abraham!

Emma nu li s-a alăturat.

— Dar oamenii care călătoreau cu el? a întrebat ea.

June a început să răsfoiască din nou paginile albumului.

— Insul cu costum şi cu trabuc era partenerul lui. A venit pe aici şi ne-a ajutat aproape la fel de des ca Gandy.

A dat o pagină şi şi-a lăsat degetul să coboare până a poposit pe un portret al lui H tânăr, cu mulţi ani în urmă.

— E o fotografie veche, a zis ea. Dar el e.

June avea dreptate. Poza era veche, dar H era inconfundabil: aceeaşi faţă, aceiaşi ochi care păreau să te citească într-o clipă. Ţinea între buze un trabuc neaprins. Era un bărbat care avea treburi mai importante decât să stea la pozat şi părea nerăbdător să se întoarcă la ele.

— A fost partenerul lui Gandy, a zis Joseph. Un tip tare amuzant. Ştii ce mi-a zis odată? Tocmai revenisem din Vietnam şi el a trecut pe aici cu o maşină mare, veche…

— Dar fata? a întrebat Emma pe un ton inexpresiv.

Joseph s-a oprit în mijlocul frazei şi şi-a înghiţit râsul.

— Opaaa, a zis Enoch zâmbind răutăcios. Cineva e pus pe harţă.

— Fata, a zis Alene. Îmi amintesc că ei îi ziceau V. Era cam ciudată.

— Foarte tăcută, a zis Elmer. Mereu în gardă. La început părea protejata lui Abe, ca şi cum ar fi vrut ca ea să îi preia treburile într-o bună zi. Dar uneori aveam senzaţia că de fapt ea era şefa.

— Odată am auzit-o zicând că fusese la un circ, a zis Joseph.

— Eu am auzit că ar fi fost în trupa naţională de balet a Rusiei, a zis Fern.

— Am auzit că s-a dus în Vest şi s-a făcut cowgirl, a spus Reggie.

— Eu am auzit că a omorât şapte oameni într-o încăierare dintr-un bar, într-o buclă din Texas şi că a trebuit să fugă în America de Sud, a zis June.

— Pare o escroacă, a zis Emma.

— Dacă mă gândesc bine, a zis Joseph studiind-o, semăna puţin cu tine. De fapt, azi, când te-am văzut prima oară, am crezut că poate eşti ea.

Mai că mă aşteptam să văd cum Emmei îi iese fum pe urechi. M-am aplecat către ea şi i-am şoptit:

— Sunt sigur că nu e ce crezi.

Ea m-a ignorat.

— Ai o poză cu ea?

— Uite, a zis June întorcând la o pagină unde îşi ţinuse degetul.

În fotografie, V arăta ca una care înghite cuie la micul dejun sau îşi câştigă traiul călărind urşi grizzly şi tocmai terminase o asemenea treabă când i se făcuse poza. Stătea cu braţele încrucişate şi bărbia ridicată sfidător. Şi n-am putut să nu-i dau dreptate lui Joseph: chiar semăna puţin cu Emma. Nu că aş fi fost dispus să recunosc asta cu glas tare.

Emma a privit imaginea de parcă voia să memoreze faţa fetei trăsătură cu trăsătură. La început n-a zis nimic, apoi a rostit doar:

— OK.

Am văzut-o făcând un efort conştient de a-şi înăbuşi sentimentele, oricare or fi fost. Aproape că vedeam fierea coborându-i din gâtlej în stomac. Apoi s-a luminat la faţă şi i-a zâmbit lui June puţin cam prea dulce:

— Îţi mulţumesc mult.

June a închis albumul.

— Bine, a zis ea, îndreptându-se către locul ei. Mâncarea mea începe să se răcească.

Reggie s-a aplecat peste masă către mine.

— Deci, Jacob, Gandy te-a învăţat tot ce ştia? Despre vânătoarea de strigoi şi aşa mai departe? Trebuie să ai nişte poveşti de spus!

— Nu chiar. Am crescut crezând că eram normal, am zis eu.

— Nu şi-a dat seama că e deosebit decât la începutul anului ăstuia, a explicat Millard.

— Vai de mine! a zis Elmer. Păi chiar c-ai făcut un curs de specializare rapidă.

— Asta sigur.

— Mai mult rapidă decât specializare, a zis Enoch.

— Ştiai că bunicul tău a fost unul dintre primii doi deosebiţi pe care i-am cunoscut? a zis Joseph.

Mâncase tot din farfurie şi acum se rezemase de spătar, legănându-se uşor pe picioarele din spate ale scaunului.

— Pe vremea aceea nu fusesem contactat şi locuiam în Clarksville, Mississippi, în 1930. Aveam treisprezece ani şi părinţii mei muriseră de gripă spaniolă. Nu ştiam nimic despre lumea deosebiţilor. Dar ştiam că în mine se schimba ceva – era clarviziunea mea care se trezea – şi la un timp după asta am

simţit ceva care mă *vâna.* Dar, înainte ca fiinţa aceea să ajungă la mine, au ajuns bunicul tău şi H şi m-au adus aici.

— Gandy şi H au adus mai mulţi copii aici de-a lungul anilor, a zis Elmer.

— Dar de ce atât de departe? a întrebat Millard. Nu erau bucle şi mai aproape de locul unde ai crescut?

— Nu pentru clarvăzători, a zis Joseph.

Am cercetat chipurile prietenilor mei şi am văzut că în mintea tuturor era aceeaşi întrebare.

— Adică aici pot locui numai clarvăzătorii? am întrebat.

— O, nu, nu, noi nu suntem aşa, a zis Fern. Primim orice fel de deosebit în bucla noastră.

A arătat o casă de dincolo de curte:

— Smith de colo controlează vântul. Moss Parker, vecinul lui, e telekinetic, dar poate deplasa numai mâncare. Ceea ce-i foarte convenabil când trebuie să pui masa.

— Vreme de câţiva ani am avut şi un băiat care transforma aurul în aluminiu, deşi nu era un talent foarte căutat, a zis June.

— Dar sunt şi bucle care nu primesc străini, a zis Elmer. Ăia v-ar alunga imediat.

— N-au încredere decât în deosebiţii asemenea lor, a zis Alene.

— Dar toţi suntem deosebiţi, a zis Bronwyn. Asta nu ne face suficient de asemănători?

— S-ar părea că nu, a răspuns Reggie.

A aruncat în iarbă o bucată de zgârci şi căţelul lui a fugit după ea.

— Nu e împotriva codului ymbrynelor să aduni la un loc numai un anumit tip de deosebiţi? a întrebat Bronwyn.

— Sigur că nu, a zis Enoch. Ai uitat de păstorii ăia care vorbeau cu oile în bucla din Mongolia şi de oraşul de zburători din Africa de Nord?

— Sunt multe motive pentru ca deosebiţii de acelaşi soi să se adune laolaltă, a zis Millard. Eu ştiu câteva comunităţi de invizibili, de exemplu.

— Oh! Credeam că e ilegal, a zis Bronwyn.

— Separarea în funcţie de talente e *descurajată* de codurile ymbrynelor, pentru că poate promova segregarea şi duce la conflicte inutile, a zis Millard. Ceea ce e interzis în mod explicit sunt buclele închise, în care e primit numai un soi anume de

deosebiţi, în timp ce restul sunt alungaţi.

— Cu tot respectul, a zis Elmer, nu prea mai sunt multe ymbryne pe aici. Codurile lor nu prea mai au importanţă.

— Dar de ce *nu* mai sunt ymbryne? a întrebat Bronwyn. Nimeni n-a putut să ne explice ce li s-a întâmplat şi treaba asta cam începe să mă calce pe nervi.

— Aşa a fost dintotdeauna, de când ne ştim noi, a zis Reggie.

— Unii dintre noi ţin minte, a rostit un glas din spatele nostru.

M-am întors şi am văzut-o pe bătrâna cu peticul la ochi cum se apropie şchiopătând de masă.

— Văd că aţi început fără mine.

— Iertare, Miss Annie!

— Nu mai există respect pentru cei vârstnici, a bombănit Miss Annie, dar când clarvăzătorii s-au ridicat toţi în picioare ca s-o întâmpine, a devenit evident că pe ea una o respectau enorm.

Le-am urmat exemplul şi ne-am ridicat şi noi. Fern s-a repezit să o ajute pe Miss Annie să se apropie de scaunul care îi fusese rezervat chiar în capul mesei. Când a ajuns la el, s-a prins de spătar cu o mână şi s-a aşezat grijulie. Abia atunci ne-am aşezat la loc şi noi, ceilalţi.

— Vreţi să ştiţi cum au ajuns lucrurile aşa ca acum.

Avea o voce atât de răguşită şi gravă, că părea să se ridice din adâncurile unui râu noroios.

— Ce s-a întâmplat cu ymbrynele noastre.

Miss Annie şi-a împreunat mâinile pe masă. Grupul a amuţit.

— Cândva erau inima societăţii noastre, la fel ca ale voastre. Seminţele decăderii lor au fost plantate de mult. Pe vremea când britanicii, francezii, spaniolii şi indienii încă se mai luptau pentru stăpânirea acestei ţări. Înainte să se gândească cineva să se lupte ca să stabilească dacă un om putea sau nu să fie proprietatea cuiva.

— Miss Annie e la fel de bătrână ca dealurile astea. Probabil că a fost de faţă, a şoptit Fern.

— Am o sută şaizeci şi trei de ani sau cam pe-acolo, a zis Miss Annie. Şi urechile încă-mi mai merg bine, Fern Mayo!

Fern şi-a vârât nasul în farfurie.

— Da, Miss Annie.

— Unii dintre voi nu sunteţi de pe aici, a zis Miss Annie

uitându-se la prietenii mei, aşa că poate nu ştiţi. Dar această naţiune a fost clădită pe munca furată a negrilor şi pe pământul furat de la indieni. Acum un secol şi jumătate, partea sudică a acestui continent era unul dintre cele mai bogate locuri din lume şi cea mai mare parte a acestei averi nu consta nici în bumbac, nici în aur sau petrol, ci în fiinţe omeneşti înrobite.

A făcut o pauză, lăsând spusele ei să-şi facă efectul. Emma părea scârbită. Bronwyn şi Enoch tăceau cu ochii în pământ. Am încercat să cuprind ideea cu mintea. Acest rău vast, instituţionalizat, la o scară de neimaginat, înghiţind generaţie după generaţie. Bunici şi părinţi şi copii şi copiii copiilor lor. Era imposibil de imaginat, era copleşitor.

După câteva clipe, Miss Annie a continuat:

— Toţi banii şi toată bunăstarea depindeau de un singur lucru: de capacitatea unui soi de oameni de a-i supune şi controla pe cei de un alt soi. Deci gândiţi-vă ce se petrece când introduci şi deosebiţii într-un asemenea sistem.

— Iadul pe pământ, a zis Elmer.

— I-a băgat în sperieţi pe cei aflaţi la putere, a zis Miss Annie. Imaginaţi-vă! O persoană e în sclavie şi culege toată ziua bumbac. Asta e viaţa ei, condamnarea ei pe viaţă. Apoi, într-o după-amiază, din senin, această persoană – o fată – manifestă un talent deosebit. Şi poate zbura!

Zicând aceste cuvinte, Miss Annie a ridicat ochii către cer, şi-a deschis larg braţele şi în mintea mea s-a format o imagine atât de clară, încât m-am întrebat dacă nu îşi descria propria experienţă. Privirea lui Miss Annie a poposit asupra lui Bronwyn.

— Ce ai face dacă ai fi fata aia?

— Mi-aş lua zborul, a zis Bronwyn. Ba nu, aş aştepta până s-ar înnopta, mi-aş folosi puterile ca să-i ajut pe toţi ceilalţi să scape şi pe urmă mi-aş lua zborul.

— Şi dacă ar exista cineva care să poată transforma ziua în noapte? Sau un om într-un măgar?

— Aş face să se înnopteze în toiul zilei şi l-aş transforma pe vătaf în măgar, a zis June.

— Înţelegeţi aşadar de ce s-au temut de noi, a zis Miss Annie punându-şi din nou mâinile pe masă şi coborându-şi vocea. Mereu am fost puţini. Talentele deosebite au fost dintotdeauna rare. Dar până şi aşa i-am îngrozit atât de tare, că au plătit

ghicitori, vraci şi exorcişti ca să încerce să ne deosebească de obişnuiţi. Au inventat minciuni şi basme cum că deosebiţii erau progeniturile lui Satan însuşi. Au încercat să ne întoarcă unii împotriva altora. Te omorau numai dacă *ştiai* pe cineva deosebit. Dacă *rosteai* cuvântul „deosebit”. Şi de cine se temeau ei cel mai tare?

— De ymbrynele noastre, a zis Paul.

— Aşa-i, a zis Miss Annie. De ymbryne. De cele care puteau să ne creeze refugii. Locuri pe care obişnuiţii nu le puteau găsi şi în care nu puteau pătrunde. Datorită lor am supravieţuit. Aşa că ei le urau cel mai tare pe ymbryne.

— Deci obişnuiţii ăştia ştiau despre ymbryne? a zis Emma. Ştiau ce erau ele?

— Şi-au făcut o datorie din a şti, fiindcă era vorba de afacerile lor, a zis Miss Annie. Deosebiţii ameninţau economia lor, modul lor de viaţă, temelia acestui sistem crud, aşa că proprietarii de sclavi au complotat împotriva noastră în feluri care nu le-ar fi trecut prin cap obişnuiţilor din alte părţi ale lumii. Au format o organizaţie secretă devotată găsirii noastre şi distrugerii buclelor, dar mai ales uciderii ymbrynelor noastre. Erau fără scrupule, neobosiţi, obsedaţi. Atât de obsedaţi, încât organizaţia lor a continuat să existe mult timp după căderea Confederaţiei şi chiar şi după încheierea Reconstrucţiei. Şi asta ne-a costat scump. În 1860, când am crescut eu, nu existau suficiente ymbryne. Erau din ce în ce mai solicitate. Mereu în pericol. Aveam câte o ymbrynă la şase-şapte bucle şi abia apucai s-o vezi. Apoi într-o zi au părut să fi pierit cu toatele. În locul lor am avut demi-ymbryne şi administratori de bucle – funcţionari şi mercenari, nu lideri – şi, în lipsa influenţei ymbrynelor, deosebiţii din această ţară au devenit învrăjbiţi şi şi-au pierdut încrederea unii într-alţii.

Prin minte mi-a străfulgerat amintirea localului din 1965 unde opriserăm, aşa că am întrebat:

— Pe vremea aceea buclele erau segregate? În funcţie de rasă?

— Sigur că da, a zis Miss Annie. Numai pentru că oamenii erau deosebiţi, nu înseamnă că nu mai erau rasişti. Buclele noastre nu erau utopii. Erau în multe feluri reflecţia societăţii din afara lor.

— Dar acum nu mai sunt segregate, a zis Bronwyn aruncând

o privire către Hawley, băieţelul cel alb cu căştile, aşezat la celălalt capăt al mesei, şi către fata albă ceva mai mare din faţa lui.

— A durat mult până să ne integrăm, a zis Miss Annie. Dar încet-încet am făcut-o.

— Sufletelor-pustii nu le pasă de ce culoare eşti, a zis Elmer. Nu-ţi vor decât sufletul. Asta ne-a ajutat să fim mai uniţi.

— Dar buclele din alte regiuni ale ţării? a întrebat Enoch. Ele au ymbryne?

— Ymbrynele din sud au păţit-o primele şi au avut parte de ce-i mai rău, a zis Elmer. Dar treptat ymbrynele au dispărut din toată ţara.

— Până la ultima? a întrebat Bronwyn. Chiar n-a mai rămas niciuna?

— Am auzit c-ar mai fi vreo câteva, a zis Miss Annie. Cele care au reuşit să se ascundă. Dar nu mai au puterea şi influenţa de odinioară.

— Dar indienii americani? Ei au avut bucle? a întrebat Millard.

— Au avut. Dar nu multe, fiindcă ei nu se temeau de deosebiţi şi cei născuţi printre ei nu erau persecutaţi. Sau nu de cei de un neam cu ei.

— Asta ne aduce în secolul al XX-lea, despre care pot vorbi şi eu, a zis Elmer. Organizaţia a început să se destrame, în principal fiindcă nu prea mai rămăseseră ymbryne de ucis. Obişnuiţii au început să ne dea uitării, în schimb, buclele au început să se lupte între ele pentru resurse, teritoriu şi influenţă.

— E ceva ce ymbrynele nu ar fi permis să se întâmple, a zis Alene.

— Am aflat câte ceva despre ce aţi pătimit voi în Europa din pricina sufletelor-pustii, a zis Elmer. Dar cei mai mulţi monştri au rămas pe partea aia a oceanului. Situaţia s-a schimbat pe la finele anilor ’50, când strigoii şi sufletele-pustii ne-au atacat în forţă. Asta a pus capăt majorităţii luptelor dintre clanuri, dar nu puteam părăsi buclele de teamă să nu fim mâncaţi de monştrii ăia-umbră.

— Atunci bunicul şi H au început să lupte cu ei, am zis eu.

— Aşa-i, a spus Elmer.

— Deci obişnuiţii din America… mai ştiu despre noi? a

întrebat Bronwyn.

— Nu, a răspuns June. Ne-au uitat de mult timp. Şi chiar şi prin 1800 nu ştiau foarte mulţi despre noi.

— Nu, nu, Junie, greşeşti! a zis Miss Annie scuturând vehement din cap. Aşa vor ei să credem. Ascultă la mine, mai sunt unii care ştiu! Mai există obişnuiţi care ne înţeleg puterile şi se tem de noi, care încearcă să ne controleze.

— De ce anume se tem? a întrebat June.

— De o idee, a zis Miss Annie. De ideea că noi, deosebiţii, am putea fi altfel decât învrăjbiţi şi speriaţi unii de alţii. De puterea de care ar dispune un regat al deosebiţilor uniţi. Gândul ăsta îi sperie şi azi la fel de tare ca pe vremuri.

A încuviinţat scurt, cu un gest final, a expirat sonor şi a luat furculiţa.

— Şi acum vă rog să mă scuzaţi. Voi aţi terminat de mâncat, dar eu n-am luat nici măcar o îmbucătură.

E o idee DESTEAPTĂ să oprești aici...
Capeți MAI MULT pentru banii tăi!
PENTRU SIGURANȚA DUMNEAVOASTRĂ
VĂ RUGĂM NU FUMAȚI ÎN PAT.

•••

Toţi au aşteptat să termine Miss Annie de mâncat înainte să se ridice de la masă şi apoi ne-am apucat să strângem. Mie mi se părea evident că Miss Annie era cea căreia trebuia să-i dăm pachetul, aşa că, atunci când ea s-a ridicat să plece, m-am oferit să o ajut să ajungă oriunde dorea.

Mi-a spus că se întorcea la ea acasă. I-am oferit braţul. După scurtul drum până acolo, i-am oferit pachetul, suficient de mic cât să-mi încapă în buzunar. Ea părea să-l fi aşteptat.

— Nu-l deschideţi? am întrebat.

— Ştiu ce-i în el şi cine l-a trimis, a zis ea. Ajută-mă cu treptele!

Am urcat cele trei trepte ale verandei şi, când am ajuns la capătul lor, ea a zis: „Aşteaptă un minut” şi a dispărut în casă.

Peste câteva secunde s-a întors şi mi-a vârât ceva în mână.

— El mi-a cerut să-ţi dau asta.

În palma mea era o cutie veche şi uzată de chibrituri.

— Ce-i asta?

— Citeşte şi vezi!

Pe o parte era o adresă – într-un oraş din Carolina de Nord – şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient de clar, pe cealaltă parte scria: „E o idee DEŞTEAPTĂ să opreşti aici… capeţi MAI MULT pentru banii tăi!”

Am vârât-o în buzunar.

— Când îl vezi, mulţumeşte-i din partea mea, a zis ea. Şi pe urmă zi-i să vină chiar el data viitoare, ca să-i mai văd faţa aia arătoasă. I se simte lipsa pe aici.

— Mulţumesc, am zis eu.

— Nu renunţa la el. Poate fi frustrant şi încăpăţânat şi o mare pacoste. Dar nu-l lăsa să te convingă că nu are nevoie de ajutor. Sunt ani întregi de când duce o povară imensă pe umeri şi are nevoie de tine. Are nevoie de voi toţi.

Am încuviinţat solemn, ridicând o mână, iar ea a intrat în casă şi a închis uşa.

Am revenit să-mi adun prietenii. Am văzut-o pe Emma discutând cu June cu glas scăzut şi am traversat curtea către ele. Înainte să mă observe, June părea să-i explice Emmei ceva ce ei nu-i făcea plăcere să audă, iar Emma o asculta cu braţele încrucişate. Era trasă la faţă şi foarte serioasă. Când m-a văzut, de pe chip i s-a şters orice expresie, şi-a luat repede rămas-bun

de la June şi mi-a ieşit în întâmpinare.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o.

— Făceam schimb de trucuri fotografice. Ştiai că ea a developat singură majoritatea pozelor din album?

Era în mod evident o minciună şi o născocise cu atâta iuţeală, că m-a luat prin surprindere.

— Atunci de ce pari supărată? am întrebat-o.

— Nu-s supărată.

— O întrebai despre fată. Cea cu care a călătorit Abe uneori.

— Nu, a zis Emma. Nu-mi pasă de asta.

— Nu s-ar zice.

Ea s-a uitat în altă parte.

— Ia mai lasă-mă cu interogatoriul! Vin Bronwyn şi Enoch.

Millard era şi el cu ei – se îmbrăcase şi era uşor de văzut – şi la fel şi June, Fern şi Paul, cu care se împrieteniseră la cataramă.

— O să discutăm mai târziu despre asta, am zis eu.

Emma a ridicat din umeri.

— Nu-i nimic de discutat.

Am fost cât pe ce să-mi ies din fire, dar mi-am stăpânit mânia. Mi-am spus că nu voi putea înţelege niciodată ce simţea Emma şi că dacă voiam să fiu cu ea trebuia să respect faza prin care trecea şi să o las cu gândurile ei.

Era chiar logic. Dar nu era mai puţin dureros.

Am făcut planuri de plecare. Paul a sosit cu un termos metalic.

— Cafea pentru drum. Ca să nu mai fie nevoie să opriţi.

Elmer a venit să ne strângă mâinile.

— Dacă vă trebuie vreodată un clarvăzător, ştiţi unde ne găsiţi.

— Ce om interesant! a zis Millard. Ştiaţi că a luptat în trei războaie în şaptezeci de ani? În timpul Primului Război Mondial a dormit într-o buclă din tranşeele de la Verdun ca să nu îmbătrânească accelerat.

Bronwyn şi Fern s-au îmbrăţişat.

— O să-mi scrieţi? a zis Fern.

— Mai bine de-atât: o să vă vizităm, a zis Bronwyn.

— Ne-ar face plăcere.

Ne-au zis la revedere şi Paul ne-a condus la marginea oraşului şi la maşina noastră. Pe drum le-am arătat tuturor

cutia de chibrituri de la Miss Annie.

— O adresă! a zis Millard. De data asta nu a mai complicat lucrurile.

— Cred că testele s-au încheiat, am zis eu. A venit vremea adevăratei misiuni.

— O să vedem, a zis Emma. H pare inepuizabil când vine vorba să ne testeze.

— Aveţi grijă acolo afară, a zis Paul. Şi mai ales fiţi atenţi dacă ajungeţi în nord. Am auzit că e periculos.

Ne-a explicat cum să revenim în prezent. Nu ne puteam întoarce în 1965 – nu că ne-am fi dorit asta – pentru că ieşirea din spate a acestei bucle ne-ar fi trimis în ziua de primăvară din 1930 când fusese construită bucla din Portal. Ieşirea din faţă era simplă: trebuia să plecăm aşa cum veniserăm, adică pe câmp şi cu mare viteză.

Ne-am luat rămas-bun de la Paul. M-am asigurat că toţi aveau centurile puse, am pornit maşina şi am apăsat pe acceleraţie. Maşina s-a zguduit în timp ce urmam dâra lăsată de cauciucurile mele pe câmpul dezgolit, accelerând tot mai tare, deşi terenul devenea tot mai accidentat. La jumătatea câmpului, chiar când am ajuns în locul unde intraserăm în buclă şi unde urmele cauciucurilor dispăreau, am simţit o zguduitură care mi-a întors stomacul pe dos. Ziua s-a transformat în noapte. Pământul nelucrat din faţa mea s-a transformat într-un zid verde de tulpini de porumb. Am năvălit printre ele, strivind şir după şir în timp ce tulpinile şi ştiuleţii necopţi se loveau de maşină. Era cât pe ce să frânez, când l-am auzit pe Millard ţipând:

— Dă-i înainte, altfel o să ne împotmolim!

Aşa că am apăsat şi mai tare pe acceleraţie, motorul a mugit şi cumva cauciucurile au găsit teren solid, iar câteva secunde mai târziu ieşeam din lanul de porumb pe un drum.

Am oprit. Ne-am tras cu toţii sufletul. Am aprins farurile. Drumul de ţară era acum asfaltat, dar, altfel, periferia oraşului Portal arăta cam la fel ca în 1965.

Am coborât să inspectez stricăciunile şi Millard a ieşit să vomite. Parbrizul avea o fisură în partea de sus şi în grilă, iar în lăcaşurile roţilor se înţepeniseră tulpini de porumb pe care am reuşit să le desprind. Altfel însă, scăpaserăm întregi.

— Toată lumea-i bine? am întrebat vârându-mi capul pe

fereastră.

— Millard nu, a zis Emma.

Chiar atunci am auzit un icnet şi mi-am ridicat privirea la timp ca să văd un jet de vomă ţâşnind prin aer şi împroşcând asfaltul. Nu mai văzusem niciodată o persoană invizibilă vomitând şi era o privelişte pe care n-aveam s-o uit prea curând.

În timp ce Millard îşi golea stomacul mi-am simţit mobilul, viu din nou acum, în prezent, vibrând nebuneşte în buzunar. *24 de apeluri pierdute,* scria pe ecran. *23 de mesaje vocale.*

Am ştiut de la cine erau fără să fie nevoie să mă uit.

M-am dus până în spatele maşinii şi m-am prefăcut că verific ceva în timp ce le ascultam pe ascuns. Primele câteva trădau numai o uşoară îngrijorare. Dar pe măsură ce se adunau deveneau tot mai alarmate şi mai furioase. Al treisprezecelea suna aşa: „Domnule Portman, îţi vorbeşte ymbryna dumitale. Din nou. Vreau să mă asculţi cu atenţie. Sunt dezamăgită că ai pornit într-o călătorie fără să mă înştiinţezi. Sunt extrem de dezamăgită. Dar nu ai dreptul să-i iei pe copii cu tine fără acordul meu. Revino imediat acasă! Mulţumesc. Toate cele bune.”

După asta n-am mai ascultat. M-am gândit să le spun celorlalţi, dar am decis să n-o fac. Ştiau cu toţii că Miss Peregrine nu avea să aprobe ceea ce făceam. N-avea rost să-i alarmez cu mesajele astea şi să risc să se întoarcă acasă.

— În regulă, am terminat, a zis Millard împleticindu-se către maşină.

Am vârât mobilul în buzunar.

— Regret că ţi-e rău.

— Presupun că nu putem lua un tren, a zis el cu voce slabă. Cred că încep să mă satur de automobile.

— Restul drumului o să fie neted ca-n palmă, am zis eu. Pe cuvânt.

El a oftat.

— Mi-aş dori să nu mai faci promisiuni pe care nu le poţi respecta.

◆●◆ CAPITOLUL DOISPREZECE ◆●◆

Eram din nou în prezent şi sistemul modern de autostrăzi îţi permitea să călătoreşti foarte rapid, cel puţin în toiul nopţii. Alimentat de cafeaua din termosul lui Paul şi de albumul *Dark Side of The Moon* pe care îl găsisem pe fundul compartimentului pentru mănuşi, parcurgeam kilometrii aproape în zbor. Până să-mi dau seama, ieşisem din Georgia, străbătusem întreaga Carolină de Sud şi ne apropiam de oraşul din Carolina de Nord al cărui nume era scris pe cutia de chibrituri. După scurtul schimb de replici dintre mine şi Emma din Portal atmosfera se răcise până la ceea ce putea fi descris ca temperaturi sub zero grade. Ea preferase să se aşeze în spate, în ciuda înghesuielii, lăsându-l pe Enoch în faţă, lângă mine.

O priveam pe Emma din când în când în oglindă şi, când nu dormea sau nu se uita mohorâtă pe fereastră, răsfoia registrul de operaţiuni al lui Abe, citindu-l la lumina tremurândă pe care şi-o aprinsese în vârful degetului mic. Am încercat din nou să-mi spun că trecea printr-o fază. Procesând ceva ce nu fusese silită să înfrunte până acum, pentru că mereu fusese departe de Abe, despărţită de el de timp şi de ocean. Dar aveam sentimentul că mă trata cu răceală ca să mă pedepsească pentru că o luasem la întrebări. Şi nu ştiam cât puteam să mai suport asta.

Era trei şi jumătate dimineaţa şi fundul îmi amorţise aproape de tot când am ajuns la ieşirea de pe autostradă. Am urmat indicaţiile de pe telefonul meu până la adresa de pe cutia de chibrituri de la H. Nu ştiam ce ne aştepta acolo. O benzinărie? O cafenea? Alt motel?

S-a dovedit că niciuna din astea. Era un fast food numit OK BURGER – 24/24. Strălucea palid în mijlocul parcării goale şi întunecate a unui centru de cumpărături pustiu şi, fidel numelui său, era deschis şi arăta OK. Toate scaunele erau ridicate pe mese şi pe uşă un panou anunţa: E DISPONIBIL SERVICIUL DE COMANDĂ DIN MAŞINĂ.

Am parcat chiar în faţă. Maşina mea era unica din parcare. H nu era aici. De fapt, nimeni nu era aici cu excepţia angajatului nenorocos care se pricopsise cu tura de noapte. Îl vedeam înăuntru, dincolo de tejghea, citind ceva pe telefon.

— Pe cutia de chibrituri se spune la ce oră ne întâlnim cu H?

a întrebat Bronwyn.

— Nu, am răspuns eu. Dar nu cred că ne aştepta la ora trei noaptea.

— Deci ar trebui să rămânem aici până dimineaţă? a zis Enoch. E o idioţenie!

— Ai răbdare, a zis Millard. Poate sosi în orice clipă. Toiul nopţii pare cel mai bun moment să te întâlneşti cu cineva, dacă vrei să o faci în secret.

Aşa că am aşteptat. Minutele treceau. Puştiul dinăuntru lăsase telefonul şi se apucase să mătură.

De pe bancheta din spate a răsunat un huruit înăbuşit şi toată lumea s-a întors către Enoch.

— Ăla a fost un motor de camion? a întrebat Millard.

— Mi-e foame, a zis Enoch coborându-şi privirea către stomac.

— Nu poţi să mai aştepţi? a zis Bronwyn. Dacă H vine şi nu ne vede fiindcă suntem plecaţi să comandăm mâncare şi îl ratăm?

— Ba nu, ideea lui Enoch e bună, a zis Millard. Pot să mai văd cutia de chibrituri o dată?

I-am dat-o. Millard a răsucit-o în mâini.

— Nu e doar o adresă, a zis el. E un indiciu. Uite ce scrie!

I-a dat cutia lui Bronwyn, care a citit cu glas tare:

— E o idee *deşteaptă* să opreşti aici… capeţi *mai mult* pentru banii tăi!

Şi-a ridicat privirile:

— Deci?

— Deci, a zis Millard, cred că ideea e să cumpărăm ceva.

Am pornit maşina şi am condus către banda care ducea către zona de comandă din maşină. Am oprit în dreptul difuzorului pentru comenzi şi a meniului luminat de alături. O voce metalică a rostit tare, printre pârâituri:

— BUN VENIT LA OK BURGER – 24/24. CU CE VĂ…

Bronwyn a ţipat şi, iute ca fulgerul, şi-a repezit braţul lung prin fereastra deschisă, lovind atât de tare difuzorul, încât acesta s-a desprins şi a căzut, amuţind pe loc.

— Ce naiba, Bronwyn! am strigat eu. Omul ne lua comenzile!

— Scuze, a zis Bronwyn făcându-se mică în scaunul ei. M-am speriat!

— Nu putem ieşi cu tine în lume, este? a comentat Enoch.

În mod normal aş fi demarat lăsând în urmă această scenă, dar nu era o situaţie normală, aşa că am ridicat piciorul de pe frână şi am condus încet până în dreptul ferestrei pe unde se livrau comenzile. Puştiul cu şorţ portocaliu continua să vorbească în căşti.

— Aloo! Mă auziţi?

Vorbea foarte rar şi avea ochii roşii şi cu pleoapele umflate. Părea drogat.

— Hei, am zis eu. Difuzorul, ăăă, nu mai funcţionează.

Puştiul a pufnit atât de tare că i-au fluturat buzele.

— OOOK, a zis el deschizând fereastra. Ce doriţi?

— Ce-aveţi bun? a întrebat Millard.

— Ce faci?! a şuierat Emma.

Puştiul s-a încruntat, încercând să se uite pe bancheta din spate.

— Cine a zis asta?

— Eu, a spus Millard. Sunt invizibil. Scuze, ar fi trebuit să te previn!

— Millard! a exclamat Bronwyn. Ce greu de cap eşti!

Dar puştiul n-a părut să se sperie.

— A, OK, a zis el dând aprobator din cap. În locul tău, eu aş comanda combo numărul 2.

— Atunci prepară-ne, te rog, un combo numărul 2, a zis Millard.

— Şi cinci hamburgeri, te rog, a strigat Enoch din spate. Cu de toate. Şi cu cipsuri.

— Nu avem cipsuri, a zis băiatul.

— Vrea să spună cartofi prăjiţi, i-am explicat eu.

Puştiul mi-a spus preţul, eu am plătit şi apoi el s-a dus în bucătărie să pregătească mâncarea. A revenit peste câteva minute şi mi-a dat o pungă grea de hârtie care deja se îmbiba de grăsime. Am deschis-o şi m-am uitat înăuntru. Erau o mulţime de hamburgeri, o cantitate imensă de cartofi prăjiţi şi un sul de şerveţele. Le-am împărţit prietenilor mei mâncarea şi, ajuns la fundul pungii, am observat un plic mic de culoare albă. Era elegant şi sigilat cu ceară roşie.

— Ce-i asta? am întrebat ridicându-l ca să-l vadă şi ceilalţi.

Emma a ridicat din umeri.

— O fi făcând parte din meniu.

Am condus în parcare, am oprit şi am deschis plicul. Am

aprins lumina de plafon ca să-l citesc şi toţi s-au aplecat deasupra lui ca să vadă. În plic era un alt şerveţel, dar pe acesta erau imprimate litere. Fuseseră bătute la maşină. Şerveţelul pătat de grăsime spunea:

Subiect necontactat, este vânat şi în mare pericol.
Misiune: protejare şi extracţie.
Sugestie de livrare bucla 10044.
Recomandăm precauţie extremă.

Subiect necontactat, este vânat și în mare pericol.
Misiune: protejare și extracție.
Sugestie de livrare bucla 10044.
Recomandăm precauție extremă.

Asta era tot. Numele deosebitului necontactat nu era menţionat. Nu se specifica unde se afla bucla 10044. Dar pe cealaltă parte a şerveţelului era un set de coordonate.

— Pot să citesc coordonate, a zis Millard entuziasmat. Longitudinea e negativă, ceea ce înseamnă că este la vest de primul meridian…

— E un liceu din Brooklyn, New York, am zis eu ridicând mobilul la vedere. Le-am băgat pe o aplicaţie cu hărţi.

Millard a pufnit.

— Nicio tehnologie nu va putea înlocui un adevărat cartograf.

— Avem o misiune şi avem o adresă, a spus Emma. Singurul lucru pe care nu-l avem este numele deosebitului pe care îl căutăm.

— Poate că nici H nu-l ştie şi să-l aflăm e o parte a misiunii noastre, a zis Bronwyn.

— Sau poate e din considerente de siguranţă, a zis Enoch. N-ai vrea să umbli cu nume de deosebiţi necontactaţi scrise pe şerveţele care ar putea să cadă în mâinile… unuia care prepară hamburgeri, de exemplu.

— Cred că nu e doar un tip care prepară hamburgeri, a zis Millard. Auzi, Jacob, te superi dacă te rog să mergem din nou până la fereastra lui?

Am pornit maşina, am dat ocol clădirii şi am revenit pe banda pentru comenzi din maşină. De data asta, când şi-a deschis ferestruica, băiatul părea iritat.

— Ăăă, bună!

Millard s-a aplecat pe fereastră.

— Îmi cer scuze că te deranjez, amice. Am dori şi un combo numărul 3.

Puştiul a bătut comanda pe o tastatură mânjită de grăsime şi mi-a cerut 10,50 de dolari. În timp ce plăteam, Bronwyn s-a aplecat pe fereastră şi a întrebat:

— Îl cunoşti pe H? Eşti vânător de strigoi? Ce e cu localul ăsta?

El mi-a dat restul, comportându-se ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— Hei! a zis Bronwyn.

El s-a întors şi a intrat în bucătărie.

— Cred că n-are voie să răspundă la genul ăsta de întrebări, am zis eu.

După un minut, s-a întors şi a trântit o pungă unsuroasă pe pervazul ferestrei. Aceasta a scos un bufnet surd.

— Vă doresc o noapte minunată, a zis el şi a închis fereastra.

Am luat punga, neobişnuit de grea, şi am deschis-o. N-am văzut decât cartofi prăjiţi şi inele de ceapă. Nu era cine ştie ce meniu, mi-am zis eu înmânându-i-o lui Millard în timp ce ieşeam din parcare şi porneam înapoi către autostradă. Până în Brooklyn era un drum lung şi voiam să fac progrese înainte ca traficul dimineţii să transforme principalele artere rutiere în locuri de parcare.

Peste zece minute zburam pe I-95, iar Millard înfulecase până ajunsese la fundul pungii. L-am auzit râzând şi m-am întors să văd de ce. El a scos ceva greu, în formă de ou.

— Ce e asta? am întrebat,

— Combo numărul 3, se pare. Cartofi prăjiţi şi o grenadă de mână.

Bronwyn a scos un ţipăt şi s-a adăpostit îndărătul scaunului meu.

Se pare că OK Burger nu era numai un punct de transmitere a mesajelor. Era un depozit de arme pentru deosebiţi. M-am întrebat câte dintre haltele secrete ale bunicului meu erau aşa, ascunse la vedere. (Şi m-am întrebat ce cadou îţi oferea combo numărul 1.)

Millard a chicotit mutând grenada mânjită de grăsime dintr-o mână în alta.

— Măi să fie, chiar că-ţi dau *mai mult* pentru banii tăi!

•••

Am condus servindu-mă cu o singură mână din porţia mea, în timp ce prietenii mei şi le devorau pe ale lor. Trupurile lor de adolescenţi, maturizându-se pentru prima oară după mulţi ani, erau uneori nesăţioase. După ce au terminat, au adormit cu toţii buştean, mai puţin Emma, aşezată pe locul de lângă mine. Spusese că, dacă eu nu puteam dormi, nu voia nici ea să se culce.

Preţ de o oră de abia am schimbat câteva cuvinte. Am redus volumul şi am sărit de la un post de radio la altul, în timp ce ea privea lumea întunecată alunecând pe lângă noi dincolo de ferestre. Ajunseserăm pe la jumătatea Virginiei, când nişte zori cenuşii au făcut cerul să pălească. Tăcerea dintre noi mă apăsa pe piept ca o piatră. Îmi petrecusem ultimii 80 de kilometri

vorbind cu Emma în mintea mea şi în cele din urmă am simţit că nu mai pot suporta.

— Trebuie să…

— Jacob, vreau…

Niciunul dintre noi nu mai spusese un cuvânt de foarte mult timp şi acum vorbiserăm amândoi deodată. Ne-am pomenit privindu-ne, surprinşi de această sincronizare stranie.

— Tu prima, am zis.

Ea a clătinat din cap.

— Zi tu!

Am aruncat o ocheadă în oglinda retrovizoare. Bronwyn şi Enoch dormeau buştean. Enoch chiar sforăia uşor.

— Încă mai ţii la el.

Nu intenţionasem să fiu atât de direct, dar îmi înghiţisem cuvintele astea atâta vreme, încât îmi rămăseseră în gât şi trebuia să le scuip afară.

— Încă mai ţii la el şi nu-i corect faţă de mine.

Ea m-a privit şocată, cu buzele strânse într-o linie subţire. Ca şi cum ar fi vrut să spună ceva şi se temea.

— Ori de câte ori îi pomeneşte cineva numele, tresari, am continuat eu. De când am aflat că unul dintre vânătorii de strigoi cu care se întovărăşea era femeie, eşti cu minţile în altă parte. Te porţi de parcă te-ar fi înşelat. Şi asta de curând, nu cu ani şi ani în urmă.

— Nu înţelegi, a zis ea încet. Nici n-ai avea cum.

Am simţit că-mi ard obrajii. De fapt, tot ce dorisem era să admită că se purtase ciudat şi să-mi ceară scuze, dar discuţia asta lua altă întorsătură. Una nefericită.

— Am încercat, i-am zis. Mi-am tot spus că nu trebuie să mă consum, că sunt prea sensibil, că trebuie să-ţi dau libertate, că treci printr-o stare dificilă şi neobişnuită. Dar trebuie să vorbim despre asta.

— Nu cred că vrei să auzi ce gândesc, a zis ea.

— Dacă nu putem vorbi despre asta, n-o să rezistăm împreună.

Ea şi-a coborât ochii. Treceam pe lângă o fabrică ale cărei coşuri gemene revărsau pale de fum în aer. Apoi ea a zis:

— Ai iubit vreodată pe cineva atât de tare că-ţi era rău?

— Te iubesc, am zis eu. Dar nu mi se face rău din pricina asta.

Ea a încuviinţat.

— Mă bucur. Sper să nu simţi niciodată asta, pentru că e groaznic.

— Tu te-ai simţit vreodată aşa? am întrebat-o.

Ea a făcut semn că da.

— Cu privire la Abe. Mai ales după ce a plecat.

— Aha.

Am încercat să arborez o expresie neutră, dar m-a durut.

— A fost rău. Vreme de vreo câţiva ani am făcut o adevărată obsesie. Cred că la început şi el a simţit la fel. Dar lui i-a trecut. În cazul meu lucrurile s-au înrăutăţit.

— De ce crezi c-a fost aşa?

— Pentru că eu eram prinsă în bucla noastră, iar el nu. Când eşti claustrat aşa vreme de atâţia ani, lumea pare foarte mică. Asta nu-i face bine nici minţii, nici sufletului. Problemele mărunte par foarte mari. Şi dorul faţă de cineva, care altminteri s-ar domoli după câteva luni, devine… o forţă devoratoare. O vreme chiar m-am gândit să fug şi să-l urmez în America, deşi ar fi fost foarte periculos pentru mine.

Am încercat să mi-o imaginez pe Emma aşa cum fusese. Singură şi tânjind, trăind numai pentru scrisorile pe care el le trimitea din ce în ce mai rar, în timp ce lumea exterioară era un vis îndepărtat.

Fabrica a cedat locul unor câmpii întinse. În ceaţa dimineţii păşteau cai.

— De ce n-ai încercat s-o faci? am întrebat.

Emma nu era genul care să dea înapoi din faţa unei provocări, mai ales când era vorba de cineva iubit.

— Pentru că m-am temut că nu avea să se bucure să mă vadă la fel de tare cum m-aş fi bucurat eu, a zis ea. Şi asta m-ar fi ucis. Dar totodată ar fi însemnat să schimb o buclă cu alta, o închisoare cu alta. Abe nu era legat de o buclă. Ar fi trebuit să găsesc o buclă din apropiere unde să locuiesc, ca o pasăre în colivie, aşteptându-l să mă viziteze când ar fi avut timp. Nu-s făcută pentru aşa ceva, să fiu soţie de căpitan de navă, privind marea în fiecare zi, îngrijorată, aşteptând. Sunt făcută să fiu cea care pleacă în larg.

— Păi acum chiar asta eşti, am zis eu. Şi eşti cu mine. De ce mai suferi după bunicul meu?

Ea a clătinat din cap.

— Faci să pară totul atât de simplu. Dar nu e uşor să mă scutur de ceva ce am simţit vreme de cincizeci de ani. Cincizeci de ani de dor, suferinţă şi mânie.

— Ai dreptate, nu pot să-mi imaginez aşa ceva. Dar credeam că am depăşit toate astea. Am crezut că am discutat ce era de discutat.

— Aşa e, a zis ea. Şi eu am crezut că mi-a trecut. Nu ţi-aş fi zis tot ce ţi-am zis dacă n-aş fi crezut asta. Dar… nu mi-am dat seama cât de tare avea să mă afecteze venirea aici. Tot ce am făcut, toate locurile pe unde am fost… e ca şi cum fantoma lui ar sta ascunsă după fiecare colţ. Şi vechea rană pe care o credeam vindecată se deschide iar şi iar.

— Pentru numele Domnului, a zis Enoch de pe bancheta din spate, nu vreţi să vă despărţiţi odată, ca să pot şi eu să adorm la loc?

— Ar trebui să fi adormit deja! a exclamat Emma.

— Cine poate să doarmă cu toată smiorcăiala asta despre inimi frânte?

— *Nu ne despărţim,* am zis eu.

— A, nu? Pe mine m-aţi fi păcălit.

Emma a aruncat în Enoch cu un ambalaj mototolit de cipsuri.

— Târăşte-te într-o gaură şi lasă-ne!

El a chicotit şi a închis din nou ochii. Poate a adormit din nou sau poate nu. În orice caz, nu mai simţeam că putem vorbi liber. Aşa că am continuat să conduc şi în loc de cuvinte am întins mâna şi Emma mi-a luat-o şi ne-am strâns cu stângăcie mâinile pe lângă schimbătorul de viteză, împletindu-ne cât mai strâns degetele de parcă ne-am fi temut amândoi să ne desprindem.

Cuvintele Emmei mi se tot învârteau prin minte. O parte din mine îi era recunoscătoare pentru ceea ce spusese, dar o parte mai mare şi-ar fi dorit ca ea să nu fi spus nimic. Mereu existase în mine o voce firavă care îmi şoptise, în clipele cele mai întunecate: „Pe el l-a iubit mai mult.” Dar reuşisem de fiecare dată s-o reduc la tăcere, s-o acopăr cu altele. Acum Emma îi oferise un megafon. Şi n-aş fi putut recunoaşte niciodată asta faţă de ea, pentru că atunci ea ar fi înţeles că nutrisem dintotdeauna această teamă, că eram nesigur, iar asta ar fi făcut vocea cea firavă să devină şi mai puternică. Aşa că i-am strâns mâna şi am continuat să conduc.

„Să conduci maşina mişto care a fost a bunicului tău”, a continuat să mă sâcâie vocea aceea firavă. „Mergând într-o misiune moştenită de la el. Încercând să demonstrezi… ce anume?”

Că eram la fel de capabil şi de util ca el şi meritam acelaşi respect de care avusese el parte.

Spusesem că nu voiam viaţa bunicului meu şi era adevărat. O voiam pe-a mea. Dar voiam ca oamenii să simtă pentru mine ce simţeau pentru el. Acum, că recunoscusem ce simţeam, îmi dădeam seama ce jalnic suna. Dar să renunţ şi să fac calentoarsă ar fi fost şi mai jalnic. Singura alegere era, după părerea mea, să execut această misiune cu atâta strălucire, încât să sparg tiparul, să câştig respectul tuturor, să scap pentru totdeauna din umbra bunicului meu şi să mă aleg cu fata. Nu cu un ecou al afecţiunii pe care o simţea ea pentru Abe, ci până şi cu ultima părticică a fiinţei ei.

Era o misiune dificilă. Dar măcar de data asta nu era în joc soarta tuturor deosebiţilor. Ci numai relaţia mea şi sentimentul propriei valori.

Ha!

Atunci, Enoch, care, din nou, se prefăcuse doar că doarme, a zis:

— După ce te desparţi de Emma pot să merg eu pe locul din faţă? Bronwyn mă striveşte cu picioroangele alea ale ei.

— O să-l omor, a zis Emma. De-adevăratelea.

Enoch s-a aplecat înainte şi şi-a dus o mână la inimă, părând şocat.

— Vai de mine! N-o s-o faci, nu, Emma?

— Vezi-ţi de treburile tale! i-am zis eu.

— Haide, frate, ai puţină demnitate! Fata e încă îndrăgostită de bunică-tu!

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! a exclamat Emma suficient de tare ca să-i trezească pe Bronwyn şi pe Millard.

— Atunci cui i-ai zis „te iubesc” ieri la telefon, dacă nu lui Abe?

— Ce? am zis întorcându-mă pe scaun ca să mă uit la Emma. Ce telefon?

Ea nu şi-a ridicat ochii din poală.

— Ăla din spatele staţiei de benzină din 1965, a zis Enoch. Ă-ăuu! Nu i-ai pomenit de el, nu?

— Era o conversaţie privată, a zis Emma încet.

Era cât pe ce să trecem de o ieşire şi am scos maşina de pe autostradă în ultimul moment posibil.

— Ei! Nu ne omorî! a exclamat Bronwyn.

Am tras pe marginea drumului, am oprit maşina, am ieşit şi m-am îndepărtat fără să privesc îndărăt. În apropiere era o pasarelă şi am pătruns în umbra de dedesubtul ei, înaintând printr-o maree de gunoaie aruncate din maşinile aflate în trecere. Dedesubt suna ca foşnetul oceanului.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, a zis Emma din spatele meu.

Am continuat să înaintez. Ea m-a urmat.

— Jacob, îmi pare rău! Îmi pare tare rău! Trebuia să-i mai aud o dată vocea.

Vorbise cu o versiune a lui din trecut, una prinsă de mult într-o buclă, în zilele când era încă în floarea vârstei.

— Nu crezi că şi eu îmi doresc să pot vorbi cu el? În fiecare zi a vieţii mele?

— Ştii că nu e acelaşi lucru.

— Ai dreptate, nu e. A fost prietenul tău. L-ai iubit. Dar pe mine omul ăsta m-a crescut. Pentru mine a fost mai important decât tata. Şi l-am iubit mai mult ca tine.

Ţipam ca să mă fac auzit dincolo de vuietul traficului.

— Aşa că n-ai dreptul să faci asta! N-ai dreptul să îi dai telefon în secret lui Abe cel din trecut, când eu mor de dorinţa de a-i vorbi din nou. N-ai dreptul să-mi spui mie că nu înţeleg cum e să îţi fie dor de cineva sau să fii furios că te-a lăsat în urmă şi ţi-a ascuns tot felul de secrete. Pentru că ştiu şi eu cum e!

— Jacob…

— Şi n-ai dreptul să-mi spui că mă iubeşti şi că o să fim împreună, să flirtezi cu mine şi să fii dulce şi drăguţă şi puternică şi fantastică şi toate chestiile minunate care sunt tu şi pe urmă să suferi de dorul lui şi să-i spui că-l iubeşti pe la spatele meu!

— Mi-am luat la revedere, atâta tot.

— Dar ai ţinut-o secret. Asta e partea cea mai rea.

— Voiam să discut cu tine despre asta, dar am fost mereu înconjuraţi de alţi oameni, a zis ea.

— Cum să te mai cred?

— Am vrut. Chiar am vrut. Mă rodea pe dinăuntru. Dar n-am

ştiut cum să-ţi spun.

— Spui pur şi simplu: „Încă-l mai iubesc pe el! Nu pot să mi-l scot din minte. Eşti numai o imitaţie palidă a lui, dar la nevoie eşti bun şi tu!”

Ea m-a privit cu ochi mari.

— Nu, nu, nu! Nu spune asta. Nu asta eşti tu. Deloc.

— Eu aşa mă simt. Nu de aia ai venit cu mine în misiunea asta?

— Ce tot spui? a întrebat ea ridicând tonul până a ajuns să ţipe.

— Nu cumva retrăieşti o veche fantezie de-a ta? Încercând să compensezi pentru toţi anii în care ai fost lăsată în urmă? Uite şansa ta de a merge în cele din urmă în misiune cu Abe… sau cu înlocuitorul lui!

— Nu eşti cinstit!

— Nu?

— NU! a strigat ea răsucindu-se cu spatele la mine chiar în clipa în care o mică sferă de foc i-a scăpat printre degetele încleştate şi s-a răspândit pe sol, aprinzând câteva ambalaje mototolite şi un pulovăr vechi şi murdar.

Ea s-a întors încet către mine.

— Nu de aia am venit cu tine, a zis ea vorbind rar şi cu fermitate. Am venit fiindcă era important pentru tine. Pentru că am vrut să te ajut. N-are nicio legătură cu el.

— Iarba o să ia foc!

Am dat fuga să stingem incendiul şi, când am terminat, cu încălţările şi gleznele pline de praful pe care îl şutuisem peste flăcări, ea a zis:

— Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul. Îmi spunea să nu calc niciodată prin Florida. Să nu merg niciodată acolo unde a trăit Abe. Ar fi fost ca şi cum aş fi alergat după fantoma lui.

— Şi asta faci?

Ea a tăcut o secundă, părând să se gândească serios la întrebarea mea.

— Nu, a zis ea în cele din urmă.

— Pentru că uneori mă simt ca şi cum eu asta aş face.

Ea s-a schimbat la faţă. M-a privit cu o sinceritate reînnoită şi, pentru prima oară în ultimele minute, a trădat o sclipire de vulnerabilitate.

— Nu alergi după stafia lui, a zis ea. Stai pe umerii lui.

Am dat să zâmbesc, dar m-am oprit. Voiam să o îmbrăţişez, dar mi-am ţinut mâinile în buzunare. Încă mai aveam sentimentul că era ceva în neregulă şi nu voiam să mă prefac că nu-i aşa. Un moment de înţelegere împărtăşită nu putea drege lucrurile.

— Dacă vrei să plec nu trebuie decât să spui, a zis ea. O să mă întorc pe Pogon. Am o mulţime de lucruri de făcut acolo.

Am clătinat din cap.

— Nu. Dar nu vreau să ne minţim unul pe altul. Despre ce suntem sau despre ce facem.

— OK, a zis ea încrucişându-şi braţele pe piept. Atunci ce suntem?

— Suntem prieteni.

Mi s-a făcut frig când am zis-o. Dar am simţit că era adevărul şi că aşa era corect. Sentimentele noastre nu erau egale şi unicul lucru pe care îl puteam face era să mă retrag. Am mai stat acolo câteva clipe cu sunetul traficului scăldându-ne ca valurile unui ocean, neştiind ce să facem mai departe. Apoi ea m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că-i părea rău.

Nu i-am răspuns la îmbrăţişare.

Ea mi-a dat drumul şi a pornit către maşină fără mine.

•••

Ceilalţi erau flămânzi, aşa că am cumpărat cafea şi sandvişuri de la un drive-through şi am revenit pe drum. Emma stătea în faţă, lângă mine, dar mult timp nu ne-am vorbit. Ceilalţi nu ştiau ce se petrecuse între noi, dar ştiau că se întâmplase ceva neplăcut şi până şi Enoch a fost suficient de deştept ca să nu mai aducă vorba despre asta.

Eu şi Emma păream să fi căzut de acord fără cuvinte să nu discutăm despre problemele noastre de faţă cu ceilalţi. Să nu ne certăm. Aveam să ne comportăm ca doi profesionişti. Aveam să ducem misiunea la capăt. Şi, când se termina, poate că n-aveam să ne mai vedem o vreme.

Am încercat să nu mă gândesc la asta. Am încercat să mă pierd în ritmul drumului. Dar durerea era mereu acolo, pulsând puţin deasupra pragului suportabilităţii, suficient cât să mă distragă uşor tot timpul.

Am ajuns la marile oraşe ale Coastei de Est, primul dintre ele fiind Washington DC. Una dintre hărţile desenate de mine şi de Abe când fusesem mic acoperea această parte a Coridorului de

Nord-Est şi era plină de adnotările lui misterioase. Unele drumuri de pe hartă erau tăiate, altele dublate de linii paralele. În jurul fiecărui oraş erau îngrămădite simboluri: linii punctate într-o piramidă, o spirală într-un triunghi. Era evident că fiecare corespundea unui loc important pentru Abe, H şi ceilalţi vânători, dar nu ştiam dacă însemnau ajutor sau pericol.

În timp ce conduceam pe şoseaua de centură a Washingtonului, am ajuns foarte aproape de unul dintre aceste locuri însemnate şi am început să dezbatem dacă să ne oprim sau nu să-l verificăm.

— Poate fi o casă conspirativă, a zis Millard. Sau un bârlog al crimei. Nu putem şti.

— Toate semnele astea ar putea fi alte bucle, a zis Bronwyn.

— Sau alte iubite, a zis Enoch.

Emma i-a aruncat o căutătură ucigaşă.

Apoi mi-a sunat telefonul. Mi-a trebuit un moment ca să-l dezgrop de sub un strat de şerveţele şi cartofi prăjiţi sleiţi de pe consola maşinii.

Pe ecran scria EU, ceea ce însemna că mă suna cineva de pe telefonul de acasă.

— Răspunde! a zis Bronwyn.

— Nu, nu, nu, nu-i o idee bună, am zis eu, convins că era tot Miss Peregrine.

Am încercat să apăs pe butonul MUTE şi din greşeală am răspuns.

— Fir-ar!

— Alo? Jacob?

Era Horace, nu Miss Peregrine. Am comutat pe difuzor.

— Horace?

— Suntem cu toţii aici, a zis Millard.

— O, slavă Domnului! a exclamat Horace. Mă temeam c-aţi murit cu toţii.

— Ce? De ce? a întrebat Emma.

— Ăăă, ei, nu contează!

Era evident că visase ceva, dar nu voia să ne sperie povestindu-ne.

— Ei sunt? am auzit-o pe Olive. Când se întorc?

— Niciodată! a strigat Enoch în telefon.

— Nu te lua după el, a zis Millard. Acum suntem pe drum. O să revenim imediat ce o să putem. În câteva zile cel mult.

Era o presupunere, dar la fel aş fi zis şi eu. Cât putea dura să găseşti un deosebit la un liceu, să-l duci altundeva şi să te întorci acasă? Câteva zile era un termen rezonabil.

— Ascultă, a zis Horace. Miss P şi-a ieşit din minţi de furie. Am încercat să te acoperim cât mai mult, dar Claire a cedat şi i-a spus adevărul, aşa că acum vrea să-ţi pună pielea-n băţ. E de-a dreptul turbată.

— De asta ne-ai sunat? am întrebat eu. Ştiam că o să se înfurie.

— Fă-mi o favoare, a zis Horace. Dacă te întreabă, spune-i că noi toţi ţi-am spus să nu faci asta, dar n-ai vrut să asculţi.

— Mai bine întoarceţi-vă imediat! a zis Olive.

— Nu putem. Avem o misiune, a zis Bronwyn.

— Când o să afle ce am făcut, sunt convins că o să înţeleagă, a zis Millard.

— Eu nu-s aşa convinsă, a zis Olive. Se face roşie la faţă ori de câte ori pomeneşte cineva de vreunul dintre voi.

— Unde-i acum? am întrebat eu.

— În căutarea voastră, a zis o altă voce. Apropo, eu sunt Hugh.

Mi-i imaginam pe toţi adunaţi în jurul telefonului din camera părinţilor mei, ascultând cu capetele lipite.

— Bună, Hugh, a zis Emma. Pe unde ne caută Miss P?

— N-a spus. Ne-a zis numai că dacă părăsim casa o să fim consemnaţi pe viaţă la domiciliu şi şi-a luat zborul.

— Consemnaţi pe naiba, a zis Enoch. N-o mai lăsaţi să vă trateze de parcă aţi fi copii mici.

— Ţie ţi-e uşor să spui, a zis Hugh. Voi umblaţi prin lume şi aveţi tot felul de aventuri în timp ce noi suntem blocaţi aici, alături de o directoare scoasă din minţi. Seara trecută am avut parte de o prelegere de patru ore – care vă era destinată vouă – despre responsabilitate, onoare şi încredere şi aşa mai departe, până am crezut că o să adorm din picioare.

— Nu e numai distracţie aici, să ştiţi, a zis Bronwyn. Să ai aventuri e un adevărat chin. N-am apucat să dormim, să facem duş sau să mâncăm în tihnă de când am plecat, era cât pe ce să fim împuşcaţi în Florida şi Enoch începe să miroasă a câine ud.

— Eu măcar n-arăt ca unul, a pufnit Enoch batjocoritor.

— Tot pare mai bine decât să fii blocat aici, a zis Horace. Oricum, vă rog să aveţi grijă de voi şi întoarceţi-vă în viaţă. Şi,

ştiu că sună ciudat, dar în timp ce aveţi aventuri, nu uitaţi: restaurantele chinezeşti – bune, bucătăria continentală – rea.

— Asta ce vrea să-nsemne? a întrebat Emma.

— Ce e aia bucătărie continentală? am zis eu.

— E o parte dintr-un vis de-al meu, a zis Horace. Nu ştiu decât că e important.

Am promis că vom ţine minte şi apoi Horace şi Olive şi-au luat rămas-bun. Înainte să închidem, Hugh ne-a întrebat dacă am auzit ceva de Fiona în călătoria noastră.

Am schimbat o privire cu Emma, care părea la fel de ruşinată pe cât mă simţeam eu.

— Încă nu, Hugh, a zis Emma. Dar o să continuăm să întrebăm de ea oriunde vom ajunge.

— OK, a zis el încet. Mulţumesc.

Şi a închis.

Am lăsat jos telefonul. Emma s-a întors şi s-a uitat urât către bancheta din spate.

— Nu te uita aşa la mine, a zis Enoch. Fiona era o fată minunată. Dar e moartă şi dacă Hugh nu poate să accepte asta nu e vina noastră.

— Dar ar fi trebuit să întrebăm, a zis Bronwyn. Puteam să fi întrebat la Flacăra şi în Portal…

— O să întrebăm pe viitor, am zis eu. Şi dacă se va dovedi că e cu adevărat moartă, măcar putem spune că ne-am ţinut de cuvânt faţă de Hugh.

— De acord, a zis Emma.

— De acord, a zis Bronwyn.

— Eh! a zis Enoch.

— N-ar trebui să discutăm planul? a zis Millard, care excela în schimbarea subiectului când discuţia devenea prea intensă.

— Splendidă idee! a zis Enoch. Nu mi-am dat seama că aveam unul.

— Mergem la şcoală, a zis Bronwyn. Ca să găsim un deosebit care se află în pericol şi să-l ajutăm.

— Corect! Uitasem că aveam aşa un plan excelent şi amănunţit. La ce m-oi fi gândit?

— Am început să-mi dau seama când eşti sarcastic, a zis Bronwyn. Şi acum eşti. Aşa-i?

— Deloc! a zis Enoch pe un ton muşcător. O să fie foarte simplu. Intrăm într-o şcoală unde n-am mai fost niciodată şi

întrebăm în stânga şi-n dreapta: „Auziţi, copii, cunoaşteţi ceva deosebiţi? Şi-a manifestat cineva de pe-aici un talent deosebit în ultimul timp?” Şi mai devreme sau mai târziu o să-l găsim.

Bronwyn clătina din cap.

— Enoch, ăsta e un plan prost.

— Era sarcastic, a zis Millard.

— Ai zis că nu erai sarcastic, a protestat Bronwyn jignită.

Traficul de dimineaţă începea să blocheze autostrăzile. O camionetă s-a băgat în faţa mea silindu-mă să încetinesc brusc şi a emis un nor de gaze de eşapament în nasul nostru. Eu şi Millard am început să tuşim. Am închis fereastra.

— Şi unde anume ar trebui să-l ducem pe deosebitul ăsta? a întrebat Enoch.

Emma a despăturit coordonatele misiunii:

— În bucla 10044, a citit ea.

— Şi asta unde e? a întrebat Bronwyn.

— Deocamdată nu ştim, a răspuns Emma.

Bronwyn şi-a îngropat faţa în mâini.

— O, n-o să meargă, nu-i aşa? Şi Miss Peregrine n-o să ne ierte niciodată şi totul e în zadar!

Cu o clipă în urmă fusese convinsă că avea să fie uşor şi acum deznădăjduise complet.

— Nu te lăsa copleşită, a zis Emma. Însărcinările importante întotdeauna par intimidante dacă încerci să rezolvi fiecare etapă de-a lor în avans. Trebuie să o luăm pas cu pas.

— E ca în zicala aia veche, a zis Millard. Despre cum să mănânci un urs-vârcolac?

— E revoltător, a zis Bronwyn cu faţa în continuare ascunsă în palme.

— E doar o metaforă. Nimeni nu mănâncă urşi-vârcolac.

— Ba fac pariu că o face cineva, a zis Enoch. Crezi că îi frig sau îi mănâncă cruzi?

— Taci! a zis Emma. O să rezolvăm lucrurile pe rând şi gata. Aşa că hai să ne concentrăm pe primul lucru pe care-l avem de făcut şi după aia să ne facem griji pentru următorul. O să găsim copilul deosebit şi abia după aia o să ne facem griji cu privire la buclă, OK?

Bronwyn şi-a ridicat capul şi s-a uitat la Emma printre degete.

— Putem să folosim altă metaforă?

Emma a râs.

— Sigur!

După un timp, aglomeraţia matinală a început să cedeze. Apoi ne-am eliberat din trafic şi am înaintat către Philadelphia şi după aceea către New York şi către necunoscutele care ne aşteptau acolo. Am amuţit cu toţii, gândindu-ne la următoarea etapă.

◆●◆ CAPITOLUL TREISPREZECE ◆●◆

În vara aceea făcusem multe şi trecusem prin multe nebunii, dar să conduc pentru prima oară prin New York se clasifica printre experienţele cele mai intense. Totul se contopea într-o ceaţă stresantă de maşini care claxonau, benzi care trebuiau schimbate, tuneluri sufocante şi poduri ameţitoare. Prietenii mei strigau atrăgându-mi atenţia asupra unui pericol sau a altuia, iar eu strângeam volanul de mi se albiseră degetele şi transpiraţia îmi şiroia pe spinare. Cumva, după numeroase ciocniri evitate la mustaţă şi curbe ratate, indicaţiile oferite de vocea inexpresivă a robotului de pe telefonul meu ne-au adus la un cvartal de destinaţia noastră: Liceul J. Edgar Hoover. Nu cunoşteam deloc New Yorkul – fusesem aici o singură dată, în copilărie, într-o excursie cu părinţii –, dar liceul Hoover nu era pe lângă niciunul dintre reperele pe care le recunoşteam de la televizor sau de la cinematograf. Aici nu eram în Manhattan, ci în Brooklyn, şi nu într-unul dintre cartierele în vogă ale Brooklynului despre care auzisem. Era ca o versiune mai prăpădită şi mai aglomerată a unei suburbii, cu case mai mici şi mai vechi înghesuite unele într-altele şi cu maşini care blocau marginile străzilor.

Am găsit şcoala fără mare greutate. Era o clădire impozantă din cărămidă, lungă cât un cvartal, cu ferestre ici şi colo, genul de imobil care ar fi putut fi o închisoare cu regim mai relaxat, o uzină de reciclat apa reziduală sau orice altă instituţie, dar care găzduia de fapt câteva mii de minţi tinere şi impresionabile. Cu alte cuvinte, semăna foarte tare cu şcoala la care mergeam eu în Florida şi gândul de a intra înăuntru a făcut să mă treacă transpiraţiile.

Era pe la jumătatea după-amiezii. Am parcat peste drum şi am stat în maşină, supraveghind clădirea şi încercând să decidem prima noastră mutare.

— Deci cum se conturează planul ăla detaliat pe care-l avem? a întrebat Enoch.

— Poate ar trebui să intrăm pur şi simplu înăuntru şi să ne uităm? a zis Millard. Să vedem dacă nu ne atrage ceva atenţia.

— Sunt mii de copii la şcoala asta, am zis eu. Nu cred că o să-l depistăm pe cel deosebit doar uitându-ne în jur.

— Nu putem şti până nu ostenim, a zis Millard, apoi a căscat. Voiam să zic până nu ne dăm osteneala.

— Şi eu sunt obosită, a zis Bronwyn. Am creierul terci.

— Şi eu la fel, am zis eu.

Bronwyn mi-a dat termosul cu cafea de la Paul – încă pe jumătate plin, dar care se răcise de mult –, însă nu puteam să înghit nicio picătură. Eram încordat şi totodată sleit de puteri, iar cafeaua mă făcea nervos. Călătoream fără oprire de peste douăzeci şi patru de ore şi începeam să scârţâi din toate balamalele.

Am auzit sunându-se. Treizeci de secunde mai târziu, uşa din faţă s-a dat de perete şi elevii au început să se reverse afară. În câteva clipe curtea era plină de adolescenţi.

— Asta-i şansa noastră, a zis Bronwyn. Pare vreunul dintre ei deosebit?

Un băiat cu o creastă purpurie a trecut pe lângă noi urmat de o fată cu pantaloni cu turul lăsat şi bocanci cu imprimeuri şi de o sută de alţi puşti, fiecare cu stilul lui vestimentar.

— Da, toţi, a zis Emma.

— Oricum n-are rost, a zis Enoch. Dacă persoana pe care o căutăm e în pericol, atunci e speriată, şi dacă e speriată va încerca să se contopească cu mediul, nu să iasă în evidenţă.

— O, deci căutăm pe cineva care pare suspect de normal, a zis Bronwyn. Prea normal.

— Nu, idioată ce eşti, ziceam că n-o să-l găsim uitându-ne la ei. Alte idei?

Am mai cercetat un minut masele de copii ce se scurgeau pe lângă noi, dar era evident că Enoch avusese dreptate. Era ca şi cum ai fi căutat acul în carul cu fân.

— Ştiu şi eu, poate ar trebui să întrebăm pe cineva, a zis Emma.

Enoch a râs.

— Da. Scuzaţi-ne, căutăm pe cineva cu puteri sau talente stranii. Sau poate cu o gură suplimentară la ceafă?

— Ştiţi cine ar trebui să ştie? Abe, am zis eu.

Enoch a dat ochii peste cap.

— E mort, ai uitat?

— Dar ne-a lăsat un set de instrucţiuni. Sau lucrul cel mai apropiat de asta.

Am cotrobăit pe sub gambele Emmei şi am extras registrul de operaţiuni al lui Abe din spaţiul pentru picioare.

— Probabil e o idee bună, a zis Millard. El şi H numai misiuni

ca asta au efectuat timp de treizeci şi cinci de ani. Au fost în situaţii ca asta. Trebuia doar să aflăm cum procedau.

— Şi să ne întoarcem mâine, după ce ne vom odihni puţin, am zis eu.

Ce ac? În momentul acela aş fi avut dificultăţi şi cu găsitul carului cu fân.

— Excelent plan, a zis Emma. Dacă nu dorm, în curând o să încep să am halucinaţii.

— Vine cineva! a şuierat Bronwyn.

Privind pe fereastră, am văzut un bărbat alb dichisit apropiindu-se de maşină. Purta un tricou polo negru vârât în pantaloni kaki, ochelari de soare polarizaţi şi într-o mână ţinea o staţie de emisie-recepţie. Era directorul adjunct tipic.

— Numele! a zis el răstit.

— Bună ziua, am zis eu pe un ton calm şi prietenos.

— Cum vă cheamă? a repetat el ostil. Să văd un permis de conducere!

— Nu mergem la şcoala asta, aşa că nu trebuie să vă spunem, a zis Bronwyn.

Enoch şi-a îngropat faţa în mâini.

— Idioato!

Bărbatul s-a aplecat să privească în maşină şi şi-a ridicat staţia la gură.

— Baza, aici e perimetrul. Am nişte adolescenţi neidentificaţi.

Apoi s-a dus în spatele maşinii, ca să citească numărul de înmatriculare.

Am pornit maşina călcând în acelaşi timp puţin acceleraţia, ceea ce a făcut motorul să scoată un vuiet asurzitor, determinându-l pe bărbat să sară în sus şi să se împiedice în graba de a se feri. (Ajunsesem să depind de şmecheria asta.) Înainte să-şi recapete el echilibrul, mă desprinsesem de bordură.

— Mi-a provocat un presentiment neplăcut, a zis Emma.

— Aşa-s majoritatea directorilor adjuncţi, am spus eu.

Dar, brusc, am simţit o durere ascuţită de stomac. În timp ce coteam, conducând de-a lungul şcolii, am strâns din fălci şi m-am cocoşat peste volan, încercând s-o ascund de ceilalţi.

Putea să fi fost un suflet-pustiu? m-am întrebat eu. Acesta era pericolul care-l ameninţa pe deosebitul necontactat?

Apoi durerea s-a domolit şi a dispărut la fel de iute precum

venise, aşa încât am decis ca pe moment să păstrez gândurile astea pentru mine.

•••

Am găsit un loc unde să punem jos capul răscolind teancul de cărţi poştale pe care le luasem de acasă, cele pe care mi le trimisese Abe în timpul călătoriilor lui. Îmi aminteam că văzusem una din New York şi, după ce am pus câţiva kilometri între noi şi şcoală, am parcat şi am răsfoit teancul de vederi în căutarea ei. Pe faţă era fotografia foarte demodată şi cum nu se poate mai impersonală a unei camere de hotel, iar pe spate erau trecute numele acestuia, adresa şi o scurtă notă pe care Abe mi-o trimisese cu ani în urmă.

Bag de seamă că o să stau câteva zile aici, chiar
Unde începe oraşul New York. Loc plăcut şi
liniştit, cu facilităţi grozave. Mă văd
Cu nişte prieteni vechi. Dacă ajungi vreodată
La New York, îţi recomand acest hotel
Anume. Cere camera 203. Cu dragoste, bunicul.

— Remarcaţi ceva la mesajul lui? a întrebat Millard.

— E cam haotic, a zis Emma. De ce a spus în ce cameră a stat?

— E cel mai simplu cod posibil. Un acrostih.

— Un ce? am întrebat eu.

— Citeşte prima literă a fiecărui rând. Ce cuvânt formează?

M-am uitat.

— B-U-C-L-Ă.

— Vai, mamă! a exclamat Bronwyn aplecându-se să vadă şi ea.

— Ţi-a lăsat mesaje codificate, a zis Millard. Dragul de Abe, are grijă de tine şi de dincolo de mormânt!

Am clătinat uluit din cap, răsucind cartea poştală în mâini.

— Mulţumesc, bunicule, am zis eu încet.

— Dar nu trebuie să stăm în bucle, a zis Emma. Nu fugim de suflete-pustii, nu suntem în pericolul de a îmbătrâni subit şi ar putea fi mai mare bătaia de cap.

— Da, în bucle dai peste tot felul de ciudaţi, a aprobat-o Bronwyn. Şi nu vreau să fiu nesociabilă, dar îmi doresc pur şi simplu să dorm.

— Cred că ar trebui să facem o încercare, a zis Millard. Trebuie să aflăm unde e bucla 10044 şi poate acolo e cineva care ştie.

Enoch a oftat.

— Bine, atâta timp cât găsim un pat pe undeva. O să rămân cu gâtul strâmb de atâta dormit în maşină.

Eu voiam să merg şi votul meu a înclinat balanţa. Eram mânat mai ales de curiozitate şi îmi plăcea sentimentul că îi călcam pe urme lui Abe. Aşa că am străbătut Brooklynul şi am traversat uriaşul pod suspendat către Staten Island. În douăzeci de minute ajunseserăm la destinaţie, un motel care se chema The Falls. Era o clădire dărăpănată cu un etaj, cu camere care dădeau într-o stradă aglomerată şi cu un anunţ care se făIea: AVEM TELEVIZOR ÎN FIECARE CAMERĂ.

Ne-am dus la recepţie şi am cerut camera 203. Recepţionerul, un ins înalt şi slăbănog, stătea cu picioarele pe birou. Deşi afară era cald, purta un pulover gros de lână. A lăsat revista pe care o citea şi ne-a examinat.

— De ce vreţi camera aia?

— Ne-a fost recomandată cu căldură, am zis eu.

El şi-a coborât picioarele de pe birou.

— Din ce clan sunteţi?

— Al lui Miss Peregrine, a zis Bronwyn.

— N-am auzit de ea.

— Atunci din niciunul.

— Probabil nu sunteţi de pe aici.

— Nu asta-i ideea cu hotelurile? a întrebat Emma. Să găzduiască oamenii care nu locuiesc prin împrejurimi?

— Uitaţi, de obicei nu primim persoane care nu sunt afiliate la un clan, dar acum am aproape toate camerele goale, aşa că o să fac o excepţie. Dar îmi trebuie mai întâi un mijloc de identificare.

— Sigur, am zis eu dând să scot portofelul.

— Nu de-ăsta, a spus el. O dovadă voiam să zic.

— O dovadă că suntem deosebiţi, a zis Millard.

A ridicat de pe birou un suport de cărţi de vizită, l-a răsucit prin aer şi l-a pus la loc.

— Bună ziua, aici e omul invizibil!

— E de-ajuns, a zis funcţionarul. Ce fel de camere doriţi?

— Nu ne pasă, vrem doar să dormim, a zis Enoch.

Dar recepţionerul deja scotea din birou un dosar cu foi plastifiate. L-a pus pe masă, l-a deschis şi a început să ne prezinte oferta.

— Avem, firește, camere standard – drăguţe, dar nu elegante –, însă suntem celebri pentru facilităţile speciale oferite oaspeţilor noştri deosebiţi. Avem camere pentru cei dezavantajaţi din punct de vedere gravitaţional.

Ne-a arătat o fotografie a unei familii zâmbitoare pozând într-o încăpere al cărei mobilier era fixat de tavan.

— Plutitorilor le plac. Se pot relaxa, cina şi chiar dormi cu tot confortul fără să recurgă la haine cu greutăţi sau la centuri.

A dat foaia la o fotografie înfăţişând o fetiţă în pat cu un lup, ambii în cămăşi de noapte.

— Sunt încăperi adaptate pentru animalele deosebite, indiferent de soiul lor, cu condiţia să fie dresate, să cântărească sub 45 de kilograme şi să fie certificate ca neletale.

A dat o altă pagină, ajungând la o fotografie a ceea ce părea un buncăr subteran mobilat elegant.

— Şi avem o cameră specială pentru oaspeţii noştri mai, ăăă, fierbinţi, a zis el aruncând o privire către Emma. Ca să nu dea foc restului proprietăţii în somn.

Emma părea jignită.

— Niciodată nu mă aprind spontan. Şi nu avem animale. Şi nici nu plutim.

Funcţionarul nu terminase.

— Avem şi o cameră plină cu un sol plăcut afânat pentru oaspeţii cu rădăcini sau parţial decedaţi…

— Nu ne trebuie nicio cameră de-asta ciudată! s-a răstit Enoch. Una normală e numai bună!

— Cum doriţi, a zis funcţionarul închizând dosarul. O cameră normală. Mai am numai câteva întrebări.

Enoch a gemut văzând cum recepţionerul se apuca să completeze un formular.

— Fumegători sau nefumegători?

— Niciunul dintre noi nu fumează, a zis Bronwyn.

— N-am întrebat dacă fumaţi. Emite careva fum din vreo parte a trupului?

— Nu.

— Nefumegători, a zis el bifând o căsuţă pe formular. Singuri sau dubli?

— Vrem să fim cu toţii în aceeaşi cameră, a zis Millard.

— Nu asta v-am întrebat, a spus funcţionarul. Are vreunul dintre voi dublură? Doppelgängeri, replicanţi, fraţi în oglindă? O să vă trebuiască un depozit suplimentar şi poza de buletin a fiecăruia.

— N-avem, am zis eu.

El a bifat pe formular.

— Câţi ani intenţionaţi să staţi?

— Câţi ani?!

— …intenţionaţi să staţi?

— O singură noapte, a zis Emma.

— Asta o să vă coste în plus, a murmurat el însemnând ceva pe formular şi apoi şi-a ridicat privirea. Veniţi pe aici!

A ieşit din birou. L-am urmat pe un hol exterior ponosit şi vuind de poluarea fonică a traficului, până într-o debara întunecoasă. Era intrarea în buclă. Mi-am dat seama de asta în timp ce intram, aşa că am fost pregătit pentru smucitură. Când am ieşit era noapte, frig şi foarte linişte. Funcţionarul ne-a

condus din nou înapoi pe hol, a cărui versiune din trecut era mult mai îngrijită.

— Aici e tot timpul noapte. E mai uşor pentru oaspeţii noştri să doarmă la orice oră vor.

S-a oprit în faţa unei camere şi ne-a deschis uşa.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, sunt dincolo de debaraua-buclă, în biroul unde m-aţi găsit. Gheaţa e la capătul culoarului.

A plecat şi noi am intrat în cameră. Arăta exact ca aceea din ilustrata de la bunicul meu. Avea un pat spaţios, nişte perdele oribile, un televizor mare, portocaliu, pus pe un postament şi lambriuri imitând lemnul noduros de pin. Diversele texturi şi modele din încăpere se băteau cap în cap aproape fizic, creând un soi de vibraţie subliminală surdă, constantă, care te călca pe nervi. În cameră mai erau o canapea pliantă şi un pat dublu, aşa că toată lumea avea unde dormi. Ne-am instalat cât mai confortabil, apoi eu şi Millard ne-am aşezat pe sofa şi ne-am apucat să examinăm jurnalul lui Abe.

— Abe şi H au fost în multe misiuni cât de cât asemănătoare cu a noastră, a zis Millard. Ar putea fi instructiv să vedem cum au procedat ei.

Din fericire, Millard citise registrul de două ori de la cap la coadă pe durata călătoriei noastre şi avea o memorie atât de bună a detaliilor, încât îşi amintea aproape integral porţiuni mari din el. A deschis la un raport al unei misiuni de la începutul anilor ’60. Abe şi H fuseseră însărcinaţi cu extragerea unui copil deosebit aflat în pericol undeva în Panhandle, Texas, dar nu ştiau în ce aşezare se afla copilul.

— Şi cum şi-au început căutarea? a întrebat Millard parcurgând raportul. Amestecându-se printre localnici şi stând de vorbă cu ei. N-a trecut mult şi au aflat că în zonă se afla un carnaval itinerant, care, după cum ştiţi, e genul de loc unde deosebiţii se simt confortabil. L-au ajuns chiar la intrarea în Amadillo şi au descoperit copilul deosebit ascunzându-se într-un elefant uriaş de carton, pe roţi, care călătorea cu carnavalul.

Raportul includea şi o fotografie a elefantului, care era într-adevăr uriaş, mai înalt decât o casă.

— Îţi vine să crezi? Un elefant troian, a râs Millard.

— Şi au întrebat oamenii, aşa pur şi simplu? a zis Enoch care ascultase discuţia. Asta era geniala lor muncă de detectivi?

— Muncă simplă şi directă de detectiv, a zis Millard. Ăsta-i

genul cel mai bun.

— OK, am zis eu. Ce altceva au mai făcut?

— Au consultat periodicele! a exclamat el nefiresc de încântat. Uite, aici!

A dat mai multe pagini, oprindu-se la raportul pe care îl căuta.

— Era o tânără femeie care devenea cu repeziciune invizibilă. Era necontactată şi, dacă pot să judec după propria mea experienţă, în mod sigur îngrozită. Ţelul lui Abe era s-o găsească înainte ca ea să dispară de tot şi să o aducă în rândurile unui clan binevoitor de deosebiţi, de preferat alţi invizibili. Dar misiunea se anunţa dificilă: la orice încercare anterioară de a stabili un contact, tânăra fugise.

— Şi au găsit-o cu ajutorul ziarelor? am întrebat eu. Cum?

— Au localizat-o cu ajutorul titlurilor dintr-un tabloid. Tabloidele nu trebuie luate întotdeauna în serios, dar uneori conţin comori de adevăr. Vezi?

A dat pagina. Pe spatele raportului era lipită o fotografie înfăţişând doi copii pe o plajă şi alături de ei un ziar mototolit în nisip. Titlul principal era înceţoşat, dar parţial lizibil şi spunea ceva despre o misterioasă fată goală.

— Mulţumită acestui articol ridicol, au reuşit să îi dea de urmă într-un orăşel din California şi apoi pe o plajă anume, a continuat Millard. Plajele nu-s cel mai potrivit loc să fii invizibil, pentru că nisipul îţi trădează paşii, aşa că au reuşit să o încolţească suficient cât să se prezinte şi să-i explice ce i se întâmpla şi ea le-a acceptat ajutorul.

— Şi dacă despre subiectul nostru nu s-a scris în ziare? a întrebat Emma. Şi în oraş nu e nimic bătător la ochi în genul unui carnaval?

— Şi dacă merge la şcoală alături de trei mii de copii care par cu toţii deosebiţi? a întrebat Enoch.

— În asemenea cazuri, când se cunoştea adresa, dar nu exista altă pistă, se duceau în zonă, se amestecau cu lumea şi aşteptau pur şi simplu ca deosebiţii să se trădeze cumva.

— O supraveghere. Ca-n filme! am zis eu.

— Cât durează o supraveghere de-asta? a întrebat Bronwyn.

— Săptămâni, uneori chiar mai mult.

— Săptămâni! a exclamat Enoch. Sau chiar mai mult!

— N-o să fie nevoie de săptămâni, am zis eu. O să intrăm în

şcoală. O să vorbim cu oamenii. O să întrebăm în stânga şi-n dreapta. Va trebui pur şi simplu să vă integraţi în peisaj.

— Ceea ce vom face într-o clipită, mulţumită lecţiilor intensive de normalitate pe care ni le-ai predat, a zis Enoch.

lăsat în ...
rală care nu putea fi decât ...
t deosebit și care aproape ne...
t de hac"

— Ăsta a fost sarcasm! a exclamat Bronwyn.

Enoch a arătat-o cu degetul.

— Ei, hai c-ai început să te prinzi!

•••

Dacă n-aş fi fost atât de obosit, sunt convins că aş fi stat treaz jumătate din noapte pe sofa, contemplând stranietatea faptului că Emma era culcată de cealaltă parte a camerei. Răceala dintre noi părea nefirească şi mă preocupa în rarele momente de pace de care aveam parte. Dar am adormit de cum am pus capul pe pernă şi mi s-a părut că nu trecuseră decât câteva minute până am deschis iarăşi ochii şi am văzut-o pe Bronwyn aplecată deasupra mea, zgâlţâindu-mi umărul. Opt ore trecuseră într-o clipă, fără vise, şi, deşi nu mă simţeam foarte odihnit, venise vremea să ne punem din nou în mişcare.

Cursurile aveau să înceapă peste două ore şi voiam să avem toată ziua la dispoziţie pentru căutările noastre. Singurul răgaz pe care ni l-am permis a fost duşul. Aveam părul slinos şi praful drumului ne intrase sub unghii şi în urechi. Când aveam să ne prezentăm acestei persoane, oricine o fi fost ea, aveam să reprezentăm întregul neam al deosebiţilor. Am căzut de acord că era cazul să nu arătăm ca şi cum am fi dormit în maşină.

Am făcut duş primul şi m-am pomenit cu ceva timp la dispoziţie. Am decis să mă uit şi eu prin ziare, cum procedaseră Abe şi H în cazul fetei invizibile. Asta era mai uşor de făcut în era internetului, deşi a trebuit să ies din cameră şi din buclă ca să-mi meargă telefonul mobil.

Lângă maşina de fabricat gheaţă, în prezentul cel zgomotos, am declanşat o căutare rapidă după articole legate de liceul respectiv. Peste puţin timp am găsit în *Brooklyn Daily Eagle* un articol datat cu câteva săptămâni în urmă, cu titlul: PANĂ BIZARĂ DE ELECTRICITATE. CON EDISON[12], NEDUMERITĂ, NERVI ÎNTINŞI LA MAXIM LA LICEUL HOOVER. Se pare că luminile se stinseseră brusc în mijlocul zilei de curs, pe durata unei prezentări în sala de festivităţi. Opt sute de copii se pomeniseră într-un întuneric subit care provocase un asemenea haos, încât vreo câţiva fuseseră răniţi în îmbulzeala panicată ce urmase.

Mi s-a părut ciudat. Ce era aşa de înspăimântător la o pană de curent? La şcoala noastră, în Florida cea predispusă la

[12] Companie americană de electricitate.

furtuni cu trăsnete, se petreceau tot timpul. Am derulat până la comentarii, unde postaseră unii elevi, şi am aflat că nu fusese o pană oarecare de curent. Luminile alimentate de generatorul de rezervă dăduseră şi ele chix. Cel mai ciudat era un comentariu care spunea: *Lanterna telefonului meu nu a funcţionat, şi nici ale altora.* Luminile se aprinseseră din nou în câteva minute, dar răul fusese deja făcut.

Mie mi se părea că fusese vorba despre o pulsaţie electromagnetică care scosese din funcţiune dispozitivele, fie ele alimentate la reţeaua electrică sau pe baterii. Dar mai era o parte a poveştii care nu se potrivea cu această teorie. În aceeaşi zi, ceva mai târziu, în toaleta fetelor avusese loc o explozie. Numai că, dacă era să te iei după comentarii, nu fusese chiar o explozie.

Era ca şi cum s-ar fi declanşat o grenadă cu efecte luminoase, a scris cineva. *Pereţii au fost pârliţi, dar nu s-a spart nimic.*

Cu alte cuvinte, nu existaseră stricăciuni produse de suflul unei bombe. Asta însemna că nu fusese vorba de o bombă, de un explozibil tradiţional sau de un incendiu. Deci ce se petrecuse?

Se înregistraseră doi răniţi, amândoi angajaţi ai şcolii. Suspecta în cazul exploziei era o elevă al cărei nume nu era menţionat, fiind minoră. Fugise de la locul faptei şi era căutată pentru a fi interogată. Ce căutau doi angajaţi de sex masculin ai şcolii în toaleta fetelor? Articolul nu făcea speculaţii, dar un comentator da:

PERVERŞIIIII!

Am revenit în buclă, am intrat în cameră şi le-am spus celorlalţi ce descoperisem.

— Mie mi se pare un incident provocat de un deosebit, a zis Bronwyn.

Emma stătea rezemată în cadrul uşii de la baie, frecându-şi zdravăn părul cu prosopul.

— Dacă e, atunci probabil căutăm pe cineva care poate manipula electricitatea, a zis ea cu vocea vibrându-i.

— Sau lumina, a zis Millard.

— Deci o să începem prin a discuta cu elevii despre ziua aceea, am zis eu. Să-i întrebăm ce-şi amintesc şi cine a fost implicat. Liceele sunt uzine de bârfe. Trebuie pur şi simplu să

ne facem prieteni şi să folosim înclinaţia înnăscută a oamenilor de a se vorbi de rău între ei.

M-am auzit vorbind şi mi s-a părut cam absurd. Prieteni? În doi ani de liceu eu abia reuşisem să-mi fac unul singur!

— Poate cineva ştie sau bănuieşte cine e suspecta. Cea care a fugit din baie când s-a declanşat incendiul, a zis Bronwyn.

— Şi poate punem mâna pe imaginile camerelor de supraveghere, a zis Enoch.

— Pare puternică, oricine o fi, a spus Emma.

— Fără îndoială, a zis Millard. (Era îmbrăcat complet, cu pantaloni, cămaşă cu guler şi şapcă.) Dacă o vânează cineva, înseamnă că merită vânată. Deci da, aş zice că e puternică. Şi posibil periculoasă. Dacă bănuiţi că aţi găsit-o, nu vă apropiaţi. Anunţaţi-i pe ceilalţi, ca să stabilim care e cea mai bună strategie.

— De ce te-ai mai îmbrăcat? l-am întrebat. Ne întoarcem afară într-un minut.

— Uneori mi se face dor să port haine. Iar rosăturile pot deveni o problemă.

— Să zicem că am găsit persoana asta, a zis Enoch. Şi pe urmă? Îi zicem: „Vino cu noi! Trebuie să te ducem într-o buclă temporală”?

— De ce nu? a întrebat Bronwyn.

— Pentru că sună a demenţă curată!

— Nu uitaţi că e o persoană necontactată, am zis eu. Nu ştie ce e aia o buclă temporală, ce e un deosebit sau că mai sunt şi alţii ca ea pe lume.

Enoch îşi pusese tenişii cu talpă groasă şi umbla târându-şi picioarele.

— Ugh, zici că-s pe arcuri!

— Jacob nu ştia nimic când l-am întâlnit prima oară şi a fost OK, a zis Bronwyn.

— Credeam că-mi pierdusem minţile şi pe urmă Emma m-a atacat şi era cât pe ce să-mi taie gâtul, am zis eu.

— Credeam că eşti un strigoi! mi-a strigat ea din baie.

— Deci aţi avut un început mai dificil, a zis Bronwyn ridicând din umeri. Dar acum sunteţi îndrăgostiţi!

M-am prefăcut ocupat cu împachetatul. Enoch şi Millard au ignorat-o.

Bronwyn era nedumerită.

— Da’ ce-am zis?

Emma a ieşit din baie. Îşi prinsese părul nisipiu la spate într-o coadă lejeră. Purta un pulover subţire, verde, care se asorta cu ochii ei şi blugi negri care-i veneau perfect şi contrastau cu tenişii Reebok. M-a copleşit un jind atât de cumplit şi de dureros, că am fost silit să-mi mut privirea.

Ea a zis, cu un accent american acceptabil:

— Ei, sunteţi gata să vă integraţi?

Bronwyn i-a făcut semn cu degetul mare ridicat:

— Tootal. Foaaarte tare, gaşcă.

Avea un accent strident şi straniu. Numai ascultându-l m-am pomenit scrâşnind din dinţi.

— Poate ar trebui să rămâi la accentul tău obişnuit. Şi fără argou!

Ea s-a bosumflat şi şi-a coborât degetul în jos:

— Naşpa!

◆◆◆ CAPITOLUL PAISPREZECE ◆◆◆

Am ajuns la şcoală înainte să se sune de intrare. Am parcat la câteva intersecţii mai departe, ca să nu fiu zărit de directorul adjunct cel zelos. În timp ce ne apropiam pe jos, am fost foarte atent la stomacul meu, pândind orice junghi prevestitor, dar n-am simţit niciunul.

Ne-am alăturat valului de elevi ce urca treptele de la intrare şi am pătruns într-un hol lung şi luminat, mărginit de săli de clasă şi plin de elevi. Ne-am lipit de un perete, ca să nu fim călcaţi în picioare, şi am rămas locului, copleşiţi, în timp ce în jurul nostru adolescenţii treceau încoace şi încolo ca nişte bancuri de peşti.

Ne-am furişat într-o clasă goală ca să discutăm. Pe perete erau postere cu Shakespeare şi James Joyce şi băncile erau aranjate în şiruri. Mi-am amintit că Emma îmi spusese că nu mersese niciodată la o şcoală adevărată şi chiar părea să privească în jur cu un oarecare alean.

— În mod normal n-aş propune aşa ceva, dar cred că trebuie să ne despărţim, a zis Millard. O să atragem mai puţină atenţie dacă n-o să umblăm laolaltă cu gurile căscate.

— Şi o să acoperim mai mult teren, a zis Emma.

— Atunci s-a hotărât.

Nu eram convins că puteau să se descurce singuri într-un liceu din America zilelor noastre, dar Millard avea dreptate. Nu aveam de ales decât să plonjăm cu capul înainte. Bronwyn a făcut pereche cu Enoch şi s-a oferit să cerceteze terenul de educaţie fizică şi exteriorul clădirii. Aveau să discute cu elevii (dar nu cu accentul pseudo-american al lui Bronwyn) şi să afle tot ce puteau. Millard nu putea vorbi cu nimeni, aşa că avea să se strecoare în cancelarie.

— Dacă a avut loc un incident suficient de spectaculos ca să ajungă în presa locală, atunci sigur mai sunt înregistrate şi altele mai mărunte undeva prin dosarele lor.

— Persoana în cauză s-ar putea să fi primit şi o sancţiune disciplinară, a zis Emma.

— Sau o evaluare psihiatrică, am zis eu. Dacă a încercat să spună adevărul despre cele petrecute s-a ales măcar cu o trimitere la asistenta sanitară a şcolii pentru o investigaţie a sănătăţii ei mentale.

— Bine gândit, a zis Millard.

Asta ne-a silit pe mine şi pe Emma să facem pereche, deşi fără tragere de inimă. Am propus să mergem în sala de mese, întotdeauna o pepinieră de bârfe, şi ea a fost de acord.

— Sunteţi siguri că o să fiţi OK? am întrebat înainte să ne despărţim. O să ţineţi minte să nu vorbiţi ca în anii ’40 şi să nu faceţi uz de talentele voastre?

— Da, Portman, am priceput, a zis Enoch fluturând din mână în direcţia mea. Tu fă-ţi griji pentru tine.

— Ne întâlnim aici într-o oră, am zis eu. Dacă nu merge treaba, declanşaţi alarma de incendiu şi fugiţi către ieşirea principală. Aţi înţeles?

— Am înţeles, au răspuns toţi, în afară de Millard.

— Millard? a întrebat Emma. Unde eşti?

Uşa clasei s-a închis. Millard deja plecase.

•••

Cantinele şcolare intraseră de mult în topul locurilor pe care nu le puteam suferi. Erau urâte şi zgomotoase, duhneau şi erau pline – la fel ca asta – cu clici de adolescenţi anxioşi care roiau într-un dans social complex, ai cărui paşi nu reuşisem niciodată să-i pricep. Şi totuşi uite-mă aici, stând rezemat de un perete zgâriat împreună cu Emma, după ce mă oferisem de bunăvoie să petrec o oră într-un astfel de loc. Mi-am imaginat, aşa cum o făcusem adesea la şcoală, că sunt un antropolog care observă ritualurile unei culturi extraterestre. Emma părea să se simtă mult mai în largul ei, deşi încăperea era plină de persoane cu opt decenii mai tinere decât ea. Ţinuta ei era degajată. Privirea ei cerceta încăperea cu calm.

A propus să ne aşezăm la coadă şi apoi să luăm micul dejun.

— Ca să ne integrăm, am zis eu. Deşteaptă idee!

— Nu, pentru că mi-e foame.

— OK.

Ne-am aşezat la coadă, am trecut pe dinaintea cantinierelor cu părul prins bine în fileuri şi am primit tăvi încărcate cu omlete cu aspect de cauciuc, porţii de cârnaţi cafenii şi unsuroşi şi cutii cu lapte cu ciocolată. Emma s-a înfiorat uşor, dar le-a acceptat fără să se plângă. Ne-am luat tăvile şi am început să dăm ocol sălii, căutând un loc unde să ne aşezăm, şi în acel moment planul meu de a vorbi pur şi simplu cu elevii, atât de rezonabil în teorie, a început să mi se pară absurd. Ce trebuia să facem? Să ne prezentăm cuiva la întâmplare? „Ia zi,

ai observat ceva ciudat în ultima vreme?” Toţi îşi vedeau de ale lor, discutând între ei, în siguranţa confortabilă a grupului de prieteni de mult stabilit…

— Bună, vă supăraţi dacă stăm şi noi? Eu sunt Emma. El e Jacob.

Emma se oprise lângă o masă. Patru feţe uluite s-au ridicat către noi: o fată blondă pe a cărei tavă era un singur măr, una cu părul vopsit în roz iţindu-se de sub o căciulă şi doi tipi cu aspect de sportivi şi cu şepci de baseball ale căror tăvi dădeau pe dinafară.

Păr-Roz a ridicat din umeri şi a zis:

— Sigur.

— Karen! i-a zis încet fata cu mărul, dar pe urmă s-a tras la o parte ca să-mi facă loc.

Ne-am pus tăvile pe masă şi ne-am aşezat. Trei dintre comesenii noştri se uitau la noi de parcă eram nişte ciudăţenii, dar Emma nici n-a părut să observe. A intrat direct în subiect.

— Suntem noi aici şi am auzit că şcoala asta e, cum ar veni, ciudată.

Accentul ei era aproape americănesc, dar nu tocmai, şi puştii şi-au dat seama.

— De unde eşti? a zis Păr-Roz.

— Din Anglia şi Ţara Galilor, cam pe-acolo.

— Super, a zis unul dintre băieţi. Eu mă trag din foci şi el din delfini.

— E o ţară, fraiere, a zis Păr-Roz. De lângă Anglia.

— Pfui, a exclamat Şepcăliosul numărul 1 trosnindu-şi gâtul. Dăăăh![13]

— Suntem veniţi ca urmare a unui schimb de elevi, am zis eu.

Fata-cu-Mărul m-a privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Tu n-ai accent străin.

— Sunt din Canada.

Am vrut să-mi înfig furculiţa în chestia aia cafenie şi dubioasă, dar m-am răzgândit.

— Şcoala asta e ciudată rău, mai ales în ultimul timp, a zis Păr-Roz.

— Ce s-a întâmplat în sala voastră de festivităţi? am întrebat eu. A fost pană de curent sau ce?

---

[13] Băiatul făcuse o glumă profitând de omofonia dintre Wales (Ţara Galilor) şi *whales* (balene).

— Noo, a zis Şepcăliosul cel tăcut. Asta le-a zis conducerea şcolii părinţilor noştri.

— Jon era acolo, a zis Fata-cu-Mărul indicându-l cu bărbia. Acuma crede că locul ăsta e bântuit sau ceva de genul.

— Ba nu cred aşa ceva. Da' nu-nghit povestea asta cu „pana de curent". Încearcă să muşamalizeze ceva.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

El şi-a coborât privirea către tavă şi a amestecat în substanţa cafenie din ea.

— Nu-i place să vorbească despre asta, a şoptit Păr-Roz. Crede că dac-o spune lumea o să-l creadă diliu.

— Mai taci, Karen! a zis Fata-cu-Mărul şi s-a întors către Jon: Mie nu mi-ai spus.

— Haide, băi, a zis celălalt băiat. I-ai zis lui Karen şi nouă n-ai vrut să ne spui?

Jon a ridicat mâinile în aer.

— Bine, bine! Şi nu vreau să spun că asta s-a întâmplat. Numai că asta a părut să se întâmple.

Acum toată lumea îl privea cu interes. Băiatul a tras o gură zdravănă de aer.

— Era superbeznă. Nimănui nu-i mergea telefonul sau lanterna. Ei zic că a fost nuş' ce defecţiune electrică, dar ştiţi că sala de festivităţi are o uşă care dă direct afară, în parcare?

S-a aplecat uşor înainte şi vocea i-a scăzut.

— Cineva a deschis-o, dar n-a intrat nicio dâră de lumină. Şi era o zi cu soare.

— Ce? Nu pricep, a zis Fata-cu-Mărul.

— Era ca şi cum, a zis băiatul şi apoi vocea i-a coborât până a devenit o şoaptă, întunericul ar fi mâncat lumina.

Eram gata să pomenesc de explozia dubioasă din toaletă, care se întâmplase în aceeaşi zi, ceva mai târziu, când am simţit o bătaie zdravănă pe umăr. M-am întors şi l-am văzut pe directorul adjunct din ziua trecută, însoţit de o femeie încruntată, cu păr scurt şi ochi albaştri şi reci.

— Scuzaţi-mă, a zis bărbatul. Voi doi, veniţi cu noi chiar acum!

Emma a ridicat o mână şi i-a întors spatele.

— Plecaţi, suntem în mijlocul unei discuţii!

Puştii de la masă au părut impresionaţi.

— Fir-ar să fie, a şoptit Păr-Roz.

— N-a fost o rugăminte.

Femeia cu ochi reci a apucat-o pe Emma de umăr.

Emma s-a scuturat de mâna ei.

— Nu mă atinge!

Apoi situaţia s-a împuţit. Se părea că toţi cei din sala de mese se opriseră din vorbit şi se uitau la noi. Femeia s-a repezit să o apuce pe Emma cu ambele mâini, iar bărbatul m-a prins de braţ. Am aruncat tava cu mâncare în el şi asta l-a făcut să îmi dea drumul. Am sărit pe masă. Probabil că Emma o arsese pe femeie, pentru că aceasta a ţipat şi a sărit îndărăt. Apoi am rupt-o amândoi la fugă către ieşirea cea mai apropiată. Femeia era scoasă din luptă, dar bărbatul s-a repezit după noi strigând să ne oprească cineva. Câţiva au încercat, dar i-am evitat. Apoi am văzut în faţa noastră un grup de sportivi cu şepci de baseball blocând ieşirea către care alergam.

Ne-am oprit brusc şi ne-am întors.

— Şi acum ce facem?

— Lăsăm focul să ne deschidă drumul, a zis Emma, dar am prins-o de mâini înainte să apuce să le ridice.

— Nu! am şuierat, văzând elevii care ne filmau cu telefoanele mobile, înregistrând tot ce se petrecea. Nu cât timp toţi sunt cu ochii pe noi.

Mă resemnasem cu gândul de a fi prins şi căutam un mod de a-i duce cu vorba, când uşa pe care o blocau sportivii s-a dat de perete. Un şir de fete a dat năvală înăuntru ţipând din toţi rărunchii. Şi când zic că ţipau, păi chiar ţipau şi aveau feţele înlăcrimate şi schimonosite de groază, aşa că sportivii şi bărbatul cu aer de director adjunct şi toţi cei din încăpere şi-au concentrat atenţia asupra lor. Nici nu m-am gândit ce anume le făcuse să urle în halul ăla, ci pur şi simplu le-am mulţumit îngerilor păzitori pentru orice se întâmplase. Eu şi Emma ne-am avântat printre malacii neatenţi şi am fugit pe uşa deschisă.

Ne-am oprit pe coridor şi tocmai priveam în jur în încercarea de a ne aminti în ce direcţie era ieşirea principală, când am zărit ceva bizar apropiindu-se în fugă.

O haită de pisici.

Erau ude leoarcă şi aveau mişcări ţepene, deloc feline şi apoi am auzit chicotitul lui Enoch şi pe Bronwyn ţipând la el în timp ce îl fugărea afară din laboratorul de biologie aflat la capătul coridorului. El se cocoşase de râs.

— Îmi pare rău! Nu m-am putut abţine!

Pisicile se împleticeau pe lângă picioarele noastre şi am simţit un miros amar. Formaldehidă!

— Enoch, idiotule! ţipa Bronwyn. Ai stricat tot!

Crease probabil singura diversiune suficient de puternică pentru a ne salva: o hoardă de pisici-zombi.

— N-am crezut să zic asta vreodată, dar mulţumesc Păsării pentru ciudatul ăsta mic! a spus Emma.

Ţipetele din sala de mese păreau să scadă în intensitate. Nu peste mult timp, cei dinăuntru aveau să-şi reamintească de noi şi să ne ia urma.

— O să-i mulţumim mai târziu, am zis eu şi, repezindu-mă spre perete, am declanşat alarma de incendiu.

•••

— Le-ai transformat în zombi?!

Emma încerca să pară supărată, dar de abia îşi stăpânea râsul. Eram în curtea şcolii, camuflaţi pe moment în valul de elevi care evacuau liceul.

— Era păcat să las aşa pisicile alea moarte, a zis Enoch. Voiau să le taie!

— Pentru ştiinţă, a zis Bronwyn.

— Sigur, a zis Enoch, desenând în aer semnul ghilimelelor. Si-gur!

— Trebuia să fiţi pe terenul de sport, am zis eu.

— Nimeni nu a vrut să vorbească cu noi, a spus Enoch.

— Cu tine, vrei să zici, i-a tăiat-o Bronwyn. Şi atunci domnul s-a plictisit şi a pornit să colinde.

— Şi-am simţit mirosul suav al lichidului de îmbălsămare plutind pe o fereastră deschisă şi nu m-am putut abţine.

Era să vomit.

— Din fericire eu chiar am reuşit ceva cât timp se juca el cu animale moarte, a zis Bronwyn. Am vorbit cu un tânăr foarte binevoitor care era la şcoală când a avut loc incendiul din toaletă. A zis că s-a auzit un zgomot puternic, urmat de o strălfulgerare orbitoare şi după aia a văzut o fată fugind pe coridor urmărită de doi adulţi.

— Cum arătau? am întrebat eu.

— Fata avea pielea cafenie şi părul negru şi lung, iar adulţii aveau pielea roşie din cauza arsurilor, hainele le fumegau şi erau foarte, foarte furioşi.

— Au prins-o? am întrebat eu.
— Nu. A scăpat.
— Cum o cheamă?
Bronwyn a clătinat din cap.
— Nu ştiu.
Am simţit cum cineva mă smucea de mânecă.
— Aici sunteţi!
Era Millard, şoptind din pricină că eram înconjuraţi de obişnuiţi.
— V-am căutat peste tot. Al naibii de dificil. Nu ştiu ce nerod a pornit alarma de incendiu.
— Noi am fost. Trebuia să ieşim de aici, a zis Emma.
— Şi încă mai trebuie să ieşim de aici, am zis eu.
În câteva locuri din curte şi pe treptele din faţă erau tipi cu tricouri polo, părând să facă parte din personalul şcolii, care măturau mulţimea cu privirile în căutarea noastră.
Alarma de incendiu s-a oprit şi o voce a răsunat în difuzoare cerându-le elevilor să revină la ore.
— Haideţi să ieşim acum, am zis eu. Cât timp îi mai avem pe ăştia să ne acopere.
— Ne despărţim, a zis Emma, arătând cu degetul către trotuarul opus. Ne vedem acolo, în spatele maşinilor ălora.
Ne-am despărţit, am ieşit repede din curte şi am traversat strada, regrupându-ne îndărătul şirului de maşini parcate pe care ni-l indicase Emma. Ceilalţi au stat ghemuiţi, în timp ce eu vegheam, cu ochii în patru după adulţi cu tricouri polo.
— Atenţie, a zis Emma. Eu şi Jacob am aflat şi noi câte ceva.
— Şi eu, a zis Millard. N-am avut noroc cu dosarele sau înregistrările, dar am discutat cu o tânără foarte de treabă în cancelarie…
— Ai vorbit cu cineva?! am întrebat eu. Pe niciunul dintre voi nu-l interesează că ne putem da de gol ca fiind deosebiţi?
— Sunt mult mai agreabil decât mă crede lumea, a zis Millard. Zău că nu-i nevoie să ne isterizăm.
— Deci ai vorbit cu cineva, a zis Bronwyn.
— Da! Cu o tânără domniţă foarte drăguţă care cred că o cunoaşte pe clienta noastră şi ştie unde o putem găsi.
— OK, unde? a întrebat Emma.
— N-am vrut să forţez nota. Subiectul nostru e o prietenă de-a ei. Ştie că e în pericol şi are o atitudine protectoare pe deplin

justificată. Tocmai începeam să-i câştig încrederea, când a izbucnit alarma aia afurisită de incendiu.

— Păi întoarce-te înăuntru şi câştigă-i încrederea până la capăt! a zis Enoch.

— Ne-am înţeles să ne întâlnim mai târziu. Oricum nu se simţea în largul ei să poarte o asemenea discuţie în incinta şcolii.

— Nu-mi vine să cred că ai vorbit cu cineva! a zis Emma clătinând din cap.

— N-am fost văzut, te asigur, a zis Millard. Oare chiar n-are nimeni încredere în bătrânul Nullings?

Fata acceptase să se întâlnească cu Millard la o cafenea după ore. Aveam ceva timp de omorât, aşa că am revenit la maşină, am intrat înăuntru şi am discutat despre ce aveam să facem mai departe. Bronwyn voia să vadă principalele atracţii.

— Suntem în New York! Ar trebui să vedem Statuia Libertăţii! Şi alte chestii turistice!

— Nici vorbă, am zis eu. Suntem în misiune.

— Şi ce? Vânătorii de strigoi nu se distrau niciodată în misiunile lor?

— Dac-o făceau în mod sigur n-au pomenit de asta în registrul misiunilor, a zis Millard.

Bronwyn şi-a încrucişat braţele pe piept bosumflată. Nu-mi păsa. Chiar dacă am fi avut timp să vedem Statuia Libertăţii, n-aş fi fost în dispoziţia necesară să savurez momentul. Bronwyn avea talentul de a-şi pune experienţele în compartimente separate, alungând lucrurile stresante, dar eu eram prea preocupat să găsesc fata şi să o conving să ne accepte ajutorul. Şi, chiar dacă reuşeam şi una, şi alta, tot nu ştiam unde era bucla 10044. Înţelegeam de ce atât de multe lucruri trebuiau învăluite în mister sau scrise cifrat, dar mi-aş fi dorit ca măcar de data asta H să îmi fi spus în engleza de zi cu zi ce să fac şi unde să mă duc.

— Ce credeţi că înseamnă numărul buclei ăleia? am întrebat eu.

Stăteam în maşină încercând să ne plănuim următoarea mişcare.

— Toate buclele din America or fi numerotate? a întrebat Enoch. Dacă sunt, ne trebuie numai un index cu numerele lor.

— Ar fi bine, dar nu am unul, am zis eu. Nu avem decât

documentele pe care le-am adus de acasă.

Le-am scos din sacul de voiaj şi ceilalţi m-au ajutat să mă uit prin ele după ceva ce mi-ar fi putut scăpa. Am căutat numărul 10044 pe hărţile desenate de mână, pe cărţile poştale de la Abe şi în fiecare pagină a jurnalului lui Abe. După o oră mi se înceţoşase vederea şi unii dintre prietenii mei căscau de oboseală. Am adormit cu registrul în poală şi cu capul pe volan.

M-au trezit o crampă la ceafă şi vocea lui Bronwyn ţipând la Enoch.

— Acum o să trebuiască să-mi spăl hainele! spunea ea. E dezgustător.

Înainte să apuc să o întreb care era problema, am mirosit-o singur: formaldehida. Mai devreme fusesem prea epuizat ca s-o remarc, dar Enoch duhnea şi acum, după ce stătuserăm câteva ore cu el în maşină, la fel şi noi.

— Trebuie să găsim o toaletă publică unde să ne spălăm şi să vă schimbaţi hainele, a zis Millard.

Părea panicat.

Dormiserăm vreo două ore şi nu mai rămăsese mult până la momentul întâlnirii cu contactul lui Millard. Mi-a spus numele cafenelei şi l-am introdus în telefon.

— E numai la un kilometru de aici, am zis. Avem o grămadă de timp să ajungem.

— Sper, a zis el. Primele impresii sunt foarte importante!

— Uau, da' chiar că-ţi place de ea, a zis Enoch. Îţi faci griji că miroşi urât? Păi asta e aproape dragoste!

Am pornit motorul şi maşina s-a desprins de bordură. Şi abia atunci, când încercam să mă strecor în traficul aglomerat, Millard a zis foarte degajat:

— Apropo, în timp ce dormeaţi am dedus locul buclei 10044.

— Ce? Pe bune? am zis eu.

El a ridicat una dintre ilustratele lui Abe. Am putut s-o văd doar cu coada ochiului, dar înfăţişa un pod uriaş pe deasupra unei ape late şi o insulă lungă şi îngustă, mai îngustă chiar decât Needle Key. Am oprit la un semafor şi asta mi-a dat ocazia să o privesc mai bine. Deasupra imaginii scria *Podul Queensboro şi Insula Blackwell, New York City.*

— Insula Blackwell, am zis eu. N-am auzit de ea.

— Citeşte ce-i pe spate! a zis Millard întorcând cartea poştală.

Am început să citesc cu voce tare ce scrisese bunicul, dar Millard m-a întrerupt:

— Nu, acolo. Ştampila poştei, Jacob!

Ştampila se imprimase incomplet şi se întinsese pe ici, pe colo, dar reuşeai să desluşeşti data – cu doisprezece ani în urmă – şi numărul imprimat în partea de jos a cerculeţului negru:

10044.

— Să fiu al naibii! am zis.

Le-am dat ilustrata prietenilor mei de pe bancheta din spate, care cereau să o vadă şi ei. Cu o mână pe volan şi alta încleştată pe telefon, am dat o căutare cu numărul 10044. Imediat s-a ivit o hartă: o linie roşie înconjurând o insuliţă prelungă din mijlocul lui East River, între Manhattan şi Queens.

QUEENSBORO BRIDGE BLACKWELL'S ISLAND NEW YORK CITY

Numărul buclei nu era un cod secret. Era un cod poştal.

•••

Am condus restul drumului până la cafenea cu ferestrele deschise, ca să iasă mirosul de formaldehidă din maşină, şi ne-am aranjat puţin ţinutele în toaleta unui fast food. Millard s-a spălat din cap până-n picioare cu apă de la robinet şi săpun din distribuitorul de săpun lichid şi, când s-a simţit suficient de prezentabil – ceea ce, dată fiind situaţia sa, mi s-a părut nostim –, am mers pe jos până la cafenea. Era un loc întunecos şi plăcut care îţi dădea senzaţia că te afli în sufrageria cuiva, cu canapele vechi, luminiţe de Crăciun întinse între grinzi şi un bar pe care huruia un aparat mare de cafea. Încăperea era pe jumătate goală, aşa că am remarcat-o imediat pe fata aşezată la o masă într-un colţ. Avea păr şaten şi ondulat şi purta o beretă neagră şi pantaloni cu croială militărească. Genul de artistă, mi-am zis. Sorbea dintr-o cafea mare şi asculta ceva la telefon, cu o singură cască în ureche. Când am intrat pe uşă, şi-a întors capul în direcţia noastră.

Millard ne-a condus către masa ei.

— Lilly?

— Millard, a zis fata ridicându-şi privirea către Millard, dar nu chiar la el.

— Ei sunt prietenii mei, a zis Millard. Cei despre care ţi-am povestit.

Ne-am salutat şi am luat loc. Încercam să înţeleg cum de nu o tulbura o voce care părea să răsară din nimic.

— Ce asculţi? a întrebat-o Millard.

— Vezi singur!

Cea de a doua cască, până atunci aşezată pe masă, a început să plutească atunci când Millard a luat-o şi şi-a vârât-o în ureche. În timp ce el asculta, am remarcat două aspecte: bastonul subţire, de culoare albă, rezemat de scaunul ei şi ochii lui Lilly care nu poposeau nicio clipă pe chipurile noastre.

Emma m-a înghiontit şi am schimbat priviri surprinse:

— Păi ne-a zis că nu a fost văzut, a murmurat ea.

— Ah! a exclamat Millard având probabil o expresie de extaz pe chip. N-am mai auzit piesa asta de ani de zile. E Segovia, nu?

— Foarte bine! a zis Lilly.

— Asta e una dintre cele mai bune melodii care s-au scris

vreodată, a exclamat Millard.

— Nu întâlnesc în fiecare zi un alt împătimit al chitarei clasice. Nimeni de vârsta mea nu ştie nimic despre muzică.

— Nici eu. Şi am nouăzeci şi şapte de ani.

Emma s-a încruntat la Millard, făcându-i din buze: DE CE?!

Lilly a chicotit plimbându-şi degetele pe braţul lui Millard.

— Piele destul de netedă pentru un nonagenar.

— Trupul e tânăr, dar sufletul…

— Te înţeleg perfect, a zis ea.

Începeam să am senzaţia că deranjăm o întâlnire romantică.

— Hei! a exclamat Enoch, practic ţipând. Eşti oarbă!

La care Lilly a izbucnit în râs.

— O, da!

— Of, Enoch, mai taci! a zis Bronwyn.

— Millard, şmecher ce eşti! a zis Enoch râzând.

— Trebuie să-mi cer scuze, a zis Millard. Creierul lui Enoch are o problemă. Orice-i intră în el îi iese automat pe gură.

— Lil, e totu-n regulă? a strigat-o barmanul.

Lilly a ridicat în aer degetul mare.

— Totu-i bine, Ricko!

— Te cunosc aici, am zis eu.

— E practic a doua mea casă, a zis Lilly. Susţin un recital în fiecare seară de joi. Dar numai pop şi jazz. Nu Segovia.

A făcut semn din cap către cutia de chitară rezemată alături de ea, apoi a ridicat din umeri:

— Cred că lumea nu e încă pregătită.

Apoi s-a schimbat brusc la faţă. Chipul i s-a înăsprit, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Millard spune că sunteţi în căutarea cuiva.

— O căutăm pe fata care… care i-a ars pe bărbaţii ăia, a zis Bronwyn.

Lilly s-a încruntat:

— Ei au atacat-o. Ea doar s-a apărat.

— N-am zis altceva.

— Dată naibii apărarea, a comentat Enoch.

— Meritau mai rău de-atât, a zis Lilly.

— Poţi să ne spui unde e? a întrebat Emma.

Întrebările noastre o făceau pe Lilly nervoasă.

— De ce vă interesează Noor? Nici n-o cunoaşteţi?

Noor. O chema Noor.

— Putem s-o ajutăm, a zis Bronwyn.

— Nu sunt sigură că vă cred şi oricum ăsta nu-i răspunsul la întrebarea mea.

— Înţelegem oarecum prin ce trece, am zis eu, sperând că puteam fi sincer fără să fac mărturisiri complete.

— OK, a zis Lilly.

A luat o gură de cafea şi a învârtit puţin paharul.

— Prin ce trece?

Am schimbat o privire cu Emma. Cât de mult era bine să spunem? Chiar dacă puteam avea încredere în Lilly, cât avea ea să creadă?

— I se întâmplă ceva ce nu înţelege, a zis Bronwyn.

— Şi nu le poate povesti părinţilor ei despre asta, am adăugat eu.

— Părinţilor adoptivi, a zis Lilly.

— E posibil să-i afecteze trupul. Să-l facă să se schimbe, a zis Emma.

— E posibil să fie urmărită, a zis Millard. De oameni pe care nu-i cunoaşte. Şi e înspăimântător.

— Acuma descrieţi experienţele pe care le are orice adolescentă, a zis Lilly.

— Şi, am zis eu aplecându-mă către ea şi coborându-mi tonul, poate face lucruri pe care alţii nu le pot face. Lucruri care nu par posibile.

— Lucruri extraordinare, periculoase, a adăugat Millard.

Lilly a tăcut câteva clipe. Apoi a zis foarte încet:

— Da.

— Ştim prin ce trece, pentru că şi noi am trecut prin asta, a zis Emma. Fiecare în felul lui.

Apoi, pe rând, i-am dezvăluit talentele noastre deosebite. Ea ne-a ascultat în tăcere, intervenind foarte puţin. Nu părea speriată. N-a rupt-o la fugă.

Millard a fost ultimul. Îi simţeam reţinerea. Era evident că-i plăcea de fată şi că nu voia să renunţe la fantezia în care se complăcuse în ultimele ore şi în care era un băiat normal care putea avea o şansă să fie cu ea.

— Şi eu, draga mea – îţi vorbeşte Millard acum – regret să te informez că, la fel ca prietenii mei aici de faţă, nici eu nu-s *complet* normal…

Enoch a clătinat din cap.

— Auci, asta e dureros.

— E în regulă, Millard. Ştiu, a zis Lilly.

— Ştii?

— Eşti invizibil.

N-am văzut expresia lui Millard, dar puteam să mi-o imaginez: ochii mari şi gura căscată.

— Cum… de unde…

— Nu-s *complet* oarbă, a zis ea. O mulţime de orbi văd aşa, puţin. Eu văd cam 10%. Nu suficient ca să mă descurc fără baston, dar destul ca să-mi dau seama când o voce răsună pur şi simplu din aer. Trebuie să recunosc, la început am crezut c-o iau razna, dar pe urmă m-ai întrebat despre Noor şi totul a început să se lege.

— Nici nu ştiu ce să zic, a spus Millard.

— Ştiam că Noor nu putea fi singura.

— Draga mea, de ce n-ai zis nimic? a întrebat Millard.

— Voiam să văd dacă recunoşti singur, a zis Lilly zâmbind. Mă bucur c-ai făcut-o.

— Mă simt atât de prost. Sper că nu mă consideri un escroc, a zis Millard.

— Deloc, a spus Lilly. Sunt convinsă că trebuie să fii prudent. Dar şi eu, a continuat ea coborând glasul. Nu sunteţi singurii care o caută, să ştiţi.

— Cine mai e? Poliţia? am întrebat eu.

— Nu. Nu sunt sigură cine sunt. Au venit la ea acasă şi la şcoală şi au pus tot felul de întrebări.

— Cum arată? am întrebat eu.

— Fata-i *oarbă,* a zis Enoch.

— Da, tot subliniezi tu asta, a zis Lilly. Sunt cei care au venit după Noor la şcoală, după accidentul cu luminile din sala de festivităţi. Au încolţit-o la toaletă şi a fost silită să se apere.

Mi-am amintit imediat de bărbatul care arăta ca un director adjunct şi de tovarăşa lui cu ochi reci. Să fi fost deosebiţi? Sau poate chiar strigoi?

— Noor spune că întotdeauna conduc maşini de teren cu geamurile fumurii, a continuat Lilly. Pozează în oficialităţi. Poliţişti, asistenţi sociali, personal şcolar. Nu mai poate avea încredere în niciun adult.

Avea o expresie îndurerată.

— E cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Şi n-am

mai văzut-o niciodată aşa de speriată.

— Am fost trimişi aici s-o ajutăm, a zis Emma. Cred că ideea era să o apărăm de oamenii ăştia.

— Mi-aţi spus ce puteţi face, a zis Lilly. Dar cine sunteţi?

— Suntem copiii deosebiţi ai lui Miss Peregrine, a răspuns Bronwyn.

— Ştiţi ce? Asta nu mai e chiar corect, a zis Enoch.

— Nu ştim încă cum ar trebui să ne cheme, am zis eu. Dar bunicul meu a fost membru într-un… soi de FBI pentru cei ca noi. Şi noi îi preluăm operaţiunea.

— Liga… a zis Lilly. Liga… Apărării… Ciudaţilor.

— Pe scurt LAC, a zis Bronwyn. Tocmai ne-a născocit un nume? Aşa pe loc?

— Îmi place, a zis Millard.

— Sigur că-ţi place, a zis Enoch.

— Dacă nu putem să o găsim pe prietena ta ca s-o ajutăm, n-o să avem nevoie de un nume, a zis Emma. O să fim înapoi pe Pogon, pedepsiţi pentru tot restul vieţilor noastre.

— Poţi să ne duci la ea? am întrebat.

— Se ascunde, a zis Lilly. Dar pot să-i trimit un mesaj şi s-o întreb dacă vrea să vă vedeţi.

Chiar atunci am zărit pe fereastra cafenelei un SUV cu ferestre fumurii trecând foarte încet pe lângă local. Geamul locului de lângă şofer era lăsat şi înăuntru am zărit ochelarii polarizaţi ai cuiva care scruta cartierul.

— Mai bine ne-am pune în mişcare, am zis eu. Locul ăsta are o ieşire prin spate?

— O să vă arăt, dar mai întâi trebuie să îi dau un sms lui Noor, a zis Lilly. Ceea ce înseamnă că va trebui să vorbesc foarte tare în aplicaţia de pe telefon care transformă mesajele în text. Având în vedere subiectul, cred că ar trebui s-o fac într-un loc mai retras.

— Pot să te ajut? a întrebat Millard împingându-şi scaunul îndărăt.

Cineva de la o masă învecinată s-a întors către noi.

— Millard, mai uşor! i-am şoptit. Oamenii o să te observe.

Lilly s-a ridicat.

— Mulţumesc, dar mă descurc.

A pornit, cam încet, dar cu paşi siguri, către toaletele din spatele localului.

Când nu ne-a mai putut auzi, Millard a dat drumul unui oftat lung şi plin de jind:

— Oameni buni, cred că m-am îndrăgostit, a anunţat el.

◆◆◆ CAPITOLUL CINCISPREZECE ◆◆◆

Când Lilly a ieşit de la toaletă după câteva minute, Millard a dat fuga să-i ofere braţul. Ea i l-a luat – subtil, în aşa fel încât ceilalţi clienţi să nu remarce nimic straniu – şi, în timp ce reveneau la masă, a zis:

— OK. A acceptat să vă întâlniţi.

— Splendid, am zis eu. Unde?

— Va trebui să vă arăt drumul. Sunt singura care poate ajunge unde e ea.

Nu îmi puteam imagina ce voia să spună, dar eram intrigat. Am urmat-o pe Lilly pe uşa din dos, până pe o alee din spatele cafenelei. Mişcându-mă cât mai repede, am ocolit până în faţă, unde era parcată maşina noastră – nu se vedea niciun SUV negru –, şi am condus înapoi pe alee, să-i iau pe ceilalţi. S-au înghesuit cu toţii în ea. Millard a insistat ca Lilly să stea în faţă. Ea ne-a dat o adresă care nu era prea departe.

Pe măsură ce înaintam, aspectul împrejurimilor s-a schimbat. Casele au devenit mai vechi şi mai urâte şi-apoi au dispărut de tot, înlocuite de depozite şi fabrici vechi şi părăginite. Privind în oglinda retrovizoare, am remarcat un sedan gri care ne urmărea de ceva timp. Am cotit brusc la dreapta, apoi am mai cotit de trei ori la rând şi pe urmă nu l-am mai văzut.

La adresa pe care ne-o dăduse Lilly se afla un şir de depozite de cărămidă. La capătul lui era o clădire neterminată, de cinci-şase etaje. Parterul era înconjurat de un gard de plasă, iar jumătatea superioară era un schelet fără ferestre. Am condus pe lângă imobil şi am parcat pe o străduţă lăturalnică.

Înainte să coborâm din maşină, mi-am înhăţat sacul de voiaj şi am aruncat în el strictul necesar. O lanternă. Registrul lui Abe; era greu, dar mă temeam să-l las în urmă. Şi un anumit obiect în formă de pară, cumpărat de la fast food ca parte a unui meniu şi ascuns de atunci în compartimentul pentru mănuşi. (Nu ştii când poţi avea nevoie de aşa ceva într-o misiune.) Mi-am atârnat sacul de voiaj de-a curmezişul spatelui, am închis portbagajul şi m-am întors către grup.

— Gata.

— Cum intrăm? a întrebat Emma.

— E o intrare ascunsă, a zis Lilly. Urmaţi-mă!

Apoi am pornit şi chiar a trebuit să facem eforturi ca să ţinem pasul cu Lilly, care înainta pe stradă cu bastonul întins

înaintea ei.

— Chiar ştii unde mergi, a zis Millard.

— Da. Am petrecut ceva timp aici, eu şi Noor. Când voiam să scăpăm de ceilalţi oameni.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

— Ei, ştii tu. Părinţii. Mai ales părinţii adoptivi ai lui Noor.

A murmurat ceva despre ei cu o voce mult prea joasă ca s-o aud, apoi a cotit şi a pornit ciocănind cu bastonul pe o alee aflată între clădirea în construcţie şi un depozit. La jumătatea aleii a încetinit şi a început să pipăie cu mâna gardul de lemn. Când a ajuns la o scândură anume, s-a oprit.

— Aici.

A împins scândura, care s-a ridicat, dezvăluind o cale de acces pe proprietate.

— După voi!

— Voi, fetele, vă petreceţi timpul aici?! a întrebat Bronwyn.

— E destul de sigur, a zis Lilly. Nici vagabonzii nu ştiu să intre aici.

Locul arăta ca un proiect început cu zece ani în urmă de un dezvoltator imobiliar dubios, care îl abandonase când i se terminaseră banii. Rămăsese într-o stare de decădere, nou şi vechi în acelaşi timp. Totul era înveşmântat într-un exoschelet de schelărie.

Lilly şi-a scos telefonul, a apăsat un buton şi a rostit: „Urcăm!, iar telefonul a transformat asta într-un sms şi l-a trimis.

Un moment mai târziu, a sosit răspunsul, pe care telefonul i l-a citit cu o voce mecanică, aşa că l-am auzit cu toţii.

— Opreşte-te în curtea interioară şi aşteaptă. Vreau să mă uit la ei.

Era Noor. Deosebita noastră. Ajunseserăm aproape de obiectiv.

O urmam pe Lilly printre schele, când telefonul a început să-mi vibreze în buzunar. L-am scos şi m-am uitat cine mă căuta.

Număr necunoscut. În mod obişnuit, l-aş fi ignorat, dar ceva mi-a zis să n-o fac.

— Un minut, le-am zis celorlalţi.

Am luat-o îndărăt, am ieşit în curtea clădirii în construcţie şi am răspuns.

— Jacob, sunt H.

Tot trupul mi s-a încordat.

— Unde aţi fost? Credeam că o să ne vedem după Portal!

— N-am vreme să-ţi explic. Ascultă, trebuie să abandonaţi misiunea!

Am crezut că nu auzisem bine.

— Ce?

— Să o abandonaţi. S-o anulaţi. M-ai auzit bine.

— De ce? Totul merge conform…

— A intervenit o schimbare. Nu trebuie să ştii detaliile. Du-te acasă *chiar acum!* Şi tu, şi ceilalţi.

Simţeam că mă înfurii. După tot ce făcuserăm?! Nu-mi venea să cred!

— Am greşit cu ceva? Am stricat noi ceva?

— Nu, nu. Fiule, ascultă! Situaţia devine prea periculoasă. Tu doar fă ce-ţi spun! Abandonează misiunea! Du-te acasă!

Strângeam atât de tare telefonul, că a început să-mi tremure mâna. Ajunseserăm prea departe ca să ne dăm bătuţi tocmai acum.

— Se întrerupe, am zis. Nu vă mai aud!

— Am zis să MERGEŢI ACASĂ!

— Scuze, şefu'! Conexiunea-i proastă!

— Cine era? am auzit vocea Emmei şi, când m-am întors, am văzut că venise după mine.

Am închis telefonul şi l-am îndesat în sacul de voiaj, unde nu-l mai puteam simţi vibrând.

— Greşeală.

•••

Am urmat-o pe Lilly în clădire printr-un cadru fără uşă şi am străbătut un hol de unde circuitele electrice fuseseră smulse, lăsând în loc şanţuri lungi care brăzdau peretele ca nişte vine întunecate. Praful şi tencuiala ne scrâşneau sub paşi. Izolaţia smulsă zăcea peste tot, pufoasă ca vata de zahăr. Lilly mergea călcând exact în locurile unde se vedeau deja urme, ca şi cum ar fi memorat ruta pas cu pas. Din loc în loc am observat obiecte care n-aveau ce căuta aici, o veche cutie de bere sau o ladă de carton cu susul în jos de care bastonul ei se lovea, şi mi-am dat seama că fuseseră puse pe post de marcaje, ca să-şi poată da ea seama cât anume din hol parcursese şi cât mai avea de mers.

Am cotit şi am ajuns dinaintea unor scări.

— Mă descurc şi singură, dar e mai sigur dacă mă ajuţi, a zis ea şi am ştiut cu toţii că prin „tu” se referea la Millard.

El a fost mai mult decât fericit să-i ofere braţul. Am urcat şase etaje şi ne-am oprit cu răsuflarea tăiată.

— Acum urmează partea mai ciudată, ne-a prevenit Lilly.

Am lăsat în urmă scările şi am pătruns într-un coridor în care domnea un întuneric negru ca smoala. Prin asta vreau să spun că nu era lumină deloc, nici măcar o dâră vagă venită dinspre casa scărilor. În loc ca lumina să se împuţineze treptat, se vedea o linie clară de demarcaţie, ca şi cum s-ar fi lovit de o barieră nevăzută şi odată ce am trecut-o, am descoperit că puteam vedea scările din urma noastră, dar absolut nimic în direcţia opusă.

— Ca la uşa sălii de festivităţi, am zis şi am auzit-o pe Emma răspunzând: „Îhî.”

Mi-am scos lanterna şi am aţintit-o asupra beznei, dar acesta i-a înghiţit raza. Emma şi-a aprins o flacără în palmă. Strălucirea ei nu răzbătea decât la câţiva centimetri.

— Noor a luat lumina, ca să n-o poată găsi nimeni în afară de mine, a explicat Lilly.

— Genial! a zis Enoch.

— Luaţi-vă de mână şi faceţi un lanţ uman în spatele meu, a zis Lilly. O să vă conduc.

Am urmat-o pe coridor încet, împleticindu-ne prin întuneric. Am trecut pe lângă două încăperi cu ferestre, dar lumina de afară nu depăşea pragul acestora. Era ca şi cum am fi fost sub apă sau în spaţiu. Am cotit de câteva ori şi, deşi am încercat să fac o hartă mentală, în curând am devenit confuz, nesigur că aş fi putut ieşi din nou afară fără ajutorul lui Lilly.

Zgomotul paşilor noştri s-a schimbat. Coridorul se terminase într-o încăpere mare.

— Suntem aici! a strigat Lilly.

O rază puternică de lumină a pogorât asupra noastră. Ne-am apărat ochii, orbiţi acum de lumină, nu de întuneric.

— Să vă văd la faţă! a strigat de sus vocea unei fete. Şi spuneţi-mi cum vă cheamă!

Mi-am îndepărtat mâna şi am ridicat ochii către lumină, apoi mi-am strigat numele. Ceilalţi au făcut la fel.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? a strigat fata.

— Nu putem vorbi faţă în faţă? am întrebat.

— Încă nu, a venit răspunsul.

M-am întrebat cât de des se pomenise bunicul în asemenea situaţii şi mi-am dorit să fi avut măcar un crâmpei din vasta lui experienţă pe care să mă pot baza. Trecuserăm prin atâtea şi uite unde ajunseserăm. Dacă fetei nu-i plăceau următoarele mele cuvinte sau dacă nu mă credea, toate eforturile noastre fuseseră în van.

— Am venit de departe ca să te găsim, i-am zis. Am venit să-ţi spunem că nu eşti singura şi că mai există şi alţii ca tine. *Noi* suntem ca tine.

— Nu ştiţi nimic despre mine, mi-a răspuns fata.

— Ştim că nu eşti ca majoritatea oamenilor, a zis Emma.

— Şi că te urmăresc nişte indivizi, am zis eu.

— Şi că te temi, a zis Bronwyn. Şi eu m-am speriat când mi-am dat seama cât sunt de deosebită faţă de ceilalţi.

— Da? Cum anume eşti deosebită? a întrebat fata.

Am decis că era mai bine să-i arătăm. Întrucât eu nu prea puteam să-i demonstrez că sunt deosebit, Emma a aprins o flacără în mâini, Bronwyn a săltat un bloc greu de beton deasupra capului şi Millard a ridicat diverse obiecte, ca să demonstreze că era prezent, dar invizibil.

— El e cel despre care ţi-am povestit, a zis Lilly şi aproape că l-am simţit pe Millard strălucind de mândrie.

— Deci putem să stăm de vorbă? am întrebat-o.

— Aşteptaţi acolo, a zis fata şi lumina pe care o crease s-a stins.

•••

Am aşteptat pe întuneric, în timp ce sunetul paşilor ei se apropia. I-am auzit deasupra noastră, apoi coborând scările, apoi am văzut-o. Am icnit fără să vreau. Strălucea la propriu. La început a părut o minge mişcătoare de lumină, dar, pe măsură ce s-a apropiat şi vederea mea s-a adaptat, am văzut că era o adolescentă – o indiancă înaltă, cu trăsături tăioase, încadrate de părul negru, şi cu nişte ochi depărtaţi care priveau cu intensitate. Fiecare por al pielii ei măslinii emana lumină. Chiar şi hanoracul şi blugii ei străluceau discret din pricina luminii de dedesubt.

S-a apropiat de Lilly şi a îmbrăţişat-o cu putere. Lilly abia îi ajungea cu creştetul la obraz şi, când braţele lui Noor au înconjurat-o, a fost ca şi cum Lilly ar fi fost înfăşurată în

lumină.

— Eşti OK? a întrebat Lilly.

— Mai ales plictisită, a zis Noor iar Lilly a râs uşor şi s-a întors să ne-o prezinte pe prietena ei.

— Ea e Noor.

— Bună, a zis Noor calmă, continuând să ne cântărească din priviri.

— Noor, ei sunt… cum vă numiţi voi?

Când spusese asta, Lilly privea în direcţia Emmei.

— Eu sunt Emma, a zis ea.

— Nu, vreau să zic ce anume sunteţi voi? a repetat Lilly.

Emma s-a încruntat.

— Cred că deocamdată Emma e de ajuns.

— Eu sunt Jacob, am zis apropiindu-mă de Noor.

I-am întins mâna, dar ea s-a mulţumit să o privească. Mi-am coborât braţul simţindu-mă prost.

— E vreun loc unde putem sta de vorbă?

— Sigur, a zis Noor. Lăsaţi-mă să vă conduc în salonul cel mare.

A luat-o pe Lilly de braţ, apoi s-a răsucit şi a pornit pe un coridor. Părea că nu se teme să se întoarcă cu spatele la noi, hotărând probabil că nu reprezentam un pericol. Am remarcat că lumina pe care o emana scădea treptat în intensitate, adunându-se în jurul miezului ei, aşa că în curând nu-i mai strălucea decât torsul şi strălucirea nu se întrezărea decât prin fermoarul deschis al hanoracului şi printr-o ruptură a blugilor. Când ne întâlniserăm fusese în gardă, dar acum începea să se relaxeze şi lumina din ea se acorda cumva cu aceste emoţii.

Am urmat-o dintr-o încăpere mare cu pereţi goi de beton într-o cameră mai mică, fără ferestre şi cu pereţi goi de beton. Înăuntru fuseseră târâte o canapea veche şi două scaune acoperite cu pături şi prin încăpere erau împrăştiate cutii goale de pizza, câteva cărţi broşate şi nişte reviste cu benzi desenate, dovezi ale zilelor şi nopţilor petrecute aici. N-am văzut nicio veioză, dar în cele patru colţuri ale camerei scânteia câte o lumină fără o sursă anume, galbenă şi caldă, jucăuşă ca un foc.

Ne-am aşezat. Am discutat. De fapt, eu am vorbit mai tot timpul – dat fiind că nu trecuseră decât câteva luni de când eu însumi făcusem o descoperire similară, care-mi schimbase viaţa – iar Noor a ascultat atentă, fără să trădeze ce simţea. I-am

povestit cum crescusem fără să-mi cunosc adevărata natură. Cum moartea bunicului meu mă făcuse să pornesc în căutarea adevărului, ajungând în cele din urmă să descopăr bucla temporală şi să fac cunoştinţă cu copiii deosebiţi.

Ea a ridicat o mână, oprindu-mă.

— Am urmărit tot până ai zis „buclă temporală”.

— Da, corect, am spus eu. M-am obişnuit atât de tare cu astea, că uit ce bizar sună.

— E o zi care se repetă mereu, la fiecare douăzeci şi patru de ore, a explicat Emma. I-au adăpostit de rău pe cei ca mine vreme de multe secole.

— Obişnuiţii nu pot intra în ele, a zis Millard. Şi nici monştrii care ne vânau.

— Ce monştri? a întrebat Noor.

I-am explicat cât de bine am putut cum arăta un suflet-pustiu, cum mirosea, ce sunete scotea. Când am terminat, Noor părea nedumerită.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o. Ai văzut vreunul?

— Încerc să înţeleg ce-i cu voi, a zis ea. Vorbiţi ca nişte nebuni. Bucle temporale. Monştri pe care nu-i poate vedea nimeni. Fiinţe care-şi schimbă forma.

S-a apropiat de canapea, a luat o revistă de benzi desenate cu colţurile îndoite şi a fluturat-o prin aer.

— Vorbiţi de parc-aţi fi citit prea multe de-astea. Şi v-aş fi dat afară de aici în mod sigur, dacă n-ar fi fost Lilly, care pare să vă placă şi, ăăă, cum îi zice…

— Asta, a zis Emma creând o minge de foc în mâinile ei şi mutându-şi-o dintr-o palmă într-alta în timp ce flăcările dansau hipnotic.

— Da, a zis Noor aruncând revista. Asta.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a făcut mai comodă pe canapea.

— Şi pe mine nu monştrii mă vânează. Sau cel puţin nu cred.

— De ce nu le povesteşti despre ei? Vor să te ajute, a zis Lilly.

— Ştii de câte ori am auzit asta până acum? „Nu vor decât să te ajute. Ai încredere în ei. Ce-ai de pierdut?” Mereu aceeaşi poveste.

A tras aer adânc în piept şi l-a eliberat cu un şuierat.

— Dar în situaţia dată cred că nu prea am de ales.

— Te ascunzi într-o clădire abandonată, contând pe o fată

oarbă să-ţi aducă de mâncare, a zis Enoch.

Noor i-a aruncat o căutătură ucigaşă.

— Şi pe tine ce te face deosebit, omuleţule?

— O, nimic interesant, a zis Emma păşind în faţa lui Enoch.

— Pardon! a zis Enoch scoţând capul de după ea. Ce, ţi-e jenă cu mine?

— Sigur că nu, a zis Emma. M-am gândit însă că ar putea fi puţin cam… devreme.

— Mai degrabă e târziu, a zis Noor. Cărţile pe faţă, toată lumea! Nu e momentul să păstrăm secrete.

Enoch a împins-o pe Emma la o parte.

— Ai auzit-o pe doamna. Fără secrete!

— Bine, a zis Emma. Numai să nu sari calul.

Enoch s-a ridicat şi a scos din buzunar o pungă de plastic. În ea se legăna un obiect ud şi negricios.

— Din fericire, am păstrat o inimă de pisică de la şcoală.

A început să se uite prin încăpere.

— Are cineva o păpuşă sau un animal împăiat? Sau… un animal mort?

Noor s-a înfiorat uşor, părând totuşi intrigată.

— La capătul culoarului e o cameră cu porumbei mumificaţi.

L-a condus să-i arate locul. Un minut mai târziu, a revenit în fugă în încăpere, râzând şi dând din mâini, apoi un porumbel căruia îi lipseau o aripă şi amândoi ochii a zburat înăuntru şi a început să fâlfâie nebuneşte de colo colo. Ne-am acoperit cu toţii capetele şi ne-am ferit din calea lui. Porumbelul s-a izbit de un perete, a căzut pe podea într-un nor de pene şi nu s-a mai mişcat.

Enoch a intrat în fugă.

— N-am mai controlat o pasăre până acum! A fost tare!

— A fost o *demenţă,* a zis Noor zâmbind când a reuşit să-şi recapete suflul. Ce naiba?

— Ce să zic? Sunt extraordinar de talentat, a zis Enoch.

— Eşti un ciudat, a spus ea izbucnind din nou în râs. Dar cred că e marfă. Sincer.

Enoch strălucea de încântare.

— Acum ştii tot, a zis Emma ridicându-se de pe podea.

— Rândul tău, am zis eu.

— Bine, bine.

Noor s-a apropiat de canapea şi s-a aşezat.

— Chiar o să fie o uşurare să vă povestesc. Singura persoană care mai ştie câte ceva e Lilly.

Ne-am aşezat într-un cerc aproximativ în jurul ei. Luminile s-au redus puţin. Cu o voce joasă, dar fără a şovăi, Noor a început să-şi spună povestea.

— Prima oară când mi-am dat seama că se petrecea ceva ciudat a fost vara trecută.

A oftat privindu-ne pe rând.

— E aşa ciudat să spun toate astea cu voce tare!

— Ia-o în ritmul tău, a zis Emma. Nu ne grăbim.

Noor a încuviinţat şi apoi a reluat.

— Era pe 2 iunie, pe la începutul după-amiezii, într-o zi de marţi. Tocmai ajunsesem acasă de la şcoală şi Faţă-ca-Dosu' – care nu-i taică-meu – mă aşteptase toată ziua.

De fapt, porecla pe care i-o dăduse tatălui ei adoptiv nu începea cu D, dar se referea la aceeaşi parte anatomică.

— Am avut o discuţie superlungă despre faptul că-mi pierdeam timpul pe la cluburile de după şcoală, în loc să-mi iau o slujbă de rahat plătită cu salariul minim la Ice Queen în capătul străzii noastre. I-am spus că activităţile mele de după şcoală erau necesare pentru înscrierea la facultate, că nu aveam nevoie de bani suplimentari şi că oricum statul îi plătea pe el şi pe Teena ca să aibă grijă de mine. Nu i-a plăcut chestia asta, aşa că a început să ţipe. Şi eu am făcut ce fac întotdeauna când începe să ţipe, adică am fugit în camera copiilor, unde stăm eu şi cei doi ne-fraţi ai mei şi care are o uşă care se încuie. Greg şi Amber nu erau acasă, aşa că eram numai eu înăuntru şi Faţă-ca-Dosu' nu mă lăsa în pace. Tot urla prin uşă şi eu mă enervam din ce în ce mai tare şi nu ştiam ce să fac, aşa că în cele din urmă am deschis gura ca să ţip şi eu la el, dar în loc să-mi aud vocea, ce credeţi că s-a-ntâmplat? Toate luminile din cameră au scânteiat mai intens pentru o secundă – mult, mult mai intens – şi apoi becurile s-au spart.

— Şi atunci ţi-ai dat seama că erai diferită? a întrebat-o Emma.

— Nu, nu, am crezut că era vreo fantomă în cameră.

Un zâmbet fugar i-a traversat chipul şi apoi Noor a clătinat din cap.

— Nu mi-am dat seama decât peste câteva zile. La El Taco Junior.

— Dumnezeule, aşa-i! a zis Lilly. În ziua aia a fost?

— Îhî. Tocmai fusesem acceptată într-un program de admitere accelerată[14] la Bard, ca să fac studii de artă. Eu nici nu crezusem că aveam şanse, tu m-ai obligat să trimit o cerere de înscriere.

— N-aveau cum să nu te accepte, a zis Lilly. Continuă!

Noor a ridicat din umeri.

— Era cu sistem de credite[15] şi tot restul, dar costa trei mii de dolari şi asta era cu două mii şase sute de dolari mai mult decât aveam eu. Aşa că m-am gândit să renunţ la activităţile de după cursuri şi să mă angajez la Ice Queen ca să plătesc pentru el. Faţă-ca-Dosu' a zis că „era şi timpul", dar că banii pe care aveam să-i câştig aveau să plătească facturile lor şi nu să se ducă la nuş' ce facultate când eu nici nu terminasem liceul. I-am reamintit că aveam dreptul legal la emancipare financiară şi el s-a pus din nou pe urlat, aşa că am fugit şi am venit să mă văd cu tine la El Taco Junior.

— Şi el a urmărit-o şi s-a apucat să ţipe la ea în restaurant, a zis Lilly. Şi atunci am început să ţip şi eu la el şi cred că s-a jenat să ţipe în public la o fată oarbă, aşa că a ieşit în stradă şi ne-a aşteptat acolo să terminăm.

— Aşa că am luat cel mai lung prânz cu taco din istorie.

— De fapt, chiar am avut timp să terminăm meniul Macho împreună, ceea ce nu mai făcuserăm niciodată fiindcă are patru mii şase sute de calorii, dar am stat atât de mult acolo şi eu mâncam pe fond nervos, a zis Lilly.

— Între timp el stătea în stradă şi se uita la noi. În cele din urmă m-am enervat atât de tare că n-am mai putut răbda şi, ca să nu-mi pierd calmul sub ochii lui Faţă-ca-Dosu', am dat fuga la toaletă. Şi acolo s-a întâmplat. Simţeam ceva acumulându-se în mine şi mi-a venit să ţip, dar de data asta m-am abţinut. Şi luminile din baie au început să clipească şi să se comporte ciudat şi… nu ştiu cum să explic, dar pur şi simplu am ştiut ce să fac. Am ştiu că puteam s-o fac. M-am întins şi am cules lumina din aer. Şi s-a făcut întuneric, dar un mic spaţiu din palmele mele lumina ca şi cum aş fi prins cel mai strălucitor

---

[14] Program prin care elevii cu adevărat talentaţi într-un domeniu sunt admişi la facultate înainte să atingă vârsta absolvirii liceului şi fără să mai aibă nevoie de diplomă.

[15] În context, un punctaj asociat fiecărei discipline de studiu universitar.

licurici din lume.

— Asta e al naibii de tare, a zis Enoch.

— Aşa ai zice, dar era şi al naibii de înspăimântător, a zis Noor. Am crezut că o luasem razna. A început să se întâmple tot timpul şi la început nu ştiam cum s-o controlez. Când eram foarte tulburată – tristă sau enervată –, începea să se întâmple. Şi, pentru că şcoala e atât de nasoală, la şcoală se întâmpla cel mai des. Dar o simţeam apropiindu-se şi am reuşit de fiecare dată să fug la timp şi să mă ascund într-o încăpere unde să fiu singură şi să nu mă vadă nimeni. Cred că vreo câteva persoane au observat totuşi ceva, deşi nu puteau face în mod cert legătura cu mine: pur şi simplu mă văzuseră supărată şi pe urmă luminile începuseră să pâlpâie. Dar cam tot atunci au început să vină la şcoală *ei.* Oamenii cei noi.

— Cine erau? am întrebat eu.

— Nici acum nu ştiu. Păreau să facă parte din personalul administrativ şi acesta îi trata de parcă locul lor era printre noi, dar nimeni nu-i recunoştea. La început păreau să supravegheze pe toată lumea, dar, după un timp, am avut sentimentul că mă căutau pe mine. Apoi s-a întâmplat povestea din sala de festivităţi şi atunci am fost sigură.

— Dar ce s-a întâmplat exact?

— Am citit într-un ziar, dar ne-am dori să auzim versiunea ta, a zis Millard.

— A fost cea mai urâtă zi din viaţa mea. Ei, sau poate o fi fost pe locul doi sau trei. Am avut un acces în toiul unei adunări şcolare. Începuse ca una dintre chestiile alea groaznice, cu prezenţa obligatorie, unde te toacă la cap cu spiritul liceului, dar pe urmă s-a dovedit că subiectul eram eu. Numai că nu ştiau că vorbeau despre mine. Au spus că cineva vandalizase bunurile şcolii, spărgând becuri şi arzând chestii şi au zis că dacă persoana era în încăpere şi se ridica să-şi ceară scuze nu avea să fie exmatriculată. Altfel avea s-o păţească. Şi mi s-a făcut rău, în sensul că eram convinsă că ştiau că sunt eu, dar se jucau cu mine, ca să vadă dacă nu mărturisesc de bunăvoie. Apoi fata care stătea în spatele meu, Suze Grant – o scorpie cum n-aţi pomenit –, a început să şuşotească, spunând că probabil eu eram de vină pentru că veneam dintr-un cămin disfuncţional, blablabla, orfana pornită pe căi greşite care vandalizează şcoala şi am simţit că mă înfurii. Din ce în ce mai

tare.

— Şi atunci s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Sala de festivităţi are proiectoarele alea în tavan şi toate s-au aprins deodată şi pe urmă s-au spart şi vreo tonă de cioburi a început să plouă peste capetele tuturor.

— Fir-ar să fie, n-am ştiut c-a fost aşa! a zis Lilly.

— A fost rău, a zis Noor. Ştiam că trebuia să ies de-acolo. Aşa că am făcut întuneric şi am fugit. Şi, când doi dintre membrii personalului au pornit pe urmele mele, mi-am dat seama că acum erau siguri că pe mine mă căutau. M-au încolţit în baie, aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să eliberez toată lumina pe care o luasem din sala de festivităţi drept în faţa lor.

— Cum arătau? am întrebat-o, deşi eram sigur că ştiam deja.

— Arată aşa de normal că sunt greu de descris, a zis Noor.

— Vârstă? Înălţime? Constituţie? Rasă?

— De vârstă mijlocie. Înălţime medie. Constituţie normală. Majoritatea sunt bărbaţi, sunt numai două femei. Un cuplu alb, un cuplu negru.

— Şi cum se îmbracă? a întrebat Millard.

— Cu tricouri polo. Cămăşi încheiate la toţi nasturii. Haine întotdeauna bleumarin sau negre. Ca şi cum ar fi ieşit dintr-un catalog de oameni oarecare cu ocupaţii oarecare şi nimic care să-i facă să iasă în evidenţă.

— După ce i-ai ars, ce-ai făcut? am întrebat eu.

— Am încercat să fug la mine acasă, dar mă aşteptau şi acolo. Aşa că am venit aici. Noroc pe mine că am o experienţă bogată în a mă ascunde de oameni.

— Cu cât aud mai multe despre oamenii ăştia, cu atât mai puţin cred că-s deosebiţi, a zis Bronwyn.

— Nu par *deloc* să fie deosebiţi, a zis Millard. Eu cred că-s strigoi.

— Strigoi? a zis Noor nedumerită. Tocmai ţi-am zis că arată cum nu se poate mai normal.

— Nu, nu la asta ne refeream, a zis Emma. Strigoii sunt deosebiţi care s-au transformat în monştri ca urmare a unui accident şi ne sunt duşmani de mai bine de un secol.

— O, a zis Noor. Ei, asta chiar că e cam năucitor.

— Nu pot fi strigoi, am zis eu. Sunt prea mulţi. Strigoii lucrează în grupuri mici sau singuri.

— Şi nici n-au mai rămas prea mulţi, a zis Emma.

— De care să ştim noi, a corectat-o Enoch.

— Ieri la şcoală mi s-a părut că am simţit un suflet-pustiu, am recunoscut eu.

— Ce? a exclamat Emma. Şi de ce n-ai zis nimic?

— Senzaţia n-a durat decât câteva secunde. Nu eram sigur ce anume însemna. Dar dacă erau strigoi probabil aveau cu ei cel puţin un suflet-pustiu.

— Oameni buni, nu contează cine sunt, a zis Millard. Ce contează e să o ducem pe Noor într-un loc sigur. Odată ce rezolvăm asta, ne putem certa cu privire la identitatea tipilor cu tricouri polo până ne facem albaştri la faţă.

— Într-un loc sigur? a zis Noor. Şi unde e ăsta mai precis?

I-am întâlnit privirea.

— Într-o buclă temporală, am zis eu.

Ea s-a uitat în altă parte şi şi-a trecut o mână pe frunte. Luminile din colţuri au pâlpâit.

— Cred că după tot ce mi-aţi arătat ar trebui să fiu pregătită să cred şi asta. Dar…

— Ştiu. E o grămadă. Şi-ţi cade pe cap pe nepregătite.

— Nu numai că-i o grămadă. Dar e o nebunie. Ar trebui să fiu nebună ca să merg cu voi.

— Va trebui să ai încredere în noi, a zis Emma.

Noor ne-a privit câteva secunde. Începuse să încuviinţeze din cap, dar pe urmă a zis:

— Dar n-am.

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi către uşă.

— Îmi pare rău. Păreţi de treabă, dar nu pot să mă încred în nişte oameni pe care abia i-am cunoscut. Chiar dacă pot învia păsări moarte sau aprinde un foc în propriile palme.

I-am privit pe Emma, Bronwyn şi Enoch. Amuţiserăm cu toţii. Chiar nu ştiam ce să zic, cum s-o contrazic, dar ştiam că trebuia să zic ceva. Nu puteam să dau greş în felul ăsta. Nu puteam să dau greş faţă de ea, faţă de bunicul, faţă de prietenii mei. Faţă de mine. Dar, chiar când deschideam gura să zic ceva, clădirea a început să se zguduie.

Senzaţia a fost însoţită de vuietul unui motor. Pe deasupra zbura un elicopter.

•••

Am schimbat priviri neliniştite, aşteptând ca vuietul elicopterului să se îndepărteze. În schimb, a devenit tot mai

sonor de la o secundă la alta. Ne-am dat seama ce însemna asta fără să fie nevoie să o spună cineva. Dar eu am zis-o totuşi:

— Ne-au luat urma până aici!

Noor m-a fulgerat cu o privire furioasă şi înspăimântată.

— Sau poate i-aţi condus încoace?

A apucat-o pe Lilly de braţ şi a târât-o către ieşirea din cameră. Le-am urmat, implorându-le să ne asculte.

— Nu i-am condus nicăieri! zicea Millard. Nu intenţionat, în orice caz, jur pe viaţa ymbrynei mele!

Am ajuns într-o încăpere mai spaţioasă şi ne-am oprit, privind în sus printr-un atrium fără lucarne, deschis către cer. Deodată, elicopterul şi-a făcut apariţia deasupra noastră, acoperind cerul şi umplând încăperea cu zgomotul şi curentul produs de elicele sale.

Raza unui proiector a coborât asupra noastră, decolorând totul şi aruncând umbre întunecate pe podea. Noor a privit-o în faţă, fără să clipească, părând mai degrabă gata să îi înfrunte pe oamenii ăştia, oricine or fi fost ei, decât să ne urmeze.

— Trebuie să vii cu noi! Altă soluţie n-ai! i-am strigat.

— Ba da, am! mi-a strigat ea şi, ridicându-şi ambele mâini, a cules lumina din aer.

Camera în care ne aflam şi spaţiul de deasupra noastră s-au întunecat; unicele lumini au rămas un punct de cer cât o gămălie şi sfera strălucitoare din mâinile lui Noor.

Un obiect mic şi şuierător a căzut de sus, rostogolindu-se prin beznă şi ricoşând cu un zăngănit metalic din podeaua de beton. A început să împrăştie un nor de fum alb: gaz lacrimogen sau ceva similar.

— Ţineţi-vă respiraţia! a strigat Emma.

Lilly a început să tuşească. Bronwyn a ridicat-o în braţe. Trebuia să ieşim toţi de acolo.

— Sunt Bronwyn! O să te car eu!

Noor i-a mulţumit printr-o înclinare din cap.

— Pe aici, a zis ea şi a pornit în fugă pe unul dintre culoarele întunecate.

Practic călcam pe urmele ei. Nimeni nu voia să rămână în spate, în bezna asta nefirească. Gonind către capătul holului, am ajuns la o intersecţie în formă de T de unde o puteam lua fie la stânga, fie la dreapta. Noor a luat-o la dreapta şi noi am urmat-o, dar o clipă mai târziu am auzit voci şi tropăit de paşi şi

de după colţul din faţă s-au ivit doi bărbaţi care mânuiau o lumină strălucitoare.

Ne-au strigat să ne oprim. Am auzit un pocnet şi o altă grenadă a străbătut holul în zbor, a aterizat lângă noi şi a împrăştiat gaz peste tot.

Am început să tuşim cu toţii şi am luat-o la fugă în direcţia opusă. Nu încercau să ne omoare, asta era limpede. O voiau pe Noor vie. Poate că în acest moment ne voiau pe toţi.

— Trebuie să ieşim din clădire, am strigat în timp ce fugeam. Scările! Unde-s scările?

Am cotit din nou şi am ajuns într-o fundătură. Noor s-a răsucit şi a privit în urma noastră.

— Dincolo de oamenii ăia, a zis ea arătând direcţia.

— Am pus-o, am zis eu. Trebuie să folosesc surpriza noastră de la Happy Meal…

Mi-am adus sacul de voiaj în faţă şi am băgat mâna după grenadă, dar Noor nu părea tulburată de lipsa rutelor de evadare.

— Aici! a strigat ea intrând printr-un cadru fără uşă într-o cameră micuţă.

Am urmat-o. Nu existau ferestre, nici uşi, nicio altă ieşire.

— Suntem prinşi aici! am zis cu mâna în sac, apucând grenada.

Nu voiam s-o folosesc – dacă dărâma toată clădirea peste noi? –, dar dacă nu aveam de ales eram dispus să risc.

— Mi-aţi cerut să am încredere în voi, a zis Noor. Mai întâi aveţi voi încredere în mine.

Paşii deveneau tot mai sonori. Mi-am scos mâna goală din sac. Noor ne-a împins într-un colţ, s-a postat în centrul încăperii şi a început să grebleze aerul cu degetele. Cu fiecare gest de-al ei încăperea devenea tot mai întunecată, mica lumină naturală ce venea dinspre hol diminuându-se şi apoi dispărând cu totul în mâinile ei. Apoi a luat lumina aceea concentrată, şi-a vârât-o în gură şi a înghiţit-o.

Nu pot decât să relatez ce-am văzut şi a fost unul dintre cele mai deosebite spectacole la care am asistat. Am văzut strălucirea mingii de lumină răzbătându-i prin obraji şi apoi coborându-i pe gâtlej până în stomac, unde trupul ei a părut să o absoarbă şi s-o diminueze, până când în cele din urmă a pierit cu totul, chiar în clipa în care paşii au ajuns în prag. Am rămas

într-o beznă atât de completă, încât, când doi bărbaţi au umplut cadrul uşii aţintindu-şi lanternele orbitoare în încăpere, întunericul a părut să se întindă şi să se înfăşoare în jurul lor. Luminile lor s-au redus la dimensiunile unor gămălii şi ei s-au împleticit orbeşte în încăpere, unul lovindu-şi lanterna în palmă şi celălalt vorbind într-o staţie de emisie-recepţie.

— Subiecţii sunt la etajul şase. Repet, etajul şase!

Ne-am lipit şi mai tare de perete, tăcuţi, abia îndrăznind să respirăm. Întunericul ne ascundea atât de bine, încât am crezut că poate nu ne vor găsi. Şi poate nici nu ne-ar fi găsit, cu o excepţie.

Telefonul meu. Era setat pe vibraţii, dar, chiar şi înăbuşit în sacul meu de voiaj, a scos un sunet, un mic zumzet care ne-a trădat imediat.

Pe urmă totul s-a întâmplat cu o repeziciune incredibilă. Bărbaţii s-au lăsat într-un genunchi. Cuvintele „poziţie de tragere” mi-au străfulgerat prin minte, iar Noor a scos un mârâit răguşit şi lumina pe care o depozitase în stomacul ei i-a ţâşnit în sus pe gâtlej şi i-a năvălit pe gură, năpustindu-se către cei doi bărbaţi într-o explozie care mi s-a părut – deşi întorsesem capul şi închisesem ochii – ca o mie de bliţuri declanşându-se deodată. Când am deschis din nou ochii, o lumină albă, orbitoare, scălda fiecare centimetru al camerei, iar bărbaţii zăceau la pământ cu mâinile la feţe.

Ne pregăteam să fugim pe lângă ei către ieşire, când au răsunat alţi paşi. Din hol s-a ivit un al treilea bărbat. Avea un pistol şi părea gata să-l folosească, dar Bronwyn s-a repezit la el, l-a prins de umeri şi, în timp ce arma se declanşa, l-a azvârlit într-un zid. A trecut prin el într-un nor de pulbere de beton amestecată cu o ceaţă fină de picături de sânge. Noor s-a uitat de la gaură la Bronwyn cu gura schiţând un O perfect, după care ne-am venit cu toţii în fire şi ne-am repezit prin spărtura din zid.

De cealaltă parte a ei, dincolo de trupul frânt al bărbatului, era o încăpere inundată de lumina zilei şi la capătul ei – o scară. Ne-am năpustit în jos pe ea, Bronwyn ducând-o pe Lilly pe umăr, luând colţurile cu o viteză ameţitoare, până când am coborât cele şase etaje, ajungând la parter. Am ieşit în fugă afară, am trecut printr-o gaură din gard într-o alee dosnică, am traversat parcarea unui depozit şi am pătruns pe altă alee, fără

să aruncăm măcar o privire în urmă, ascultând doar zgomotul elicopterului care se stingea treptat în urma noastră, până am fost siliţi să ne oprim ca să ne tragem sufletul.

— Cred… cred că-i posibil să-l fi omorât pe tipul ăla, i-a zis Noor lui Bronwyn cu ochii măriţi de şoc.

— Avea un pistol, a zis Bronwyn şi a pus-o pe Lilly pe picioare. Dacă îndrepţi un pistol către prietenii mei, am voie să te omor. Asta-i…

Şi-a şters fruntea lucind de transpiraţie şi a oftat.

— Asta-i regula.

— Bună regulă! a zis Noor.

S-a întors către mine.

— Scuze pentru ce-am zis mai devreme! Că poate erai unul dintre ei.

— E OK, am zis eu. În locul tău nici eu nu ne-aş fi crezut pe noi.

Noor s-a apropiat de Lilly şi a luat-o de mână.

— Eşti bine, Lil?

— Cam zguduită, a zis Lilly. Dar în viaţă.

— Trebuie să ne îndepărtăm de locul ăsta, cât mai mult şi cât mai repede, a zis Emma. Care e drumul cel mai rapid?

— Metroul, a zis Noor. E o staţie după intersecţia următoare.

— Şi cu maşina ce facem? a întrebat Enoch.

— De-acum ei ştiu despre maşină, am zis eu. Va trebui să ne întoarcem după ea mai târziu.

— Dacă trăim suficient, a zis Millard.

•••

Peste câteva minute ne aflam într-un metrou aglomerat, în drum spre Manhattan. Care era direcţia corectă? Săriserăm în primul metrou care sosise, ca să scăpăm de oamenii care ne urmăreau. În timp ce prietenii mei discutau cu voci joase despre identitatea urmăritorilor noştri – erau strigoi sau vreun clan ostil de deosebiţi despre care nu ştiam nimic? –, m-am ridicat şi am studiat harta de pe peretele vagonului, cu rutele ei ramificându-se în toate direcţiile. Trebuia să o ducem pe Noor pe insula aceea din mijlocul râului, 10044. „Insula Blackwell” scria pe ilustrată. Le-am întrebat pe Noor şi pe Lilly dacă ştiau unde se afla. Nici nu auziseră de ea. Nu aveam semnal la telefon ca să caut o hartă. Şi odată ce găseam insula, cum aveam să găsim bucla? Intrările în bucle arareori erau

evidente.

Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât deveneam mai nesigur cu privire la plan. Asta era misiunea care ni se dăduse, dar ordinul subit al lui H de a o abandona punea totul sub semnul incertitudinii. Ce se schimbase? Mă sunase ca să mă prevină, dar despre ce anume? Îşi făcea griji din pricina celor care ne vânau sau bucla 10044 nu mai era sigură?

În plus, subiectul misiunii nu mai era pur şi simplu „subiectul”. Era Noor. Avea un nume, o poveste şi un chip (unul chiar frumuşel, ca să fiu sincer) şi îmi era greu să mă văd dând-o pe mâinile unor străini. Chiar era o idee bună să o lepăd într-o buclă despre care nu ştiam nimic, să mă spăl pe mâini şi să mă întorc acasă?

Am privit-o cum stătea aşezată cu tenişii ei ponosiţi pe bancheta de plastic şi cu genunchii la piept, contemplând podeaua cu o epuizare ale cărei profunzimi le puteam doar bănui.

— Ţi-ar fi dor de New York dac-ar trebui să-l părăseşti? am întrebat-o.

A durat cinci secunde până să se smulgă din gânduri şi să mă privească.

— Să-mi fie dor de New York? De ce întrebi?

— Pentru că-s de părere că ar trebui să vii cu noi acasă.

Emma mi-a aruncat o privire tăioasă, dar Millard a fost cel care şi-a rostit obiecţiile cu voce tare:

— Nu asta-i misiunea!

— Lasă misiunea! am zis eu. O să fie mai în siguranţă cu noi decât în orice buclă din oraşul ăsta de nebuni. Sau de pe partea asta a oceanului.

— În majoritatea timpului locuim în Londra, i-a explicat Emma. Pe Pogonul Dracului.

Noor s-a înfiorat uşor.

— Nu-i aşa de rău precum sună, a zis Millard. Cel puţin după ce te obişnuieşti cu mirosul.

— Aproape am terminat pacostea asta de misiune, a zis Enoch. Hai să nu dăm chix la final! Hai s-o ducem unde ar trebui şi să terminăm odată!

— Nu ştim cine e în bucla aia către care ne îndreptăm sau cât de competenţi sunt cei de-acolo, am zis eu. Nu ştim nimic.

— Şi de ce e asta problema ta? a întrebat Enoch.

— Sunt de acord cu Jacob, a zis Millard. În America aproape că n-au mai rămas ymbryne, şi să protejeze şi să formeze deosebiţii necontactaţi e o treabă de ymbrynă. Cine s-o înveţe cum să fie deosebită?

Noor a ridicat mâna.

— Îmi explică şi mie cineva despre ce vorbiţi?

— Ymbrynele… sunt un fel de profesoare, am zis eu. Şi protectoare.

— Şi conducătoarele guvernului, a zis Millard, adăugând apoi ca pentru el: Deşi nu-s alese…

— Nişte pacoste atotştiutoare care mereu se bagă în treburile altora, a zis Enoch.

— Practic coloana vertebrală a societăţii noastre, a zis Emma.

— Nu avem nevoie de o ymbrynă, am zis eu. Avem nevoie de un loc sigur. Oricum Miss Peregrine probabil vrea să ne omoare în clipa asta.

— O să-i treacă, a zis Enoch.

— Deci vrei să vii cu noi? am întrebat-o pe Noor.

Ea a oftat, apoi a chicotit.

— Ei, la naiba! Mi-ar prinde bine o vacanţă.

— Şi cu mine cum rămâne? a întrebat Lilly.

— Ai fi mai mult decât bine-venită, a zis Millard puţin cam repede. Deşi mă tem că obişnuiţii nu pot să intre în bucle.

— Oricum nu pot să plec, a zis Lilly. De-abia a început şcoala.

Apoi a râs şi a comentat:

— I-auziţi ce spun! Ca şi cum nebunia asta nici n-ar fi avut loc. Aşa de rău mi-a prăjit şcoala creierul.

— Ei, educaţia e importantă, a zis Millard.

— Şi mai sunt şi părinţii mei. Unii chiar de treabă de fapt. Şi care şi-ar face o mulţime de griji din pricina mea.

— O să mă întorc, a zis Noor. Dar să plec din oraş până se mai calmează lucrurile pare o idee excelentă.

— Deci acum ai încredere în noi? am întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri.

— Suficientă.

— Ce părere ai de o excursie?

Deodată, Bronwyn s-a aplecat înainte pe scaun şi a căzut pe podea.

— Bronwyn! a strigat Emma repezindu-se să îngenuncheze

lângă ea.

Dacă ceilalţi oameni din metrou văzuseră ceva, se prefăceau că nu observaseră nimic.

— E teafără? a întrebat Enoch.

— Nu ştiu, a zis Emma.

A pălmuit uşor obrazul lui Bronwyn repetându-i numele, până când ea a clipit şi a deschis ochii.

— Oameni buni, cred că… Fir-ar să fie, ar fi trebuit să vă fi zis mai devreme…

Bronwyn s-a crispat şi şi-a ridicat poalele cămăşii. Sângera în zona torsului.

— Bronwyn! a exclamat Emma. Dumnezeule!

— Tipul cu pistolul… Cred că m-a împuşcat… dar nu vă faceţi griji. Nu era un glonţ.

Bronwyn şi-a desfăcut palma şi ne-a arătat o săgeată micuţă cu vârful mânjit de sângele ei.

— De ce n-ai *zis* nimic? am întrebat-o.

— Trebuia să plecăm cât mai repede de-acolo. Şi am crezut că sunt suficient de puternică încât să înving orice substanţă cu care a tras în mine. Dar se pare că…

Capul i s-a înclinat într-o parte şi Bronwyn şi-a pierdut cunoştinţa.

◆●◆ CAPITOLUL ŞAISPREZECE ◆●◆

Nu căutam o buclă. De fapt, în clipa aceea, o buclă era ultimul lucru pe care voiam să-l găsim. Nu ne gândeam decât cum să o ducem pe Bronwyn la un spital. Am coborât din metrou la următoarea staţie fără să ne uităm prea bine unde ajunseserăm şi am ieşit la suprafaţă. Lilly se agăţa de braţul lui Millard şi eu, Emma şi Noor o sprijineam pe Bronwyn, care, slăbită, dar conştientă încă, îşi târa cu greu picioarele pe trepte şi apoi pe trotuar. Ajunseserăm în Manhattan şi clădirile erau mai înalte, iar trotuarele – aglomerate.

Mi-am scos telefonul să sun la 911. Enoch a abordat trecătorii strigându-le „Un spital! Unde e un spital?", ceea ce s-a dovedit o strategie eficientă. O doamnă amabilă şi îngrijorată ne-a indicat o stradă anume şi ne-a condus în direcţia corectă, întrebând ce păţise Bronwyn. Desigur, nu voiam să-i povestim ce se petrecuse, nu voiam să ne urmeze la urgenţe sau să ne întrebe cum ne chema (mă şi vedeam silit să aduc o ymbrynă să îi şteargă memoria… ei, doctorilor şi asistentelor), aşa că ne-am prefăcut că fusese o glumă şi după un cvartal ne-a părăsit furioasă.

Spitalul era chiar în faţa noastră. Vedeam firma pe o clădire aflată dincolo de următoarea intersecţie. Şi chiar atunci la nări mi-a ajuns un miros delicios de mâncare gătită şi am început să încetinesc pasul.

— Simţi mirosul ăsta? a întrebat Enoch. E pâine prăjită cu rozmarin şi pate de ficat de gâscă.

— Nu, l-a contrazis Emma. E plăcintă ciobănească. Graba noastră se domolea.

— Aş recunoaşte mirosul ăsta oriunde, a zis Noor. Dosa[16]. Dosa cu masala[17] şi brânză paneer.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat Lilly. Şi de ce ne-am *oprit?*

— Are dreptate, trebuie să o ducem pe Bronwyn la medic, a zis Millard. Deşi ăsta e posibil să fie cel mai parfumat *coq au vin* care mi-a ajuns la nări vreodată…

Înaintarea noastră se oprise cu totul. Stăteam în faţa unui magazin cu obloanele trase, care putea să fi fost un restaurant, deşi nu se vedea nicio firmă, ci numai un semn pe care scria:

---

[16] Clătită indiană preparată cu unt fermentat.

[17] Amestec specific indian de condiment, disponibil ca praf sau sub formă de pastă.

DESCHIS TOT TIMPUL şi ORICINE E BINE-VENIT.

— Să ştiţi că mă simt bine, a zis Bronwyn. Deşi parcă mi-e cam foame, dacă tot aţi pomenit de asta.

Nu părea din cale-afară de OK. I se împleticea limba şi încă se mai sprijinea cu toată greutatea pe noi, dar părticica din creierul meu care înregistra toate astea părea înfăşurată în vată.

— Sângerează! a exclamat Emma. Şi spitalul e chiar acolo.

Bronwyn şi-a contemplat cămaşa.

— Nu sângerez chiar aşa de rău, a zis ea, deşi pata roşie părea să se mărească.

În mine se războiau două impulsuri. Era o voce care îmi striga: „Du-te la spital, tembelule!”, dar de abia o auzeam din pricina celeilalte voci, care, în mod bizar, semăna cu a tatei. Cu o voioşie falsă, aceasta insista: „Se apropie ora cinei şi, dacă tot suntem aici, n-ar trebui să încercăm mâncarea din New York şi, fir-ar să fie, de ce nu ne oprim să ciugulim ceva repede-repede?”

Toţi păream să fim de acord, mai puţin Lilly şi Emma, dar protestele lor începeau şi ele să-şi piardă vigoarea.

Am deschis uşa şi i-am condus pe toţi înăuntru. Era într-adevăr un restaurant: un local micuţ şi demodat, cu feţe de mese în carouri, scaune cu spătar împletit şi un dozator de sucuri lipit de un perete. Dincolo de tejghea stătea o chelneriţă cu un şorţ şi o bonetă de hârtie, zâmbindu-ne de parcă ne-ar fi aşteptat toată ziua special pe noi. Eram singurii clienţi.

— Păreţi flămânzi, copii, a zis ea săltând uşor pe călcâie.

— O, da, suntem, a zis Bronwyn.

Chelneriţa nu a părut să observe sângele de pe cămaşa lui Bronwyn.

— De fapt, păreţi lihniţi de-a binelea.

— Da, a zis Enoch cu glasul vag mecanic. Lihniţi.

— Ce fel de restaurant e ăsta? a întrebat Noor. Mi s-a părut că simt miros de paneer.

— O, avem de toate, a zis Bernice fluturând uşor din mână. Tot ce v-aţi putea dori.

Îşi spusese numele? De unde i-l ştiam? Parcă aveam terci în loc de creier.

Mica voce care se întreba dacă asta era o idee bună devenise doar o şoaptă. Nici Lilly nu se mai împotrivea. Ultimul lucru pe

care o auzisem spunându-l fusese:

— Voi puteţi sta aici dacă vreţi, dar eu o duc pe Bronwyn la spital.

Dar eforturile ei de a o apuca pe Bronwyn de braţ şi a o trage afară se dovediseră ineficiente. (Nu poţi s-o târăşti pe Bronwyn nicăieri dacă ea nu vrea.)

— N-avem bani, am zis şi dezamăgirea pe care am simţit-o amintindu-mi că lăsasem toţi banii în maşină a fost atât de profundă, de parcă ar fi murit cineva.

— Din întâmplare, azi avem o ofertă specială, a zis Bernice. Totul e din partea casei.

— Serios? a zis Bronwyn.

— Da. Banii voştri nu-s buni aici.

please pay
when served

Ne-am apropiat de tejghea şi ne-am aşezat unul lângă altul pe scaunele fixe din plastic. Nu exista un meniu. I-am spus pur şi simplu lui Bernice ce voiam şi ea i-a strigat comenzile unui bucătar invizibil aflat în spate. După o aşteptare remarcabil de scurtă, a sunat un clopoţel şi ea a început să ne aducă pe rând farfuriile cu mâncare. Cocoş gătit în vin pentru Millard. Dosa cu masala şi paneer şi suc de mango pentru Noor. Miel fript cu jeleu de mentă pentru Emma. Un cheeseburger dublu cu cartofi prăjiţi şi un milkshake de căpşune pentru mine. Un homar pentru Bronwyn, laolaltă cu un cleşte pentru spart carapacea şi o bavetă cu un homar pe ea. Bibimbap coreean aburind cu un ou spart deasupra pentru Lilly. Era o paletă de mâncăruri pe care nu le credeam posibile în acelaşi restaurant, cu atât mai mult într-unul vechi şi slinos, cu un singur angajat la bucătărie, dar partea din creierul meu care se împotrivea se auzea tot mai încet.

Nu mânca aia.
Ar trebui să plecaţi.
E o idee proastă.
Opreşte-te până nu e prea târziu.

Nu-mi amintesc când mi-am mâncat cheeseburgerul dublu cu cartofi prăjiţi şi shake-ul de căpşuni. Dar următorul lucru de care am devenit conştient a fost că paharul era gol, că în farfuria mea nu mai rămăseseră decât câteva fărâmituri unsuroase şi că îmi simţeam capul greu, foarte greu.

— Vai, dragă! a exclamat Bernice ieşind de după tejghea şi ducând o mână la piept. Pari epuizat!

Şi eram. Chiar eram.

— Sunt atâât de obosită, am auzit-o zicând pe Emma şi ceilalţi prieteni ai mei au murmurat aprobator.

— De ce nu mergeţi la etaj să trageţi un pui de somn?

— Trebuie să plecăm, a zis Noor.

Încerca să se ridice de pe scaunul ei, dar nu părea să aibă suficientă energie.

— Chiar trebuie? a zis Bernice. Eu nu cred aşa ceva.

— Jacob, mi-a şoptit Emma la ureche.

Părea beată.

— Trebuie să plecăm.

— Ştiu.

Fuseserăm hipnotizaţi cumva. Eram conştient de asta. Semăna cu ceea ce încercaseră să ne facă deosebiţii din Ţara Magică a Sirenelor, dar de data asta muşcaserăm momeala.

— La etaj avem camere cu paturile gata făcute care vă aşteaptă. Pe aici…

Acum, că zisese asta, am descoperit că mă puteam ridica în picioare. De fapt, toţi eram în picioare. Şi Bernice ne împingea spre o ieşire, un coridor straniu, îngust ca un tunel şi vopsit în dungi albe şi roşii ca o acadea.

Ne-am lăsat mânaţi într-acolo. Culoarul părea să se lungească pe măsură ce ne apropiam. Am auzit zgomotul unei încăierări şi, întorcându-mă, am văzut că Bernice îi bara calea lui Lilly.

— Hei, poartă-te frumos cu ea, am zis eu fără vlagă.

Lilly spunea ceva. I-am văzut buzele mişcându-se, gâtul contractându-i-se din pricina efortului, dar vocea ei nu ajungea până la urechile mele (sau n-o putem eu auzi).

— O să ne întoarcem imediat, Lil, aşteaptă-ne aici! a zis Noor.

Desigur, Lilly nu ni s-ar fi putut alătura chiar dacă i s-ar fi dat voie să pătrundă pe coridor. Pe la jumătatea lui am simţit o senzaţie de viteză şi de cădere şi bucla ne-a înghiţit.

Lilly nu mai era în spatele nostru, iar în faţă culoarul vărgat se termina cu o scară.

— E la etaj! a răsunat din urma noastră vocea lui Bernice, deşi, de văzut, femeia nu se mai vedea.

Ne-am târât cu lentoare pe scări, pas cu pas, şi când am ajuns pe palier, am simţit cum ultimele mele rămăşiţe de voinţă se năruie. Eram la mila oricărei sirene care ne momise într-acolo şi se pare că nu puteam decât să ne supunem.

•••

Pe palier erau două fetiţe în patru labe, preocupate din câte se părea să examineze fiecare centimetru de podea. Când am ajuns pe coridor s-au oprit şi şi-au ridicat ochii spre noi.

— Aţi văzut o păpuşă? a întrebat cea mai mare. Frankie şi-a pierdut o păpuşă.

Părea să facă o glumă, dar nu am zărit nicio urmă de zâmbet.

— Îmi pare rău, a zis Noor.

— Am comandat… un pui de somn? a întrebat Millard confuz.

— Pe acolo, a zis fata mai mare făcând semn cu capul către uşa din spatele ei.

Am trecut pe lângă ele. „Fugiţi! Fugiţi cât mai puteţi! ” mi s-a părut că o aud şoptind pe una dintre ele. Dar, când m-am întors să le mai privesc o dată, erau cu ochii în podea, reluându-şi căutarea metodică. Mi se părea că umblu prin vis.

Dincolo de uşă era o bucătărie mică şi ordonată. Un băieţel stătea la masă şi un bărbat cu papion se apleca deasupra lui. Pe masă erau piese de puzzle şi un turnuleţ din piese de construcţii, ca şi cum bărbatul l-ar fi supus pe băieţel unui examen. Când ne-a auzit intrând, bărbatul a ridicat braţul indicându-ne încăperea învecinată.

— Pe acolo, a zis el.

Nici măcar nu ne-a privit. Era concentrat asupra băiatului.

— *Sanguis bebimus,* a zis el. *Corpus edimus.*[18]

— *Mater semper certa est,* a răspuns băieţelul privind în gol. *Mater semper certa est.*

— Mama e întotdeauna sigură[19], a tradus Millard.

Profesorul s-a îndreptat de spate şi a lovit cu pumnul în zid.

— Mai uşor cu gălăgia! a ţipat el, dar nu la noi.

Nu mi-am dat seama ce anume îl deranjase până nu am ajuns la intrarea camerei vecine şi nu am auzit cântecelul.

O voce cherchelită şi complet afonă gemea:

— La mulţi ani, dragă Frankieeee… să trăieşti, la mulţi ani!

Nu-mi puteam mişca picioarele mai repede, deşi, dacă m-ar fi ajutat, aş fi rupt-o la fugă. Cântăreţul era un bărbat cu machiaj de clovn şi o perucă albă ca osul. Era aşezat pe o canapea-pat, înghesuit în dosul unei măsuţe pentru cocteiluri şi îşi turna de băut dintr-o sticlă. Părea blocat: sorbea puţin din paharul pe care-l ţinea în mână, mai turna puţin din sticlă, cânta câteva cuvinte şi sorbea din nou din pahar. Când ne-a văzut, a ridicat paharul şi a rostit:

— Noroc! La mulţi ani, Frankie!

— La mulţi ani! am zis eu fără să vreau.

Clovnul a părut să încremenească aşa, cu paharul în aer şi cu gura deschisă, iar din gâtlej i-a răsunat un sunet ca de motor stricat, în care cu greu se desluşeau nişte cuvinte:

Lasă-
mă
să
doooooorm.

— Veniţi încoace! a strigat o voce piţigăiată din camera alăturată.

Am intrat grămadă într-un dormitor plin de păpuşi. Erau înghesuite pretutindeni. Erau păpuşi pe podea, păpuşi pe

---

[18] *Bem sânge. Mâncăm trupul* (în latină), versuri ale cântecului *Ave Satani* de pe coloana sonoră a filmului de groază *The Omen* (1976), regizat de Richard Donner, cu Gregory Peck în rolul principal, despre un copil schimbat în maternitate cu fiul Diavolului.

[19] Principiu legal din dreptul roman.

rafturi, păpuşi adunate grămadă pe un fotoliu mare aflat într-un colţ şi pe patul cu cadru de fier. Erau atâtea, că nici n-am observat-o pe fata aflată printre ele – pe pat, pe jumătate îngropată într-o avalanşă de chipuri de porţelan – până nu a vorbit din nou.

— Staţi jos! s-a răstit ea, apoi a aruncat cât colo păpuşile care o acopereau.

Ne-am aşezat pe podea, cu mişcări mecanice. Am auzit-o pe Bronwyn gemând: probabil durerea ei se înteţise.

— N-am zis că aveţi voie să faceţi zgomot! a zis fetiţa.

Purta o bluză de pijama şi pantaloni galbeni de velur care păreau să dateze din anii ’80 sau ’90 şi, când vorbea, buzele i se arcuiau într-un rânjet.

— Ei? Cine eşti?

Am simţit că mi se dezleagă limba şi am răspuns:

— Mă cheamă Jacob şi sunt dintr-un oraş din Florida…

— Plicticos, plicticos, plicticos! a strigat fata, apoi a arătat către Emma. Tu!

Emma a fost scuturată de un frison şi a început să vorbească.

— Mă cheamă Emma Bloom. M-am născut în Cornwall şi am ajuns la majorat într-o buclă din Ţara Galilor…

— PLICTICOS! a urlat fetiţa şi a arătat către Enoch.

— Eu sunt Enoch O'Connor şi noi doi avem ceva în comun, a zis el.

Fata a părut intrigată. În timp ce Enoch vorbea, ea s-a ridicat din patul unde şezuse printre păpuşi şi s-a apropiat de el.

— Pot să fac lucrurile moarte să se mişte folosind inimile unor fiinţe vii, a zis Enoch. Trebuie mai întâi să le scot din piept, dar…

Fata a pocnit din degete şi gura lui Enoch s-a închis brusc.

— Eşti drăguţ, a zis ea plimbându-şi un deget de-a lungul fălcii lui Enoch, dar când vorbeşti se alege praful.

I-a apăsat vârful nasului cu un deget.

— Biip! Mă ocup eu de tine mai târziu.

S-a răsucit către Bronwyn.

— Tu!

— Pe mine mă cheamă Bronwyn Bruntley şi sunt foarte puternică, iar fratele meu, Victor, era şi el…

— PLICTICOS! a urlat fetiţa. RĂHĂŢEL!

Paşi grăbiţi s-au apropiat de noi. Profesorul cu papion s-a ivit în uşă.

— Da?

— Răhăţel, nu mai vreau păpuşi de-astea. Uită-te şi tu la ele. Ţi se pare că ar fi amuzant să joci Monopoly cu ele? ŢI SE PARE?

— Ăăă, nu?

— AŞA-I. NU-S NOSTIME.

A tras un şut într-o grămadă de păpuşi, împrăştiindu-le în toate părţile.

— Ei, *de el* îmi place, a zis ea arătându-l pe Enoch. Dar celelalte sunt ORIBILE şi PLICTICOASE!

— Îmi pare foarte rău, Frankie!

— Ce să facem cu ele, Răhăţel?

S-a întors către noi, oferindu-ne o explicaţie rapidă:

— De fapt, nu-l cheamă Răhăţel. Dar eu îi zic aşa, pentru că eu pot să-i zic oricui cum vreau.

— Poate ar trebui să le mâncăm, a propus Răhăţel.

Frankie s-a strâmbat.

— Tu mereu vrei să le mănânci. E ciudat, Răhăţel. Şi ultima dată mi-au dat dureri de stomac.

— Atunci am putea să le vindem.

— Să le vindem? La cine?

— *Cui,* a zis profesorul, apoi a pălit şi şi-a dus palma la gură.

Fata a făcut o criză de furie. Şi-a aţintit degetul către el şi a trasat o linie în jos, cu o mişcare rapidă. Profesorul a căzut în genunchi ca tras de sfori.

— NU MĂ CORECTEZI TU PE MINE!

— Da, Frankie. Da, să trăiţi, a zis el, cu voce tremurândă. *Mater semper certa est.*

— Asta-i corect! E cum nu se poate mai corect!

Un mic şir de păpuşi traversa camera, mărşăluind către el.

— Pentru că eşti aşa de supus, Răhăţel, o să le pun să-ţi mănânce numai un picior.

Profesorul repeta fraza tot mai repede – *Mater semper certa est* – până când cuvintele au început să nu se mai distingă unul de altul. Păpuşile s-au repezit asupra lui, clănţănind din dinţii lor de porţelan. Bărbatul plângea şi suspina, dar nu se împotrivea. Când a părut pe punctul să îşi piardă cunoştinţa, fetiţa şi-a desfăcut larg braţele, apoi şi-a plesnit palmele şi zgomotul lor a făcut păpuşile să cadă grămadă, neînsufleţite.

— O, Răhăţel, ce nostim eşti!

Bărbatul şi-a venit în fire, şi-a şters lacrimile şi s-a ridicat în picioare clătinându-se.

— Unde rămăsesem?

Şi-a dres glasul.

— Îi poţi vinde Animiştilor, Mentaţilor, Meteorologilor…

Şi-a apăsat o mână tremurândă pe gât, verificându-şi repede pulsul, şi apoi a ascuns-o la spate.

— Dar de obicei Intangibilii sunt cei care plătesc cel mai bine.

— Bleah! *Îi urăsc!* Dar atâta timp cât nu calcă niciunul pe aici…

— O să-i sun şi o să organizez o vânzare.

— Dar *pe el* nu-l vând, a zis ea arătându-l pe Enoch, apoi a desenat în aer un U folosind două degete şi buzele lui Enoch s-au arcuit într-un zâmbet exagerat, grotesc.

— E bine, Frankie. E foarte bine.

— *Ştiu* că e bine. De ceilalţi nu-mi pasă. Am o singură

condiţie. Dacă ăla care le cumpără vrea să le facă ceva nasol, vreau să văd şi eu.

•••

După un interval de inconştienţă fără vise, m-am trezit legat de un scaun. Eram dispuşi în şir, cu picioarele priponite de scaune şi cu mâinile legate la spate: Emma, Bronwyn, Noor şi chiar şi Millard, cu funiile plutind deasupra a ceea ce părea un scaun gol. Eram toţi, mai puţin Enoch. Pe el nu-l vedeam nicăieri.

Ne aflam pe scena unui fost teatru, în spatele unei cortine peticite. Dacă îmi suceam gâtul, puteam vedea funiile şi scripeţii de deasupra noastră şi o pasarelă luminată. Nu aveam căluşuri, dar n-am reuşit să vorbesc. Nici măcar n-am putut să-mi fac gura să se deschidă. Apoi am auzit voci de cealaltă parte a cortinei. Păreau să discute despre noi.

— Intraseră pe proprietatea mea! Au încercat să fure!

Era psihopata cea mică, Frankie.

— Aveam tot dreptul să-i spânzur, dar, în loc s-o fac, am dat dovadă de milă. Şi v-am şi făcut o favoare.

— Ce nostim! Pentru că de obicei tu eşti aia care încearcă să ne fure pe noi, a zis o voce răguşită de bărbat. Ultimul exemplar pe care l-am cumpărat de la tine s-a transformat în ţărână după numai două zile.

— Nu e vina mea că nu te îngrijeşti de ei, a zis Frankie.

— Vânzătorul nu poate fi făcut răspunzător în caz de utilizare eronată, a rostit o voce unsuroasă pe care am recunoscut-o.

Era Răhăţel, tutorele.

— Mi-ai vândut numai porcării. Mi se cuvine unul pe gratis!

Se părea că stătea să izbucnească o încăierare, dar chiar atunci o voce de femeie a strigat:

— Încetaţi! Fără încăierări pe teren neutru!

Lucrurile s-au calmat. Vocea răguşită a zis:

— Frankie, m-ai făcut să pierd deja destul timp. Hai să-ţi vedem spectacolul.

— Bine. RĂHĂŢEL!

Cu un scrâşnet lung şi într-un nor de praf, cortina a început să se ridice. Dincolo de ea era o sală goală şi părăginită de teatru. Fotoliile erau rupte, iar balcoanele erau înclinate într-un unghi periculos, părând gata să cadă în orice moment.

Pe scenă se aflau şase persoane. Aveau privirile aţintite

asupra noastră, dar păreau să se supravegheze la fel de atent şi între ele, fiecare păstrând o distanţă prudentă faţă de ceilalţi. Cel mai aproape de noi erau Frankie şi Răhăţel. Frankie purta un frac şi ţinea un baston, ca şi cum ar fi fost prezentatoarea unui spectacol de circ.

Acum mi se pare fantastic, dar atunci nu ştiam cine erau ceilalţi. A fost probabil mai bine, fiindcă, dacă le-aş fi cunoscut reputaţiile, aş fi fost probabil prea intimidat ca să mai gândesc. Frankie contactase cele mai faimoase găşti de deosebiţi din New York şi căpeteniile a trei dintre ele îşi făcuseră apariţia. În centru se afla un tânăr cu părul ca o creastă de val. Purta un costum imaculat, avea pantofi mânjiţi de noroi roşu şi un zâmbet subţire, ameninţător. Îl chema Rablă Donovan. Îl încadrau doi dintre lacheii săi, o fată cu un aer modest care citea nepăsătoare un ziar şi un băiat care mi-a dat impresia că habar n-avea să citească, cu gura căscată de un entuziasm prostesc.

Rablă mă examina certându-se cu altcineva: o fată în aparenţă foarte tânără, într-o rochie albă imaculată, legată cu o fundă mare de mătase. Avea o coafură complicată, cu bucle întoarse cu fierul, care-i curgeau pe spate. Chipul ei era alb ca laptele, neted şi foarte rece şi gura era inversul celei a lui Rablă, cu colţurile lăsate în jos şi mereu în mişcare, ca şi cum ar fi mestecat sau ar fi vorbit numai pentru sine. Cel mai straniu lucru era norul de fum negru care-i plutea în jurul capului şi al umerilor, învârtejindu-se uşor, dar fără a dispărea vreodată. Se îngusta într-o pâlnie ce părea să iasă din urechea ei dreaptă. O chema Angelica şi venise singură.

Lui Rablă nu-i plăcea să fie fotografiat, dar într-o zi aveam să văd o fotografie înceţoşată în care poza cam în aceeaşi postură în care şedea acum în faţa mea. Angelicăi, pe de altă parte, îi plăcea, şi un anumit portret al ei – stând bosumflată într-un leagăn, cu norul de fum înclinat într-o parte – avea să devină faimos printre deosebiţii americani, înrămat şi arborat cu mândrie de unii, folosit ca ţintă sau afiş de recompensă de alţii.

Rablă şi Angelica se certau cu privire la cineva care nu venise încă – reprezentantul Intangibililor – şi Frankie refuza să înceapă fără el.

— Nu-şi arată el moaca aia păroasă pe aici, zicea Rablă. Sau altundeva în oraşul ăsta.

Avea o voce melodioasă, cu un vag accent irlandez.

— Ba sper că da, a zis lacheul gură-cască. O să-l leg fedeleş şi-o să-l predau pentru recompensă.

— Aş plăti să văd asta, a zis Angelica. Dar n-o să pună niciunul dintre voi mâna pe recompensa aia. Moacă de Câine şi clanul lui nu se tem de voi. De Leo şi de bătăuşii lui da, dar nu de voi.

Vocea ei era un soi de suspin tărăgănat şi începea fiecare frază pe un ton sonor şi vesel care până la final se înmuia.

Rablă şi-a consultat ceasul de buzunar, şi-a întins picioarele şi s-a ridicat.

— Încă un minut, Frankie. După aia îmi iau tovarăşii şi m-am cărat.

— Răhăţel, fă-l să stea! a strigat Frankie.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Donovan, a zis tutorele.

— Nu primesc ordine de la unul care lasă un copil să-i dea nume în batjocură, a zis Rablă.

— O să-ţi pară rău că ai vorbit aşa despre mine, a zis Frankie. Într-o zi o să mă implori să te iert.

Înainte ca cearta dintre ei să se încingă şi mai tare, din spatele sălii a răsunat o bubuitură, nişte uşi duble s-au dat de perete şi înăuntru a pătruns zorită o siluetă mărunţică.

— Uite-l! V-am zis eu c-o să apară, a zis Frankie.

El s-a apropiat în viteză pe culoar, scoţându-şi pălăria şi haina cu guler înalt care-i ascundeau faţa.

— Scuze c-am întârziat, a zis el cu un accent newyorkez pronunţat. Traficul e un coşmar.

A urcat treptele din câteva salturi şi a pătruns în luminile rampei. Am fost şocat la vederea feţei sale: fiecare centimetru pătrat, cu excepţia ochilor, era acoperit cu o blană lungă şi deasă. Era Moacă de Câine, căpetenia clanului Intangibililor de pe strada Eldritch, cea mai dispreţuită bandă din New York.

— Moacă de Câine! a strigat Rablă. Chiar nu credeam c-o să ai ouăle să îţi faci apariţia după bătaia pe care ţi-am tras-o săptămâna trecută.

— Aşa-i zici tu? a replicat Moacă de Câine lingându-şi două degete şi dându-şi din ochi o şuviţă îmblănită. Ce nostim! Eu îmi amintesc că aţi cărat trei dintr-ai tăi la tămăduitor şi numai doi dintre ai mei.

— Cred că nu mai ştii tu să numeri, a zis Rablă. Nu mai călca pe teritoriul meu, altfel n-o să mai ajungi la tămăduitor, ci la morgă.

— Uaa, uaa, uaa, l-a luat peste picior băiatul cel blănos. „Nu mai călca pe teritoriul meu!” Cineva are nevoie să i se schimbe scutecul.

Rablă, care tocmai se aşezase din nou, a sărit în picioare, dar unul dintre oamenii lui l-a reţinut. Moacă de Câine nici n-a tresărit, chicotind pentru sine în timp ce Rablă se lăsa târât în mod demonstrativ înapoi pe scaun.

— N-aş încerca nicio şmecherie, a zis Moacă de Câine. Am trei băieţaşi de-ai mei care stau cu urechea pe uşă şi dacă mă aud lătrând eşti mort.

— Ajunge cu fandoselile astea obositoare! a zis Angelica, în aparenţă calmă, deşi norul de fum din jurul ei se îndesise şi fierbea.

— Da, putem, vă rog, să începem? a zis tutorele.

Toţi s-au aşezat. Deşi tensiunea dintre căpeteniile clanurilor era palpabilă, treptat atenţia lor a revenit la mine şi la prietenii mei.

— Ce-ai pentru noi azi, Frankie? a întrebat Moacă de Câine. Alţi provinciali necioplţi?

— Nu mai am nevoie de deosebiţi care să facă trucuri de salon, a zis Rablă. Vreau talente adevărate.

— Da, a zis Moacă de Câine. Are deja destui idioţi în echipă.

Rablă s-a uitat urât la el.

— Nu, nu, ăştia-s pe bune, a zis Frankie. Şi o să fie *foarte* scumpi.

— O să vedem, a zis Angelica.

— Nu mă interesează decât dacă-s în stare să participe la un jaf, a zis Rablă. Îmi trebuie muşchi. Îmi trebuie iscoade.

— Mie-mi trebuie cameleoni, a zis Moacă de Câine. Echipa mea a început să fie observată de obişnuiţi de un timp încoace şi de câteva ori era să fim raşi.

— Păi ţie nu ţi-ar prinde rău, a râs Rablă.

— Ăsta e invizibil! a zis Frankie.

S-a răsucit şi l-a înghiontit pe Millard cu bastonul, făcându-l să scoată un chiţăit.

Tot nu puteam vorbi.

— Hmm, a zis Rablă împreunându-şi vârfurile degetelor. M-ar putea interesa…

— Nu-i destul de urât pentru gaşca ta. Mai bine lasă-mi-l mie, a zis Moacă de Câine.

— Eu am nevoie de oameni care să controleze vremea, a zis Angelica oftând. Controlori de vânt, semănători de nori. Unii competenţi.

— Bine, vorbiţi! a zis Frankie agitându-şi bastonul către noi.

Am simţit că falca mi se desţepeneşte, iar limba, pe care aproape că n-o mai simţeam, a început să mă furnice brusc. La început mi-a fost greu să vorbesc. Cuvintele au ieşit împleticindu-se. Bronwyn a încercat şi ea să scoată o vorbă, dar ai fi zis că uitaserăm cu toţii cum se rostesc consoanele.

Moacă de Câine şi-a ridicat braţele în aer.

— Ce-i cu ăştia? Sunt idioţi?

— Sigur că da, altfel cum crezi c-ar fi reuşit Frankie să-i prindă? a zis Rablă.

— Uită-mi numărul de telegraf! a zis Angelica şi s-a ridicat în

picioare.

— Limbile le sunt obosite! Nu plecaţi! i-a implorat Frankie.

A început să o lovească pe Bronwyn cu bastonul, urlând:

— VORBEŞTE CUM TREBUIE!

Asta m-a înfuriat atât de tare, încât în creierul meu s-a dislocat ceva, mi-am regăsit vocea şi am urlat:

— ÎNCETEAZĂ!

Frankie s-a răsucit înfuriată şi s-a repezit la mine cu bastonul. Dar, ca să ajungă la mine, a trebuit să treacă pe lângă Emma, iar ea îşi arsese legăturile de la mâini pe neobservate. Deşi încă mai avea picioarele legate de scaun, a reuşit să se arunce asupra fetei folosindu-şi jumătatea superioară a trupului ca să o doboare.

Emma a cuprins-o pe Frankie într-o priză, înfăşurându-i un braţ în jurul gâtului şi ţinându-i cealaltă mână lângă faţă.

— Stop, stop, *stop!* ţipa Frankie zvârcolindu-se.

Părea să-şi fi pierdut controlul telekinetic asupra Emmei şi, deşi se străduia din răsputeri, nu reuşea să-l recapete.

— Daţi-ne drumul sau îi topesc faţa! a ţipat Emma. Vorbesc serios! Chiar o s-o fac!

— O, chiar te rog, a zis Angelica. E aşa o pacoste.

Ceilalţi au râs. Păreau surprinşi, dar nu din cale-afară de tulburaţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ce staţi şi vă uitaţi? a ţipat Frankie. Omorâţi-i!

Moacă de Câine şi-a încrucişat gleznele şi şi-a împletit mâinile sub cap.

— Nu ştiu ce să zic, Frankie. Tocmai a devenit interesant.

— Sunt de acord, a zis Angelica. În sfârşit mă bucur şi eu că m-am dat jos din pat azi.

Emma a părut enervată.

— Deci nu vă pasă niciunuia dacă moare?

— Mie da, a zis tutorele cam fără tragere de inimă.

— Nu puteţi să-mi faceţi asta! Sunteţi ai mei! Eu v-am prins! a ţipat Frankie.

Începeam să simt că-mi recapăt controlul asupra mâinilor şi picioarelor, nu numai asupra limbii. Vraja fetiţei se spulberase. Mi-am privit prietenii şi am văzut că şi ei începuseră să se mişte.

— Eu zic să-i împărţim frăţeşte, a zis Rablă trăgând de la centură un pistol cu ţeavă groasă şi ridicând trăgaciul. Câte

unul pentru fiecare dintre voi şi doi pentru mine.

— Am o idee mai bună, a zis Moacă de Câine.

S-a lăsat în patru labe, mârâind fioros:

— Îi iau eu pe toţi.

— N-o să-ţi meargă, l-a prevenit Angelica.

Norul ei a scos o străfulgerare albă, urmată de un huruit. Ceea ce luasem drept o pală de fum era de fapt un nor de furtună.

— Şi nici să nu te gândeşti să foloseşti focul pe noi! i-a zis ea Emmei.

— N-o să ne ia nimeni, am zis eu. Şi nici n-o să ne cumpăraţi.

— Dacă află Consiliul Ymbrynelor ce faceţi, o să aveţi necazuri serioase, a spus Millard.

Comentariul acesta a provocat câteva ridicări din sprâncene. Rablă a făcut un pas înainte şi tonul lui a devenit deodată mai respectuos.

— Ne-aţi înţeles greşit, a zis el. Nu cumpărăm oameni. Genul ăsta de comerţ e interzis de foarte mult timp. Dar ocazional facem afaceri plătind cauţiunea deosebiţilor vinovaţi de infracţiuni penale. Dacă ne plac respectivii deosebiţi.

— Ce infracţiuni? *Voi* sunteţi infractorii! a zis Millard.

— Aţi încălcat teritoriul lui Frankie, a zis Moacă de Câine şi Frankie, prea speriată ca să vorbească, a încuviinţat vehement.

— Ea ne-a atras în cursă! a exclamat Bronwyn. Ne-a drogat cu mâncare.

— *Ignorantia legis neminem excusat,* a zis tutorele. Necunoaşterea legii nu scuză pe nimeni.

— Noi vă plătim cauţiunea, a continuat Rablă. Voi scăpaţi de închisoare şi ne răsplătiţi oferindu-vă serviciile pe o perioadă de trei luni. După asta, mulţi decid să rămână alături de noi.

— Cei care mai sunt în viaţă, a zis Moacă de Câine cu un zâmbet viclean. Ceremoniile noastre de iniţiere nu-s pentru cei slabi de inimă.

— Tu, domnişoară, eşti foarte talentată, a zis Angelica făcând un pas precaut către Emma şi oferindu-i o mică reverenţă. Cred că te-ai simţi acasă în clanul meu. Suntem elementali ca şi tine.

— Haideţi să lămurim ceva, a zis Emma. Nu merg nicăieri cu voi, şi nici prietenii mei.

— Ba cred că da, a zis Moacă de Câine.

A răsunat un plesnet sonor când Bronwyn şi-a rupt legăturile

şi s-a ridicat în picioare.

— Nu mişca! a strigat Rablă. Trag!

— Tu tragi, eu ard, a zis Emma.

— Fă ce spune ea! a scâncit Frankie.

Rablă a şovăit şi apoi şi-a coborât puţin pistolul. În ciuda a ceea ce spuseseră, nu voiau ca Frankie să moară. Sau nu voiau să ne omoare pe noi.

Bronwyn s-a apropiat de Noor şi i-a rupt legăturile.

— Mersi, a zis Noor ridicându-se şi masându-şi încheieturile.

Apoi şi-a agitat braţele prin aer şi a cules lumina orbitoare a reflectoarelor. Era în continuare aprinsă, strălucind deasupra pasarelei, dar acum conul de lumină poposise deasupra capetelor noastre.

— Ei, aşa-i mai bine.

Şi-a unit palmele, comprimând lumina pe care o adunase, şi şi-a strecurat-o în obraz, unde aceasta a format o umflătură ca o gumă de mestecat luminoasă.

— Dumnezeule! a murmurat Rablă.

— Cine *sunteţi?* a întrebat Moacă de Câine.

Bronwyn rupsese legăturile lui Millard şi acum se apropia să mă elibereze pe mine.

— Nu pot fi de pe-aici, a zis Angelica. Cu talente ca astea, toţi le-ar cunoaşte numele.

— Vă mai amintiţi de strigoi? a zis Millard.

— Te ţii de glume, a zis Rablă.

— Sunt morţi sau la închisoare mulţumită nouă.

— Mulţumită *lui,* mai ales, a zis Bronwyn.

A rupt funia care îmi lega mâinile şi mi-a ridicat un braţ în aer ca unui boxer învingător.

— Suntem elevii lui Miss Peregrine. Şi, când o să audă ce faceţi, ea şi celelalte ymbryne o să aducă asemenea necazuri pe capul vostru, de nici n-o să înţelegeţi ce vi s-a întâmplat.

— Asta-i cea mai dementă chestie pe care am auzit-o, a zis Rablă.

— Atunci cred c-or să se potrivească de minune aici, a comentat Moacă de Câine.

Dinamica din încăpere se schimbase. Câştigaserăm un oarecare respect din partea lor şi balanţa puterii se echilibrase. Dar liderii clanurilor ne priveau în continuare cu prudenţă – pe noi şi unul pe altul – şi nimeni nu-şi lăsase garda jos. Rablă încă

mai ţinea arma pregătită, Emma îşi ţinea flacăra aproape de faţa lui Frankie, Moacă de Câine era ghemuit în patru labe, gata de atac, iar norul Angelicăi dezlănţuise o furtună tăcută, udându-i capul şi umerii cu picături mari de ploaie. Aveam senzaţia că dansam cu toţii în jurul unui baton de dinamită cu fitilul aprins.

— Am să vă pun o întrebare şi ar fi bine să ne răspundeţi cu sinceritate, a zis Rablă. Oamenii ca voi nu vin în oraşul ăsta fără un motiv întemeiat. Deci ce căutaţi aici?

Presupun că atunci m-am gândit că pot vorbi cu ei de la egal la egal, dar acum, privind retrospectiv, nu ştiu de ce am zis-o. Mă simţeam mândru şi nesăbuit şi adevărul pur şi simplu mi-a scăpat pe gură.

— Am venit s-o ajutăm pe ea, am zis arătând-o pe Noor. E o deosebită nouă aflată în pericol şi o luăm cu noi acasă.

A urmat un moment de tăcere încordată, în care liderii clanurilor au procesat informaţia privindu-se între ei.

— Ziceţi că-i nouă? a întrebat Moacă de Câine. Adică… necontactată?

S-a retras pe călcâie şi vocea i-a trecut de la mârâit înapoi la un ton normal.

— Da, aşa-i, a zis Emma. Care-i problema?

Angelica clătina din cap, cu ploaia picurându-i de pe bărbie.

— Asta nu-i bine.

— Fir-ar să fie! a exclamat Rablă scuturându-şi pumnul prin aer. Chiar o voiam pe aia cu focul în echipa mea.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat Bronwyn.

— Da, ce-a fost asta? a intervenit Noor.

Frankie a izbucnit în râs:

— O, aţi dat de belea!

— Ia mai taci! i-a zis Emma.

— Să răpeşti un deosebit necontactat e o infracţiune gravă, a zis tutorele. Una foarte gravă.

— Dar nu mă răpeşte nimeni, a zis Noor.

— Sunteţi străini şi transportaţi un necontactat dintr-un teritoriu într-altul, a zis Rablă. Şi asta înseamnă…

A expirat zgomotos şi a bătut din picior.

— Nu-mi place treaba asta!

Moacă de Câine s-a ridicat şi şi-a scuturat mâinile de praf.

— Trebuie să vă predăm, a zis el. Altfel o să fim complici.

— Chiar trebuie? a întrebat Angelica. Îmi place de ei din ce în ce mai tare.

— Glumeşti, nu? a zis Moacă de Câine şi a început să se plimbe nervos. Dacă nu raportăm asta şi Leo află, vieţile noastre nu mai fac *doi bani.*

— Credeam că nu ţi-e frică de nimeni, om sau fiară, a zis Angelica.

Moacă de Câine s-a răsucit către ea şi s-a răstit:

— Numai unui idiot nu i-ar fi frică de Leo!

Rablă s-a întors cu spatele şi, când s-a răsucit din nou spre noi, avea în mână ceva ce aducea cu un telefon mobil micuţ.

— Nu-mi place să fac asta. Chiar nu-mi place. De abia aşteptam să lucrez cu voi. Dar mă tem că n-am de ales.

A apăsat pe câteva butoane. Câteva clipe mai târziu, o sirenă a început să urle. Sunetul părea să vină de pretutindeni: din pereţi, din tavan, din aer. Eu şi prietenii mei ne-am uitat unii la alţii şi apoi la americani, care îşi coborâseră armele şi nu mai făceau niciun gest ameninţător. Păreau pur şi simplu dezamăgiţi.

Emma i-a dat drumul lui Frankie, care a căzut la podea.

— Unde-i prietenul nostru? s-a răstit ea la fată. Ce-ai făcut cu Enoch?

Frankie s-a retras către americani.

— E parte din colecţia mea acum! a zis ea uitându-se printre genunchii lui Rablă. Şi n-o să-l căpătaţi înapoi!

Astea fiind lămurite, nu păream să mai avem de ce să rămânem aici şi nimic nu ne silea s-o facem. Sirena urla. Am privit cu toţii în jur.

— Cred c-am face mai bine să plecăm, am zis eu.

— Nu trebuie să mi-o zici de două ori, a spus Emma.

Eu, Emma şi Noor am ajutat-o pe Bronwyn, care părea să-şi fi revenit aproape complet, deşi era cam ameţită. Am coborât scările şi am pornit către ieşirea din spate, străbătând culoarul dintre scaune cât am putut de repede, adică nu prea. Nici americanii, nici bătăuşii lor n-au făcut vreun efort să ne oprească. Am ieşit pe uşă în lumina zilei care se sfârşea.

De noi se apropiau în goană nişte bărbaţi în costume din anii ’20, înarmaţi cu mitraliere demodate. Le-au ridicat şi ne-au strigat să oprim. O jerbă de gloanţe a ricoşat din betonul din spatele nostru.

Unul dintre ei mi-a pus piedică şi m-am pomenit cu faţa în jos pe asfalt, cu piciorul cuiva apăsându-mi şalele.

O voce răguşită a ordonat:

— Ia-le lumina!

Cineva mi-a tras o glugă pe cap.

Totul s-a întunecat.

◆●◆ CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE ◆●◆

Am fost săltat în picioare şi târât cu brutalitate, apoi cineva m-a ridicat de braţe şi m-a azvârlit pe o podea de metal. O uşă s-a trântit. Părea să mă aflu în spatele unui vehicul. Nu vedeam nimic prin gluga pe care mi-o trăseseră pe cap. Abia reuşeam să respir prin ea. Mă durea bărbia acolo unde luase contact cu betonul şi încheieturile, din nou legate, mă usturau. Un motor mare, cu mulţi cilindri, s-a trezit la viaţă. Am auzit-o pe Emma spunând ceva şi unul dintre bătăuşi s-a răstit „Gura!" A răsunat plesnetul unei palme şi s-a făcut linişte, iar eu am simţit că mă sufoc de furie.

Vehiculul tremura şi se zgâlţâia. Nu vorbea nimeni. În timp ce aşteptam să mi se dezvăluie care avea să ne fie soarta, mi-am dat seama de două lucruri: că bătăuşii ăştia lucrau probabil pentru Leo, unica persoană din New York căreia toţi îi ştiau de frică, şi că îmi pierdusem sacul de voiaj. Sacul meu de voiaj cu registrul lui Abe în el. Unicul lucru pe care îl păstrase încuiat în buncărul lui subteran secret. Plin de informaţii importante. O relatare aproape completă a anilor petrecuţi ca vânător de strigoi. Şi eu îl pierdusem.

Ultima oară când avusesem sacul de voiaj fusese când intrasem în bârlogul lui Frankie. Tutorele ei mi-l luase probabil cândva înainte să ajung în teatrul părăsit. Se uitase înăuntru? Ştia pe ce pusese mâna? Ce era mai rău: dacă-l arunca sau dacă-l citea?

Nu că mai conta acum. Dacă ăştia chiar erau oamenii lui Leo şi el era atât de îngrozitor pe cât părea să-l creadă toată lumea, probabil că oricum n-aveam să apuc ziua de mâine.

Şoferul a frânat zdravăn. Am început să alunec pe podeaua de metal, dar unul dintre bătăuşi m-a apucat de ceafă. Vehiculul s-a oprit şi am auzit uşile deschizându-se. Am fost târâţi afară din maşină şi căraţi într-o clădire, pe un coridor şi prin intrarea unei bucle atât de discrete, că aproape nu mi-am dat seama ce se petrecea. Apoi am fost scoşi din nou afară, dar acum ambianţa se simţea şi suna altfel. Era frig şi strada era aglomerată. Pătrunseserăm în altă epocă, una mai veche. Sunetul pantofilor pe caldarâm era altfel, mai apăsat, fiindcă nimeni nu purta tenişi. În jurul nostru treceau maşini şi sunetul motoarelor era mai aspru, claxoanele lor, mai răguşite şi gazele lor de eşapament miroseau mai tare a fum.

Când m-am împiedicat pentru a doua oară pe pavajul denivelat, cel care mă ţinea de braţ m-a prevenit să nu fac vreo prostie, mi-a smuls gluga şi m-a silit să mă pun din nou în mişcare. Lumina neaşteptată a zilei m-a făcut să clipesc în timp ce încercam să studiez împrejurimile şi să înţeleg unde eram. Ştiam că viaţa mea putea să depindă de o evadare rapidă.

Eram în New York, în prima jumătate a secolului al XX-lea: anii ’30 sau ’40. Maşinile şi autobuzele vechi erau inconfundabile şi toţi bărbaţii purtau costum şi pălărie. Cei care mă capturaseră se integrau de minune în peisaj. Îmi scoseseră gluga pentru că nu le mai păsa dacă vedeam unde mă aflam. Probabil controlau tot acest teritoriu. Dacă aş fi ţipat după ajutor în bucla asta nu mi-ar fi folosit la nimic: bătăuşii i-ar fi ucis pe toţi obişnuiţii care le-ar fi dat bătaie de cap. Singurele lucruri pe care se deranjaseră să le ascundă, ca să nu provoace o scenă, erau mitralierele, camuflate în ziare purtate sub braţ.

Am înaintat pe stradă. Nimeni nu părea să ne observe şi nu eram sigur dacă aşa erau newyorkezii sau dacă oamenii de aici învăţaseră să-i ignore pe bătăuşii lui Leo fiindcă le făcea bine la sănătate. Am încercat să privesc în urmă, ca să văd dacă prietenii mei erau aici, şi m-am ales cu o scatoalcă peste ceafă. Îmi vedeam paznicii din faţă şi pe cei care mă încadrau şi undeva în spate îi auzeam pe Moacă de Câine şi pe Rablă vorbind încet.

Am cotit pe o alee, apoi am urcat o rampă de încărcare pe lângă câţiva muncitori în salopete şi am pătruns într-un depozit întunecat.

— Leo aşteaptă, a mârâit unul dintre lucrători.

BAR
GRILL

Am fost duşi printr-o bucătărie zumzăind de bucătari şi chelneri care s-au lipit de perete ca să ne lase să trecem, având grijă să nu ne întâlnească privirile. Am traversat o sală de bal, un bar cu pereţi pluşaţi care în toiul zilei era cufundat în penumbră, dar pe jumătate plin, apoi am urcat o scară aurită care ducea către un birou.

Camera era spaţioasă şi elegantă, cu lemn sculptat meticulos şi decoraţiuni aurite. La capătul ei, îndărătul unui birou imens şi lustruit până lucea ca oglinda, ne aştepta un bărbat. Purta un costum negru cu dunguliţe fine, o cravată purpurie bătătoare la ochi şi o pălărie crem de fetru care nu prea se potrivea cu restul hainelor. Alături de el stătea în picioare un bărbat înalt, îmbrăcat complet în negru, cu un aer de cioclu.

În timp ce eram condus către el, bărbatul de la birou mă sfredelea cu privirea. Pielea a început să mă furnice de parcă ar fi fost înţepată de zeci de ţurţuri. Se juca cu un cuţitaş pentru scrisori, înfigându-i vârful în fetrul verde de pe birou şi lăsând mici adâncituri. Şi-a mutat privirea şi în câteva clipe Emma, Millard şi Bronwyn au fost împinşi şi ei lângă mine.

Noor nu era cu ei. M-am întrebat ce-i făcuseră şi m-a cuprins groaza. Apoi au fost introduşi înăuntru Rablă, Angelica şi lacheii lui Rablă, fiecare cu câte un bătăuş care să-l supravegheze. Moacă de Câine nu se vedea nicăieri. În mod evident, reuşise să scape.

— Leo, mă bucur să te văd. A trecut prea mult timp, a zis Rablă prefăcându-se că-şi scoate pălăria, deşi nu purta una.

Derbedeii lui n-au scos un cuvânt.

Angelica a făcut o plecăciune.

— Bună, Leo, a zis ea, cu norul, acum de dimensiuni reduse, înfăşurat strâns în jurul ei, de parcă ar fi fost şi el intimidat.

Leo a aţintit spre ea cuţitaşul pentru scrisori.

— Ar fi mai bine să nu dai cu ploaie pe aici, faţă de îngeraş. De-abia am dat covorul la spălat.

— Nu, domnule.

— Bun, a zis Leo arătându-ne cu cuţitaşul. Ăştia-s ei?

— Ei sunt, a zis Rablă.

— Unde-i băiatu-câine?

— A scăpat, a zis bărbatul cel înalt cu o voce lunecoasă ca un şarpe.

Leo a strâns mai tare cuţitaşul pentru scrisori.

— Nu-i bine, Bill! Oamenii o să creadă că închidem ochii în faţa infracţiunilor.

— O să-l prindem, Leo.

— Păi bine-ar fi s-o faceţi!

I-a privit pe Rablă şi pe Angelica.

— Acum, în ceea ce vă priveşte pe voi doi… am auzit că aţi luat parte la o licitaţie ilegală.

— O, nu, nici vorbă, a zis Rablă. Pe deosebiţii aceştia – a continuat el indicându-ne – ăăă, încercam să-i angajăm. Era… un târg de joburi.

— Un târg de joburi! a chicotit Leo. Asta-i bună. Sigur nu încercai să îi angajezi ilegal? Să-i ameninţi sau să-i intimidezi, ca să-i faci să-ţi ofere serviciile lor pe gratis?

— Nu, nu, nu, a zis Rablă.

— N-am face una ca asta niciodată, a zis Angelica.

— Şi ce anume trebuie să faceţi cu străinii? a întrebat Leo.

— Să ţi-i aducem ţie, a zis Rablă.

— Aşa-i.

— Frankie n-a crezut că e ceva special cu ei, altfel…

— Frankie n-are minte nici cât o vrabie! s-a răstit Leo. Nu e treaba ei să stabilească cine-i infiltrat şi cine nu. Mi-i aduceţi mie şi-i sortez *eu!* Clar?!

— Da, Leo, au zis ei în cor.

— Acum, unde e înghiţitoarea de lumină?

— La păstrare în foaier, a zis Bill, omul lui Leo. I-am pus pe Jimmy şi pe Walker s-o supravegheze.

— Bine. Nu fiţi brutali cu ea. Vrem mai întâi să încercăm să ne împrietenim, da?

— Da, Leo.

Leo s-a întors către noi. Şi-a dat jos picioarele de pe birou şi s-a aplecat spre noi.

— De unde sunteţi? Sunteţi *californios,* nu? Din gaşca lui Meese?

— Eu sunt din Florida, am răspuns eu.

— Noi suntem din Marea Britanie, a zis Bronwyn cu glas răguşit.

— Nu ştim cine e Meese şi nu înţelegem la ce anume vă referiţi, a zis Emma.

Leo a încuviinţat. Şi-a coborât privirea către birou. A tăcut un timp nefiresc de lung. Când şi-a ridicat ochii din nou, era

roşu în obraji de furie.

— Eu sunt Leo Burnham şi conduc oraşul ăsta.

— Şi întreaga Coastă de Est, a zis Bill.

— Uite cum o să facem. Eu vă întreb şi voi îmi daţi răspunsuri sincere. Nu-s genul de ins pe care să-l minţi. Nu-s genul de ins al cărui timp să-l iroseşti.

Şi-a ridicat braţul deasupra capului şi a coborât cuţitaşul cu putere, înfigându-l zdravăn în lemnul biroului. Toţi cei din încăpere au tresărit.

— Bill, citeşte acuzaţiile!

Bill a deschis un carneţel.

— Pătrundere neautorizată. Rezistenţă la arest. Răpirea unui deosebit necontactat.

— Şi asumarea unei identităţi false, a zis Leo.

— Am înţeles, Leo, a zis Bill scriind.

Leo s-a ridicat de pe jilţul lui, l-a ocolit şi şi-a sprijinit braţele pe spătarul aurit.

— După ce strigoii şi umbrele lor au dispărut şi lucrurile au început să se mai detensioneze, am ştiut că era o chestiune de timp până să încerce cineva să intre pe teritoriul nostru, a zis el. Credeam c-o să încerce să ocupe una dintre buclele alea neimportante de la periferie. Depozitul lui Missy Fineman din Pine Barrens. Spelunca lui Juice Barrow din Poconos. Dar să vină după una dintre cele mai puternice sălbăticiuni pe care le-am văzut de nu ştiu când şi s-o facă *în curtea noastră,* în plină zi…

Rostind aceste cuvinte, s-a îndreptat mânios de spate, cu saliva zburându-i de pe buze.

— Asta nu e doar îndrăzneală, asta e o insultă! *Californios* vor să zică: „Leo e slab. Leo doarme-n cizme. Hai să intrăm la el acasă şi să-i furăm puşculiţa, pentru că *o să ne meargă.”*

— E evident că sunteţi supărat, a zis Millard. Şi, deşi nu doresc să vă supăr şi mai tare contrazicându-vă, pur şi simplu nu suntem cine credeţi dumneavoastră.

Leo a ieşit din spatele scaunului său şi s-a oprit în faţa lui Millard, care fusese silit să poarte un halat în dungi, ca să-i fie mai greu să se strecoare neobservat.

— Eşti de pe-aici? a întrebat Leo calm.

— Nu.

— Ai încercat să scoţi de aici sălbăticiunea?

— Ce anume e o sălbăticiune?

Leo l-a lovit pe Millard cu pumnul în stomac. Millard s-a îndoit gemând.

— Încetează! a strigat Emma.

— Bill, spune-le ce e o sălbăticiune!

— Un deosebit care nu ştie că e deosebit şi nu e afiliat niciunui clan sau găşti, a zis Bill de parcă ar fi recitat din memorie.

„Sălbăticiune" părea a fi un sinonim pentru necontactat, dar unul peiorativ.

— Era în pericol. Am încercat s-o ajutăm, am spus eu.

— Scoţând-o din Cele Cinci Districte[20], a zis Leo incredul.

— Voiam s-o ducem în bucla noastră din Londra, a zis Bronwyn. Unde să fie la adăpost de oameni ca tine.

Leo a ridicat din sprâncene.

— Londra. Vezi, Bill, e mai rău decât credeam. Acum vin pe capul nostru şi englezoii, nu numai *californios.*

— Nu e una de-a voastră şi nu vă aparţine, am zis eu. A fost alegerea ei să vină cu noi.

Leo şi-a îndreptat gulerul şi s-a apropiat de mine. Bătăuşul care mă ţinea de braţ şi-a întărit strânsoarea.

— Nu ştiu dacă eşti cu adevărat atât de ignorant sau doar te prefaci, dar nu contează, a zis el încet. Legea-i lege şi e aceeaşi peste tot în ţară. Mâncătoarea de lumină e o localnică şi să o convingi să plece e o infracţiune, una pe care aţi recunoscut-o. N-am de ales, trebuie să fac un exemplu din voi.

Şi-a ridicat braţul şi m-a pălmuit, atât de iute, că n-am avut timp să mă pregătesc pentru lovitură. Şocul şi forţa acesteia erau să mă dărâme din picioare.

— Bill, scoate-i pe derbedeii ăştia din biroul meu! Află cine sunt şi nu te teme să joci dur. Nu ne mai purtăm cu mănuşi.

---

[20] New Yorkul e împărţit în cinci districte metropolitane: Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens şi Staten Island.

MINISTRY OF PUBLIC
ARCHIVES

— Se face, Leo!

Am întâlnit privirea Emmei în timp ce eram târâţi afară şi ea a întâlnit-o pe a mea. I-am schiţat din buze: „O să fim OK.” Dar, pentru prima oară de când părăsisem casa mea din Florida cu câteva zile în urmă, nu mai eram aşa de sigur.

Asta a fost prima mea întâlnire cu Leo, dar nu avea să fie ultima.

•••

N-aş putea spune cât am stat în celula aia. Mi s-a părut că trecuseră zile, dar probabil nu fuseseră nici douăzeci şi patru de ore. Nu exista fereastră, nici soare şi nicio mobilă cu excepţia unui pat şi a unei toalete. Unica lumină era un bec dezgolit care nu se stingea niciodată şi în aceste condiţii mi-era greu să ţin socoteala timpului care trecea, mai ales că sufeream de rău de buclă şi trupul meu nu ştiuse de la început cât era ceasul.

Mi-au adus de mâncare într-un castron de tablă şi apă într-o cană de tinichea. La fiecare câteva ore venea cineva să mă interogheze. La început nu-i interesa decât de unde eram şi cu cine lucram. Chiar păreau convinşi că eram din California, dar că minţeam în privinţa asta. Că eram un *californio,* ăsta era cuvântul pe care-l tot foloseau. Deşi o negasem în toate felurile, adevărul – că făceam parte dintr-o bandă de copii deosebiţi din Marea Britanie – părea incredibil, având în vedere că eram în mod evident american şi că eu proveneam din vremurile moderne, iar prietenii mei nu. Povestea mea nu avea logică. Vorbeau cu o nonşalanţă crudă despre faptul că aveau să mă omoare şi despre pedepsele teribile pentru crimele comise de mine şi de prietenii mei. Dar nu m-au bătut. Nu m-au torturat. Cred că asta avea legătură cu bărbatul de pe hol. La fiecare câteva ore mă scoteau din celulă şi mă conduceau într-o altă cameră fără ferestre, unde stăteam aşezat faţă în faţă cu un ins cu mutră de bufniţă, părul tuns scurt şi ochelari rotunzi. Mă privea minute în şir fără să vorbească, tolănit pe spătarul scaunului, ronţăind murături.

Teoria mea e că încerca să-mi citească mintea. Nu ştiu dacă murăturile făceau parte din tehnica lui sau era dependent de ele. În cele din urmă probabil aflase ce voia – sau poate obţinuseră informaţia din mintea vreunuia dintre prietenii mei –, pentru că ceilalţi anchetatori ai mei şi-au schimbat deodată

refrenul. Acum păreau să mă creadă când insistam că nu eram din California şi că făceam parte din grupul de deosebiţi de dincolo de ocean.

După asta au vrut să ştie totul despre deosebiţii din Europa, despre ymbryne şi despre Miss Peregrine. Erau convinşi că ymbrynele plănuiau o invazie. Voiau să ştie câţi deosebiţi mai răpiserăm din America. Câte alte sălbăticiuni mai momiserăm. Le-am spus că niciuna şi că acţionaserăm fără ştirea sau acordul ymbrynelor. Şi le-am repetat ce-i spusesem lui Leo: răspunseserăm apelului de a ajuta un deosebit necontactat care se afla în pericol. Vruseserăm s-o ajutăm şi atât.

— Pericol din partea cui? a zis cel care mă interoga.

Era un ins solid, cu fălcile nerase şi păr alb ca neaua.

Mi-am zis că nu făceam niciun rău spunându-le asta, aşa că i-am descris pe cei care o hăituiau. SUV-ul cu geamuri fumurii. Am povestit despre elicopterul de deasupra clădirii şi despre bărbaţii care ne fugăriseră şi o împuşcaseră pe Bronwyn cu o săgeată cu tranchilizant.

— Nu-s un tip foarte educat, a zis anchetatorul meu. Dar un lucru pe care-l cunosc şi pe faţă, şi pe dos sunt duşmanii noştri. Ştiu cum arată, cum se îmbracă, ce mănâncă la micul dejun şi cum le cheamă pe mamele lor. Şi oamenii ăştia nu se potrivesc descrierii.

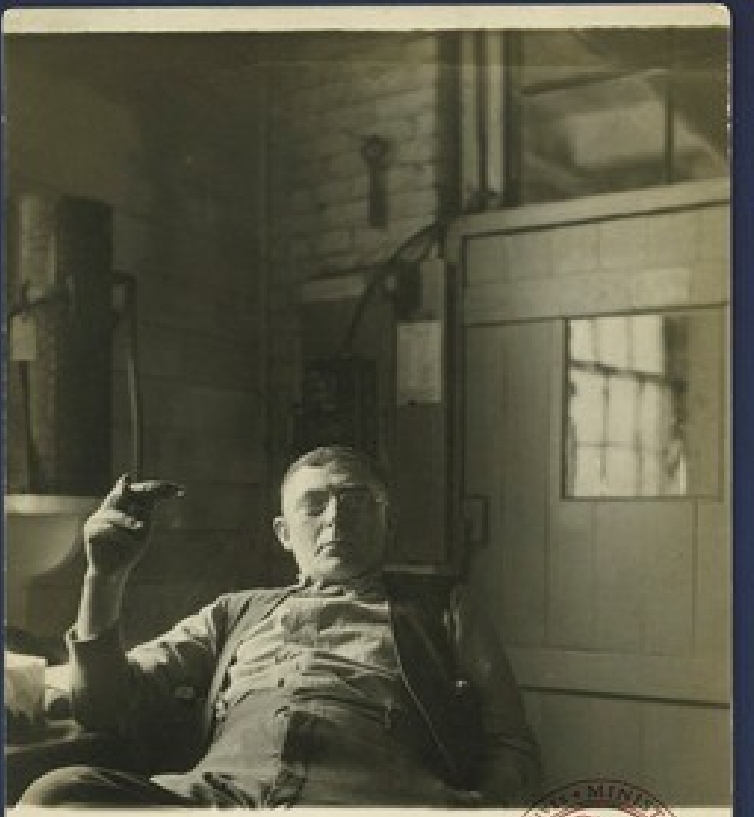

— Jur că-i adevărat, am zis. Ymbrynele n-au avut de a face cu asta. Miss Peregrine n-a avut de-a face cu asta. Fata era în pericol şi am vrut doar s-o ajutăm.

Anchetatorul meu a izbucnit în râs.

— Aţi vrut doar s-o ajutaţi.

S-a aplecat atât de aproape, încât i-am simţit mirosul acru, o combinaţie de mentol şi sudoarea mai multor nopţi.

— Am văzut o dată o ymbrynă în Schenectady. O doamnă bătrână, care locuia în pădure cu douăzeci de copii. O urmau peste tot ca bobocii de raţă. Dormeau în acelaşi pat. O urmau la budă.

A clătinat din cap.

— Nimeni nu vrea *doar* să ajute. Şi elevii unei ymbryne nu acţionează niciodată de capul lor.

Am simţit un val de amărăciune şi mândrie rănită.

— Bunicul meu a făcut-o.

Ce rost avea să fac un secret din asta? Nu puteam să-i las să creadă că ymbrynele conspirau împotriva lor. Cine ştie ce consecinţe puteau rezulta de aici?

— A condus o echipă care a luptat cu sufletele-pustii şi i-a ajutat pe deosebiţii aflaţi în primejdie. Era cunoscut sub numele de Gandy.

Anchetatorul meu nu mai râdea. Scria tot ce spuneam într-un carneţel.

— A murit anul ăsta şi voia să îi iau locul, am continuat eu. Cel puţin aşa cred. Am primit misiunea asta de la un partener de-al lui.

Anchetatorul şi-a ridicat ochii din carnet.

— Vrei să spui că unul dintre partenerii lui Gandy încă mai e în viaţă?

Privirea lui fixă m-a făcut să mă înfior. Mi-am dat seama că săvârşisem o greşeală.

— Nu… am zis prefăcându-mă confuz. Adică am primit misiunea de la o maşinărie. Una ca alea care tipăresc telegrame. A început să printeze ordinele în timp ce eram lângă ea, de parcă ar fi ştiut că mă aflam acolo. Dar am presupus că era din partea vreunui fost partener de-al bunicului.

Voiam să îngrop ceea ce îmi scăpase despre H, dar era prea târziu.

Anchetatorul a închis carnetul.

— Mi-ai fost de mare ajutor, a zis el, apoi mi-a făcut cu ochiul şi şi-a împins scaunul îndărăt.

— N-am vrut să călcăm pe nimeni pe bătături, am zis repede. Nu ştiam despre împărţirea voastră teritorială sau legi sau tot restul.

Cheile au zăngănit în broască şi uşa s-a deschis. Anchetatorul a zâmbit.

— O zi bună îţi doresc!

•••

Douăzeci de minute mai târziu, m-au târât dinaintea lui Leo. În încăpere nu erau decât el, cel care mă ţinea şi secundul lui Leo, Bill cel funebru. Leo s-a repezit la mine de cum am intrat pe uşă, apropiindu-şi obrazul de al meu.

— Bunicul tău a fost un criminal! Ştiai, nu-i aşa?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că am tăcut. Era evident că-şi pierduse stăpânirea de sine.

— Gandy. Sau oricum îi zici tu.

— Îl chema Abraham Portman, am zis eu încet.

— Răpire. Omor. Omul nu era zdravăn la cap. Uită-te la mine!

Mi-am ridicat privirea până am întâlnit-o pe a lui.

— Habar n-aveţi ce spuneţi.

— O, da? a zis el. Bill, dă-mi dosarul lui Gandy!

Bill s-a îndreptat către un fişet şi a început să răscolească prin el.

— A fost un om bun, am zis eu. S-a luptat cu monştri. A salvat oameni.

— Da, aşa am crezut şi noi, a zis Leo. Până când am aflat că el era monstrul.

— Uite-l aici, Leo, a zis Bill.

Bill s-a apropiat cu un dosar cafeniu. Leo l-a luat şi l-a deschis. A dat o pagină şi, dincolo de expresia lui împietrită, ceva a părut să cedeze.

— Uite, a zis el şi l-am văzut tresărind.

M-a plesnit cu putere peste faţă. Mi-am pierdut echilibrul. Insul care mă ţinea m-a smucit ca să stau drept. Mi se învârtea capul.

— Era fina mea, a zis Leo. Dulce ca o bomboană. Agatha. Avea opt ani.

A răsucit dosarul ca să văd şi eu. Pe pagină era lipită poza

unei fetiţe pe o tricicletă. Groaza a început să-şi înfigă ghearele în stomacul meu.

— Au luat-o peste noapte. Gandy şi ai lui. Aveau chiar o creatură-umbră cu ei. Care *lucra* pentru ei. A spart fereastra dormitorului şi a tras-o afară de la etajul al doilea. Am găsit o dâră de slin negru tocmai până la patul ei.

— N-a făcut-o el, am zis eu. Nu răpea copii.

— A fost văzut! a ţipat el. Dar ea nu. Ea n-a mai fost văzută niciodată! Şi am căutat-o, nu ştii cât am căutat-o. Ori i-a dat-o de mâncare chestiei ăleia, ori a omorât-o chiar el. Dac-ar fi vândut-o altui clan aş fi auzit. Ar fi evadat şi m-ar fi căutat.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva, i-am zis. Dar vă garantez că nu a fost el.

M-a pălmuit din nou, de data asta pe celălalt obraz. Camera s-a înceţoşat şi urechea a început să-mi ţiuie. Când vederea mi s-a limpezit din nou, el privea afară pe fereastra prin care pătrundea lumina cenuşie a după-amiezii.

— Asta e una dintre cele zece răpiri de care îl putem acuza. Zece copii care au dispărut şi n-au mai fost văzuţi niciodată. Sângele lor e pe mâinile lui. Dar zici că a murit. Aşa că aş zice că sângele ăla e pe mâinile tale.

S-a îndreptat către un cărucior cu sticle şi şi-a turnat un lichid cafeniu. L-a dat pe gât dintr-o înghiţitură.

— Acuma zi, unde e asociatul ăla al lui care încă mai trăieşte?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Decisesem să fiu sincer cu privire la H. Oricum scăpasem deja porumbelul şi nu era ca şi cum aş fi avut informaţii care să-i conducă la el. Nici nu ştiam unde locuia.

Bătăuşul lui Leo m-a apucat de gât şi i-am simţit strânsoarea intensificându-se.

— Ba ştii. Trebuia să-i duci fata!

— Nu, într-o buclă. Nu la el.

— Ce buclă?

— Nu ştiu, am minţit eu. N-a apucat să-mi spună.

Bill şi-a trosnit degetele.

— Face pe prostul, Leo. Te ia de fraier.

— Nu-i nimic, a zis Leo. O să-l găsim. Nimeni nu se ascunde de mine în oraşul meu. Ceea ce vreau cu adevărat să ştiu e ce faci cu ele. Cu victimele.

— Nimic, am zis. Nu avem victime.

El a apucat dosarul de pe o masă pe care-l aruncase, l-a frunzărit şi mi l-a vârât sub nas.

— Uite aici unul dintre copiii salvaţi de bunicul tău. L-am găsit peste două săptămâni. Ţi se pare salvat? Ia zi!

Fotografia înfăţişa un cadavru. Al unui băieţel. Mutilat. Oribil.

El m-a lovit cu pumnul în stomac şi m-am încovoiat gemând de durere.

— E vreo afacere perversă de familie? Asta e?

M-a lovit cu piciorul şi m-am prăbuşit pe podea.

— Unde-i Agatha? Ce-a făcut cu ea?

Am repetat „nu ştiu, nu ştiu”, sau am încercat s-o fac, în timp ce el m-a mai lovit de două ori cu piciorul, până când abia mai puteam să respir şi sângele îmi ţâşnea din nas pătând podeaua.

— Ridică-l, a zis Leo scârbit. Fir-ar să fie, acum iar trebuie să dau covorul la curăţat!

Am fost apucat de braţe şi ridicat, dar picioarele nu-mi puteau susţine greutatea, aşa că am căzut în genunchi.

— Voiam să-l omor pe Gandy! a zis Leo. Voiam să-l omor pe dezaxatu’ ăla bătrân cu mâinile mele!

— Leo, Gandy a murit, a zis Bill.

— Gandy a murit, a repetat Leo. Păi cred că va trebui să mă mulţumesc cu tine, juniorule. Cât e ceasul?

— Vreo şase, a zis Bill.

— O să-l omorâm mâine dimineaţă. Să facem un spectacol pe

cinste. Invită trupele.

— Greşiţi, am şoptit cu voce tremurătoare. Greşiţi în privinţa lui.

— Cum preferi, puştiule? De glonţ sau prin înec?

— Pot să v-o dovedesc.

— De ce nu şi una, şi alta? a propus Bill.

— Bună idee, Bill! O dată pentru el şi o dată pentru bunică-su ăl răposat. Acuma ia-l de-aici!

•••

În noaptea aceea au stins pentru prima oară luminile din celula mea. Am zăcut pe întuneric, cu dureri, dorindu-mi să nu mai am trup şi luptându-mă cu gândurile negre. Îmi făceam griji pentru prietenii mei. Erau bătuţi, torturaţi, ameninţaţi? Îmi făceam griji pentru Noor şi mă întrebam ce planuri aveau cu ea. N-ar fi fost mai bine dacă n-am fi încercat s-o ajutăm? Dacă l-aş fi ascultat pe H şi aş fi abandonat misiunea?

Ba da. Aproape sigur da.

Recunosc că-mi făceam griji şi pentru mine. Bătăuşii lui Leo mă ameninţaseră încă de la sosire, dar acum păruseră pentru prima oară sinceri când spuseseră că mă vor ucide. Lui Leo nu-i mai trebuia nimic de la mine. Nu încerca să-mi smulgă informaţii. Părea pur şi simplu dornic să mă vadă murind.

Şi ce era nebunia aia despre bunicul? Nu crezusem nicio clipă că putea fi adevărat, dar cum putea cineva să creadă asta? Unica mea idee era că strigoii îi înscenaseră ceva, răpiri şi crime organizate în aşa fel, încât să pară că le comisese Abe, în speranţa că Leo şi clanul lui l-ar fi putut ucide, scutindu-i pe ei de osteneală. Cât despre faptul că bunicul fusese identificat la locul unora dintre aceste crime, aspect asupra căruia Leo insistase, strigoii erau maeştri ai deghizării. Poate că se îmbrăcaseră ca el sau făcuseră o mască menită să-i semene.

Deodată a răsunat o bubuitură sonoră în uşa celulei mele.

Asta era. Veniseră. Nici măcar nu aşteptaseră până de dimineaţă.

Vizeta uşii s-a dat în lături.

— Portman!

Era Leo. Asta m-a surprins, dar era logic: voia să apese el însuşi pe trăgaci.

— Treci încoace!

M-am ridicat din pat şi m-am dus în dreptul vizetei.

— Strigoii i-au înscenat totul bunicului, am zis, nu pentru că m-aş fi aşteptat să mă creadă, ci pentru că simţeam nevoia s-o spun.

— Ţine-ţi gura aia afurisită!

A făcut o pauză, căutând să se calmeze.

— O cunoşti pe femeia asta?

A ridicat o fotografie în dreptul vizetei. Eram atât de descumpănit de întorsătura neaşteptată a lucrurilor, că au trecut câteva clipe până să reacţionez. Era un instantaneu înfăţişând o blondă vopsită, cu mănuşi albe, pălărie cu pene şi aere de divă. Ţinea în mână un tub de înălbitor şi, din câte se părea, cânta la el.

— E baroana, am zis, recunoscător că memoria nu mă părăsise.

Leo a lăsat jos fotografia. M-a privit un moment cu sprâncenele încruntate. Nu am reuşit să descifrez ce simţea. Trecusem un test sau zisesem ce nu trebuia?

— Am dat nişte telefoane, a zis el în cele din urmă. Partenerii tăi ne-au povestit că aţi făcut o oprire la Flacăra. Fireşte, am fost îngrijoraţi, aşa că le-am telefonat prietenilor noştri de acolo, ca să vedem dacă aţi lăsat pe cineva în viaţă. Spre marea mea surpriză, nu numai că v-aţi comportat frumos, dar v-aţi ocupat de o afacere pe care voiam de mult s-o rezolv.

Rămăsesem fără replică.

— Afacere?

— Idioţii ăia de bandiţi la drumul mare, care se poartă de parcă ei ar fi şefii. Voiam să mă duc în Florida şi să-i calc în picioare. M-aţi scutit de osteneală.

— Ăăă, sigur, nicio problemă.

Încercam să vorbesc ca un ins calm şi cu sânge rece, nu ca o persoană care încă se mai aştepta să fie executată.

Leo a chicotit şi şi-a lăsat ochii în jos, de parcă s-ar fi simţit stânjenit.

— Poate te întrebi de ce un mare mahăr ca mine se sinchiseşte de o buclă turistică. N-aş face-o, numai că soră-mea locuieşte acolo.

— Baroana?

— De fapt, o cheamă Donna. Îi place clima din regiune.

A clătinat din cap, murmurând pentru sine:

— Ia şi ea vreo două cursuri de canto şi gata…

Drano

— Înseamnă că-mi daţi drumul?

— În mod normal, o vorbă bună din partea surorii mele ar reuşi numai să-ţi comute pedeapsa cu moartea. Dar ai prieteni în locuri interesante.

— Da?

El a închis vizeta. O cheie s-a răsucit în broască şi uşa s-a deschis. Ne despărţeau câţiva paşi. Între noi nu era nimic. Apoi el a păşit în lături şi pe hol, apropiindu-se de mine, am văzut-o pe Miss Peregrine.

Câteva clipe am crezut că visez. Apoi ea a vorbit:

— Jacob, ieşi de-acolo imediat!

Era supărată pe mine, dar pe faţa ei grijile lăsaseră semne şi în ochii ei era atâta uşurare, încât am ştiut că, dacă o să dau fuga la ea, mă va primi cu braţele deschise. Aşa a făcut, şi eu am îmbrăţişat-o strâns.

— Miss Peregrine, îmi pare tare rău!

Ea m-a bătut pe spate şi m-a sărutat pe frunte.

— Lasă astea pentru mai târziu, domnule Portman.

M-am întors spre Leo.

— Şi prietenii mei?

— Te aşteaptă la docuri.

— Şi Noor?

Leo s-a întunecat imediat la faţă.

— Nu întinde coarda, copile! Şi să nu mai calci pe aici. Faptul că ai ajutat-o pe soră-mea a fost biletul tău de ieşire din puşcărie. Dar n-ai decât unul.

— Îţi mulţumim, a spus Miss Peregrine. Păstrăm legătura, ne auzim cât de curând.

— O să număr minutele.

•••

Câţiva dintre oamenii lui Leo ne-au condus pe coridoare, prin club şi prin bucătărie până pe docul de mărfuri. În lumina palidă a zorilor le-am văzut pe Emma şi pe Bronwyn aşteptându-ne şi, alături de ele, cămaşa albă şi pantalonii gri care ştiam că-i aparţineau lui Millard. Văzându-i vii şi nevătămaţi, m-a cuprins un val de uşurare. Nu-mi dădusem seama până atunci că îmi pierdusem aproape complet speranţa.

— Vai, slavă Păsării, a zis Bronwyn împreunându-şi mâinile când eu şi Miss Peregrine ne-am apropiat.

— Ţi-am zis că o să fie teafăr, a zis Millard. Jacob poate avea

grijă de el însuşi.

— Teafăr? a zis Emma pălind în timp ce mă măsura din cap până în picioare. Ce ţi-au făcut?

Nu mă mai văzusem de mult într-o oglindă, dar cu nasul spart şi cu celelalte răni probabil că arătam groaznic.

Emma m-a îmbrăţişat. Preţ de câteva clipe n-a mai contat ce se petrecuse între noi şi m-am bucurat pur şi simplu că o ţineam din nou în braţe. Apoi m-a strâns puţin cam tare şi durerea mi-a săgetat coastele frânte. Am icnit şi m-am retras.

Am asigurat-o că mă simţeam bine, deşi îmi simţeam capul ca pe un balon gata să explodeze.

— Unde-i Enoch? am întrebat.

— Pe Pogon, a zis Millard.

— Slavă Domnului!

— A fugit din localul ăla oribil, a sunat la tine acasă şi i-a povestit lui Miss Peregrine tot ce s-a petrecut şi după aia ne-au luat urma până aici, a zis Emma.

— Îi datorăm vieţile noastre, a zis Millard. Nu credeam s-ajung să zic asta.

— Puteţi să vă puneţi la curent pe drumul către Pogon, a zis o voce cu accent franţuzesc şi, întorcându-mă, am descoperit-o pe Miss Cuckoo stând lângă ieşire împreună cu o altă ymbrynă.

Purta o rochie albastru electric cu un guler înalt şi argintiu şi chipul ei era inexpresiv. Nici ea, nici cealaltă ymbrynă nu păreau fericite să ne vadă.

— Haideţi, ne aşteaptă maşina!

Oamenii lui Leo ne-au urmărit plecând, cu ochii şi armele aţintite asupra noastră. M-am gândit din nou la Noor şi la faptul că o lăsam aici, într-un fel de captivitate. Mă simţeam groaznic. Nu numai că ratasem misiunea, dar probabil o condamnasem la o soartă mai rea decât dacă aş fi lăsat-o în pace.

Ymbrynele ne-au dus pe docul de mărfuri şi ne-au înghesuit într-o maşină mare. Aceasta s-a desprins de bordură înainte să apucăm să închidem portierele.

— Miss Peregrine? am zis eu.

Ea abia şi-a întors profilul către mine.

— Ar fi mai bine să nu scoţi o vorbă, mi-a zis ea.

◆◆◆ CAPITOLUL OPTSPREZECE ◆◆◆

Am fost aduşi pe Pogonul Dracului prin intrarea într-o buclă din Manhattan legată la Pambuclicon, o rută care m-ar fi scutit pe mine şi pe prietenii mei de nesfârşite probleme dacă am fi ştiut despre ea. Am fost scutit de dojeni pentru că eram rănit. În schimb, ymbrynele m-au dus la un tămăduitor de oase pe nume Rafael, care lucra într-o clădire părăginită de pe Strada Înjunghierii. Tot restul zilei şi toată noaptea ce a urmat, am zăcut într-o încăpere plină de flacoane cu leacuri în timp ce el aplica pe rănile mele prafuri care mă usturau şi prişniţe puturoase. Nu era el Maica Ţărână, dar simţeam că încep să mă vindec.

Eram silit să zac în pat fără să pot dormi, bântuit de eşec, îndoieli şi vinovăţie. (Dacă l-aş fi ascultat pe H! Dacă aş fi abandonat misiunea când mă rugase să o fac!) Bântuit de ceea ce spusese Leo despre bunicul meu. Nu credeam că putea fi adevărat, fireşte – sigur că strigoii îi înscenaseră totul, era unica explicaţie logică –, dar simplul fapt că cineva fabricase asemenea minciuni despre el mă făcea să mă simt groaznic. Trebuia să dreg asta, dacă reuşeam să-l fac pe H să mai vorbească vreodată cu mine. Dar cel mai tare mă chinuia vinovăţia faţă de Noor. Dacă nu m-ar fi cunoscut deloc ar fi fost mai în siguranţă decât acum. Da, ar fi fost urmărită, dar măcar ar fi fost liberă.

De dimineaţă, prietenii mei au venit să mă vadă. Emma, Millard şi Bronwyn. Şi Enoch, care ne-a povestit cum ieşise din transa stranie provocată de Frankie, descoperise că era îmbrăcat în haine de păpuşă şi nu ştiuse cum să scape mai repede de ele înainte s-o ia la fugă.

— Credem că s-a trezit când am doborât-o eu pe Frankie, a zis Emma. Ne-a dat drumul tuturor şi asta trebuie să-i fi anulat şi influenţa asupra lui Enoch.

— Trebuie să fie foarte puternică dacă poate influenţa oamenii aşa, de la distanţă, a zis Millard. Va trebui s-o includ în noua mea carte, *Anuarul Personalităţilor din America.*

— Şi eu pot controla oamenii de la distanţă, cu condiţia să fie morţi, a zis Enoch.

— Ce păcat! Aţi fi alcătuit un cuplu drăguţ! am zis eu.

Enoch s-a aplecat peste patul meu şi mi-a tras un bobârnac peste o vânătaie de pe braţ, smulgându-mi un ţipăt.

Mi-au spus că Miss Peregrine nu discutase încă cu ei, nici măcar ca să-i mustre. Abia ne adresase vreun cuvânt de când reveniserăm, cu excepţia faptului că ne prevenise să nu părăsim Pogonul.

— E încă foarte furioasă, a zis Emma. N-am mai văzut-o niciodată aşa.

— Nici eu, a spus Bronwyn. Nici măcar când fratele meu a scufundat feribotul din Cairnholm cu noi toţi la bord.

— Şi dacă ne excomunică din lumea deosebiţilor? a zis Emma.

— Nu poţi fi excomunicat din lumea deosebiţilor, a contrazis-o Enoch. Sau poţi?

— A fost o idee proastă încă de la început, a zis Bronwyn nefericită.

— Ne descurcam de minune până ai fost tu nimerită de săgeata aia cu somnifer sau ce-o fi fost, a zis Enoch.

— Deci e vina *mea?*

— N-am fi fost niciodată prinşi în bucla-capcană a lui Frankie dacă nu ar fi trebuit să căutăm un spital.

— Nu e nimeni de vină. Am avut ghinion, atâta tot! am zis eu.

— Dacă n-ar fi fost asta, ar fi fost altceva, a zis Emma. Sunt uimită că am ajuns atât de departe, ţinând cont de vastitatea ignoranţei noastre. Am fost proşti să ne imaginăm că puteam duce la capăt o misiune în America nepregătiţi şi cu atât de puţin antrenament.

Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în altă parte:

— Abe Portman a fost unul singur.

Era o lovitură necinstită, dar m-a durut. Cu un efort chinuitor, m-am ridicat în capul oaselor în pat.

— Partenerul lui a considerat că suntem pregătiţi. El ne-a încredinţat misiunea asta.

— Şi mi-aş dori tare mult să ştiu de ce, a rostit o voce din prag.

Ne-am întors şi am descoperit-o pe Miss Peregrine rezemată de cadrul uşii, cu o pipă neaprinsă în mână. De cât timp stătea acolo?

Toţi s-au încordat, gata pentru muştruluială. Miss Peregrine a intrat, examinând încăperea cu tot echipamentul şi sticluţele dinăuntru.

— Nu cred că voi, copii, vă daţi seama câte necazuri aţi

provocat, a zis ea oprindu-se în centrul camerei.

— Probabil aţi fost foarte îngrijorată, a zis Millard.

Ea şi-a întors capul spre el cu o mişcare bruscă şi l-a privit chiorâş. Era limpede că nu era cazul să vorbim şi noi deocamdată.

— Da, am fost, şi nu numai din pricina voastră.

Vorbea cu o răceală necaracteristică.

— De câteva luni – încă dinainte de a dispărea pericolul reprezentat de sufletele-pustii – ne-am angajat în efortul de a negocia o pace între clanurile americane de deosebiţi. Acţiunile voastre au periclitat foarte tare aceste eforturi.

— N-am ştiut, am zis eu încet. Dumneavoastră şi Miss Cockoo ne-aţi spus că ymbrynele erau ocupate cu reconstrucţia.

— Era o afacere secretă a ymbrynelor, a zis ea. Nu m-aş fi gândit niciodată că era cazul să-mi previn propriii elevi să nu se aventureze de capul lor în locuri periculoase şi pe un teritoriu insuficient cartografiat, nu numai fără acordul meu, dar şi fără să-mi spună, într-o misiune prost gândită, care v-a fost încredinţată de o sursă necunoscută şi complet nedemnă de încredere…

Vocea i s-a ridicat, devenind tot mai stridentă, apoi ea a tăcut frecându-se la un ochi.

— Scuzaţi-mă! N-am mai dormit de câteva zile.

A scos un chibrit dintr-un buzunar al rochiei, şi-a îndoit un picior şi l-a scăpărat cu agilitate de talpă, aprinzând-şi apoi pipa. După ce a pufăit de câteva ori îngândurată, a continuat:

— Eu şi celelalte ymbryne am lucrat zi şi noapte ca să vă negociem eliberarea din mâinile clanului lui Leo Burnham. Când oamenii între care încerci să închei o pace te acuză de infracţiuni, situaţia devine complexă.

Miss Peregrine ne-a lăsat câteva clipe să-i pricepem spusele, apoi a continuat:

— America e serios divizată. Iată care-i rezumatul situaţiei, pe care vi-l ofer numai pentru că vreau să înţelegeţi cât de tare aţi complicat lucrurile. Există trei tabere mari: Clanul Celor Cinci Districte, a cărui influenţă se întinde aproape pe toată Coasta de Est, Mâna Invizibilă, ale cărei puteri se concentrează în Detroit, şi Californios, în Vest, cu sediul principal la Los Angeles. Texasul şi Sudul sunt nişte regiuni autonome şi

aproape fără legi, care au rezistat eforturilor de a centraliza controlul într-o singură buclă, o situaţie nefericită, ce a adâncit prăpăstiile dintre categoriile sociale. Dar principala problemă sunt tensiunile dintre cele trei clanuri mari. Au dispute străvechi cu privire la frontiere, duşmănii tradiţionale şi tot aşa, dar vreme de o sută de ani pericolul reprezentat de sufletele-pustii le-a redus serios mobilitatea şi a împiedicat încăierările ocazionale să se transforme într-un război. Acum, că strigoii aproape au dispărut, conflictele se agravează.

— Cu alte cuvinte, nu am fi putut alege un moment mai prost să ne băgăm nasul, a zis Millard.

— Într-adevăr, a căzut de acord Miss Peregrine. Mai ales având în vedere lucrarea dificilă la care s-au angajat ymbrynele.

Eu mai auzisem câte ceva din toate astea, dar prietenii mei nu. Păreau îngroziţi şi descurajaţi.

— Înţeleg că e o situaţie delicată, am zis eu. Dar nu înţeleg de ce e atât de groaznic să încerci să ajuţi un deosebit aflat la ananghie.

— În Europa n-ar fi fost, a zis Miss Peregrine. Dar în America e o infracţiune serioasă.

— Dar bunicul meu şi-a devotat întreaga carieră găsirii şi ajutorării deosebiţilor.

— Cu ani în urmă! a zis ea aproape ţipând. Convenţiile se schimbă, domnule Portman! Legile se modifică! Şi, dacă m-ai fi întrebat pe mine sau orice altă ymbrynă, ţi-am fi spus că americanii sunt teritoriali şi că ceea ce acum douăzeci şi cinci de ani era un act de eroism azi constituie o infracţiune gravă.

— Dar de ce?

— Cea mai valoroasă resursă a lumii deosebiţilor suntem noi. Deosebiţii. Dacă două bucle intră în conflict, au nevoie să înroleze toţi deosebiţii pe care îi pot găsi, ca luptători, tămăduitori, curieri, spioni invizibili şi aşa mai departe. O armată. Dar deosebiţii au o populaţie limitată din rândurile căreia pot recruta. Şi mulţumită foamei sufletelor-pustii, mult timp a fost dificil să găsească noi deosebiţi. Erau înhăţaţi. La propriu. Lipsită de sânge proaspăt, populaţia de deosebiţi a îmbătrânit şi a devenit blocată în bucle. O armată care nu se poate îndepărta prea tare de bucla ei de teama îmbătrânirii rapide nu e o armată prea eficientă. Aşa că printre deosebiţi

nimic nu valorează mai mult ca un deosebit necontactat. Mai ales unul foarte talentat.

— De ce nu ne-a spus H toate astea? am zis eu. Trebuia să fi ştiut că ajutând-o pe Noor aveam să înfuriem clanurile locale.

— Şi mie mi-ar face plăcere să-l întreb asta. Şi multe altele, a zis Miss Peregrine mâniată.

— Sunt sigur că a avut motive nobile, a zis Millard. Fata era vânată de nişte oameni foarte răi.

— S-o ajute pe fată ar fi fost un gest nobil, a zis Miss Peregrine. Să îi implice pe elevii mei în asta n-a fost aşa.

— Sper că ne credeţi când vă spunem că ne pare tare rău, a zis Emma.

Miss Peregrine a ignorat-o, aşa cum ignorase toate încercările noastre de a ne cere scuze. S-a apropiat de fereastră şi a suflat un nor de fum de tutun în strada aglomerată.

— Negocierile de pace progresau, dar acest episod a subminat serios încrederea clanurilor în noi. Partea neutră nu poate fi bănuită că are alte obiective în afară de obţinerea păcii. E un pas serios înapoi.

— Credeţi că o să se lase cu război? Din cauza noastră? a întrebat Millard.

— E posibil să mai avem o şansă să dregem lucrurile. Dar clanurile au poziţii divergente într-o serie de aspecte cruciale. Trebuie să accepte graniţele trasate, să aleagă un consiliu responsabil cu menţinerea păcii… Astea nu sunt fleacuri şi mizele sunt considerabile. Dacă ar izbucni un război între ele ar fi un dezastru, nu numai pentru deosebiţii americani, ci pentru noi toţi. Războiul e o epidemie care arareori poate fi izolată. În mod sigur se va răspândi.

Judecând după umerii noştri căzuţi şi după expresiile spăsite, toţi încercam o ruşine cumplită. Începeam să regret totul, inclusiv faptul că îl căutasem pe H.

După ceea ce a părut un interval foarte lung de timp, Miss Peregrine s-a întors şi ne-a privit.

— Şi mai rău decât toate astea, a zis ea cu un oftat, mai rău decât faptul că liderii clanurilor nu mai au încredere în noi, e faptul că eu simt că nu mai pot avea încredere în voi.

— Nu spuneţi asta, miss P nu spuneţi asta! a implorat-o Bronwyn.

— Cred că dumneata, domnişoară Bruntley, m-ai dezamăgit cel mai tare. Genul ăsta de comportament nu e surprinzător din partea domnişoarei Bloom sau a domnului O'Connor. Dar tu ai fost întotdeauna atât de loială şi de amabilă.

— O să mă revanşez, promit, a zis Bronwyn.

— Da, şi o să începi prin a lucra în echipele care fac curăţenie la bucătării, aici în Pogon, pentru o lună.

— Da, da, sigur că da, a zis Bronwyn încuviinţând nerăbdătoare.

Părea uşurată că primise o pedeapsă, ceea ce însemna că iertarea era posibilă.

— Domnişoară Bloom, pe tine te-am redistribuit la incineratorul de gunoi de pe Strada Fumegândă.

Am văzut-o pe Emma crispându-se, dar n-a zis nimic.

— Domnule O'Connor, dumneata o să cureţi hornurile. Domnule Nullings…

— Miss Peregrine? am întrerupt-o eu.

Ea s-a oprit în mijlocul frazei. Prietenii mei m-au privit nevenindu-le să creadă.

— Ce e? a întrebat Miss Peregrine.

Ştiam că întrebarea mea avea să întâmpine o opoziţie susţinută. Dar trebuia s-o rostesc oricum.

— Cum rămâne cu Noor?

— Ce-i cu ea? a întrebat Miss Peregrine.

Îmi dădeam seama că ajunsese aproape de capătul răbdării. Dar nu puteam s-o las baltă.

— Am… *lăsat-o* acolo, pur şi simplu, am zis eu.

— Sunt conştientă de cele petrecute, a zis Miss Peregrine. Şi, dacă ar fi fost posibil să o luăm cu noi pe Pogon, aş fi făcut-o. Dar a fost nevoie de toată influenţa mea ca să vă obţin eliberarea. Să insist să o iau şi pe ea ar fi creat impresia că pe ea o vruseserăm dintru-nceput. Că într-adevăr umblăm după deosebiţii necontactaţi. Şi asta ar fi blocat discuţiile de pace.

Miss Peregrine avea dreptate, dar ea vorbea despre politică, iar eu vorbeam despre o persoană. Nu puteam să evităm războiul şi s-o şi salvăm pe Noor? Aşa că am insistat.

— Leo e nebun şi periculos, am zis eu. Ştiu că n-ar arăta bine, dar dacă am găsi o cale s-o strecurăm afară fără ca ei să ştie că am fost noi…

Emma mă săgeta cu privirile. „Încetează!" mi-a schiţat ea din

buze.

Mi-am dat seama că Miss Peregrine mai avea puţin şi-şi pierdea cumpătul.

— Domnule Portman, dacă fata e în pericol e numai vina ta, a zis ea. Nu-mi vine să cred că, după toate lucrurile pe care ţi le-am spus adineauri, încă mai insişti să o extragem din bucla aceea. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Ştiu că e vina mea şi accept asta.

Vorbeam repede, încercând să îmi explic punctul de vedere fără să o împing pe Miss Peregrine dincolo de limită.

— Dar ar trebui să-i fi văzut pe oamenii care o urmăreau. Aveau elicoptere şi echipament tactic ca membrii trupelor speciale.

— Era, evident, unul dintre celelalte clanuri.

— Nu, nu era, am zis întrerupând-o. Oamenii lui Leo nu ştiau cine erau indivizii…

— Domnule Portman.

— Fata aia e specială, e importantă, simt asta…

— Domnule Portman!

— *Încetează,* Jacob! mi-a şuierat Millard la ureche.

— Nu cred că H ne-ar fi trimis după ea dacă nu ar fi fost importantă, ştiţi? Nu e idiot.

— Domule Portman, fata aia nu e treaba *dumitale!* s-a răstit Miss Peregrine.

N-o mai auzisem niciodată ţipând în halul ăsta. În cameră s-a aşternut tăcerea. Până şi zgomotele străzii de dincolo de fereastră au părut să amuţească.

Tremura de furie.

— Uneori, de dragul unui bine mai mare, trebuie să tolerezi situaţii imperfecte, a zis ea luptându-se să-şi controleze tonul. Siguranţa unuia nu poate fi mai importantă decât siguranţa mai multor mii.

Şi eu eram furios şi de aceea n-am putut spune altceva decât:

— Ei, asta-i de rahat!

Bronwyn a icnit. Nimeni nu-i vorbea aşa lui Miss Peregrine.

Miss Peregrine a făcut un pas. S-a aplecat deasupra patului meu.

— Da, domnule Portman, e de rahat. Dar să alegi între două variante care-s de rahat e exact motivul pentru care a fi lider poate fi de rahat. Şi acesta este şi motivul pentru care nu

implicăm şi nu vom implica niciodată copii în deciziile luate la nivel înalt.

Apăsase pe cuvântul „copii”, de parcă ni l-ar fi aruncat în obraz.

Am văzut-o pe Emma încruntându-se.

— Miss Peregrine? a zis ea.

Miss Peregrine s-a întors brusc spre ea, ca şi cum ar fi provocat-o să îndrăznească.

— Ce e, domnişoară Bloom?

— Nu mai suntem copii.

— Ba da, sunteţi, i-a zis ea. Aţi demonstrat-o azi.

Şi cu asta s-a întors pe călcâie şi a ieşit din cameră cu paşi apăsaţi.

Miss Peregrine a lăsat în urmă o tăcere stupefiată. Când sunetul paşilor ei pe coridor s-a stins, prietenii mei şi-au regăsit glasurile.

— Ce cretin eşti, Portman! a zis Enoch. Ai înfuriat-o şi mai tare bătând câmpii despre fata aia!

— Dacă unul dintre voi s-ar mai afla încă în bucla aia am fi îngrijoraţi, am zis eu. De ce să nu ne facem griji şi pentru ea?

— Nu e treaba noastră, a murmurat Bronwyn. Ai auzit ce-a zis Miss P.

— Nu e ca şi cum ar omorî-o, a zis Enoch. O să fie mai în siguranţă cu oamenii lui Leo decât ascunzându-se de elicoptere într-o clădire abandonată.

— Nu ştim asta! am zis eu. Misiunea era să o ducem într-o buclă sigură, nu să o abandonăm oriunde…

— Uită de nenorocita aia de misiune! a explodat Emma. Nu mai există nicio misiune! Misiunea s-a încheiat! Misiunea a fost o prostie de la început!

— De acord, de acord, a zis Bronwyn. Să uităm că s-a întâmplat şi să sperăm că ymbrynele o să ne ierte.

— În parte a fost şi vina lor! am protestat eu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi spus ce se petrece. Nu ştiam că lucrau la un acord de pace…

— Nu încerca să dai vina pe ymbryne, a zis Bronwyn.

— Ne tratează ca pe nişte idioţi! am spus eu. V-aţi plâns şi voi de asta!

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar, după ce am văzut cum trăiesc americanii, mă bucur că avem ymbryne şi n-o să mă mai plâng

niciodată de ele, a zis Bronwyn. Dacă asta-i ceea ce facem acum, nu contaţi pe mine.

— Nu mă plâng, spuneam doar că…

— Nu suntem egalii lor, Jacob. Şi nici tu. E grozav ce-ai făcut pentru noi toţi în Biblioteca Sufletelor, dar, chiar dacă eşti un erou celebru şi oamenii îţi cer autograful, nu înseamnă că eşti la fel de important ca o ymbrynă.

— N-am zis c-aş fi.

— Ei, te porţi ca şi cum ai crede-o. Aşa că, dacă Miss Peregrine vrea să păstreze ceva secret faţă de tine, sunt convinsă că are motive întemeiate şi cu asta basta.

Bronwyn mi-a întors spatele şi a ieşit, lăsând o nouă tăcere în urma ei.

— Dar voi ceilalţi? am întrebat eu.

— Ce-i cu noi ceilalţi? a zis Emma cu amărăciune.

— Ce s-a întâmplat cu dorinţa voastră de a fi independenţi? De a lua decizii singuri? Gata, aruncaţi totul pe fereastră numai fiindcă Miss P s-a supărat pe noi?

— Nu face dinadins pe prostul, a zis Enoch. Era să declanşăm un război.

— Miss Peregrine are dreptate să fie furioasă pe noi, a spus Emma.

— Sunt de acord, adesea ne tratează ca pe nişte copii, a zis şi Millard. Dar am ales un moment nepotrivit să ne afirmăm independenţa.

— Nu aveam de unde şti, am zis eu. Şi numai pentru că am făcut o greşeală nu înseamnă că trebuie să renunţăm de tot.

— Ba exact asta înseamnă, a zis Enoch. În cazul ăsta cel puţin. Eu o să pun capu-n pământ, o să curăţ câteva hornuri şi o să sper că lucrurile vor intra cât mai repede în normal.

— Ce sentiment eroic! am comentat eu.

Enoch a râs, dar am văzut că spusele mele îl atinseseră. S-a apropiat de patul meu, a scos din buzunar nişte margarete ofilite şi mi le-a aruncat pe pătură.

— Nici tu nu eşti vreun erou, a zis el. Nu eşti Abe Portman şi n-o să fii niciodată. Aşa că nu mai încerca!

Şi a ieşit.

Îngheţasem. Nu ştiam ce să spun.

— Mai bine plec şi eu, a murmurat Millard. Nu vreau ca directoarea să creadă că…

N-am auzit restul frazei.

— Ce? Că ne ţinem de conspiraţii?

— Cam aşa ceva, a zis el.

— Dar ceilalţi? Nu vin şi ei să mă vadă?

Nu-i mai văzusem pe Horace, Hugh, Olive sau Claire de când plecasem în misiune, ceea ce mi se părea că se întâmplase cu vreo câteva vieţi în urmă.

— Nu cred, a zis Millard. Ne vedem mai încolo, Jacob!

Nu îmi plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile. Simţeam cum se trasează o linie, cu mine de o parte şi cu ei de cealaltă.

Haina şi pantalonii lui Millard au plutit afară pe uşă. Şi am rămas singur cu Emma, care şi ea se îndrepta către ieşire.

— Nu pleca! i-am zis deodată, copleşit de o disperare bruscă, ruşinoasă.

— Ba da, trebuie. Îmi pare rău, Jacob!

— Nu trebuie să se termine aşa. E doar un impas temporar.

— Te rog, încetează, a zis ea.

Avea ochii plini de lacrimi şi mi-am dat seama că aşa erau şi ai mei.

— Trebuie. Trebuie să se termine.

— O să facem rost de telefonul lui H şi o să discutăm despre ceea ce s-a petrecut şi ceea ce o să facem mai departe…

— Jacob, ascultă-mă! Te rog, ascultă-mă!

Şi-a lipit palmele şi şi-a dus vârfurile degetelor la buze, într-un gest implorator.

— Nu eşti Abe, a zis ea. Nu eşti Abe şi mă tem că, dacă o să te străduieşti să fii el, asta te va ucide.

S-a răsucit încet pe călcâie în pragul uşii şi a plecat.

•••

Am zăcut în pat ascultând zgomotele străzii, gândind, visând, discutând cu Rafael când venea să mă dea cu prafurile lui stranii. Am aţipit şi m-am deşteptat dintr-un somn chinuit. Emoţiile mele alternau între furie şi regret. Da, mă simţeam abandonat de prietenii mei – mai puteam măcar să-i numesc aşa? –, dar ceva din mine înţelegea de ce refuzaseră să-mi ia partea. Riscaseră mult pentru mine şi aproape că pierduseră totul. Nu ştiam dacă era posibil să fii excomunicat din lumea deosebiţilor, dar îmi închipuiam că mult nu ne lipsise.

Eram furios şi pe Emma: pentru ce făcuse, pentru ce spusese, pentru că mă abandonase. Dar mă şi întrebam dacă

sfârşitul relaţiei noastre nu fusese din vina mea. O împinsesem să retrăiască vechi sentimente pe care ea le evitase intenţionat ani de zile? Dacă nu aş fi intrat în buncărul lui Abe, dacă nu l-aş fi căutat pe H, dacă nu aş fi implicat-o pe Emma în toate astea, am mai fi fost împreună?

Şi Miss Peregrine. Miss P putea fi sufocantă şi frustrantă şi condescendentă, dar avea motive să fie supărată pe mine. La fel şi prietenii mei. Întreaga aventură fusese motivată într-o proporţie jenantă de propriile mele frustrări faţă de ymbryne şi de mânia faţă de părinţii mei. Adevărata problemă era că încercasem să străbat o lume pentru care nu fusesem pregătit. Universul deosebiţilor era extrem de complex, cu reguli, tradiţii, taxonomii şi istorii pe care nici măcar prietenii mei, care le studiaseră pe parcursul lungilor lor vieţi, nu le stăpâneau complet. Nou-veniţii ar fi trebuit puşi să se antreneze şi să studieze la fel de asiduu ca astronauţii care se pregătesc pentru o călătorie în spaţiu. Dar, când bucla lui Miss Peregrine se prăbuşise, fusesem aruncat în această lume, având de ales între a înota şi a mă duce la fund. Miraculos, printr-o combinaţie de noroc chior, talente speciale şi curaj din partea prietenilor mei, supravieţuisem, ba chiar ieşisem victorios.

Dar norocul nu e ceva pe care să te poţi baza şi greşeala mea fusese aceea de a crede că mă puteam arunca din nou cu capul înainte şi totul avea să meargă cumva. Mânat de ciudă şi fără să cer voie nimănui, sărisem din nou în apele acelea întunecate, trăgându-i după mine şi pe câţiva dintre prietenii mei, ceea ce nu fusese numai neînţelept, ci şi nedrept. Şi fusesem cât pe ce să mor.

Eram nepregătit şi excesiv de încrezător. Nu puteam să o învinuiesc pe Miss Peregrine pentru asta. Aşa că nu puteam fi cu adevărat supărat pe ea sau pe prietenii mei. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mânia mea se îndrepta mai mult către altcineva. O persoană care nici nu fusese prezentă. O persoană care nici nu mai era în viaţă: bunicul. Ştiuse toată viaţa mea cine eram. Ştiuse, ca deosebit, cu ce aveam să mă confrunt într-o bună zi. Dar nu mă pregătise deloc pentru asta.

De ce? Pentru că fusesem obraznic cu el în clasa a patra? Pentru că îi rănisem sentimentele? Îmi era greu să cred că putuse fi atât de meschin. Sau o făcuse, aşa cum sugerase

cândva Miss Peregrine, într-o încercare de a mă cruţa de suferinţă? Pentru că vrusese să cresc crezându-mă normal?

Era o idee drăguţă la prima vedere. Dar nu şi dacă o luam puţin la purecat. Pentru că el ştiuse. Trăise aici, în această Americă a deosebiţilor, atât de complicată şi de divizată. Dacă îmi ascunsese adevărul ca să mă cruţe de suferinţă, ştiuse că mă supunea unor riscuri. Chiar dacă sufletele-pustii nu ar fi ajuns niciodată la mine, vreo bandă de deosebiţi americani mi-ar fi luat urma într-un final. Imaginaţi-vă surpriza mea dacă aş fi descoperit că sunt deosebit pe această cale, devenind sălbăticiunea capturată de cine ştie ce tâlhar fără scrupule.

Abe mă lăsase fără hartă, fără cheie, fără nicio idee. Fără o singură indicaţie despre cum să mă descurc în această realitate nouă şi stranie. Fusese datoria lui să-mi spună şi n-o făcuse.

Cum putuse fi aşa de neglijent?

„Pentru că nu i-a păsat.”

Mica voce nesuferită din capul meu revenise.

Nu puteam să cred că nu-i păsase. Trebuia să existe alt răspuns.

Şi atunci mi-am dat seama că încă mai trăia o persoană care ar fi putut să-l ştie.

— Rafael?

Tămăduitorul de oase a tresărit. Dormea pe un scaun la fereastră, scăldat în lumina albastră a dimineţii.

— Da, domnişorule Portman?

— Trebuie să mă dau jos din pat acum!

•••

Trei ore mai târziu, eram din nou în picioare şi în mişcare. Aveam o vânătaie sub un ochi şi coastele tot mă mai dureau, dar altminteri Rafael făcuse minuni şi mă simţeam destul de bine. M-am întors la Pambucliconul lui Bentham cât mai discret cu putinţă, dar erau oameni peste tot – traficul de dimineaţă era în plină desfăşurare – şi am fost oprit de câteva ori ca să mi se ceară autografe. (Încă mai eram surprins ori de câte ori mă recunoştea cineva. Îmi petrecusem atât de mult timp ca o persoană neremarcabilă, încât, ori de câte ori mă aborda cineva, primul meu gând era că mă confunda.)

Ştiam că nu aveam voie să părăsesc Pogonul. Riscam să mă vadă cineva şi să mă raporteze lui Miss Peregrine. Dar asta nu figura foarte sus pe lista grijilor mele. Am reuşit să ajung la uşa

de la intrare, să străbat culoarul principal şi să urc până la etajul cu uşile Pambucliconului fără să fiu recunoscut. Când funcţionarul de la intrarea Pambucliconului m-a recunoscut, i-am spus că mă duceam acasă şi mi-a făcut semn să trec. Am alergat pe coridor pe lângă călători grăbiţi şi funcţionarii de la punctele de verificare şi pe lângă o uşă deschisă prin care ieşea vocea răsunătoare a lui Sharon. Am cotit pe culoarul mai scurt unde era uşa mea, am găsit debaraua pentru mături pe care scria NUMAI PENTRU A. PEREGRINE ŞI ELEVII EI şi m-am repezit în ea.

Am ieşit din şopronul de grădinărit în lumina razelor piezişe ale soarelui unei după-amiezi sufocante din Florida.

Prietenii mei erau pe Pogonul Dracului Părinţii mei călătoreau prin Asia.

Casa era pustie.

Am intrat, m-am aşezat pe o canapea din salon şi mi-am scos telefonul din buzunar. Mai avea puţină baterie. Am format numărul lui H. După ce a sunat de trei ori, a răspuns o voce bărbătească.

— Localul lui Hong.

— Îl caut pe H, am zis eu.

— Aşteaptă.

În fundal se auzeau voci şi zăngănit de farfurii. Apoi H a venit la telefon.

— Alo? a zis el prudent.

— Sunt Jacob.

— Credeam că ymbrynele te-au pus deja sub cheie.

— Nu chiar, am zis eu, dar sunt destul de supărate. Şi sunt convins că dac-ar şti că v-am sunat, nici asta nu le-ar face mai fericite.

El a chicotit.

— Sunt convins.

Ştiam că şi el era supărat pe mine. I-o simţeam în glas. Dar părea să mă fi iertat deja, chiar dinainte să vorbim.

— Hei, mă bucur că eşti bine. M-ai speriat.

— Mda. Şi pe mine m-am speriat.

— De ce naiba nu m-ai ascultat? Acum s-a ales praful de toate.

— Ştiu, îmi pare rău. Lăsaţi-mă să vă ajut să le reparaţi!

— Nu, mersi! Ai făcut destule.

— Ar fi trebuit să abandonez misiunea când mi-aţi cerut-o, am zis eu. Dar…

Am şovăit, temându-mă ca următoarele mele cuvinte să nu sune ca o acuzaţie.

— De ce nu mi-aţi spus că făceam ceva ilegal?

— Ilegal? De unde ai mai scos asta?!

— Sunt legile clanurilor. Nu poţi să iei un deosebit necontactat…

— Ar trebui să fim liberi să mergem unde vrem, a zis el. Orice lege care îţi limitează libertatea ar trebui ignorată.

— Ei, cu asta sunt de acord. Dar ymbrynele încearcă să negocieze un tratat de pace între clanuri şi…

— Crezi că nu ştiu asta? a zis el începând să se enerveze. Clanurile o să se războiască între ele dac-aşa au chef şi nu te lăsa păcălit să crezi că asta are legătură cu tine sau cu mine. Şi oricum sunt lucruri mai importante în joc decât dacă afurisitele astea de clanuri vor să se lupte între ele sau nu.

— Serios? Cum ar fi?

— Cum ar fi fata.

— Vă referiţi la Noor.

— Sigur că despre ea vorbesc. Şi nu-i mai rosti niciodată numele cu glas tare.

— De ce e atât de importantă?

— N-o să-ţi spun asta la un telefon cu o conexiune nesecurizată. Şi oricum nu trebuie să ştii. Adevărul e că nu ar fi trebuit să te implic de la început. Ar fi trebuit să-mi ascult presentimentele. În plus, am încălcat o promisiune şi nici asta nu-mi pică bine. Era să fii omorât din cauza asta.

— Ce promisiune? Faţă de cine?

A urmat o pauză. Aş fi putut crede că se întrerupsese, dar auzeam în continuare zăngănit de farfurii în fundal. În cele din urmă, el a răspuns:

— Faţă de bunicul tău.

Ceea ce mi-a amintit de principalul motiv pentru care îl sunasem pe H.

— De ce? am zis eu. De ce nu mi-a povestit nimic niciodată? De ce v-a cerut să păstraţi secretul faţă de mine?

— Pentru că voia să te protejeze, fiule.

— Asta nu s-ar fi putut oricum. N-a făcut decât să mă lase complet nepregătit.

— Şi-a dorit mereu să-ţi spună cine eşti. Dar a murit prea devreme ca să o poată face el însuşi.

— Atunci de ce mă proteja?

— De efectele muncii noastre. Nu voia să te implici.

— Atunci de ce mi-a trimis cărţi poştale din misiunile voastre? De ce mi-a desenat hărţi? De ce a transformat numele meu de alint în parola buncărului de sub casa lui?

L-am auzit pe H trăgând aer adânc în piept:

— Îţi lăsa instrumente pentru cazuri de urgenţă. Dar atât. Ei, mă tem că m-ai prins pe picior de plecare.

— Unde vă duceţi?

— Într-o ultimă misiune, a răspuns el. Şi după aia chiar că mă pensionez.

— O să încercaţi s-o recuperaţi, nu?

— Nu te priveşte.

— Aşteptaţi-mă! O să vin cu dumneavoastră. Vreau să vă ajut. Vă rog!

— Nu, mulţumesc! După cum am zis, ai făcut destule. Şi nici nu asculţi ordinele.

— O s-o fac pe viitor. Promit!

— OK, atunci uite un ordin: vezi-ţi de viaţa ta! Întoarce-te la ymbrynele tale şi la lumea ta sigură, că pentru asta reală încă nu eşti pregătit. Poate într-o zi, când vei fi, ne vom întâlni din nou.

Şi mi-a închis.

◆●◆ CAPITOLUL NOUĂSPREZECE ◆●◆

Am rămas în dormitorul meu cu telefonul în mână, ascultând tăcerea conexiunii întrerupte. Mintea îmi gonea. Trebuia să ajung la H, şi încă repede. Trebuia să-l ajut. Eram necopt şi neexperimentat, da, dar el era bătrân şi-şi ieşise din mână. Avea nevoie de mine, chiar dacă refuza s-o recunoască. Avea însă dreptate într-o privinţă: eram ceva de groază când era vorba să respect ordinele. Ei bine, aveam o a doua şansă de a o ajuta pe Noor. Poate o şansă infimă, dar în momentul ăla m-aş fi mulţumit cu orice.

Mai întâi trebuia să-l găsesc pe H. Din fericire, ştiam de unde să-mi încep căutările: pornind de la cutia de chibrituri de pe care obţinusem numărul lui de telefon. Era al unui restaurant chinezesc aflat undeva în Manhattan. De data asta, când îl sunasem, auzisem în fundal zgomotele unui restaurant – o bucătărie în plină activitate sau zona unde se punea mâncarea în farfurii – şi eram sigur că persoana care răspunsese la telefon era unul dintre angajaţi. Bănuiam că H locuia în spatele localului sau deasupra lui. Numele şi adresa acestuia erau trecute pe cutia de chibrituri, aşa că avea să fie uşor să-l găsesc. Trebuia numai să ajung la New York.

De data asta nu mi-am mai făcut bagajele şi nu am mai luat nimic special cu mine. Mi-am schimbat hainele, care erau pline de sânge şi începuseră să cam miroasă. Apoi am ieşit pe uşa din spate şi am fugit către şopron. Odată ajuns de cealaltă parte, în holul Pambucliconului, ştiam încotro s-o apuc. Miss Peregrine ne adusese de la New York pe o uşă aflată la jumătatea coridorului etajului superior al Pambucliconului. Nu trebuia decât să refac traseul nostru din ziua trecută. Dacă aş fi alergat aş fi atras prea multă atenţie, aşa că am mers repede, cu capul în jos, sperând că niciunul dintre călătorii, agenţii de transport sau funcţionarii de la birouri nu avea să mă recunoască. Reuşisem să ajung la scară, să o urc şi să ajung pe holul de la etaj fără să fiu oprit, când deodată m-am izbit de un zid negru, uriaş.

Zidul mi-a vorbit şi basul sonor care a ieşit din el era vocea inconfundabilă a lui Sharon.

— Portman! N-ar trebui să fii în menajeria lui Miss Wren curăţând cuştile urşilor-vârcolac?

Miss Peregrine ieşise furioasă din cameră înainte să-mi

spună care era pedeapsa mea, dar cumva Sharon aflase. Veştile stânjenitoare călătoresc repede.

— Cum ai aflat despre asta? l-am întrebat.

— Pereţii au urechi, prietene. O să ţi le arăt cândva: trebuie să le cureţi regulat de ceară.

M-am înfiorat, încercând să-mi alung imaginea din minte.

— Tocmai acolo mă duceam.

— Ce ciudat! Bucla aia e la parter.

Şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a aplecat către mine:

— Ai provocat multă agitaţie pe-aici, ştii? Ai ciufulit multe pene.

— Eu şi prietenii mei n-am vrut să supărăm pe nimeni. Pe cuvânt.

— Nu zic c-a fost rău ce-ai făcut, a spus el şi şi-a coborât vocea. Uneori e cazul să ciufuleşti nişte pene. Dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Îhî, am zis eu foindu-mă nervos.

În orice moment, o ymbrynă putea să treacă pe acolo şi să mă vadă.

— Nu tuturor le place cum conduc ymbrynele. Sunt prea obişnuite să ia singure deciziile. Nu se consultă cu nimeni. Nu cer părerea altora.

— Înţeleg la ce te referi, am zis.

— Da?

Înţelegeam. Dar nu voiam să vorbesc despre asta chiar atunci.

Sharon s-a aplecat şi mai tare şi mi-a şoptit la ureche:

— Sâmbăta viitoare, pe seară, e o întâlnire în vechiul abator. Mi-ar plăcea să vii şi tu.

Răsuflarea lui era rece şi mirosea a ţărână.

— Ce fel de întâlnire? am întrebat.

— Ei, doar nişte oameni care gândesc la fel, făcând schimb de idei. Prezenţa ta ar fi foarte apreciată.

Am scrutat adâncul glugii lui. În bezna din ea am întrezărit scânteierea vagă a unor dinţi albi.

— O să vin, am zis eu. Dar să nu te aştepţi să mă ridic împotriva ymbrynelor.

Strălucirea din interiorul glugii lui s-a lăţit, descriind un zâmbet.

— Nu asta faci acum?

— E mai complicat de-atât.

— Sunt convins!

Sharon s-a îndreptat cât era de înalt şi mi s-a dat la o parte din cale.

— Secretul tău e în siguranţă.

Şi-a întins mâna.

— O să ai nevoie de ăsta.

Era un bilet. Pe o parte era imprimat MINISTERUL AFACERILOR TEMPORALE şi pe cealaltă: ORIUNDE.

— Buclele din America sunt foarte bine păzite. Situaţia de acolo e tensionată. Nu poţi să laşi pe oricine să se ducă.

Am încercat să iau biletul, dar el l-a reţinut o clipă.

— Sâmbătă, a zis şi şi-a desfăcut degetele.

•••

Acum, când călătoream singur, îmi era mai uşor să mă deplasez dintr-un loc într-altul. După ce în ultima săptămână fusesem nevoit să-mi fac mereu griji cu privire la trei sau patru persoane, era un sentiment eliberator să pot străbate cu paşi repezi un hol aglomerat fără să mă uit peste umăr, să mă pierd fără efort în mulţime, să îi dau numai biletul meu funcţionarului. Era un ins solid, cocoţat pe un scăunel îndărătul unui birou, şi s-a uitat la biletul meu cu acces universal de parcă nu ar mai fi văzut unul.

— Ai haine moderne, a zis el măsurând-mă din priviri. Te-au verificat costumierii de anacronisme?

— Da. Au zis că-s în regulă.

— Ţi-au dat o aprobare?

— Ăăă. Da, am zis eu pipăindu-mi buzunarele. Staţi să văd unde am pus-o.

În spatele meu se formase o coadă. Funcţionarul se ocupa de cinci uşi deodată şi începea să-şi piardă răbdarea.

— Acoperă-te cu una dintre hainele din dulapul de colo! a zis el făcându-mi semn să trec. Dacă ai nevoie de o hartă, găseşti una în buzunar.

I-am mulţumit şi m-am îndreptat către uşă. Plăcuţa aurie de pe ea anunţa: MAGAZINUL UNIVERSAL BULLOCK'S, NEW YORK, 8 FEBRUARIE 1937.

Am intrat, am luat dintr-un cârlig de lângă uşă o haină neagră cam ponosită – garderoba pentru urgenţe – şi am tras-o peste hainele mele. Am mers până în fundul încăperii mici şi

oarecare şi, după o scurtă clipă de întuneric şi de-acum familiara ameţeală a călătoriei prin timp, am auzit cum zgomotele de dincolo de uşă se schimbaseră. Am ieşit într-un magazin universal. Părea să se fi închis de curând: pe podea zăceau rafturi goale şi manechine dezbrăcate şi acoperite de praf, iar prin ferestrele acoperite cu ziare intra o lumină stinsă. La intrarea din faţă era un paznic somnoros şi mi-am dat seama după uniformă, care semăna cu a funcţionarului de la plecări, că era unul de-ai noştri. Treaba lui era să-i verifice pe cei care voiau să intre pe Pogonul Dracului, nu pe cei care voiau să iasă, şi fiind un singur călător, şi încă unul fără bagaje, a fost floare la ureche să trec pe lângă el cu un salut scurt din cap.

Apoi eram pe stradă, zorind pasul pe Sixth Avenue într-o zi mohorâtă de iarnă, pe lângă o spălătorie din care aburii se revărsau pe trotuar, pe lângă grămezi de zăpadă înnegrită, pe lângă o coadă compusă din bărbaţi care tremurau de frig în paltoane zdrenţuite şi un semn care anunţa: MESE CALDE – UN CENT. Am băgat mâna în buzunarul hainei mele şi am găsit o hartă rudimentară. Arăta intrarea în bucla din magazinul universal şi, la o jumătate de kilometru în faţa mea, membrana ei exterioară, dincolo de care se afla prezentul. Pe hartă scria să o arzi după ce citeai, aşa că am aruncat-o într-un butoi aprins, în jurul căruia se înghesuia un grup de inşi zdrenţăroşi. Începând eu însumi să tremur, am luat-o la fugă.

După câteva cvartale am început să simt aerul subţiindu-se şi tremurând în jurul meu. Peste încă puţin timp, am trecut prin membrana buclei din 1937, revenind în prezent. Aerul s-a încălzit şi ziua s-a înseninat pe loc, iar clădirile s-au ridicat la înălţimi ameţitoare.

Am oprit un taxi, i-am dat şoferului adresa de pe cutia de chibrituri şi zece minute mai târziu trăgeam în faţa unei clădiri de cărămidă împănată cu scări de incendiu. La parter era un mic restaurant chinezesc: Hong’s. În vitrină atârnau raţe şi deasupra uşii era un lampion roşu. Am plătit taxiul, am intrat şi l-am întrebat pe chelner unde-l găsesc pe H. Părea nedumerit, dar i-am arătat cutia de chibrituri şi atunci el a încuviinţat şi m-a condus afară.

— Numărul patru, intrarea prin spate, a zis el arătându-mi o alee. Spune-i că chiria vine miercuri.

Pe alee era un telefon cu monede – un lucru ciudat de

demodat în New Yorkul modern – adăpostit într-o cabină a cărei uşă se plia. Cabina telefonică se afla între intrarea din spate a localului, de unde se auzeau sfârâitul mâncării şi zăngănitul vaselor, şi o uşă care ducea în holul unui bloc părăginit. Am deschis-o şi am intrat într-un hol cu cutii poştale înşirate pe un perete şi două lifturi pe celălalt, unul având pe uşă anunţul DEFECT.

Ce etaj? Am apăsat pe butonul liftului şi, când uşa acestuia s-a deschis cu un clinchet, l-am simţit: acel junghi în stomac care mă vestea că prin preajmă e un suflet-pierdut. Senzaţia putea însemna că acesta era în clădire în acel moment sau că venise şi plecase de atâtea ori, încât lăsase o urmă permanentă. Sufletul-pustiu nu putea fi decât cel care-i aparţinea lui H.

Am urcat în lift şi am apăsat pe butonul pentru ultimul etaj, 15. Uşa s-a închis scrâşnind. Liftul a pornit să urce.

În timp ce urca, puteam să simt busola dureroasă din stomacul meu schimbându-şi poziţia: drept în sus la început, apoi coborând, pe măsură ce liftul urca. Când am trecut de etajul al paisprezecelea, ajunsese aproape la 90 de grade, apoi am urcat la cincisprezece.

Liftul s-a oprit. Uşa s-a deschis. Am observat imediat două lucruri care nu erau deloc în regulă. Primul era o dâră de sânge ce străbătea mijlocul coridorului. Văzând-o, mi-am coborât privirea către picioarele mele: dâra ducea până în colţul din spate al liftului, unde o băltoacă se coagula rapid.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Cineva era rănit, şi încă rău de tot.

Al doilea lucru pe care l-am remarcat a fost că de la jumătatea coridorului nu mai era lumină. Deloc. Nu era pur şi simplu penumbră. Nu vedeam podeaua, pereţii, tavanul. Şi busola mea indica drept către bezna aceea.

Însemna că Noor era aici. Noor era aici şi se petrecuse ceva groaznic. Ajunsesem prea târziu.

Am luat-o la fugă pe hol, urmând dâra de sânge în beznă. Când nu mi-am mai putut distinge picioarele pe podea, am încetinit puţin şi mi-am întins braţele înainte, lăsând durerea de stomac să-mi fie călăuză. Am cotit şi m-am împiedicat de o cutie pe care cineva o lăsase pe hol. După alţi câţiva paşi prin beznă, acul busolei s-a rotit brusc la dreapta, către uşa unui apartament.

Fusese lăsată întredeschisă şi mi s-a părut că întrezăresc în sfârşit o dâră de lumină. Am împins uşa în lături. Era neaşteptat de grea, de parcă ar fi fost din oţel securizat. Am urmat lumina pe un hol scurt şi printr-o bucătărie înghesuită, plină cu vase murdare, până într-o sufragerie. O vizuină prăpădită, ticsită cu plante în ghivece, în care domnea un miros dulceag.

Noor era ghemuită într-un colţ, pe o sofa. Trupul ei emana o lumină portocalie discretă, care umplea încăperea. Nu mişca.

Am alergat către ea. Părul îi acoperea faţa. Am răsucit-o cu blândeţe pe spate, mijind ochii ca să mi-i apăr de lumina pe care o emana. Mi-am apăsat două degete pe gâtul ei. Pielea îi era fierbinte. După un moment am descoperit o arteră şi pulsul şi am răsuflat uşurat.

Din cealaltă parte a încăperii a răsunat un vaier strident şi straniu. M-am răsucit în loc. H zăcea pe spate pe un vechi covor persan. Sufletul lui pustiu îl încălecase, cu una dintre limbile lui musculoase înfăşurate în jurul taliei lui H şi cu celelalte două cuprinzându-i încheieturile. Părea gata să-i crape craniul şi să-i înfulece creierul.

— Pleacă! am strigat şi sufletul-pustiu s-a oprit din văicărit ca să şuiere spre mine.

Nu se pregătea să-l omoare, am înţeles eu. Prietenul lui era pe moarte.

Plângea!

Am invocat câteva cuvinte în limba arătărilor, ca să-l alung. A şuierat din nou la mine, şi-a descolăcit fără tragere de inimă limbile din jurul încheieturilor lui H şi s-a retras în bucătărie.

Am îngenuncheat lângă bătrân. Sângele îi îmbiba cămaşa, pantalonii şi covorul de sub el.

— H! Sunt Jacob Portman! Mă auziţi?

El s-a dezmeticit. Ochii lui m-au descoperit.

— Fir-ar să fie, fiule, a zis el strâmbându-se. Chiar că nu eşti în stare să urmezi un ordin!

— Trebuie să vă ducem la spital!

Am încercat să-mi strecor braţele pe sub el. A gemut de durere şi sufletul-pustiu din bucătărie a lăsat să-i scape un vaiet.

— Las-o baltă! Am pierdut deja prea mult sânge.

— Aveţi o şansă! Trebuie să…

El s-a tras de lângă mine.

— Nu!

În vocea şi braţele lui era o forţă care m-a surprins, dar pe urmă s-a prăbuşit la loc pe podea.

— Nu mă face să-l asmut pe Horatio pe tine! Tot cartierul foşgăie de oamenii lui Leo. Dacă ies din nou de aici, o să plouă cu gloanţe.

În colţul ei, Noor a scos un geamăt. Am văzut-o foindu-se pe canapea, dar ochii îi erau în continuare închişi.

— O să fie OK, a zis H. A încasat o doză zdravănă de praf de adormit, dar o să-şi revină.

S-a crispat şi ochii i s-au înceţoşat.

— Apă!

Am sărit în picioare şi m-am repezit către bucătărie, dar, înainte să fac trei paşi, una dintre limbile sufletului-pustiu plutea deja pe lângă mine, înfăşurată în jurul unui pahar care clipocea. L-am ajutat pe H să se ridice în şezut, în timp ce limba sufletului-pustiu îi ducea paharul la buze, şi m-am minunat de tandreţea stranie a gestului.

H a terminat de băut, iar limba sufletului-pustiu a îndepărtat paharul, aşezându-l pe o măsuţă de cafea.

— L-aţi dresat bine, am zis.

— Pân-acum ar fi şi cazul, a zis el. Suntem împreună de mulţi ani. Parcă suntem un cuplu căsătorit de mult.

Şi-a înclinat capul ca să se examineze.

— La dracu', m-au făcut şvaiţer!

A tuşit, umplând aerul cu o ceaţă de mici picături de sânge.

Sufletul-pustiu a gemut şi s-a foit. Se furişase afară din bucătărie şi stătea ghemuit în apropiere, iar din ochii lui negri lacrimi uleioase se scurgeau pe obraji şi pe batista pătată legată în jurul gâtului.

L-am privit pe H şi brusc mi-a venit şi mie să plâng. „Se întâmplă din nou", mi-am zis în gând şi mi s-a pus un nod în gât. „Iar pierd pe cineva."

Mi-am înghiţit un suspin şi am îngăimat:

— Ce s-a întâmplat?

— Ar fi trebuit să fie floare la ureche, a gemut el. O simplă operaţiune de extragere. Dacă n-ar fi fost Horatio, care ne-a cărat pe amândoi de-acolo, am fi cu toţii prizonierii lui Leo.

A oftat.

— Cred c-am îmbătrânit.

— De ce nu m-aţi lăsat să vă ajut?

— Nu puteam să risc să fii rănit, a zis el.

Privea dincolo de mine, în tavan, de parcă şi-ar fi imaginat ceva.

— Băiatul cel special al lui Abe. Bebeluşul Moise în coşuleţul lui.

— Ce vreţi să spuneţi? l-am întrebat.

El şi-a întors capul către Noor.

— Poţi s-o ajuţi pe domnişoara Pradesh acum. Eu o să mor, aşa că nu are cine altcineva s-o facă.

— Ce să fac? Unde să ne ducem?

— Pentru început, plecaţi din New York.

— Am putea merge pe Pogonul Dracului.

— Nu. Ymbrynele ar trimite-o pur şi simplu înapoi la Leo. Ele nu ştiu cât e de importantă.

Îşi pierdea cunoştinţa şi abia mai mormăia cuvintele.

— Nici ea nu ştie.

— De ce e atât de importantă?

— Ştii că, înainte să i se dea cu praf, mi-a salvat fundul de trei ori? Deşi eu ar fi trebuit să o salvez pe ea? a zis el râzând încet. Păcat că şmecheria ei cu becurile nu poate opri gloanţele.

Îşi pierdea şirul gândurilor. Pleoapele începeau să i se închidă.

Mi-am pus o mână pe obrazul lui, simţindu-i asprimea bărbii, şi l-am silit să mă privească.

— H, de ce e importantă fata?

— I-am jurat bunicului tău. Să nu te implic.

— Ei, e prea târziu pentru asta.

El a încuviinţat cu tristeţe.

— Cred că da, a zis şi a respirat tremurător. E una dintre cei şapte a căror venire a fost prevestită.

Mă aşteptasem la o grămadă de lucruri, dar nu la ăsta.

— Una dintre cei şapte. Şapte ce?

— Vor fi cei care îi vor emancipa pe deosebiţi. Aşa spune *Apocryfonul.*

— Ce e asta, o profeţie?

— Scrieri de cu mult timp în urmă. Naşterea ei prevesteşte sosirea unei noi ere. Una foarte periculoasă.

S-a strâmbat de durere şi a închis ochii.

— De aia o vânează oamenii ăia.

— Cei cu elicopterul şi maşinile negre.

— Chiar ei.

— Sunt unul dintre clanuri?

— Nu. Mai rău. E o societate secretă străveche de-a obişnuiţilor. Care vor să ne supună şi – s-a crispat şi a respirat printre dinţii încleştaţi – să ne controleze.

Respira cu greutate, gâfâind între două cuvinte.

— N-avem timp de lecţii de istorie. Du-o pe fată la V! E ultima dintre noi. Ultimul vânător.

— V, am zis cu mintea începând să-mi zbârnâie. Din registrul lui Abe. Cea care s-a antrenat singură.

— Da. Locuieşte în vântul cel mare. Nu vrea să fie găsită, deci ai grijă. Horatio, harta e în seif…

Sufletul pustiu a mârâit, s-a apropiat de un perete şi a dat la o parte un tablou, dezvăluind un mic seif. În timp ce Horatio forma cifrul, m-am concentrat asupra lui H. L-am simţit tot mai moale.

— H, trebuie să ştiu un lucru, am zis strângându-i mâna.

Îşi pierdea cunoştinţa şi gândul că această ultimă şi cea mai bună legătură cu secretele bunicului meu era pe punctul de a fi tăiată a doborât o barieră în mine. Un lucru pe care încercasem să-l zăgăzuiesc de când îl auzisem.

— De ce ar spune cineva că bunicul era un ucigaş?

H m-a privit cu o intensitate reînnoită.

— Cine ţi-a zis asta?

M-am aplecat mai tare. Tremura. I-am povestit pe scurt acuzaţiile nebuneşti ale lui Leo. Că-i furase fina. Că omorâse oameni. Nu, nu oameni – *copii.*

H ar fi putut spune: „Sunt invenţii de-ale strigoilor.” Ar fi putut spune simplu: „E o minciună.” Dar n-a zis nici una, nici alta. A zis:

— Deci ştii.

Pentru o clipă mi s-a făcut negru în faţa ochilor. Şi îndoiala a început să se răspândească prin mine ca un virus.

— Ce vreţi să spuneţi? Despre ce e vorba?

Îl apucasem pe H de umeri şi-l scuturam. Sufletul-pustiu a ţipat, şi-a înfăşurat o limbă în jurul taliei mele şi m-a smuls de lângă H. Am străbătut în zbor jumătate din cameră, alunecând

pe podea până m-am oprit în piciorul unei mese.

M-a copleşit o spaimă cumplită: că acuzaţiile lui Leo fuseseră adevărate. Că acesta era secretul bunicului meu. Că nu încercase să mă protejeze ca să pot duce o viaţă normală sau ca să nu fiu găsit de strigoi sau de inamicii cei misterioşi cu maşini negre. Că, de fapt, mă protejase *de el însuşi.*

M-am ridicat de jos. Sufletul-pustiu şuiera către mine, aplecat asupra lui H, blocându-mi vederea. I-am ordonat pe limba lui să se dea la o parte, dar mi s-a împotrivit. Sau poate H şi sufletul-pustiu mi se împotriveau *amândoi.*

Am alergat către sufletul-pustiu strigând: „Pleacă, pleacă şi lasă-l!” şi a făcut-o, sărind pe tavan, unde a rămas agăţat cu una dintre limbi de o aplică. Pentru o fracţiune de secundă, un detaliu straniu mi-a reţinut atenţia. De tavan atârna o pădure de odorizante. Ca să acopere mirosul, normal. Fiindcă sufletul-pustiu locuia aici.

Am îngenuncheat lângă H.

— Îmi pare rău.

De data asta nu l-am atins.

— Vă rog! Spuneţi-mi ce a făcut!

— Ne-au păcălit. De şapte ori ne-au păcălit.

— Cine?

— Societatea.

Nu eram atent decât pe jumătate. Nu voiam să ştiu decât un lucru.

— Bunicul *a omorât copii?*

— Nu. Nu.

— I-a *răpit?*

— Nu.

Chipul îi era schimonosit de durere şi de ceva ce părea regret.

— Am crezut… a zis el gâfâind. Am crezut că-i salvam.

M-am lăsat înapoi pe călcâie, cuprins de o ameţeală subită. „N-a fost un ucigaş. N-a fost un om rău.” Nu-mi dădusem seama cât de mult mă apăsase pe suflet.

— Am făcut mult bine, a zis el. Am făcut şi greşeli. Dar intenţiile lui Abe au fost întotdeauna bune. Şi te-a iubit foarte, foarte mult.

Vocea i-a scăzut până la o şoaptă.

Am simţit în ochi înţepăturile lacrimilor.

— Îmi pare rău!

— Nu. Să nu-ţi pară!

Cu ultimele puteri, şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Acum torţa e în mâna ta. Îmi pare rău doar că nu-s mai mulţi care să te ajute s-o porţi.

— Mulţumesc! O să încerc să vă fac mândri pe amândoi, am zis eu.

— Ştiu c-aşa o să faci, a zis el zâmbind. Acum a sosit momentul.

Şi-a ridicat privirea către tavan.

— Horatio, coboară!

Sufletul-pustiu a început să se împotrivească controlului meu.

— Lasă-l să coboare! a zis H. Cu mult timp în urmă, i-am făcut o promisiune acestei sărmane fiinţe şi trebuie îndeplinită înainte să mor. Lasă-l să se apropie!

M-am ridicat, m-am dat îndărăt şi l-am eliberat. Sufletul-pustiu s-a lăsat să cadă pe podea.

— Vino aici, Horatio! Simt că nu mai am mult. Vino-ncoace!

Sufletul-pustiu s-a furişat către H. Bătrânul a încercat să-mi întoarcă spatele.

— Nu te uita! Nu aşa vreau să-ţi aminteşti de mine.

Sufletul-pustiu l-a încălecat pe H şi i s-a aşezat pe piept. Când mi-am dat seama ce urma să se petreacă, am încercat să-i ordon creaturii să plece – am ţipat la ea –, dar H mă bloca.

L-am auzit şoptindu-i făpturii:

— Ai fost un băiat tare bun, Horatio. Nu uita ce te-am învăţat! Acum dă-i drumul!

Sufletul pustiu scâncea şi tremura.

— E OK, zicea H cu blândeţe, mângâind mâna ca o gheară a făpturii. O să fie OK.

Nu m-am uitat când s-a întâmplat, deşi n-o să uit niciodată sunetul. Când m-am întors din nou, ochii lui dispăruseră. Orbitele arătau ca două prune coapte din care cineva muşcase zdravăn. Sufletul-pustiu mesteca, cu umerii zgâlţâindu-se, şi scotea nişte sunete între agonie şi extaz. După un minut s-a ridicat şi s-a întors încet, copleşit parcă de ruşine.

— Te iert, a zis H. Te iert, frate.

Nu părea să-i vorbească sufletului-pustiu, ci aerului. Unei fantome.

Apoi a murit.

•••

Eu şi sufletul-pustiu ne-am privit peste trupul lui H. Am încercat să preiau controlul asupra lui.

„Stai jos!”

Crezusem că avea să fie mai uşor să-l controlez acum, că stăpânul lui murise. Dar ordinul meu n-a avut niciun efect.

Am mai încercat o dată şi încă o dată, fără rezultat. Am început să plănuiesc cum să-l ucid înainte să se hotărască să îmi înfulece şi mie globii oculari şi pe urmă pe ai lui Noor.

Sufletul-pustiu şi-a deschis gura cât a putut de mare, şi-a derulat cele trei limbi şi a scos un sunet îngrozitor, un schelălăit atât de ascuţit, că m-am aşteptat să văd ferestrele crăpându-se. Am apucat un prespapier de alamă de pe o masă din apropiere şi m-am pregătit pentru o luptă urâtă.

Dar sufletul-pustiu nu s-a repezit la mine. S-a împleticit îndărăt şi după câţiva paşi s-a lovit cu spatele de perete şi s-a oprit. Apoi durerea surdă care mă anunţa ori de câte ori se afla vreun suflet-pustiu prin preajmă a început să se diminueze cu repeziciune. În acelaşi timp, limbile creaturii au început să se micşoreze. S-au strâns şi s-au încolăcit, au devenit cafenii şi apoi au căzut, ofilite ca florile moarte.

Sufletul-pustiu zăcea rezemat de perete, cu capul plecat şi cu pieptul ridicându-se şi coborând ca şi cum tocmai ar fi alergat la maraton. Apoi s-a prăbuşit pe podea şi a început să tremure din tot trupul, pradă unor convulsii violente.

Am traversat încăperea încet, apropiindu-mă de el cu paşi prudenţi şi măsuraţi, pentru cazul că era o şmecherie. Apoi, la fel de brusc cum se porniseră, convulsiile s-au oprit. În aceeaşi clipă durerea din stomacul meu a pierit.

Sufletul-pustiu s-a mişcat. Şi-a întors capul şi m-a privit. Ochii lui nu mai erau lacuri negre, înlăcrimate. Acum erau cenuşii şi se deschideau tot mai mult la culoare de la o clipă la alta, transformându-se treptat într-un alb fără pupile.

Se transforma în altceva: devenea strigoi. L-am privit vreun minut, scârbit, dar fascinat, gata să-i crăp capul cu prespapierul la nevoie.

Trupul a început să i se zvârcolească. Mişcarea părea involuntară, ca şi cum organele din cavitatea toracică ar fi suferit o metamorfoză. Respiraţia lui, umedă şi gâfâită ca a

tuturor sufletelor-pustii, s-a liniştit şi a devenit regulată. Era aproape ca şi cum aş fi fost martorul unei naşteri.

S-a ridicat în capul oaselor şi m-a privit.

Am făcut un pas îndărăt, căci tocmai îmi venise o idee. Fiinţa asta fusese tovarăşul lui H vreme de ani de zile. Văzuse şi auzise tot felul de lucruri. Şi acum era aproape umană. Ce ar fi putut să îşi amintească, dacă mai era capabilă să aibă amintiri? Cât din viaţa sa trecută de suflet-pustiu mai păstra un strigoi? Cât de repede i se ştergeau amintirile?

— Vorbeşte! Spune ceva! i-am ordonat.

S-a mulţumit să mă privească fix. N-a scos nici măcar un geamăt. Poate că strigoii se năşteau ca vitele de tăiere, capabile să stea în picioare şi chiar să alerge, dar mute şi neştiutoare.

Şi-a întins braţul, s-a sprijinit de zid şi s-a ridicat încet în picioare. A înaintat cu paşi târşâiţi până la o măsuţă şi a smuls faţa de masă de pe ea. Am crezut că voia să şi-o înfăşoare în jurul taliei – ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama că era gol şi s-ar fi ruşinat –, dar, în loc s-o facă, a şontâcăit până la H, a îngenuncheat lângă el şi i-a acoperit faţa.

Asta însemna că îşi amintea ceva: că H fusese stăpânul lui.

— Poţi să vorbeşti? Vreau să-ţi aud vocea, am zis.

S-a întors să mă privească, cu trăsăturile inerte, clătinându-se uşor pe picioare. Gura i s-a deschis şi din ea a ieşit un sunet.

— Eeeeee.

Un vaiet, nu un cuvânt. Dar era mai bine decât nimic.

— Da, am zis eu. Cum te cheamă?

Şi-a clătinat capul de la stânga la dreapta. Se străduia din răsputeri să-şi afle cuvintele, dar se părea că peste creierul lui se lăsase o ceaţă groasă.

A deschis gura din nou. A tras aer adânc în piept.

Un ţipăt a sfărâmat tăcerea. Noor era în capul oaselor, îngrozită, plimbându-şi ochii de la strigoi la mine şi la H, mort şi acoperit cu un giulgiu.

— E în regulă! i-am strigat eu. Totul e în regulă!

Dar tonul meu încordat şi scena din faţa ei mă contraziceau. Acum, că se transforma, sufletul-pustiu putea fi văzut de oricine. Noor se trezise deodată în mijlocul unei scene înspăimântătoare şi lumina dinăuntrul ei, care pulsase cu blândeţe cât timp dormise, era acum o stea luminoasă urcând

prin coloana gâtului ei. Am înaintat către ea, repetându-i că nu era în pericol, dar ea clătina din cap, părând a nu fi în stare să vorbească. Părea speriată. Nu de mine, de strigoi sau de mort, ci de lucrul dinăuntrul ei, pe care nu ştia cum să-l oprească. Era nou-venită în lumea deosebiţilor şi nu putea să-şi controleze pe deplin puterile.

M-am aruncat la podea şi mi-am acoperit capul cu braţele. Printre degete, am văzut-o pe Noor înfigându-şi mâinile în canapea şi întorcându-şi privirea dinspre mine. Pe gură şi pe nas i-a ieşit o explozie, ca un strănut din lumină: o emanaţie în formă de con care a vuit prin aer şi a explodat în bucătărie. Pereţii, podeaua şi apartamentul întreg s-au cutremurat. Un val fierbinte de presiune a suflat pe deasupra mea, pârlindu-mi perişorii fini de pe ceafă. A răsunat larma asurzitoare a faianţei sparte, a vaselor crăpate şi a metalului deformat şi brusca lumină orbitoare a exploziei m-a silit să închid ochii.

Când s-a mai întunecat, am ridicat din nou capul. În cameră era o nouă lumină, nu strălucirea portocaliu-roşiatică emanată de Noor, ci lumina zilei pătrunzând printr-o fereastră deschisă. Fumul se revărsa din bucătărie. Semi-strigoiul nu se vedea nicăieri. Reculul exploziei o azvârlise pe Noor de pe canapea pe podea, unde o auzeam gemând.

— Noor? am zis ridicându-mă prudent. Eşti rănită?

— Mă doare capul de mor, am auzit-o zicând, apoi chipul ei s-a ivit de după canapea. Altminteri…

S-a privit:

— N-am nicio gaură. Tu?

Când vorbea, îi ieşea fum pe gură.

— Sunt OK, am zis eu. Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, dar…

— Jacob.

A rămas după canapea, supraveghindu-mă.

— Ce cauţi aici?

Mi-am îndreptat ţinuta.

— Am venit să te ajut.

— Până acum asta n-a mers chiar bine. Pentru nimeni. S-a uitat la H şi s-a înfiorat. Şi-a culcat capul pe canapea.

— Îmi tot spun că nimic din astea nu-i aievea, a zis ea cu faţa înfundată în perne. Dar nu par să mă mai trezesc odată din coşmar.

Şi-a ridicat capul şi m-a privit:

— Fir-ar să fie! Eşti încă aici!

— Nu visezi, i-am zis. Am trecut şi eu prin asta acum câteva luni. Ştiu precis ce simţi.

— Ba sunt convinsă că nu, a zis ea. Ce-ar fi să-mi spui pur şi simplu ce naiba se petrece?

— Ar dura câteva ore, dar rezumatul e ăsta: nişte oameni răi vor să pună mâna pe tine. Eu sunt unul dintre băieţii buni şi trebuie să părăsim New Yorkul cât mai repede.

— Nici nu mă cunoşti. De ce mă ajuţi?

— E cam greu de explicat, dar e un soi de afacere de familie. Şi am făcut şi o promisiune, am zis privind peste umăr către H.

— Spui vreodată şi chestii care au sens?

— O să înceapă să aibă, am zis ridicându-mă şi apropiindu-mă de ea. Poţi să mergi?

Ea s-a apucat de un braţ al canapelei, s-a sprijinit de el ca să se salte în picioare şi a făcut un pas.

— S-ar părea că da, a zis ea.

— Dar să alergi? am întrebat-o.

Ea s-a clătinat puţin şi s-a lăsat să cadă din nou pe perne.

— Încă mai trebuie să-mi recapăt puterile, a zis ea. Şi încotro să fugim, mai precis?

— Să găsim o persoană pe nume V. Lucra cu H şi cu bunicul. Asta e tot ce ştiu.

Ea a râs clătinând din cap.

— Ce nebunie!

— Aşa o să fie de-acum încolo. O să te obişnuieşti.

În spatele nostru s-a auzit un zgomot şi, întorcându-ne, am zărit spinarea albă şi cocoşată a creaturii care fusese un suflet-pierdut, dar care nu devenise încă strigoi. Era ghemuit pe pervazul ferestrei ca un gargui, cu mâinile încleştate pe cadru. Avea trupul înclinat către stradă, de parcă se pregătea să sară.

Noor s-a făcut mică pe canapea.

— Îl cheamă Horatio, am explicat eu. Nu l-ai putut vedea până acum, dar a fost tot timpul alături de bătrân.

— Eeee, a zis semi-strigoiul întorcându-se să ne privească peste umăr. Şşşş… ase.

— Şase! Asta ai zis?

Entuziasmat, am făcut un pas către el, dar a scos un ţipăt ascuţit de avertisment şi a fost gata să-şi dea drumul.

Am încremenit şi am ridicat mâinile în aer.

— Nu!

Părea în acelaşi timp nou-născut şi infinit de bătrân. Şi foarte, foarte obosit.

A deschis din nou gura:

— Deee, a zis semi-strigoiul.

Noor s-a aplecat înainte pe canapea.

— Ăla a fost un D?

— Cinnn… ci.

— Cinci, am repetat eu.

M-am uitat la Noor cu încântare:

— Vorbeşte cu noi!

— Alea par să fie nişte coordonate, a zis Noor. E-6. D-5. Ca pe o hartă.

„Ca pe o Hartă a Zilelor.”

— În furtună, a zis semi-strigoiul cu o voce piţigăiată, tremurătoare.

Putea vorbi!

— În inima… furtunii.

— Ce e? Ce e în inima furtunii? am întrebat eu.

— Cea pe care o cauţi.

Şi-a desprins o mână de pe rama ferestrei şi a arătat către perete. Peretele cu seiful care acum era deschis.

M-am repezit către el. Suflul exploziei lui Noor azvârlise cât colo uşa şi podeaua era presărată cu hârtii: bancnote prinse cu o clemă, o singură fotografie, o carte şi o hartă veche şi hârtănită. M-am aplecat şi am ridicat fotografia. Era un instantaneu alb-negru al unui orăşel sub un cer sumbru, cu pâlnia ameninţătoare a unei tornade apropiindu-se.

„Inima furtunii. În mijlocul vântului celui mare.”

Am ridicat fotografia.

— Aici ar trebui să o găsim pe V?

Dar, întorcându-mă, am descoperit fereastra goală. Acolo unde fusese semi-strigoiul cu numai o jumătate de minut mai devreme, nu mai era acum decât perdeaua agitată de vânt.

M-am întors către Noor.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încremenise în picioare, la jumătatea drumului către fereastră, cu ochii mari.

— Pur şi simplu şi-a dat drumul…

Din strada de dedesubt s-au auzit ţipete. Noor s-a repezit să

vadă ce era.

— Nu! i-am şuierat. Ar putea să te vadă!

Ea şi-a dat seama prea târziu şi s-a lăsat pe vine lângă fereastră.

— Cred că tocmai m-au văzut.

— Nu-i nimic. O să ieşim prin spate.

Am luat harta, banii şi fotografia şi m-am întâlnit cu Noor sub fereastră. Stăteam amândoi pe vine, cu genunchii atingându-ni-se, cu o adiere ciufulindu-ne părul.

— Eşti pregătită? am întrebat-o.

— Nu.

Dar nu părea speriată şi în ochii ei era o provocare.

— Ai încredere în mine?

— Nu, la naiba!

Am izbucnit în râs.

— Mai avem de lucrat la asta.

I-am întins mâna.

Ea mi-a luat-o.